

Giới thiệu Bình Lâm Thiên Hạ

Truyện Bình Lâm Thiên Hạ là một tác phẩm mới về thể loại lịch sử quân sự của tác giả Cao Nguyệt. Bộ truyện được nhóm dịch đánh giá là rất hay về mặt nội dung cũng như hành văn rất hoa mỹ, lời cuốn mà sinh động, tả chiến tranh, mưu kế chính trị, tình cảm nam nữ, gia đình đều cực kỳ xuất sắc.

Nhân vật chính trong truyện là một thợ săn thấp hèn võ nghệ kém cỏi nhưng hắn có biết đôi chút về lịch sử đặc biệt hơn đó là trí tuệ của một luật sư từ kiếp trước. Tên hắn là Lưu Cảnh, liệu hắn làm sao để trở đưa bản thân mình ngồi lên vị trí cao trong thời đại loạn lạc đó?

Điểm nhấn ở truyện không chỉ xoay quanh những trận đấu kịch liệt mà xung quanh đó là những câu chuyện tình yêu khiến độc giả chạnh lòng có thể rơi nước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Bình Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tuyệt địa cầu sinh

Đây là một căn nhà có gia cảnh cực nghèo, trong nhà chỉ có một cái bàn nhỏ cùng với mấy cái ghế được đan bằng tre. Trên bàn có một ngọn đèn dầu nhỏ đang cháy, tiếng bập tít tách của ngọn đèn to bằng hạt đậu bắp bùng, khiến cho khung cảnh trong phòng lúc sáng lúc tối.

Ở giữa nhà có một bà đồng mặc áo lụa đang hươ tay múa chân, miệng rít lên những tiếng gào rú sang sảng, tựa như oan hồn lấy mạng, đôi mắt lạnh như băng nhìn vào thiếu niên nằm trên mặt đất.

Thiếu niên này ước chừng khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nằm trên một chiếc chiếu rom cũ nát, mặc áo vải thô, mặt hơi dài, hai hàng lông mày như kiếm, sống mũi cao thẳng, tướng mạo đường đường, da tay của hắn hơi đen, thân hình khô ngô cao lớn, cuộc sống đi săn quanh năm suốt tháng khiến cho cơ bắp phát triển, trông khá là vai u thịt bắp.

Dường như lúc này hắn đang bị bệnh, chìm trong hôn mê, miệng không ngừng rít lên những ngôn ngữ cổ quái, giống như phương ngôn của dân bản xứ khiến người nghe không hiểu.

"Phương này. . . Dương Sóc đã leo mấy lần rồi, đổi chỗ khác đi!"

...

"Tôi sợ không đi được, trể tàu thì phải làm sao?"

Đây là một linh hồn được chuyển tới từ ngàn năm sau, hắn là một tay leo núi nổi danh, có thân hình tráng kiện, đầu óc thông minh, tính cách ngoan cường. Trong một lần leo núi, hắn rơi xuống một cái khe núi sâu không tới đáy, linh hồn không tiêu tan mà chuyển kiếp về hơn một nghìn tám trăm năm trước, nhập vào người của một thiếu niên thợ săn mười sáu tuổi.

Trong bóng tối, linh hồn hắn phải trải qua thời không vô tận, Đầu Chuyển Tinh Di, năm tháng luân hồi, khi linh hồn hắn chính thức tỉnh lại cũng là lúc hắn trở về hơn một nghìn tám trăm năm trước.

Cậu nhóc thợ săn gặp nạn được cứu về hai ngày trước, nhưng hắn chỉ tỉnh có một lần sau đó nhanh chóng lâm vào hôn mê. Cậu nhóc này không bệnh mà giống như bị đoạt mất hồn phách, nói những ngôn ngữ linh tinh khiến cho người dân xung quanh hoảng sợ.

Trong góc nhà có một ông cụ cao tuổi đang ngồi, ước sáu mươi tuổi, là ông nội của cậu nhóc, cha mẹ của cậu nhóc lâm bệnh mất sớm, trước khi chết đem con giao lại cho cha mình, nếu như cậu nhóc này cũng chẳng may mất sớm, vậy làm sao ông lão sau khi chết đi ăn nói được với con trai mình.

Trong lòng ông lão lúc này vô cùng lo lắng, cháu trai từ trên mỏm núi Quỷ Sầu rơi xuống khe núi, nằm vắt ngang trên một cây đại thụ, nạn nạn không chết.

Nhưng cháu trai khi được công trở về giống như đã biến thành một người khác, nói toàn những ngôn ngữ khiến người khác không hiểu, có người nói cậu nhóc rơi xuống khe núi Quỷ Sầu, bị quỷ nhập thân, thậm chí có người còn bảo đem cậu nhóc thiêu sống.

Ông già thờ dài, dù sao đây cũng là cháu trai mình, dù thế nào cũng phải cứu, ông đem hết hi vọng đặt trên người bà đồng.

Bên ngoài cửa sổ tan hoang, một đám người đang dùng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào cậu nhóc nằm trên mặt đất, xì xào bàn tán.

"Mọi người có nghe thấy nó nói gì không, toàn chuyện hoang đường, nào là xe lửa, xe lửa là gì, có ai nghe nói chưa?"

Người chung quanh đều lắc đầu, chưa có ai biết xe lửa là cái gì, có người tự cho là thông minh hồ lớn: "Tôi biết, cái này nhất định là xe mà Liệt Hỏa quý vương vẫn ngồi."

"Trời ạ, hần là yêu nghiệt!"

Một ông già nhìn chằm chằm vào cậu nhóc, cắn răng nghiêng lợi nói: "Nó sẽ mang tới tai nạn cho chúng ta, nhất định phải thiêu chết hần!"

"Thiêu chết hần!" Hương dân phía ngoài cũng lớn tiếng kêu.

Đúng lúc này, những tiếng kêu khóc bất ngờ từ xang vang tới, tiếng chó sủa điên cuồng, những ánh lửa hừng hực bùng lên khiến cho tất cả mọi người sững sờ, không biết chuyện gì xảy ra. Bỗng có một nam tử trẻ tuổi chạy như điên tới, vô cùng hoảng sợ hô to: "Lý Khôi, không tốt rồi, quân Tào tới bắt lính!"

...

Năm Kiến An thứ 6, cuộc chiến Nhữ Nam bùng nổ, Lưu Bị thu nạp và chiến chế lại mấy chục ngàn giặc Khăn Vàng của Lưu Ích và Cung Đô, chiếm cứ quận Nhữ Nam, tiến quân Hứa Đô, ý đồ thừa dịp Tào Tháo đang tác chiến ở Hà Bắc đánh lên Hứa Đô.

Lúc này, Tào Tháo đã kết thúc cuộc chiến Thương Đình, thu binh trở về Hứa Đô, tự mình dẫn đại quân nam kích Lưu Bị, Tào Tháo thế lần này nhất định phải tiêu diệt toàn quân Lưu Bị.

Trên cánh đồng phía bắc huyện An Thành, quận Nhữ Nam có hơn 1000 kỵ binh quân Tào đang xua đuổi hàng ngàn hàng vạn dân phu binh, nói là dân phu binh nhưng thực chất là đàn ông, già có, trẻ có bắt từ các nơi trong quận Nhữ Nam, ước chừng năm sáu ngàn người.

Những thứ dân phu binh này không mặc khôi giáp, trong tay cầm những thanh đao hồng hoặc là gậy gỗ hoặc là cuốc thuổng, thậm chí có không ít người tay không.

Sắc phục của những người này cũng hết sức hỗn loạn, có mặc áo gai cộc tay, có người mặc quan bào của sĩ tử, thậm chí có người ở trần, kết bè kết đội, chạy loạn trên cánh đồng.

Kỵ binh đi hai bên, nhìn thấy có người hơi chạy chậm là vung roi da quát xuống, lớn tiếng kêu to: "Chạy nhanh cho ông!"

Trong sự mệt mỏi không ngừng có người ngã xuống đất, kỵ binh quân Tào không chút thương tiếc, gươm trường mâu dâm xuống.

"Chạy mau! Dám giả chết, giết không tha!"

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên trên cánh đồng khiến cho đám dân phu binh này lại càng hoảng sợ, liều mạng chạy về hướng đông.

Trong đội ngũ, có một cậu nhóc cao lớn lúc chạy nhanh, lúc chạy chậm, động tác linh hoạt, không hề rơi xuống phía sau bị roi quát đánh nhưng cũng tuyệt không lao lên dẫn đầu.

Hần chính là cậu nhóc thợ săn tỉnh lại trong hôn mê, tên hần kiếp trước là Lưu Kiện, là một tay leo núi nổi danh, thích ra ngoài vận động, có vóc người cườn tráng, không may trong lúc leo núi bị rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Sau khi tỉnh lại, hần thấy mình đã nhập vào người của cậu nhóc thợ săn, hần vẫn chưa kịp biết tên mình kiếp này là gì thì đã bị quân Tào bắt làm tráng đinh.

Hần rất muốn hỏi người bên cạnh xem năm này là năm nào, chỗ này là chỗ nào? Hần biết mình đang ở trong thời Tam quốc, bởi vì trên cờ xí có một chữ Tào cực lớn, vô cùng bắt mắt.

"Chạy mau!"

Một người đàn ông trung niên liều mạng đẩy hần một cái: "Bọn lính phía sau vụt rất tàn nhẫn!"

Lưu Kiện quay đầu lại thấy phía sau mấy chục bước, có hơn trăm kỵ binh quân Tào đang liều mạng dùng roi da quát xuống, rất nhiều người bị đánh bể đầu chảy máu, nhưng hề ngã xuống đất là lập tức bị trường mâu dâm chết.

Lưu Kiện thở dài, ưu thế duy nhất của hần bây giờ so với “bầy dê” đáng thương là hần có hơn họ một cái đầu để suy nghĩ.

Hần lại rướn cổ nhìn về phía sau, thấy phương xa có một dòng người đen sì, dài ước chừng mấy dặm đang đi theo bọn họ.

Hần đã đoán được quân Tào muốn làm gì, nếu như hần không đoán sai thì những người như hần bây giờ đang trở thành tốt thí, phía trước chắc chắn có thiên quân vạn mã đang chờ bọn họ.

Hần cũng không biết làm cách nào để sống sót, nhưng có một chuyện hần hiểu, đó là tuyệt không thể chạy lên phía trước nhưng cũng không thể rút lại phía sau, chỉ có thể nhân lúc đại chiến, quân Tào không đề ý tới bọn họ mới có cơ hội chạy thoát thân.

Lưu Kiện nhanh nhẹn bám theo đoàn người, lúc này hần rất cảm kích trời xanh đã ban cho hần một cơ thể khỏe mạnh để nhập vào, mang lại cho hần vốn liếng để bảo toàn tính mạng.

Kiếp này, hắn là một cậu nhóc thợ săn sống trong vùng núi thuộc khu vực phía nam quận Nhữ Nam, quanh năm suốt tháng di chuyển trong núi non trùng điệp, vật lộn với dã thú nên tốc độ chạy trốn cực nhanh, thân thể linh hoạt vô cùng.

Thể chất tốt cùng với trí óc đời sau giúp Lưu Kiện có vốn liếng để bảo toàn mạng sống, hắn không tuyệt vọng như người khác mà kiên nhẫn chờ cơ hội bỏ chạy.

Đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên hỗn loạn, có người la to: "Phía trước có quân đội, là giặc Hoàng Cân!"

Lưu Kiện cũng nhìn thấy, ở phía trước một đám bỗng nhiên xuất hiện vô số quân lính, ước chừng một hai vạn người, đao thương như rừng, cờ xí như mây, dưới lá cờ lớn màu đỏ là vô số binh lính đàng đàng sát khí, đội ngũ tầng tầng lớp lớp, trước mặt là mấy ngàn cung nỏ thủ.

Mấy ngàn cái nỏ đang nhắm thẳng vào bọn họ, khiến cho đám dân phu binh sợ đến mức hồn phi phách tán, mở miệng kêu to, quay đầu chạy ngược lại. Đúng lúc này, quân Tào gõ trống tấn công, tiếng trống rung động trời đất.

Một nghìn kỵ binh quân Tào cường ép xua đuổi dân phu binh vào thẳng trận địa của quân địch, lúc này bọn họ không dùng roi da để đuổi mà dùng mâu để đâm, giết ngay những dân phu có ý đồ bỏ chạy.

Phía trước là cái chết uy hiếp, phía sau là địa ngục đứng chờ, đầu người, thi thể chất đông, máu tươi chảy khắp nơi, tay đứt, chân gãy văng tung tóe. Dưới lưỡi đao, mấy ngàn dân phu liều chết vọt tới đám giặc Khăn Vàng, tiếng la hét vang vọng khắp cánh đồng.

Phía trước là quân chủ lực của giặc Khăn Vàng tại quận Nhữ Nam, tổng cộng có một vạn hai ngàn người, do Đại tướng Cung Đô dẫn đầu, hắn phụng mệnh Lưu Ích tới tiếp viện cho Lưu Bị, không ngờ nửa đường gặp quân Tào tập kích.

"Cung tướng quân, tại sao đám người xông tới toàn là ô hợp?" Một gã phó tướng cau mày hỏi.

"Đây là dân phu chịu chết, quân Tào ở phía sau."

Cung Đô cười lạnh một tiếng, nghiêm nghị hô to: "Cung tên chuẩn bị!"

Mấy ngàn cây cung tên giờ lên, đầu mũi tên lạnh như băng nhắm thẳng vào đám dân phu đang ùn ùn kéo tới...

Lưu Kiện chạy trong đám dân phu, nhưng lại chạy xéo theo hướng đông bắc, hắn phát hiện nơi đó có một rừng cây, hắn nhận ra đây là con đường sống.

Lưu Kiện không ngừng né tránh va đập với người khác, tiến dần tới sườn đoàn người, dần với quân đội, nhưng hắn chưa chạy qua được bởi vì có một đội kỵ binh quân Tào đã phong kín đường trốn.

Đúng lúc này, giặc Khăn Vàng đồng thời bắn tên, vô số mũi tên chỉ chít bắn tới, thoáng cái tiếng kêu vang lên khắp nơi, hàng loạt dân phu bị bắn ngã, trên người họ làm gì có áo giáp, sao chống được cung tên.

Mấy ngàn dân phu loạn thành một đồng, tiếng khóc rung trời, bọn họ đã không có đường chạy trốn, bốn phía kỵ binh quân Tào ép họ xung phong, chỉ hơi lui về phía sau liền giết không thương tình.

Trong lúc hỗn loạn, Lưu Kiện bị đụng ngã lăn trên đất, nhưng vào lúc này hắn nhận ra có cái gì đó đang rung chuyển.

Hắn quay đầu nhìn lại, ánh mắt chập chuyển về phương xa, chỉ thấy phía tây bụi mù che lấp ánh mặt trời, vô số kỵ binh xuất hiện.

Rất nhanh, mặt đất rung chuyển càng kịch liệt, tiếng vó ngựa rầm rập vang lên từ hướng tây bắc, kỵ binh đen ngòm đánh tới, dân phu hoảng sợ kêu lên: "Là kỵ binh!"

Mấy ngàn dân phu đã chết hơn nửa, nhiệm vụ làm rối loạn trận hình của giặc Khăn Vàng đã hoàn thành, một nghìn kỵ binh quân Tào phụ trách áp giải bỏ họ lại, bắt đầu lao vào trong trận địa cung binh tàn sát.

Lúc này chẳng ai quan tâm tới sự sống chết của đám dân phu này, Lưu Kiện cũng đang chờ lúc này, hắn lập tức kêu lên:

"Mau theo tôi chạy vào trong rừng cây!"

Lưu Kiện nhấc chân chạy như điên, nhưng rất nhanh hắn lập tức phát hiện ra điều bất thường, cách rừng cây còn mấy trăm bước mà kỵ binh quân Tào ở phía sau đã lao tới cách họ chỉ chừng hai trăm bước, tốc độ vượt xa dân phu, không chờ họ chạy vào trong rừng cây đã bị giết sạch.

Sự nhanh trí của Lưu Kiện được phát huy đầy đủ vào lúc này, hắn lập tức nằm xuống một khoảng đất trũng, kéo bảy tám cái xác đè lên người, nhìn qua kẽ hở xác chết quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này kỵ binh quân Tào đã giết đến, vô số mũi tên bay lên, mấy trăm dân phu chạy chậm đã bị bắn ngã.

Đây là sáu ngàn tinh kỵ do Hạ Hầu Uyên dẫn đầu, phụng mệnh tới tập kích viện quân của Lưu Bị, hắn chia binh hai đường, một nghìn kỵ binh phụ trách bắt dân phu, năm nghìn người còn lại do Hạ Hầu Uyên suất lĩnh chờ đợi thời cơ.

Lúc này, một nghìn kỵ binh quân Tào áp giải dân phu đã lao vào đám cung binh, chủ lực quân Tào không bị cung tên uy hiếp nên thoải mái phát động tấn

công, đánh thẳng vào chủ lực gác Khăn Vàng.

Hạ Hầu Uyên thân cao tám thước ba (1 thước bằng 1/3 mét), thân hình vạm vỡ, ánh mắt lạnh lùng như điện, dùng một cây thương sắt nặng tám mươi cân (1 cân của tàu bằng ½ ki lô), trông như thiên thần vậy.

Hắn hét lớn một tiếng:

"Chém tận giết tuyệt cho ta!"

Thiết kỵ quân Tào lao tới như bão tố, thiết kỵ như hổ báo, đi qua chỗ nào là đầu người bay tứ tung, tứ chi bắn khắp nơi, máu tươi tràn ngập, dân phu đường cùng bị cuốn vào móng sắt ngựa, bị đập thành búng.

Cung Đô dẫn quân nghênh chiến, hấn vung đại đao, khiêu chiến Hạ Hầu Uyên, nhưng mới chỉ mấy hiệp đã không chống nổi, thúc ngựa chạy trốn, nhưng do ngựa chạy không nhanh nên bị Hạ Hầu Uyên đuổi theo, một thương đâm xuyên lưng, Cung Đô kêu thảm một tiếng, lập tức toi mạng. Hạ Hầu Uyên giờ thì thể Cung Đô lên cao, cười to:

"Đây chẳng phải là Đại Nhĩ tặc của quân địch hay sao?"

Chủ tướng gác Khăn Vàng bị giết, đội ngũ lập tức tán loạn, một cuộc thảm sát diễn ra trên cánh đồng.

Khi con chiến mã cuối cùng phóng qua người Lưu Kiện, hấn nhanh chóng bò dậy, chạy như điên về phía rừng cây, hấn biết đây là cơ hội thoát thân duy nhất của mình.

... .

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Một chiếc xe trâu

Chỉ sau nửa giờ, hơn mười hai nghìn binh lính của Cung Đô đã gần như chết hết, chỉ có một số ít binh lính trốn thoát được, mà đám dân phu bị ép tới cũng gần như chết sạch.

Kị binh quân Tào cướp lấy một bộ phận lương thảo, số còn lại thì thiêu hủy, sáu ngàn kỵ binh quay đầu tiếp tục xuôi nam.

Lúc này trời đã tối, cánh đồng tràn ngập máu tanh, từng đàn chó hoang xuất hiện gặm thi thể, từng nhóm chó hoang xuất hiện, gặm ăn thi thể, lúc này việc rời xa chiến trường là quan trọng nhất.

Lưu Kiện chạy một hơi hơn hai mươi dặm, hấn rất thông minh, sau khi chạy vào rừng cây, hấn lượn một vòng lớn rồi mới chạy về hướng tây bắc để tránh kỵ binh.

Hấn chạy lên một cái gò đất thấp trong rừng cây, nơi này không còn nguy hiểm nữa nên hấn tìm một tảng đá lớn rồi ngồi nghỉ, mấy tên dân phu chạy cùng hấn đã tán loạn khắp nơi nên giờ chỉ còn một mình hấn.

Lưu Kiện thở dài, tới thời đại này đã ba ngày, cho tới lúc này hấn mới có thể tĩnh tâm suy nghĩ một số vấn đề.

Thật ra thì hấn đã có thể đoán được bây giờ là thời điểm nào, hấn thuộc Tam Quốc Diễn Nghĩa, sau khi nghe một số dân phu kể chuyện về quận Nhữ Nam, quân Tào, gác Khăn Vàng và xâu chuỗi lại, hấn đã có thể đoán được một số chuyện.

Đây chính là thời điểm Lưu Bị rời Viên Thiệu, sáp nhập quân bộ của Lưu Ích, Cung Đô ở Nhữ Nam, chuẩn bị tấn công Hứa Đô, kết quả bị Tào Tháo quay giáo đâm cho một kích.

Đúng! Bây giờ là năm Kiến An thứ 6, Lưu Kiện chợt nhớ tới việc Lưu Bị đi Kinh châu nhờ cậy Lưu Biểu.

Vậy thì mình nên đi đâu? Đi đầu nhập vào Lưu Biểu, hay... đầu nhập vào Tào Tháo, dĩ nhiên là phải đầu nhập vào Tào Tháo, nhưng hấn dựa vào cái gì?

Lưu Kiện suy nghĩ lung tung mà không quyết định được vấn đề.

Lúc này bụng hấn đã kêu lên òng ọc, đưa tay sờ ngực, ngoài ý muốn phát hiện ra nửa cái bánh còn sót lại, hấn mừng rỡ, chỉ cần nửa cái bánh này là có thể sống sót tới sáng mai.

Lưu Kiện cắn hai miếng, thời Hán chưa có kỹ thuật lên men nên bánh rất rắn, hơn nữa còn khô khốc, khó mà nuốt trôi, cho nên khi ăn phải dùng nước

nhai cùng hoặc là ngâm nước cho nát rồi ăn.

Bánh khô làm cỗ hòng Lưu Kiện như bốc lửa, hắn nhìn bốn phía xung quanh, hắn cần tìm một con suối.

Tuy núi đây là một gò đất thấp, chỉ thoáng cao hơn cánh đồng kia một chút nhưng rất bằng phẳng, hơn nữa lại rộng tới hơn mười dặm, cây cối mọc um tùm, có một con đường độc đạo xuyên qua rừng rậm, đây là con đường bắt buộc phải đi nếu muốn tới Kinh - Tương.

Ban đêm trong rừng cây có rất nhiều tiếng động kỳ quái, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thê lương truyền tới làm người ta rợn cả tóc gáy, do không có vật phòng vệ nên hắn không dám đi sâu vào trong.

Chiến tranh bùng nổ ở quận Nhữ Nam khiến cho người chết khắp nơi, chó hoang kết thành đàn chạy tung tung, nếu đơn độc gặp phải những đàn chó này thì kiểu gì cũng chết.

Lưu Kiện đi dọc con đường về phía tây, đi được chừng hai, ba dặm, hắn phát hiện trước mặt là một cái ngã ba, cẩn thận lắng nghe, hắn phát hiện tiếng nước chảy róc rách.

Lưu Kiện mừng rỡ, chạy như bay về phía ngã ba, khi chạy được khoảng 100 bước, hắn nhìn thấy một con suối nhỏ rộng chừng một trượng (10 thước) từ trong rừng chảy ra, ánh trăng xuyên qua ngọn cây chiếu xuống mặt suối nửa sáng nửa tối khiến cho nó thêm mấy phần thần bí.

Lưu Kiện chạy thêm khoảng chục bước nữa thì bất ngờ dừng lại, hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào sau một bụi cây...

Sau bụi cây có một chiếc xe trâu lật nghiêng, một chiếc bánh xe chổng lên trời, bốn phía có mấy người chết, một ông cụ thoi thóp nằm dưới bánh xe, máu chảy khắp nơi, phu xe thì nằm vật trên cang xe, sau lưng có một mũi tên, cách đó không xa còn có một nam tử mặc quần áo màu trắng.

Trong xe còn có một thi thể, là một gã thiếu niên, đại khái khoảng mười lăm mười sáu tuổi, thân hình khá cao, chỉ là thấp hơn hắn một chút, trên người có mấy vết thương đâm, toàn thân đều là máu.

Lưu Kiện thở dài, trong loạn thế, mạng người nhiều khi không bằng chó, đám người kia hình như có chút thân phận, mà thân phận có ích gì, trong loạn thế phải ôm cổ chạy như mình may ra mới bảo toàn được mạng sống.

Lúc này, hắn chợt phát hiện tên nam tử mặc áo trắng kia hình như động đậy, Lưu Kiện ngây ngẩn, người này chưa chết?

Hắn bước nhanh về phía trước, nhận ra đây là một trung niên nam tử, gáy của người này bị đập một gậy, máu thịt bầy nhầy, những nơi khác hình như không có vết thương, hắn đưa tay sờ mũi thấy còn hơi thở, dường như vừa mới ngất đi.

Hắn gỡ lấy áo bào của người này đem ngâm dưới suối một lúc lấy nước, sau đó vắt vào miệng của người đàn ông rồi lau trán của đối phương.

Có lẽ nước có tác dụng, nam tử từ từ mở mắt, hắn nhìn thoáng qua Lưu Kiện một cái, nhỏ tiếng nói: "Gặp. . . kị binh quân Tào, nói cho Lưu châu mục. . . ."

Nói được tới đây hắn lại ngất đi, Lưu Kiện gỡ đầu một cái, cảm thấy nhức đầu, là Lưu châu mục nào, là Dự châu mục Lưu Bị hay là Kinh châu mục Lưu Biểu hay Ích châu mục Lưu Chương? Ba người này đều là Lưu châu mục.

Lưu Kiện buông nam tử ra, tìm một lượt trong xe trâu, ngoại trừ một số thẻ tre nằm lán lóc khắp nơi thì không còn gì khác, hắn có chút thất vọng, có một cây đao có phải tốt hơn không!

Hắn nhìn xung quanh một lần, cố gắng đưa ánh mắt đi xa, bỗng nhiên hắn phát hiện trong bụi cây hình như có gì đó?

Lưu Kiện bước nhanh về phía trước tìm được một túi da, túi da nặng trĩu, hắn mừng rỡ, sao túi da lại ở trong bụi cây được?

Hắn vội vàng mở túi da, đập vào mắt là một thanh đoản kiếm, vỏ kiếm cũng được trang trí tinh xảo, chắc là khá đắt tiền, có viền bạc quấn quanh, ngoài ra còn gắn mấy viên bảo thạch, lưỡi kiếm sắc bén dị thường, nhìn thoáng qua cũng biết là một thanh kiếm quý.

Đúng lúc này, hắn giật mình, bản năng đi săn báo cho hắn biết có nguy hiểm, hắn chạy nhanh về phía bên trái.

"Vèo! Vèo!" hai tiếng xé gió vang lên, hai mũi tên trước sau bắn tới, đứng vào vị trí hắn vừa đứng.

Lưu Kiện lúc này mới phát hiện, có hai gã quân Tào bình một trước một sau xuất hiện, tay cầm trường mâu và nỏ, vô thanh vô tức bao vây hắn.

Đây là hai gã kị binh, túi da trong bụi là do họ ném vào để sau đó trở lại lấy mạng đi, nhưng không ngờ thấy có người phát hiện nên nổi cơn giận dữ.

"Tiểu tử, bỏ túi xuống!" Một tên lính hung tợn hét.

Lưu Kiện buông túi da, rút đoản kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào đối phương, hai người này đã chặn đường trốn của hắn, không phải muốn giết hắn thì làm gì?

Hắn cho dù chết, cũng phải giết một tên kiếm vốn mang theo.

"Tiểu tử, đúng là không muốn sống."

Một tên lính ném cung tên, hét lớn một tiếng xông lên trước, đâm một thương về phía Luru Kien, hai tên lính này kỵ binh tuần tiểu của Hạ Hầu Uyên, xuất thân từ Thanh châu quân, được huấn luyện tốt, năng lực cận chiến cực mạnh, nhưng mà do quân kỵ không nghiêm nên thường giết người cướp của, việc này bình thường như cơm bữa.

Nếu không phải sợ tiếng vó ngựa làm Luru Kien kinh động bỏ chạy, hai người cưỡi ngựa chém tới

Luru Kien lách người tránh thoát nhất đâm, hấn lao về phía trước đâm một kiếm vào bắp chân đối phương.

Dù là kiếp trước hay kiếp này, hấn đều có sức khỏe và sự nhanh nhẹn, kiếp này là một thợ săn nên có kinh nghiệm đi săn phong phú, loại kinh nghiệm này ẩn sâu trong đầu óc, mỗi khi gặp nguy hiểm là có thể lập tức sử dụng như bản năng.

Hấn nhận ra hai người này là kỵ binh, chân vòng kiềng, khả năng né tránh không cao, hấn nhớ đây là nhược điểm phổ biến của kỵ binh.

Tên lính kia hiển nhiên không đề phòng đối phương, quan trọng hơn là trông đối phương chỉ là một thằng nhóc nên trong lòng có sự khinh thường.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, chân phải của tên lính bị một kiếm chặt đứt, ngay cả Luru Kien cũng bất ngờ vì độ sắc bén của thanh kiếm này, nhưng kinh ngạc chỉ thoáng qua, hấn tiếp tục nhào tới lật tên lính xuống đất, đâm mạnh một kiếm xuyên ngực.

Hấn xoay người, nhìn chằm chằm vào tên còn lại, lấy tay áo lau máu trên mặt, đây là kinh nghiệm khi săn giết thú hoang, giết xong một con con mồi, không được phép chán chừ nếu không sẽ làm mồi cho nó.

Tên lính còn lại hiển nhiên cũng bất ngờ nên không kịp phản ứng, lúc muốn cứu đã không còn kịp, Luru Kien giết người quá nhanh, không cho hấn một chút cơ hội.

Hai người giằng co, hai mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm đối phương, cũng không ai dám tùy tiện phát động tấn công, tên lính Tào kia đã rút đao, tay còn lại cầm trường mâu, dài ngắn hỗ trợ nhau.

Luru Kien xoay người nhặt trường mâu của tên vừa giết lên, hai người như cung đã kéo căng, chỉ cần một người thoáng có chút biến hóa là sẽ lập tức công kích.

Tên lính kia hét lớn một tiếng, đâm thẳng một mâu vào Luru Kien rồi lao lên chém tiếp một đao.

Luru Kien khom người nhặt mâu chẳng qua là hư chiêu, hấn muốn đối phương động thủ trước, hấn lộn về phía trước hai vòng, tránh một mâu ném tới của đối phương, sau đó tung người một cái đâm vào đùi tên lính.

Tên lính Tào này là một gã Thập trưởng, thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu, lợi hại hơn lính thường rất nhiều, hấn một đao chém trượt liền biết không ổn.

Nhưng hấn cũng không hoảng hốt, lập tức chuyển thế đao thành bả ngang, đập thẳng vào đoàn kiếm, tuy đánh bay kiếm của Luru Kien ra ngoài nhưng hấn lại bị ngã xuống đất.

Luru Kien đề đối phương xuống đất, dùng đầu gối đè lên tay địch, một tay tóm tai của đối phương ghì xuống cỏ, một tay khác đang vật lộn với đối phương.

Thời gian trôi qua, Luru Kien bỗng nhiên nghe thấy tiếng chiến mã hí ở phía xa, trong lòng khẩn trương nên đảo mắt nhìn quanh, hóa ra tên nam tử áo trắng kia đã tỉnh lại, đứng ngơ ngác nhìn họ.

"Tên ngu ngốc này, còn không mau tới giúp ta!" Luru Kien gấp đến độ hô to.

Trong lúc hấn phân tâm, tên Thập trưởng kia hét lớn một tiếng, một tay bóp cổ Luru Kien khiến hấn tưởng như ngắt đi vì khó thở.

Cùng lúc đó, tay Luru Kien chop được một mũi tên, đâm thẳng vào mặt đối phương, tên Thập trưởng kia kêu thảm một tiếng, liều mạng bóp cổ hấn, hai người bây giờ dốc toàn lực muốn giết đối phương trước.

Luru Kien như nổi điên, tay liên tục dùng tên đâm xuống, tên Thập trưởng kia dần đuối sức, đột nhiên sau lưng hai người có tiếng quát: "Ồ đâu!"

Luru Kien tung người nhảy lên, túm lấy túi da trên mặt đất, lại tiện tay nhặt đoàn kiếm, lao đảo chạy về phía trước, nhảy xuống suối lội qua bờ bên kia, bỏ chạy như điên vào trong rừng cây.

Tên nam tử áo trắng kia cũng hoảng sợ chạy theo hấn: "Công tử, chờ ta một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đánh cuộc

Trời dần dần sáng, ánh mặt trời chiếu vào bên trong rừng cây, Luru Kien núp ở trên một cây đại thụ từ từ mở mắt, thấy cổ họng đau đớn bèn không khỏi nghĩ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Tối hôm qua, hắn đã giết hai gã lính Tào, có thể coi là một lần kinh tâm động phách khi bước chân vào thời đại này, thậm chí mức độ nguy hiểm còn hơn cả thời điểm gặp quân Hoàng Cân.

Nếu không phải hai tên lính Tào khinh thường đối thủ, thì với một chọi hai, khẳng định hắn không phải đối thủ của hai người, chắc chắn sẽ phải chết. Nghĩ lại, hắn vẫn còn cảm thấy sợ.

Nghĩ tới cái túi da, Luru Kien đột nhiên ngồi bật dậy, lấy cái túi da treo ở cành cây sau lưng. Cũng vì cái túi này mà suýt chút nữa hắn bỏ mất cái mạng nhỏ, không biết bên trong có thứ gì đáng giá để hắn phải liều mạng như vậy không.

Hắn xem cái đoản kiếm trước, thanh kiếm này không có vỏ, chỉ dùng một tấm vải cuộn bên ngoài. Hắn tiếp tục móc cái hộp hình vuông bằng gỗ lim dát vàng khá nặng ra xem, thấy ngoài mặt có chạm khắc hình cây cỏ, tương đối tinh xảo, điều này làm hắn khá hưng phấn, chẳng nhẽ bên trong chứa châu báu?

Hắn háo hức tới mức gần như ngừng thở, cẩn thận mở hộp ra, thấy bên trong dùng vải vàng làm đệm, tấm vải được buộc túm lại thành hình cái túi, hắn mở ra xem thì thấy bên trong có một quan ấn bằng đồng xanh, nửa ấn hình con rùa, nửa hình vuông, chỉ to bằng nắm tay.

Hóa ra là quan ấn, trong lòng Luru Kien có chút thất vọng, hắn tìm kiếm xem còn gì nữa không thì phát hiện một bức thư và một cái thẻ tre, ngoài ra chẳng còn gì đáng tiền.

Hắn lại cầm cái ấn đồng,捏 mắt đưa lên theo hướng mặt trời nhìn kỹ, phải mất một lúc hắn mới đọc được dòng chữ triện trên ấn: 'Kim bình Đình Hào ấn'.

Hóa ra đây là ấn của hầu tước, hắn hít một hơi lạnh, chợt nhận ra những người bị giết hôm qua có thân phận không bình thường.

Luru Kien không khỏi ngẩn đầu nhìn về phía khối đá lớn dưới tán cây, chỉ thấy tên nam tử áo trắng vẫn ngồi trên tảng đá lớn, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Hình như trời chưa sáng hắn đã ngồi như vậy, trông có vẻ tâm sự nặng nề, chẳng qua Luru Kien cũng hiểu, người đồng hành chết đi, trong lòng đối phương chắc chắn rất khó chịu.

Luru Kien nhảy xuống đất, đi tới trước mặt hắn, đặt cái túi bên cạnh tảng đá, nói:

"Cái này trả lại cho huynh! Nó không có tác dụng với ta."

Nam tử thở dài một tiếng, người đã chết rồi, trả lại cho hắn thì có ý nghĩa gì nữa chứ?

"Đa tạ tiểu ca!"

Nam tử lấy phong thư và thẻ tre trong túi, bức thư được viết trên da dê, hắn mở ra đọc một lượt, miệng nở nụ cười khổ. Ban đầu hắn đã thẻ sống chết với chủ công của mình, nhất định sẽ hỗ trợ công tử Cảnh về tới Tương Dương an toàn, bây giờ người chết rồi, bảo hắn làm sao giao phó với chủ công đây.

"Kim bình Đình Hào là ai vậy?"

Luru Kien tò mò hỏi.

"Là em trai của chủ công ta, chủ công của ta cũng chính là Kinh châu mục."

Có lẽ do Luru Kien cứu hắn nên nam tử này không giấu giếm

"À!"

Luru Kien giờ mới hiểu, Luru châu mục trong miệng người này chính là Luru Biểu, nhưng mà hắn vẫn có chút kỳ quái, em trai của Luru Biểu ít ra cũng phải chừng 50 tuổi rồi! Người trên xe trâu rõ ràng là một thiếu niên.

"Người hôm qua chết ở trên xe trâu, chính là. . . em trai của chủ công huynh?"

"Không phải, là con hắn, cũng chính là cháu trai của chủ công ta."

Nam tử thở dài một tiếng:

"Ta phụng mệnh chủ công tới quận Sơn Dương đón người này tới Tương Dương, không ngờ tới qua gặp đám kỵ binh tuần tiểu của quân Tào,... bị đám người này giết mất, ài!"

"Cháu!"

Lưu Kiện chợt hiểu ra, hóa ra thiếu niên kia chính là cháu của Lưu Biểu, trên đường đi thì bị quân Tào giết.

Lưu Kiện thở dài một tiếng, lại hỏi:

"Vậy bây giờ huynh định làm thế nào?"

"Ta còn có thể làm gì nữa? Ta không còn mặt mũi nào đi gặp chủ công, chỉ có thể vứt bỏ vợ con, phiêu bạt chân trời."

Nói xong, nam tử đứng lên, hướng Lưu Kiện thi lễ một cái:

"Tại hạ Kinh châu Ngũ Tu, được công tử cứu giúp, cảm kích khôn cùng, tương lai nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ hồi báo công tử."

Nói xong, hắn nhặt cái túi xoay người định đi, Lưu Kiện gọi hắn lại nói:

"Xin dừng bước!"

Nam tử quay đầu lại hỏi:

"Công tử còn có chuyện gì sao?"

Lưu Kiện liếc mắt nhìn thanh kiếm bên ngoài chiếc túi, cười nói:

"Nếu huynh không dùng thanh đoản kiếm kia thì có thể cho ta không?"

Sự sắc bén của thanh đoản kiếm đã để lại cho hắn một ấn tượng sâu sắc.

"Có thể!"

Nam tử đưa đoản kiếm cho hắn, Lưu Kiện nhận lấy, nói:

"Đa tạ."

Hắn rất thích thanh kiếm này, khế ước hai cái, đáng tiếc vỏ kiếm đã mất tới qua, chắc phải đi kiếm một cái vỏ mới.

"Công tử, sau này còn gặp lại."

Nam tử xoay người đi liền, nhưng mới đi được một hai bước, một ý niệm đột nhiên nảy sinh. Công tử! Thiếu niên 14, 15 tuổi, chẳng lẽ ông trời đang cứu mình hay sao?

Hắn bỗng dừng quay đầu, trợn to hai mắt, trên dưới quan sát Lưu Kiện, vóc người có vẻ giống nhau, tuổi tác cũng tương đương.

"Công tử. . . tên là gì? Quê quán ở đâu?"

Nam tử run rẩy hỏi.

"Ta tên là Lưu Kiện, là thợ săn trong núi."

"Công tử cũng họ Lưu."

Ánh mắt người này sáng lên, đây đúng là ý trời mà!

Nghĩ tới vợ con gia đình, Ngũ Tu cắn răng một cái, chợt hạ quyết tâm, tiến lên quỳ lạy thi lễ:

"Thư tá Kinh Châu Ngũ Tu khẩn cầu công tử một chuyện!"

Hắn nhìn chằm chằm vào Lưu Kiện, trong mắt hiện lên sự cầu khẩn, Lưu Kiện giật mình nghĩ tới một chuyện khiến hắn háo hức.

"Huynh có chuyện gì? Nói đi!"

"Khẩn cầu công tử đóng giả Thiếu công tử nhà ta, cùng ta tới Tương Dương."

... . .

"Công tử nhất định phải quên tên cũ của mình đi, nhớ! Công tử tên là Luru Cảnh, năm nay mười sáu tuổi, người quận Sơn Dương huyện Cao Bình, nhất định phải nhớ những điều này, đừng có quên."

Trên đường ra bắc, Ngũ Tu kể cho Luru Kiện nghe một số chuyện quan trọng, nếu như sự việc vỡ lở thì cái mạng nhỏ của hắn cũng khó bảo toàn.

Luru Kiện cười híp mắt nói:

"Ta tên là Luru Cảnh, nhớ rồi, chẳng qua ta nhớ tên chữ của Luru Biểu là Cảnh Thăng, tại sao ta lại không có?"

"Công tử không thể gọi tên tục danh của bác mình, tuyệt không thể gọi như vậy, điều này cũng nhất định phải nhớ."

Luru Kiện thấy thái độ của đối phương hết sức nghiêm túc, cũng không đùa nữa gật đầu. Hắn cũng cảnh cáo mình, Luru Kiện là tên kiếp trước, đã chết, kiếp này hắn tên là Luru Cảnh.

Thái độ của Ngũ Tu cũng trở nên nghiêm túc, tiếp tục nói:

"Tên này của công tử chính là do bác của người ban tặng. Ông ấy rất thích công tử nên tự mình đặt tên công tử là Cảnh, do công tử thuộc hàng chữ Ngọc, cho nên gọi là Luru Cảnh."

Luru Kiện. . . Không! Bắt đầu từ bây giờ, hắn tên là Luru Cảnh, nhất định phải quên cái tên Luru Kiện kiếp trước đi, hắn lặng lẽ cảnh cáo mình, muốn sống ở thời Tam quốc phải giữ chắc cho mình cái thân phận này.

Cơ hội làm cháu của Luru Biểu, thế nào hắn cũng phải giữ chặt.

Hắn nhắm thầm trong lòng: 'Luru Cảnh, cuộc đời của mày chỉ mới bắt đầu.'

Cúi đầu trầm tư chốc lát, Luru Cảnh nhướn mày nói:

"Thật ra thì ta cảm thấy trong việc này vẫn có sơ hở lớn, ví dụ như ta không biết gì về cha mẹ mình! Còn tộc nhân trong nhà nữa chứ? Chỉ cần họ gặp mặt là phát hiện ra, ta ứng đối thế nào được?"

Ngũ Tu cười một tiếng:

"Những việc này công tử không cần lo lắng, cha của công tử qua đời từ 7 năm trước, mẹ người năm ngoái bị bệnh cũng đã mất, cho nên bác người mới đưa về Kinh châu, về phần tộc nhân, họ đã tới hết Kinh châu từ mấy năm trước rồi, tới giờ chưa chắc họ đã nhớ dáng hình công tử ra sao đâu. Chỉ cần khuôn mặt tương tự một chút là được, trẻ con ai chẳng lớn dần!"

Nói đưa bức thư cho Luru Cảnh, cười nói:

"Đây là thư bác công tử viết cho cậu công tử, năm ngoái cậu người đuổi mẹ con công tử ra khỏi nhà, nên mấy hôm trước không biết hắn (Luru Cảnh cũ) nghĩ thế nào mà không gửi đi, lại mang về, công tử tự xem một chút đi!"

Luru Cảnh đọc kỹ bức thư, trong thư nói cha của cháu chết sớm, năm ngoái mẹ cũng bị bệnh qua đời, từ lúc chào đời tới nay bác (Luru Biểu) không quan tâm được nhiều, rất là áy náy. Điều này chứng tỏ trước đây Luru Biểu không đi thăm Luru Cảnh, cũng không phải người chăm nom nên giờ mới áy náy.

Luru Cảnh yên lặng gật đầu, lại mở thẻ tre ra xem, hóa ra bên trong ghi lại thông tin về hắn, nào là ngày tháng năm sinh, còn có tên cha mẹ. Thứ này tương đương với chứng minh nhân dân đời sau, hắn phải đưa cho Luru Biểu để chứng minh thân phận của mình.

"Vậy khẩu âm của ta thì làm sao bây giờ? Ta không biết khẩu âm của mình có khác hắn nhiều không?"

"Khẩu âm của công tử có chút giống khẩu âm của khu vực Thái Sơn, mặc dù còn có chút khác biệt nhưng không nhiều lắm, công tử có thể nói là đi học ở Thái Sơn từ nhỏ, ta biết bên đó có không ít trường học, cộng thêm ta lắp liếm, chắc chắn có thể ứng phó được."

"Ta hiểu! Nhưng mà ta vẫn còn mấy nghi vấn."

"Không sao, công tử cứ hỏi đi, chúng ta phải suy tính kỹ mọi phương án mới không xảy ra vấn đề, còn các loại quy tắc tối qua ta dạy, công tử ngàn vạn lần đừng quên."

Hai vừa đi vừa nói chuyện, bay giờ họ vẫn ở trong lãnh thổ quận Nhữ Nam, phải đi xuyên qua Nhương sơn, lại đi tiếp trăm dặm mới có thể tiến vào địa giới Kinh Châu.

...

Quận trị của quận Nhữ Nam là huyện An Thành, ở phía bắc huyện An Thành ước chừng hai trăm dặm có một ngọn núi, thế núi khá cao, ước chừng trăm trượng, xung quanh có thêm mười mấy ngọn nữa, người dân gọi chung khu vực này là Nhương sơn.

Luru Cảnh và Ngũ Tu không có vật cưỡi nên tốc độ cũng không nhanh, hai người đã một ngày một đêm không có gì ăn, đói đến vằng vặc đầu hoa mắt, mấy lần tìm xung quanh mà ngay cả bóng dáng một con thỏ cũng không thấy.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn bọn họ mới nhìn thấy Nhung sơn ở phía xa xa, lúc này trời đã sắp tối, hai người vừa mới đi vào địa phận một ngọn núi, chuẩn bị tìm thứ gì đó ăn qua đêm thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng rít bay qua đỉnh đầu họ.

"Bắt bọn chúng lại!"

Gần trăm tên giặc Hoàng Cân mai phục ở hai bên đường lao ra, không chờ đối phương phản ứng đã vây chặt, mấy chục cái cung tên giương lên, nhắm thẳng vào người.

Ngũ Tu hơi có kinh nghiệm, vội vàng giơ tay hô to:

"Chúng ta chỉ là người bình thường, xin đừng tổn thương chúng ta."

"Nói bậy!"

Một gã Truân trưởng (cấp bậc quân đội, tương đương với Đội trưởng) sải bước đi ra, chiến đao chỉ vào hai người, nghiêm nghị quát:

"Các ngươi nhất định là thám tử quân Tào, bắt lại cho ta."

Lúc này, Lư Cảnh nói:

"Lư hoàng thúc có ở đây không, ta là cháu trong họ của người, ta muốn gặp người!"

Mấy tên lính Hoàng Cân vừa lao lên liền dừng bước, cùng nhau quay đầu nhìn tên Truân trưởng. Tên Truân trưởng kia cũng ngẩn ra, hóa ra là cháu họ của Lư hoàng tộc, hắn chần chờ một chút, lập tức thấp giọng dặn dò một tên lính, tên kia nhanh chóng chạy đi.

Trong lòng Ngũ Tu kinh ngạc, Lư Bị ở đây sao? Hắn từ quận Sơn Dương tới, chẳng qua chỉ đi ngang qua quận Nhữ Nam, đâu có biết Lư Bị đã trở về quận Nhữ Nam, cũng không ngờ tới Lư Bị ở chỗ này, nếu như Lư Bị ở đây thì chuyện dễ rồi.

Lư Cảnh âm thầm cười lạnh, nếu như Lư Bị ở chỗ này thật thì chuyện phiền toái rồi, đám này vừa gặp phải sự tập kích của quân Tào, bây giờ hắn lại tự xưng là cháu của Lư Bị, không bị trở thành bánh chưng ăn nhục thì mới là lạ.

Lúc này, có một đại tướng cưỡi ngựa chạy gấp tới, người này thân cao chừng bảy thước năm (1 thước = 1/3 mét), tuổi gần bốn mươi, dài quai nón, hắn đến khiến các binh lính phải cung kính nhường đường.

Người này chính là chủ tướng giặc Khăn Vàng ở Nhữ Nam - Lư Ích, hắn và Lư Bị bị quân Tào đánh cho chạy toán loạn, lạc luôn cả nhau. Một mình hắn dẫn hơn bốn ngàn tàn quân vừa mới trốn đến chỗ này, chuẩn bị đi tìm Lư Bị, không ngờ lại nhận được tin cháu của Lư Bị tới.

Hắn tưởng đứa cháu này là Quan Bình nên mới cưỡi ngựa chạy như bay tới, không ngờ đối phương chỉ là hai người không quen biết, Lư Ích nhất thời giận dữ, đại đao trong tay vung lên, mũi đao sáng như tuyết chĩa vào cổ họng Lư Cảnh, quát:

"Ngươi là người phương nào, dám cả gan giả mạo cháu của Hoàng thúc, chán sống rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Lại gặp khốn cảnh

"Làm sao ông biết ta không phải cháu của hoàng thúc?"

Lư Cảnh không sợ hãi chút nào, nhìn chăm chăm vào Lư Ích nói.

Lư Ích từ năm Trung Bình tham gia quân Khăn Vàng khởi nghĩa tới nay, liên tục chiến đấu ở các chiến trường nam bắc đã có vài chục năm, quen biết bao người nên kinh nghiệm sống rất phong phú. Mặc dù hắn không biết Lư Bị có cháu hay không, nhưng thấy trong mắt đối phương có một sự tự tin và bình tĩnh, người giả mạo chắc chắn không thể có được.

"Mày có gì chứng minh mình là cháu của hoàng thúc?"

"Hoàng thúc bá Lô Thực làm thầy, có bạn là Công Tôn Toàn, đầu năm Trung Bình, Hoàng thúc cùng hai em là Quan, Trương khởi binh ở quận Trác chống lại giặc Hoàng Cân, lập nhiều chiến công nhưng do bị quan lại chèn ép nên không được thưởng, trái lại còn phiêu bạt vô định. Sau đó người xuất binh cứu Từ châu, chống lại Tào tặc, được hoàng đế Đại Hán phong làm Hoàng thúc, Tả tướng quân, cùng Đồng thừa tướng thực hiện Y đài chiếu (chiếu thư viết bằng vật ảo) diệt trừ quốc tặc, những điều này có thể làm bằng chứng không?"

Lưu Ích đưa mắt nhìn Lưu Cảnh hồi lâu, chậm rãi rút đại đao về, lạnh lùng nói:

"Nếu mày dám giả mạo, tao sẽ dùng ngàn đao lột da mày!"

Lưu Cảnh cười nhạt:

"Hoàng thúc bị quân Tào vây khốn, bốn bề thọ địch, lúc này ta giả mạo cháu người có lợi ích gì?"

"Đúng nhiên là có lợi!"

Lưu Ích thấy hai người đối phương khá chật chịt và mệt mỏi, vung tay nói:

"Chuẩn bị cho bọn họ một cái lều nhỏ, cho thêm một phần cơm thịt!"

... . . .

"Công tử, cũng là người có cách có thể lừa dối bọn họ, nếu như bị họ nghi chúng ta là thám tử quân Tào thì kiểu gì cũng phải ném mùi đau khổ, đâu có cơm, thịt để ăn?"

Ngũ Tu đói quá nên vừa ăn cơm vừa nhòm nhòm khích lệ Lưu Cảnh.

Lưu Cảnh lại tỏ ra lo lắng, hần tạm thời giả mạo cháu của Lưu Bị, một phần là do muốn có cơm ăn, phần còn lại chính là không muốn bị coi là thám tử quân Tào. Nhưng chuyện này không thể giữ được lâu, kiểu gì cũng phải chuẩn bị chạy trốn.

Hắn thấp giọng nói:

"Ăn no, chúng ta thừa dịp đêm tối trốn đi!"

"Tại sao?"

Ngũ Tu ngạc nhiên.

"Ta đoán là họ đang ở trong khu vực có thể giao chiến bất cứ lúc nào, hơn nữa họ là bại binh, rất có thể quân Tào sẽ đuổi theo, ở cùng với họ cực kỳ nguy hiểm, phải nhanh trốn đi mới được."

Ngũ Tu búng tỉnh, gật đầu liên tục:

"Công tử cao kiến!"

"Dù thế nào trước tiên cứ ăn no bụng đã!"

Lưu Cảnh quả thực cũng rất đói, bưng bát cơm lên và nhòm nhòm, đây bữa cơm có thịt đầu tiên thì khi hần tới thời Tam Quốc, hơn nữa thịt còn là thịt ngựa.

... .

Vào lúc canh ba, Lưu Cảnh dắt túi da bên người, đá tỉnh Ngũ Tu, nói:

"Đi!"

Ngũ Tu còn chưa tỉnh hẳn, mơ mơ màng màng đứng dậy cùng Lưu Cảnh bước ra ngoài, Lưu Cảnh thò đầu nhìn xung quanh một chút, thấy tên giám thị mình đang ngủ thiếp đi bên cạnh một gốc cây.

"Đi mau!"

Lưu Cảnh ngoắc tay, cùng với Ngũ Tu nhanh chóng bước đi, lúc vào đây hắn thấy phía tây bắc có một lỗ hổng, có thể ra ngoài, dường như binh lực phòng thủ của những người này cũng không nhiều.

Hai người chạy thật nhanh tới chỗ hổng, quả nhiên là số người phòng ngự rất ít, mười mấy tên lính đang trốn ở một góc ngủ vùi, hai người vui mừng nhanh chóng chạy ra ngoài, bỗng nhiên, Lưu Cảnh kéo Ngũ Tu ngồi xuống.

"Có chuyện gì vậy?"

Lưu Cảnh dụi dụi mắt nhìn ra ngoài doanh trại, dưới ánh trăng mờ mờ, chỉ thấy lỗ nhỏ bóng người đi tới gần lỗ hổng, càng tới càng gần. Lưu Cảnh cả kinh, tim đập như bay ra khỏi lồng ngực, quân Tào muốn đánh lên doanh trại.

Hắn kéo Ngũ Tu chạy vào trong, vừa chạy vừa hô to:

"Quân Tào đánh lên! Quân Tào đánh lên!"

Tiếng gào khiến đám lính tuần tiền bưng tỉnh, bọn họ cũng phát hiện bên ngoài có động tĩnh, lập tức gõ chiêng trống.

"Keng! Keng! Keng!"

Ba tiếng chiêng trời tai vang lên trong doanh trại, quân Hoàng Cân trong trại đại loạn, quân Tào bên ngoài hô to liều chết xung phong tới, đám quân phòng thủ cũng liều mạng phản kích, tên bắn như mưa, gỗ lán như đá.

Lưu Ích cầm đao lao ra khỏi trướng, nghiêm nghị hô to:

"Tất cả huynh đệ đứng lên nghênh chiến, nếu bị quân Tào công phá doanh trại thì chẳng ai sống nổi đâu!"

Hơn bốn ngàn giặc Khăn Vàng lao lên phòng thủ, doanh trại tựa vào núi mà xây, địa thế hiểm yếu, chỉ cần phòng ngự ổn thỏa là quân Tào sẽ không công vào bên trong được.

Đám giặc Khăn Vàng này đã không còn đường lui, chỉ còn cách tử chiến đến cùng, bọn họ liều chết giết địch, quân Tào đánh lên chết thảm trọng, bỏ lại hơn hai trăm thi thể, chặt vật lui xuống núi.

Lúc này dưới núi có tiếng nổ lớn, bốn bề ánh lửa ngất trời, phía bắc có mấy ngàn quân Tào vọt tới, đây là quân của đại tướng Cao Lãm, mà phía nam lúc này cũng có quân Tào đánh tới, cầm đầu chính là đại tướng Vu Cấm, hẳn là chủ soái của hơn vạn quân Tào.

Vu Cấm nghe nói đánh lên bất lợi, không khỏi giận dữ:

"Đám giặc Khăn Vàng này dám chống cự ư, tấn công cả ba mặt cho ta!"

Quân Tào đua nhau hò hét, mười ngàn quân Tào từ ba mặt nam, bắc, chính diện tấn công doanh trại, binh lính như nước thủy triều lao tới, tên lửa ùn ùn bắn về phía doanh trại...

"Công tử, chúng ta chạy ra phía sau núi đi!"

Ngũ Tu chưa bao giờ trải qua cảnh đại chiến này nên bị dọa sợ rụng cồ, nắm chặt tay Lưu Cảnh, rất sợ hấn bỏ mình chạy mất.

Lưu Cảnh lúc này không có ý định trốn ra sau núi. Hai ngày trước hắn mới trải qua một lần chạy thực mạng, không ngờ hôm nay lại ở trong hỗn chiến. Mặc dù hắn không có kinh nghiệm đánh giặc, nhưng từ phương diện đầu óc mà suy nghĩ, hắn biết quân Tào nhất định đã phong kín sau núi, chạy vào nơi đó chỉ có chết.

"Ngoại trừ trông cậy vào đám giặc Khăn Vàng này có thể kiên trì, chúng ta không còn đường sống nào khác."

Lưu Cảnh cười khổ một tiếng, hắn phát hiện tình thế còn nghiêm trọng hơn so với hắn nghĩ, ở trong hỗn chiến, chớ nói là cháu Lưu Bị, dù có giả mạo cha Tào Tháo cũng vô ích.

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ, phải chết ở chỗ này sao?"

Ngũ Tu sợ tới mức gần như khóc.

Lưu Cảnh khinh bỉ nhìn hắn một cái, vốn cảm thấy tên Thụ tá này không tề, có tri thức hiểu lẽ nghĩa, cũng có gan để mình giả mạo cháu của Lưu Biểu, nhưng không ngờ đứng trước cái chết, sự nhát gan của người này liền lộ ra. Hắn cũng hiểu rõ, sợ đi đối phương để mình giả mạo cháu của Lưu Biểu chẳng qua vì không biết ăn nói với Lưu Biểu thế nào, sợ Lưu Biểu trách phạt, chứ thực ra người này không có một chút can đảm, bản chất chỉ là một tiểu nhân hèn yếu mà thôi.

Lưu Cảnh gỡ tay của Ngũ Tu ra, lạnh lùng nói:

"Làm gì có ai muốn chết, nhưng dù có chết cũng là ý trời, có ý phải sợ!"

Hắn không để ý tới Ngũ Tu nữa mà sải bước ra ngoài doanh trại, trước mặt đang chiến đấu vô cùng kịch liệt, quân Khăn Vàng chiếm cứ địa lợi, dùng gỗ đá nện xuống, đánh cho quân Tào bại lui mấy lượt, ngoài ra còn có mấy trăm tên lính là cầm vải ngấm nước, thấy quân Tào bắn tên lửa là xông lên đập tắt.

Mặc dù quân Khăn Vàng tác chiến anh dũng, tinh thần liều chết, nhưng Lưu Ích lại rất lo lắng, hắn đứng dưới gốc cây nhìn ra phía xa xa.

"Tướng quân đang lo lắng điều gì?"

Lưu Cảnh đi lên trước cười hỏi.

Lưu Ích thở dài:

"Ta chỉ sợ quân Tào vây khốn, lương thực trong quân đã hết, chỉ còn cách giết ngựa lót dạ, nếu như quân Tào vây khốn năm ngày nữa, chúng ta chắc

chấn sẽ xong."

"Tướng quân đã nghĩ tới chuyện đầu hàng chưa?"

Lưu Ích lắc đầu một cái:

"Nghe nói Tào Tháo lần này đã hạ quyết tâm giết sạch quân Khăn Vàng ở Nhữ Nam, đầu hàng cũng chết."

Nói đến đây, Lưu Ích nặng nề vỗ Lưu Cảnh bả vai một cái, cười nói:

"Mặc kệ cậu có phải cháu của hoàng thúc hay không, tối nay ta phải cảm ơn cậu, nếu không phải cậu kịp thời phá hiện quân Tào thì chúng ta đã chết sạch cả rồi."

Lưu Cảnh đỏ mặt, hần biết Lưu Ích đã nhìn thấu mình, nếu thực sự là cháu của Lưu Bị thì sẽ không bao giờ bỏ trốn lúc nửa đêm.

"Vậy tướng quân có tính toán gì?"

"Ta muốn phá vòng vây, trước tiên trở về huyện An Thành, không thể tiếp tục xuôi nam được nữa."

Lưu Cảnh lắc đầu một cái:

"Huyện An Thành đã bị thiết kỵ của Hạ Hầu Uyên công phá, toàn quân của Cung tướng quân bị diệt, tướng quân đã không thể xuôi nam, vậy ta khuyên tướng quân tử thủ doanh trại chờ Lưu hoàng thúc tới cứu viện."

Lưu Ích nghe nói huyện An Thành đã bị phá, toàn quân Cung Đô bị diệt, sắc mặt trở nên âm đạm, hi vọng cuối cùng của hắn đã hoàn toàn tan vỡ.

"Lưu hoàng thúc tự lo cho mình còn không xong, nào có thể chiếu cố cho ta được?"

Lưu Ích vạn niệm thành tro, xoay người một cái đi vào trong trướng, Lưu Cảnh đi theo phía sau hắn nói:

"Tướng quân, Lưu hoàng thúc nhất định sẽ tới cứu chúng ta!"

Lưu Ích cười giễu cợt:

"Là bởi vì cháu hắn ở chỗ này sao?"

"Không phải!"

Lưu Cảnh vội la lên:

"Nếu như hắn không tới cứu chúng ta thì hắn không phải là Lưu hoàng thúc, tướng quân, tử thủ doanh trại là đường sống duy nhất của chúng ta."

Lưu Ích dừng bước, suy tư chốc lát nói:

"Hoặc giả cậu nói đúng, danh tiếng nhân nghĩa của Lưu hoàng thúc rộng khắp thiên hạ, nếu hắn không tới cứu ta, vậy cũng đồng nghĩa tới chuyện hắn thất tín tới toàn thể thiên hạ."

Lưu Ích một lần nữa phản chấn, cảm kích chấp tay với Lưu Cảnh nói:

"Đa tạ công tử giải thích, Lưu Ích suýt nữa làm lỡ đại sự."

Hắn hét lớn một tiếng:

"Phòng thủ doanh trại, doanh trại bị phá, tất cả mọi người đều chết!"

... . .

Quân Tào năm lần tấn công đều bị quân Hoàng Cân lợi dụng thiên thời địa lợi đánh lui, chết hơn một ngàn người, Vu Cầm mặc dù hận đến mức mắt bốc lửa nhưng cũng không thể làm gì, chỉ đành hạ lệnh triệt hạ tấn công, tấn công doanh trại ban đêm quả thật bất lợi với họ.

Lúc này Cao Lãm mang hai gã tù binh quân Khăn Vàng tới nói:

"Tướng quân, đây là lính tuần tiểu của quân địch bị chúng tôi bắt được, có tin tức tốt!"

"Tin tức tốt gì?"

Vu Cầm cảm tức nhìn hai gã tù binh hỏi.

Cao Lâm đá vào bắp chân bắt hai tên tù binh quỳ xuống đất, quát:

"Nói mau!"

Một gã tù binh nom nớp lo sợ nói:

"Lương thực bên trong doanh trại đã hết, chỉ còn cách giết ngựa qua ngày, nhiều nhất chỉ còn cách kiên trì năm ngày nữa."

Tin tức này làm mất Vu Cẩm híp lại, trầm tư một lúc, Cao Lâm tiến lên phía trước nói:

"Nếu lương thực quân địch đã hết, không bằng chúng ta vây khốn bọn họ!"

Vu Cẩm lắc đầu một cái, nói:

"Luru Bị đã chạy về hướng tây, chủ công chỉ cho chúng ta hai ngày, ta không muốn chờ đợi thêm nữa."

Hắn dứt khoát ra lệnh:

"Truyền lệnh của ta, đại quân lập tức rút lui!"

.....

Lúc trời sáng, quân Hoàng Cân phát hiện quân Tào rút lui ngoài ý muốn, bên trong doanh trại hoan hô ầm ĩ, Luru Ích cũng rất vui mừng, lập tức hạ lệnh:

"Đại quân xuống núi, rút theo hướng đông!"

Luru Cảnh nghe thấy lệnh xuống núi, trong lòng khẩn trương, chạy nhanh tới bên cạnh Luru Ích hô to:

"Tướng quân, đây là kế dụ binh của quân Tào, nếu xuống núi toàn quân sẽ bị diệt, không thể rút lui, chúng ta nên phái người đưa tin cho Luru hoàng thúc!"

Luru Ích thấy lương thực đã hết, lại không muốn giết ngựa nên không muốn nghe Luru Cảnh khuyên, mặt trầm xuống cả giận nói:

"Mây là ai mà dám làm loạn quân tâm, còn dám nói thêm một câu, lão tử làm thịt mày."

Luru Cảnh không nghĩ tới hắn trở mặt nhanh như vậy, đành phải thờ dài nói:

"Được rồi! Chúc tướng quân lên đường thuận lợi."

Luru Ích cười lạnh một tiếng:

"Mày giả mạo cháu của hoàng thúc, bây giờ còn muốn chạy sao? Nằm mơ!"

Hắn ra lệnh:

"Trời hai người này lại để Luru hoàng thúc tự mình định đoạt!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khoảnh khắc sinh tử

"Công tử, không phải tôi nói cậu đâu nhưng cậu không nên tìm hắn, hắn là kẻ Khăn Vàng, đâu có chữ tín và danh dự gì đâu, bây giờ thì khỏe rồi, hai người chúng ta đều bị bắt, mạng nhỏ khó bảo toàn."

Chân tay của Luru Cảnh và Ngũ Tu đều bị trói, vắt lên lưng một con ngựa, trong lòng Ngũ Tu đầy oán khí, lải nhải không ngừng.

Luru Cảnh cắn môi không nói một lời, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía tên đại hán áp giải họ, cái ấn đồng và túi da đều được dắt bên lưng người đàn ông kia.

Người này không biết chữ, không biết thân phận thực sự của Luru Cảnh, nhưng hắn lại rất có hứng thú với thanh đoản kiếm, cầm trong tay vung chém lung lung, nhìn ánh mắt của hắn thì ai cũng hiểu là muốn lấy làm của riêng rồi.

"Công tử, chúng ta làm sao bây giờ? Có thể chúng ta sẽ chết trong tay quân Tào."

Ngũ Tu càng nghĩ càng sợ, khóc ra thành tiếng.

Lưu Cảnh quay đầu tròn mắt nhìn hấn một cái, Ngũ Tu bị dọa sợ, không dám khóc nữa, trong lòng hấn cũng có chút kỳ quái, sao công tử lại không nói gì?

Vào buổi trưa, một con chiến mã từ phương xa chạy tới, kỵ binh này hô lớn:

"Tướng quân có lệnh, nghỉ ngơi chốc lát."

Các binh lính rời rít ngồi xuống nghỉ ngơi, người đàn ông kia đỡ Lưu Cảnh và Ngũ Tu xuống ngựa, ném qua một bên, hung ác nói:

"Cho chúng mày nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa tiếp tục lên ngựa."

Nói xong hấn cũng ngồi một bên nghịch đoản kiếm, Lưu Cảnh thấy hai bên không có hai chú ý đến mình, bèn khắc trong miệng ra một mũi kiếm. Ngũ Tu tròn mắt, hóa ra công tử không lên tiếng là vì nguyên nhân này.

"Cắt dây trói cho ta nhanh lên, quân Tào sắp đánh tới rồi."

Trong lòng Lưu Cảnh biết, họ mới đi được hai chục dặm liền dừng lại, chắc chắn là đã phát hiện tình hình gì đó.

"Vậy. . . còn tôi?"

"Đừng nói nhảm, mau thay ta cắt dây."

Lưu Cảnh thấp giọng mắng nhỏ một tiếng, hai người lưng tựa lưng, Ngũ Tu dùng hai tay nhặt mũi kiếm cắt dây cho Lưu Cảnh.

'Bịch!' sợi giây bị cắt đứt, đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên truyền tới tiếng hỗn loạn, có binh lính hô to:

"Quân Tào đánh tới!"

Chỉ thấy quân Tào từ bốn phương tám hướng đánh tới, chặn tất cả đường lui của Lưu Ích, do không có địa thế phòng thủ nên quân Khăn Vàng nhất thời đại loạn, Lưu Ích hồi hận không thôi, chỉ đành phải nhắm mắt hô to:

"Không cần phải sợ, nghe ta chỉ huy, liều chết giết ra!"

Quân đội loạn thành một đống, tình thế nguy cấp vạn phần, Lưu Cảnh nghiêng người, trốn sau lưng Ngũ Tu, lấy mũi kiếm trong tay đối phương. Hiện tên áp giải đã đi tới tóm lấy Ngũ Tu, chuẩn bị đưa lên lưng ngựa để bỏ chạy.

Đây là cơ hội duy nhất của Lưu Cảnh, hấn nhanh chóng cắt sợi dây ở chân, chọt nhào tới tóm lấy tóc của tên kia mà đập thẳng vào yên ngựa. Hiện giờ yên ngựa chưa phải bằng đồng mà bằng sắt.

'Cốp!', đầu người đàn ông đập thẳng vào yên ngựa, máu tươi ở gáy phọt ra, đại hán kêu thảm một tiếng, hai tay che gáy, nắm lấy cơ hội này, Lưu Cảnh đoạt đoản kiếm trong tay đối phương rồi xia thêm một phát vào lưng.

Người đàn ông mềm nhũn ngã xuống đất, Lưu Cảnh nhanh chóng cắt đứt dây thừng trên người Ngũ Tu, lại đoạt lấy túi da trên người đại hán kia dắt vào lưng mình.

Lúc này, quân Tào đã từ bốn phương tám hướng giết vào đội hình của quân Khăn Vàng, sĩ khí của đám giặc Khăn Vàng này tan vỡ, chạy ngược chạy xuôi, bị tàn sát như trâu như dê, tiếng kêu thảm thiết vang dội cánh đồng.

"Công tử, chúng ta. . . làm sao bây giờ?"

Ngũ Tu sợ tới mức nói cũng run rẩy.

"Tên ngu ngốc này, mau cho ngựa chạy đi!"

Lưu Cảnh không biết cười ngựa nhưng Ngũ Tu thì biết, có thể mang hấn chạy trốn, mặc dù đây là ngựa già nhưng chỉ cần nó nổi điên là có thể giữ được một mạng.

Lúc này chiến mã chưa có bàn đạp nhưng cũng đã dùng dây thừng đan thành một cái mắc, có tác dụng tương tự như bàn đạp, chỉ cần đưa hai chân vào là được.

Ngũ Tu cả người như nhũn ra, mấy lần cố mà không lên được ngựa, đúng lúc này, mấy mũi đột nhiên bắn tới cắm thẳng vào con ngựa, chiến mã hí dài một tiếng, ngã xuống đất mà chết.

Chỉ thấy mười mấy quân Tào đang lao tới chỗ này, Lưu Cảnh kéo Ngũ Tu một cái, xoay người chạy như điên, chạy được chừng một dặm, thấy không ai

quan tâm tới mình, Luru Cảnh lập tức nhào vào trong một đồng xác chết, dùng máu tươi quét đầy mặt mũi chân tay.

"Nhanh lên một chút, chớ ngăn người!"

Luru Cảnh chửi nhỏ một tiếng.

Ngũ Tu giật mình, vội vàng lấy máu dưới đất bôi lên người:

"Công tử. . . như vậy có thể thoát được không!"

"Ta cũng không biết, coi như biện pháp nhất thời đi!"

Luru Cảnh biết, bốn phía đều bị quân Tào bao vây, trừ phi có ngựa, nếu không chạy ra ngoài chính là chết, thậm chí có ngựa cũng vô dụng, dưới loạn tiễn, hai người họ chắc chắn không sống được, nếu như quân Tào không thu dọn chiến trường thì giả chết có thể cứu họ một mạng.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì thấy khả năng này không lớn, quân Tào kiểu gì cũng thiêu hủy thi thể để phòng ngừa sinh ôn dịch. Luru Cảnh lần đầu tiên cảm thấy sự tuyệt vọng, không biết hẳn có tránh được lần này hay không.

Chiến tranh đã dần tiến vào hồi kết, mấy chục con chiến mã chạy như bay tới, chúng dừng lại ngay cạnh Luru Cảnh, đại tướng cưỡi ngựa chính là Cao Lâm.

Ngựa của tên này có kèm theo một cái đầu người, chính là đầu của Luru Ích – thù lĩnh đám giặc Khăn Vàng. Luru Ích bị Cao Lâm giết, chết không nhắm mắt, máu vẫn rơi tí tách đúng vào đầu Luru Cảnh, làm hắn rợn cả tóc gáy.

Cao Lâm cao giọng ra lệnh:

"Kiểm tra chiến trường, giết sạch đám giặc Khăn Vàng!"

Luru Cảnh tuyệt vọng, lần này cái mạng nhỏ của hắn đúng là khó bảo toàn rồi, hắn còn hi vọng vào gia sản của Luru Biểu, giờ thì giấc mơ nào cũng tan vỡ.

Lúc này, góc tây bắc bỗng nhiên đại loạn, có binh lính hô to:

"Quân của Luru Bị đánh tới!"

Luru Cảnh đang ở trong tuyệt vọng lại thấy được một đường sinh cơ, len lén ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội ngũ mấy trăm người giết vào đội hình quân Tào, có một lá cờ lớn màu đen tung bay, trên đó có ghi một chữ “Luru” to đùng, đúng là quân của Luru Bị đánh tới rồi.

Trong lòng Luru Cảnh âm thầm thở dài, đáng tiếc bọn họ tới trễ một bước, Luru Ích đã bị giết, nếu bọn họ biết tin tức này nhất định sẽ lập tức rút lui.

Nhưng quân của Luru Bị binh lực quá ít, rất nhanh liền bị quân Tào tách ra, đại tướng cầm đầu không chút sợ hãi, một người một ngựa đánh giết toại bởi trong đội hình quân Tào, giết cho quân Tào người ngã ngựa đổ, đi tới đâu là quân Tào sợ hãi bỏ chạy tới đó.

Cao Lâm cảm tức vạn phần:

"Thằng kia là thằng nào, một người một ngựa mà hung mãnh như vậy?"

"Tướng quân, giống như là Triệu Vân!"

"Triệu Vân!"

Trong lòng Luru Cảnh sáng lên, hắn đã thấy công thiên đường.

Đúng lúc này, một tiếng hét dài xa xa truyền tới, thanh âm càng ngày càng vang dội, giống như kiêu long xuất hải.

Dưới ánh mặt trời, một người mặc áo trắng, tay cầm ngân thương thúc ngựa chạy tới, tay hắn múa ngân thương, chiến mã cao lớn thần dũng, khí thế như rồng, tựa như cưỡi mây xông đến ngăn cản đám quân của Cao Lâm. Người tới chính là Triệu Vân, hắn phụng mệnh của Luru Bị tới cứu viện Luru Ích nhưng không ngờ tới trễ một bước.

"Luru Ích ở đâu?"

Triệu Vân quát to.

Cao Lâm cười lạnh một tiếng:

"Không phải ở dưới ngựa của ta sao?"

Triệu Vân nhìn thấy đầu của Luru Ích, không khỏi giận dữ, giục ngựa vọt tới, mười mấy tên kỵ binh quân Tào chen nhau lên, loạn mâu đâm về phía Triệu Vân, trước sau trái phải, vây hắn tứ phía.

Chiến mã của Triệu Vân chạy gấp, trường thương trong tay bay lượn, như hoa lê tung cánh, trong khoảnh khắc, mười mấy tên kỵ binh quân Tào đã bị giết tứ tung, tử thi khắp nơi, có hai tên lính ngã ngựa liền bỏ chạy.

Triệu Vân giật dây cương, chiến mã lao qua đầu hai tên lính bỏ chạy, ngân thương đâm lại, hai tên lính lập tức chết mất xác.

Trường thương thu lại như một tia chớp đâm thẳng Cao Lỗ, tiếng kêu như sét đánh:

"Trống phản chủ, ăn của Triệu Vân ta một thương!"

Cao Lỗ hét lớn một tiếng, cầm đao bổ tới, đao thế mạnh mẽ, nhanh như điện.

Triệu Vân dùng ngân thương khều một cái, thuận thế đẩy đao của Cao Lỗ ra ngoài, thế thương không dừng, lại mượn chiến mã xung phong, đâm thẳng vào má của Cao Lỗ.

Cao Lỗ chém trượt một đao thì đã thấy đầu thương tới trước mặt, hấn hồn phi phách tán, cố gắng nghiêng đầu sang trái. 'Xẹt!' một tiếng, mũi thương lướt qua khuôn mặt tạo thành một rãnh máu dài, tai phải đã bị cắt đứt, máu tươi phun ầm ầm.

Không đợi hấn kịp phản ứng, Triệu Vân đã thúc chiến mã lao tới, chỉ trong một chớp mắt, đầu thương đã đập vào lưng Cao Lỗ. Đây là chiêu thức "Thương Chùy", một trong những tuyệt kỹ của Triệu Vân, lấy đầu thương làm chùy, dùng lực lượng cường đại đập gãy cột sống địch thủ.

Cao Lỗ chỉ cảm thấy sau lưng có kinh phong đánh tới, trong lòng hấn sợ hãi vô cùng, muốn tránh cũng không được, chỉ đành dùng đao đỡ sau lưng, 'Keng' một tiếng chói tai, đầu thương đập thẳng vào cán đao, lực thương lúc này mạnh tới trăm cân, bàn tay cầm đao của Cao Lỗ rách toạc, giáp sắt ở cánh tay cũng vỡ tan.

Cao Lỗ quát to một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, xương tay cơ hồ vỡ vụn, nhưng dù sao hấn cũng là đại tướng có kinh nghiệm sa trường phong phú, cố hết sức mượn lực đẩy này thúc chiến mã bỏ trốn, biến mất vô ảnh vô tung.

Thật ra thì võ nghệ của Cao Lỗ cũng rất cao cường, ít nhất có thể cùng Triệu Vân chiến mười hiệp, nhưng trong lòng Triệu Vân hiện đang công phần, lực lượng vượt xa bình thường, trong khi đó khí thế của Cao Lỗ đã bị đánh tan, trong lòng hốt hoảng, võ nghệ phát huy không được hết sức.

Triệu Vân đánh với Cao Lỗ, động tác mau lẹ, trong nháy mắt liền kết thúc, nhưng trận chiến kinh tâm động phách này lại khiến cho Lưu Cảnh trợn mắt há mồm, tốc độ của Triệu Vân cực nhanh, lực lượng cực mạnh, Lưu Cảnh chỉ nhìn thôi mà cũng thấy khó thở.

Hấn từ từ ngồi dậy, ánh mắt ngơ ngác nhìn đại tướng danh vọng thiên cổ này, hiện giờ trong lòng hấn có một nguyện vọng vô cùng mãnh liệt, Lưu Cảnh hấn cũng phải trở thành một đại tướng như vậy.

Triệu Vân giữ im chiến mã, nhìn Lưu Cảnh và Ngũ Tu một cái, thấy hai người máu me đầy mặt, nhưng trang phục không giống quân Khăn Vàng, hấn cũng không hỏi nhiều, liền nói:

"Các người chạy mau đi! Giả chết là toi đấy."

Hấn quay đầu ngựa định đi, Ngũ Tu vội la lên:

"Tướng quân ơi, đây là cháu của Lưu châu mục, giờ gặp rủi ở chôn này, xin cứu chúng ta một mạng, châu mục sẽ có trọng tạ!"

Triệu Vân sững sốt, nhưng ngay sau đó liền lắc đầu một cái:

"Ta không cứu được các người, các người đi nhanh đi!"

Hấn giục ngựa chạy đi nhưng Lưu Cảnh lại kêu lớn:

"Tù Long tướng quân, huynh thực sự bỏ chúng ta mà đi sao?"

Triệu Vân khẽ chấn động nhưng cũng không dừng lại, một lát sau hấn mang tới hai con chiến mã, nhìn Lưu Cảnh một cái nói:

"Hai người mau cưỡi ngựa, cùng ta xông ra."

Ngũ Tu mừng rỡ, rõ ràng Triệu Vân muốn cứu bọn họ, hấn vội vàng phóng người lên ngựa, kéo dây cương, Triệu Vân thấy Lưu Cảnh không động dậy, nhướng mày:

"Vì sao cậu không lên ngựa?"

Thuật cưỡi ngựa Lưu Cảnh cũng học qua, cũng biết một chút kỹ xảo, nhưng bảo hấn cưỡi ngựa chạy thì đúng là không làm được, hấn không biết điều khiển ngựa thế nào. Lưu Cảnh thở dài:

"Hai người đi đi! Tôi không biết cưỡi ngựa, sẽ liên lụy tới hai người."

"Công tử, chúng ta có thể cùng cưỡi một con ngựa."

Ngũ Tu vội nói.

Triệu Vân không tán đồng phương án này, hấn giục ngựa, tóm lấy Lư Cảnh, đặt sau lưng mình, nói:

"Ôm chặt lưng ta!"

Triệu Vân giục ngựa chạy gấp, hấn hiểu rõ, chỉ có chiến mã của mình mới có thể chịu được hai người, những con khác sẽ chạy không được nhanh, chạy chậm cả ba tất chết.

Lư Cảnh không ôm lưng Triệu Vân mà dùng hai chân kẹp chặt bụng ngựa, hấn tựa vào người Triệu Vân ổn định cơ thể, đồng thời tháo tấm thuẫn che sau lưng, tay cầm đoản kiếm cảnh giới.

Lư Cảnh thật ra cũng khôn hơn người khác, nếu ôm chặt Triệu Vân, hấn chẳng phải biến mình thành cái bia thịt hay sao.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tiếp tục bị truy sát

Chủ tướng Vu Cẩm nghe nói Triệu Vân đang ở trong quân liền mừng thầm trong lòng, tối hôm qua tấn công sơn trại chết gần hai ngàn người, hấn đang rầu rĩ vì không biết ăn nói với chủ công thế nào, nếu như có thể bắt sống được Triệu Vân thì hấn có thể lấy công chuộc tội, giờ khắc này hấn hạ quyết tâm: "Bắt sống Triệu Vân!"

Binh lính quân Tào từ bốn phương tám hướng vọt tới, Triệu Vân không sợ hãi chút nào, ngân thương rung lên như bão tố giết vào trong quân địch, đi tới đâu là người ngã ngựa đổ tới đó.

Nhưng do Triệu Vân còn phải bảo vệ hai người nên cũng không ham chiến, cũng không thể tiếp tục xông vào quân địch nên cố gắng tìm chỗ ít người phá vòng vây. Ở đằng sau, Ngũ Tu ôm chặt lấy cổ ngựa, không ngừng giục ngựa theo sát Triệu Vân, Triệu Vân thận trọng vô cùng, không bao giờ để lại nguy hiểm sau lưng nên Ngũ Tu không bị công kích gì.

Nhưng cũng chính vì như vậy nên sự nguy hiểm Triệu Vân gặp phải tăng lên gấp mấy lần, vừa phải đề ý quân địch sau lưng, vừa phải ứng đối với đám quân trước mặt giết tới, tình cảnh hung hiểm dị thường.

Lúc này, Lư Cảnh cũng cố gắng phát huy chút sức lực, mặc dù hấn không biết cưỡi ngựa chiến, nhưng do sức lực khỏe mạnh, hấn có thể dùng tấm thuẫn đỡ trái, gạt phải, mấy lần giúp Triệu Vân hóa giải nguy hiểm.

"Tướng quân, coi chừng phía trước có dây cản ngựa!"

Ánh mắt Lư Cảnh nhạy bén, phát hiện trên đất có mấy cái dây thừng căng ngang. Triệu Vân đang mài giết địch nên không nhìn thấy, nghe thấy Lư Cảnh nhắc bèn cả kinh, hấn gạt dây cương, chiến mã nhảy lên một cái, vượt qua mấy cái dây cản ngựa, trường thương trên không trung khêu một cái chém đứt toàn bộ.

Chiến mã chạy vùn vụt, Triệu Vân sợ đổ mồ hôi lạnh cả người, hấn không sợ chém giết quang minh chánh đại, chỉ sợ loại ám toán khó phòng bị này.

"Đa tạ công tử!"

Lần đầu tiên hấn cảm ơn Lư Cảnh.

Trong lòng Lư Cảnh có chút đắc ý nói:

"Tôi cũng không vô dụng chứ!"

"Công tử phản ứng rất nhanh, là người tài để luyện võ, tôi đề nghị công tử nên học võ, kiểu gì cũng thành công."

Lư Cảnh cười ha hả một tiếng:

"Chỉ bằng những lời này của Thường Sơn Triệu Tử Long, Lư Cảnh ta quyết định học võ."

"Nhưng mà trước tiên phải học cưỡi ngựa đã!"

Hai người cũng cười lớn, Triệu Vân tinh thần phấn chấn, gọi Ngũ Tu một tiếng, giục ngựa phóng tới góc tây bắc, trước mặt chỉ còn một đám lính ngăn trở, nếu qua được cửa ải này, họ liền bình an vô sự.

Góc tây bắc, Vu Cấm đã chờ khá lâu, hần tháo cung, đưa tay về phía ống tên sau lưng, khi tên đã kéo căng, hần lại chần chờ một chút, đưa tay hướng chỉ một tên lính khác:

"Đưa ta một mũi tên độc!"

Binh lính lấy ra một mũi tên độc đưa cho Vu Cấm, Vu Cấm lắp tên lên cung, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Triệu Vân đang phóng tới.

Lúc này Triệu Vân hét lớn một tiếng, giết vào trong bầy địch, ngàn thương như hoa lê tung bay, lại tựa như Bách Điều Triều Phượng, trong nháy mắt đâm chết mười mấy người, quân Tào sợ hãi vô cùng, rồi rút lui về phía sau.

"Ngươi đi trước!"

Triệu Vân quay đầu hô to một tiếng, Ngũ Tu sắc mặt xám xịt, hai chân quặp chặt ngựa vọt ra khỏi chiến trường, chạy như điên về hướng tây bắc.

Triệu Vân vùng thương đâm liên tục mười mấy người, sau đó lại chặn đám truy binh đằng sau, đột nhiên có một gã Nha tướng giục ngựa chạy tới, giờ tay đâm một mâu về phía bên phải Triệu Vân, tốc độ nhanh như chớp, Lư Cánh thấy trường mâu này đâm tới nên đưa thuẫn ra đỡ.

Triệu Vân liếc thấy Lư Cánh làm như vậy thì thất kinh, kêu lớn:

"Không được đón đỡ!"

Nhưng đã chậm rồi, 'Cốp!' một tiếng vang lên, tấm thuẫn bị đánh nát bấy, cánh tay Lư Cánh như bị gãy rời, thống khổ quát to một tiếng, một lực lượng vô cùng lớn không biết từ đâu ập tới khiến hần lão đảo sấp rơi xuống ngựa.

Triệu Vân một tay cầm thương đánh bay trường mâu, tay trái nắm lấy Lư Cánh sắp ngã, Vu Cấm ở xa đã phát hiện cơ hội ngàn năm một thừa này.

Dây cung buông ra, một mũi tên nhanh như tia chớp vọt tới, bắn thẳng vào ngực trái của Triệu Vân, Triệu Vân một tay đang tóm Lư Cánh, không cách nào tránh được, đành phải cố gắng lách mình, tránh chỗ yếu hại.

'Bụp!' một tiếng, mũi tên bắn thẳng vào vai trái của Triệu Vân, thân hình hần run lên, thiếu chút nữa té xuống ngựa.

Vu Cấm mừng như điên, hô to:

"Triệu Vân trúng tên, bắt hần lại!"

Hơn ngàn quân Tào từ bốn phương tám hướng đánh tới, trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, Lư Cánh đã ngồi vững người, đoàn kiếm chém mạnh vào móng ngựa một cái, dùng hết khí lực cuối cùng vọt ra khỏi chiến trường, lao như điên về phía tây bắc

Vu Cấm thấy thất bại trong gang tấc thì giận dữ, lớn tiếng kêu to:

"Đuổi theo cho ta, sống thì thấy người, chết phải thấy xác."

Mấy trăm kỵ binh quân Tào lập tức đuổi theo.

... . .

Nắng chiều vàng rực dần dần biến mất, hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời, núi rừng quanh co, kéo dài liên miên đang dần bị phủ một bóng tối.

Bóng đêm bao phủ Nhương Sơn, đường núi vô cùng yên tĩnh, hai bên đường đại thụ che trời, ánh trăng mờ mờ chiếu lách qua tán cây, phối hợp cùng với những tảng đá to lù lù, khiến cho không cảnh vô cùng thê lương.

'Cộp! cộp! cộp!'

Những tiếng vó ngựa dồn dập từ đằng xa truyền tới, trong yên tĩnh vang khắp núi rừng, dưới ánh trăng, một con chiến mã dần kiệt sức đang mang theo hai người chạy băng băng.

Hai người bọn họ chính là Triệu Vân và Lư Cánh, Ngũ Tu đã bị lạc mất, không rõ tung tích, bọn họ bị quân Tào đuổi theo, từ chiều chạy đến tối, liều mạng chạy hơn hai giờ, chiến mã rốt cuộc chịu không nổi nữa.

Lúc này tên độc đã phát tác khiến cho Triệu Vân bần rùn vô lực, lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, may mà độc dược này không phải loại cấp tính, tuy không chết ngay nhưng lại khiến cho người ta mất hết sức lực.

Chiến mã đã không kiên trì nổi, hí dài một tiếng, nặng nề đổ xuống ven đường, hất văng Lư Cánh và Triệu Vân ra xa hơn một trượng.

Bên phải đường núi là một cái vực sâu mấy chục trượng, bên phải là sườn dốc, rừng cây tùm lùm, may mà hai người vẫn còn may mắn, bị hất văng lên một lùm cây đại bên trái.

Lưu Cảnh chỉ cảm thấy hai chân đau nhức vô cùng, cuỡi ngựa cần dùng lực mạnh, ở mặt này hấn vẫn còn chưa đủ sức, nhưng hiện giờ tình thế đang nguy cấp, hấn không thể để ý tới sự đau đớn của bản thân, vội vàng bò dậy, chạy đến bên cạnh chiến mã. Con ngựa lúc này đã co quắp, miệng sùi bọt mép, chắc là không sống nổi.

Lưu Cảnh lay lay bả vai Triệu Vân:

"Triệu tướng quân, huynh phải cố chịu đây!"

Máu trên vai trái Triệu Vân đã ngừng chảy, mũi tên vẫn cắm trên đầu vai, thỉnh thoảng có mùi máu tanh hôi truyền ra.

Lưu Cảnh tay chân luống cuống, hàng vạn việc cần làm, việc nào cũng khẩn cấp khiến hấn không biết làm việc nào trước.

Phurong xa bỗng nhiên truyền đến những tiếng vỗ ngựa gấp gáp, truy binh đã đuổi tới, nghe tiếng ngựa này chắc chỉ cách vài trăm mét.

Nguy cấp khiến cho Lưu Cảnh tỉnh táo lại, hấn xoay người chạy đến bên cạnh chiến mã, dùng hết sức đẩy nó xuống vực, chiến mã mấy trăm cân bị hấn đẩy xuống vực sâu, những đồ đặc linh tinh trên đất cũng ném luôn xuống khe núi.

Lưu Cảnh chạy về đỡ Triệu Vân, công hấn chạy lên sườn núi, trên sườn núi có một con đường mòn.

Truy binh hiện giờ chỉ còn cách mấy chục mét, nhưng Lưu Cảnh không ngờ rằng trên đường mòn cũng có một đội kỵ binh đang lao tới, ngăn cản đường trốn của hấn.

Trên dưới đều có truy binh, trốn không còn kịp rồi, Lưu Cảnh chỉ đành phải cõng Triệu Vân trốn vào trong một lùm cây, cố gắng cúi đầu, may mà lùm cây che kín được bọn họ, trái tim Lưu Cảnh đập nhanh tới mức muốn vọt ra ngoài.

Tiếng vỗ ngựa càng ngày càng gần, một trận cuồng phong cuốn tới, mùi sát khí nồng nặc, một đám kỵ binh chạy nhanh qua rồi biến mất.

Chờ đám kỵ binh đi thật xa, Lưu Cảnh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, Triệu Vân đau đớn rên lên một tiếng, vết thương trên vai lại vỡ ra, máu chảy lênh láng.

Lưu Cảnh vội vàng đặt Triệu Vân nằm xuống, đưa tay trái mình vào miệng Triệu Vân, cắn chặt răng, rút đoạn kiếm khoét luôn miếng thịt nhiễm độc trên vai Triệu Vân.

Triệu Vân đau kêu lên, suýt nữa thì cắn đứt tay Lưu Cảnh, đau đớn làm hấn tỉnh lại, nặng nề thở hổn hển mấy cái, nói nhỏ:

"Trong ngực ta có Kim Sang Dược."

Lưu Cảnh mừng rỡ, nhin đau móc gói thuốc bột trong ngực Triệu Vân, rắc thuốc lên vết thương rồi lấy một mảnh vải băng lại, sắc mặt Triệu Vân xám ngoét, hết sức yếu ớt.

Lưu Cảnh băng bó xong vết thương thì thấy mình đã hết nước, cũng không có vải sạch, hấn biết mình phải lập tức rời khỏi nơi này, nếu không bị bắt thì Triệu Vân cũng sẽ bị trúng độc mà chết.

Lưu Cảnh đỡ Triệu Vân đứng dậy, thấy Triệu Vân đã mất sức, rất yếu, đi đứng loạng choạng, hấn dứt khoát cõng đối phương chạy dọc sườn núi.

Triệu Vân thân cao tám thước hai, vóc người hùng tráng, Lưu Cảnh phải cố hết sức mới cõng được đối phương, đi chưa được hai chục bước thì nghe thấy tiếng kêu: "Triệu Vân tướng quân, chủ công Lưu Bị ở chỗ này, tướng quân đang ở đâu?"

Lưu Cảnh mừng rỡ, Lưu Bị tới rồi, Triệu Vân cũng nghe thấy tiếng gọi giống như tiếng của Mi Phurong, hấn vội vàng thấp giọng nói: "Chủ công ta tới rồi."

Lưu Cảnh bước nhanh về phía trước, trong bóng đêm chỉ thấy phía trước có một đội kỵ binh xuất hiện, hấn đột nhiên nhận ra, không đúng!

Đối phương làm sao có thể gọi thẳng tọc danh của chủ công mình, đây chính đại bất kính, chỉ cần gọi 'Triệu tướng quân, chủ công ở chỗ này!' là đủ rồi, thêm hai chữ 'Lưu Bị' thì rõ ràng là về răn thêm chân, người này không phải Lưu Bị, là quân Tào dùng kế.

Lưu Cảnh dừng bước, nhưng mấy người phía trước hình như cũng đã nhận ra, quát to: "Trước mặt là người nào?"

Lưu Cảnh xám mặt, không xong, hấn vội vàng đặt Triệu Vân vào một lùm cây, cố nói nhỏ:

"Mau trốn đi!"

Nói xong hấn xoay người bỏ chạy, Triệu Vân dùng hết sức lực bò vào trong, thấy thiếu niên kia bỏ chạy nhanh như báo, kỵ binh phía sau lập tức đuổi theo, hô lớn:

"Đứng lại!"

Triệu Vân biết thiếu niên này muốn đánh lạc hướng truy binh để cứu mình, hấn âm thầm thở dài một tiếng:

"Thiếu niên này xong rồi, thật là đáng tiếc!"

Lưu Cảnh mới chạy được khoảng bảy, tám chục bước thì có một mũi tên bắn sượt qua đầu, hấn đứng lại, chạy tiếp kiểu gì cũng chết.

Lúc này, mười mấy tên kỵ binh đã chạy tới, vây quanh Lưu Cảnh, đại tướng Vu Cấm cũng ở trong số này, một gã kỵ binh bẩm báo:

"Vu tướng quân, là một người thiếu niên."

Lưu Cảnh lần đầu tiên thấy Vu Cấm, chỉ thấy người này đầu đội Ung Lãng khôi, mình mặc thiết giáp, vóc người khôi ngô hùng tráng, mắt sâu mũi cao, ánh mắt như điện, tay cầm một thanh Kim Bôi Hồ Nha đao.

Vu Cấm quan sát thiếu niên này một lượt, lúc trước Lưu Cảnh được Triệu Vân che khuất, hơn nữa mặt toàn là máu nên Vu Cấm không nhìn rõ đối phương, những tên kỵ binh đứng xung quanh toàn là thân binh của Vu Cấm, không người nào tham chiến trực tiếp nên cũng không nhận ra.

Quan trọng hơn, bây giờ là ban đêm, máu trên mặt Lưu Cảnh đã nhòa đi một nửa, trong lúc nhất thời không ai nhận ra Lưu Cảnh.

Vu Cấm vung chiến đao trong tay, chĩa vào cổ họng của Lưu Cảnh, nghiêm nghị quát hỏi:

"Mày là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cho Vu Cấm uống mê hồn thang

Lưu Cảnh cố gắng làm cho mình tỉnh táo, không chút hoang mang thi lễ một cái, nói:

"Tôi là cháu của châu mục Kinh châu, đang trên đường tới Tương Dương."

Vu Cấm nhướng mày:

"Cháu của Lưu Biểu?"

Nếu nói cháu của Tào Tháo, Vu Cấm sẽ tôn trọng mấy phần, cháu của Lưu Biểu đối với hấn chẳng qua như cái rắm mà thôi.

Trong lòng Vu Cấm vẫn nghi ngờ, cháu của Lưu Biểu sao có thể khôi ngô lực lưỡng như vậy, chẳng chút nào giống người có học, trên người còn vết máu, giống như một tên giặc Khăn Vàng.

Hấn bỗng nhiên đưa tay tóm lấy cổ áo Lưu Cảnh, kéo tới trước mặt, hung tợn nói:

"Tiểu tử, mày nhất định là một tên giặc Khăn Vàng đang chạy trốn!"

Lưu Cảnh vừa nãy nghe binh lính gọi người này là Vu tướng quân, liền đoán ra đối phương có thể là Vu Cấm, hấn thấy Vu Cấm mắt lộ sát cơ, trong lòng quynh lên, hô lớn:

"Vu Văn Tắc, tướng quân muốn hại ta sao?"

Rất ít người biết tên chữ của Vu Cấm là Văn Tắc, ngay cả Hạ Hầu huynh đệ cũng không biết, thấy đối phương gọi tên mình, hấn sùng sốt, không hiểu tại sao thiếu niên này lại biết tên chữ của mình, không khỏi buông lỏng cổ áo Lưu Cảnh.

Vu Cấm quan sát lại một lần tên cháu của Lưu Biểu này, thấy đối phương rõ ràng còn là một thiếu niên, tầm 15, 16 tuổi, vóc người khá cao, ước chừng tám thước, thể hình khá lực lưỡng.

"Làm sao mày biết tao tên là Vu Văn Tắc?"

Vu Cấm lạnh lùng hỏi.

"Tôi đương nhiên biết!"

Lưu Cảnh đảo mắt suy nghĩ, nói:

"Tôi xưa nay kính trọng anh hùng thiên hạ, phạm sự tích của anh hùng là tôi đều nhớ ở trong lòng. Vu tướng quân vốn là bộ tướng của Bảo Tín, nhiều lần lập công, từng đại phá Lữ Bố, phá Cao Nhã và Tu Xương, giết bộ hạ của Viên Thuật là Kiều Nhụy, trận chiến Uyển thành diệt Chu Á Phu, được Tào công phong làm Ích thọ Đình hầu."

Thời Tam Quốc giao thông bất tiện, tin tức bế tắc, sự tích của Tào Tháo có lẽ còn nhiều người biết, còn chiến công của đám người như Vu Cẩm, ngoại trừ Tào Tháo rõ, có lẽ không bao nhiêu người biết thêm, vậy mà thiếu niên này lại rành rõi, làm cho Vu Cẩm rất là kinh ngạc.

Vu Cẩm thu đao, kỳ quái nhìn Lưu Cảnh hỏi:

"Tại sao mày biết chi tiết cuộc đời tao như vậy?"

Thông thường mà nói, có người biết rõ lai lịch của mình cũng không tốt, nếu như là biết cả những sự tích bất lương của mình thì đúng là rất dễ bị người khác ghét hận, ngược lại, biết quá nhiều sự tích tốt cũng khiến cho người khác cảm thấy người này đang nịnh nọt.

Thái độ của Vu Cẩm mặc dù vẫn lạnh lùng, nhưng Lưu Cảnh biết là hắn đang kiêu ngạo vì chiến công của mình, trong lòng có mấy phần đắc ý nên giọng nói trở nên hiền hòa hơn một chút.

Kiếp trước Lưu Cảnh từng là luật sư, giỏi quan sát ngôn sắc, tính toán lòng người, hẳn lúc này phát hiện chất giọng của Vu Cẩm có sự thay đổi, biết là mình đã giành được thắng lợi ban đầu.

Hắn nghe thấy khẩu âm của Vu Cẩm cũng gần như giống mình, mà Ngũ Tu nói mình có khẩu âm quận Thái Sơn, trong lòng lập tức có đôi sách, không nhanh không chậm nói:

"Tại hạ là người quận Sơn Dương huyện Cao Bình, từng ở Thái Sơn du học mấy năm, thường nghe người ta nói tới sự tích của Vu tướng quân, liền nhớ ở trong lòng. Khi Vu tướng quân còn công phá Trương Tú ở Uyển thành, trấn áp binh sĩ Thanh châu cướp phá nhà dân, bị binh sĩ Thanh châu kiện tới Tào công, Vu tướng quân dùng mưu giết địch mà không để mất quân dụng, làm người trong thiên hạ kính ngưỡng."

Vu Cẩm mặc dù không sống ở Thái Sơn, nhưng hẳn đúng là người quận Thái Sơn, Lưu Cảnh giải thích hợp tình hợp lý, trong lòng hắn liền tin.

Vu Cẩm vốn là một người cực kỳ tự phụ, chỉ hận người trong thiên hạ không biết sự tích của hắn, bây giờ Lưu Cảnh có thể kể rõ rành rành, hơn nữa còn đem chuyện đắc ý nhất ở Uyển thành kể ra, khiến cho hắn thoải mái vô cùng.

Vu Cẩm đã hoàn toàn thu phục ý, dù Lưu Cảnh có là quân Khăn Vàng đi nữa hắn cũng không giết, hiếm thấy khi nào có đứa trẻ lại hiểu rõ sự tích của mình nên ha hả cười nói:

"Luu công tử quả nhiên không phải người thường, không hổ là cháu của Lưu Kinh châu, Vu Cẩm bội phục!"

Tới lúc này, Lưu Cảnh mới lấy ra bức thư Lưu Biểu viết cho hắn, Vu Cẩm bảo lính mang một cây đuốc lại gần xem, đúng là cháu của Lưu Biểu. Hiện giờ Tào Tháo đang cần lung lạc Lưu Biểu, để tránh đối phương kết minh với Viên Thiệu, Vu Cẩm cũng biết mình không nên đắc tội với Lưu Biểu.

Hắn gật đầu một cái:

"Được rồi! Quấy rầy Luu công tử."

Vu Cẩm vung tay lên nói:

"Lên ngựa tiếp tục đuổi theo!"

Hắn dẫn các binh lính tiếp tục chạy về phía trước, mồ hôi ướt đầm lưng Lưu Cảnh, thật là may mắn vạn phần. Hắn biết Vu Cẩm đã hoài nghi mình, may là kịp thời kêu tên chữ của đối phương, nếu mà nói sai, chắc chắn Vu Cẩm sẽ hạ lệnh lực soát bốn phía, khi đó hắn và Triệu Vân liền xong đời.

Hắn mặc dù nịnh bợ Vu Cẩm, có phần không đúng là khí chất nam nhi, nhưng dưới tình huống nguy hiểm này chỉ còn mỗi cách như vậy. Điều này giúp cho Vu Cẩm không hoài nghi Triệu Vân được giấu ở xung quanh, cũng không hỏi vặn vẹo điều gì nữa, đúng là sống chết chỉ trong một ý niệm.

Hắn thấy Vu Cẩm đi xa, vội vàng chạy trở về lùm cây tìm Triệu Vân, Lưu Cảnh cũng Triệu Vân chạy lên núi, không ngờ mới đi được vài trăm mét đã thấy có một người bước ra từ sau một bụi cây.

Lưu Cảnh giật mình, sợ hãi lùi lại phía sau, rút đoản kiếm cảnh giác nhìn đối phương.

"Công tử, là tôi!"

Là giọng nói của Thụ tá Ngũ Tu.

Lưu Cảnh buông lỏng người, hóa ra là hắn:

"Tại sao huynh lại ở chỗ này, ngựa của huynh đâu rồi?"

Lưu Cảnh có chút kỳ quái hỏi.

Ngũ Tu cúi đầu xuống, không dám đối mắt với Lưu Cảnh, có chút khấn trương nói:

"Tôi bị ngã ngựa, chiến mã đã chạy mất, chỉ còn cách lên núi trốn."

Về mặt của Ngũ Tu không gạt được ánh mắt của Lưu Cảnh, suy nghĩ một lúc hắn đã hiểu ra manh mối.

Chiến mã có lẽ được Ngũ Tu thả đi, sau đó núp ở trên núi, chỉ cần quân Tào đuổi kịp mình và Triệu Vân sẽ thu binh trở về doanh, hắn sẽ không sao, lúc này mình gặp nguy hiểm, chắc chắn hắn cũng nhìn thấy.

Trong lòng Lưu Cảnh thầm hận, người này vô cùng ích kỷ, Triệu Vân đã cứu tính mạng của hắn, vậy mà hắn chỉ lo thoát thân một mình.

Trong lòng Lưu Cảnh bất mãn nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra, bây giờ cần nhất là đồng tâm hiệp lực, Ngũ Tu có thể giúp hắn chiếu cố Triệu Vân, nghĩ vậy bèn nói:

"Chúng ta mau lên núi, ta lo lắng Vu Cẩm sẽ quay lại đuổi theo chúng ta."

Ngũ Tu gật đầu một cái, đỡ Triệu Vân theo đường mòn tiến lên núi.

... .

Thực giác của Lưu Cảnh không sai, nguy cơ Vu Cẩm có thể tạm thời được giải quyết, nhưng có những chuyện sẽ khiến người ta nghĩ lại.

Đi được chừng ba bốn dặm, Vu Cẩm bỗng nhiên quay đầu ngựa trở về, hắn đã từ trong nịnh nọt trở về thực tế, sao có thể tùy tiện bỏ qua cháu của Lưu Biểu như thế, đáng nhẽ phải giao cho chủ công xử lý mới đúng.

Hắn dẫn quân chạy trở về chỗ cũ nhưng không thấy Lưu Cảnh đâu, trong lòng có chút kỳ quái, tiểu tử này chạy đi đâu rồi?

Lúc này, một tên lính phát hiện ở bụi rậm bên cạnh có vết máu, hô to:

"Vu tướng quân, bên này có vết máu!"

Vu Cẩm chạy lên trước, thấy trong bụi cây có khá nhiều vết máu, hiển nhiên là có người bị thương từng trốn ở đây, Vu Cẩm nhất thời giận dữ, hóa ra mình bị tên ranh con kia lừa bịp, Triệu Vân vốn trốn ở chỗ này, hắn nghiễm nghị rằng to:

"Lục soát cho ta!"

Rất nhanh, các binh lính liền phát hiện thi thể chiến mã ở dưới vực, bên cạnh còn trường thương của Triệu Vân, Vu Cẩm kêu la như sấm, mắt đỏ như máu, giống như hung thần tái thế.

"Truyền lệnh của ta, lập tức điều năm nghìn quân tới, lục soát toàn bộ ngọn núi này!"

Lúc này, Triệu Vân đã không còn quan trọng, hắn thề phải bắt được tên oắt con lừa gạt kia, tự tay băm thây đối phương thành vạn mảnh. Cả đời này, chưa bao giờ hắn bị thua thiệt lớn như hôm nay.

... . .

Ngọn núi này là một ngọn núi đá, cao chừng hơn trăm trượng, trên núi toàn sương rỗng, rất nhiều khe đá thiên nhiên được tạo dựng, rất thuận lợi cho việc ẩn thân, chẳng qua nó chỉ là một ngọn cỏ son, xung quanh toàn là những ngọn đồi nhỏ, kéo dài mười mấy dặm.

Lưu Cảnh lo lắng thương thế của Triệu Vân nên không dám đi quá xa, sau khi lên núi được vài trăm mét, hắn tìm được một cái hang đá, qua ánh trăng, hắn phát hiện trong động rất khô ráo, không có rắn rết, cửa hang còn dấu vết nhóm lửa, hiển nhiên là có người từng qua nơi này, có lẽ là người hái thuốc hoặc tiểu phu.

Lưu Cảnh đặt Triệu Vân nằm xuống, Triệu Vân vẫn ở trong tình trạng hôn mê. Đột nhiên, Lưu Cảnh bỗng nhiên nghe thấy những thanh âm lách tách sau lưng, quay đầu lại thì thấy Ngũ Tu đánh đá lửa, định đốt lửa ở cửa hang.

Lưu Cảnh giận dữ, sự bất mãn trong lòng đối với Ngũ Tu bộc phát, xông lên đá bay đám cỏ khô, căm tức nhìn Ngũ Tu nói:

"Huynh điên rồi sao?"

Ngũ Tu ngẩn ngơ, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hắn cúi đầu xuống nói:

"Tôi quên mất, là tôi không đúng!"

Lưu Cảnh khắc chế lửa giận, nói với hắn:

"Huynh ra bên ngoài xem tình hình thế nào rồi, chú ý xem quân Tào có định soát núi hay không."

Ngũ Tu yên lặng gật đầu đi ra ngoài, Luru Cảnh trở về bên cạnh Triệu Vân, lấy ra một bình nước, đây chính là bình nước trên chiến mã của Ngũ Tu, hiện bên trong cũng chỉ còn một chút xíu.

Luru Cảnh cho Triệu Vân uống mấy ngụm nước, sau một lúc thì phát huy tác dụng, Triệu Vân từ từ tỉnh lại, cảm kích nhìn Luru Cảnh, thấp thấp giọng nói:

"Đa tạ công tử liều mình cứu giúp!"

"Tướng quân không nên khách khí, huynh trúng tên vì tôi, chẳng nhẽ tôi không hết mình với huynh được sao."

Luru Cảnh có chút áy náy, trong lịch sử Triệu Vân không bị thương, hiện giờ vì cứu mình mới bị thương, nếu như vì mình bỏ mạng, vậy chẳng phải là mất một danh tướng hay sao.

Luru Cảnh đổi thuốc, đồng thời đem toàn bộ nước trong túi cho Triệu Vân uống.

"Công tử thật sự là cháu của Luru kinh châu hay sao?"

"Coi như là vậy đi!"

Luru Cảnh cười một tiếng, nói như thật:

"Tại hạ là Luru Cảnh, người quận Sơn Dương huyện Cao Bình, được thư gọi của bá phụ là Luru kinh châu, bảo tới Tương Dương, ở Nhữ Nam gặp quân Tào, người nhà bất hạnh chết thảm, chỉ còn lại một mình tôi."

"Hóa ra là công tử Cảnh, thất kính."

Trong bóng tối, Triệu Vân khẽ mỉm cười, ánh mắt sáng ngời.

Lúc này, ngoài động truyền tới tiếng kêu nhỏ của Ngũ Tu:

"Công tử! Công tử!"

Giọng của Ngũ Tu rất khản trương.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Một đêm kinh hoàng

Luru Cảnh vỗ vào tay Triệu Vân một cái, đứng dậy đi ra ngoài động:

"Có chuyện gì vậy?"

"Công tử mau nhìn!"

Ngũ Tu chỉ dưới núi, vạn phần hoảng sợ, Luru Cảnh mới đưa mắt nhìn thôi cũng khiến lòng trầm xuống, chỉ thấy dưới núi xuất hiện một con đường đuốc sáng rực, dài chừng mấy dặm, giống như một con rồng lửa, ước chừng phải có tới mấy chục ngàn người, họ đang dịch chuyển lên núi. Đây nhất định là chủ lực của quân Tào, họ muốn lục soát toàn bộ ngọn núi này.

Mấy chục ngàn người dọa cho Ngũ Tu sợ tái mặt, hai chân run rẩy, hắn không nhận được nữa, xoay người cầu khẩn nói:

"Công tử, đây nhất định là Tào Tháo tới rồi, đừng quan tâm tới người kia nữa, hắn sẽ liên lụy chúng ta, mang theo hắn chúng ta sẽ không chạy thoát, chúng ta..."

Không đợi hắn nói xong, Luru Cảnh đã dậm một quyền khiến Ngũ Tu ngã xuống đất, tức giận mắng:

"Mày là đồ vong ân phụ nghĩa, không có huynh ấy cứu mày thì mày đã chết trong loạn quân rồi. Còn dám nói linh tinh, tao một đao làm thịt mày!"

Ngũ Tu từ từ cúi đầu xuống, trong đôi mắt hiện lên sự oán hận, nếu không vì không biết báo với chủ công thế nào thì hắn đã sớm bỏ chạy, sao còn phải ở trên núi đợi tiểu tử này?

Luru Cảnh xoay người đi vào trong động, kéo tay Triệu Vân cười nói:

"Xem ra chúng ta phải tới một nơi khác rồi."

Triệu Vân cũng nghe thấy cuộc nói chuyện bên ngoài, trong lòng cảm động, cố cười nói:

"Thật ra thì Tào Tháo sẽ không giết ta, bị bắt cũng không sao."

Lưu Cảnh lại chẳng quan tâm tới điều này, cũng Triệu Vân lên người, nói:

"Đi thôi! Tôi không chết, huynh cũng đừng mơ chết."

Hắn cũng Triệu Vân ra khỏi sơn động, Ngũ Tu đi trước dẫn đường, ba người tiếp tục leo lên đỉnh núi.

... .

Trên đường núi, mười mấy đại tướng vây quanh một nam tử trung niên, người này có râu rài, sống mũi cao thẳng, đôi mắt nhỏ dài, ánh mắt sắc bén, đầu đội kim khôi, mặc Tào Tử giáp màu vàng, lưng đeo Y Thiên Kiếm, cưỡi con Hoàng Phi Điện.

Người này chính là Tào Tháo, Lưu Bị trốn quá nhanh, hắn không đuổi được, chỉ đành lãnh binh trở về Nhương Sơn, lại nghe nói đại tướng Triệu Vân bị thương ẩn nấp trong núi, bên cạnh có một đứa trẻ là cháu của Lưu Cảnh Thăng, điều này khiến Tào Tháo vô cùng hứng thú.

Nơi này cách Kinh châu không xa, nếu hắn bắt được cháu của Lưu Biểu, vậy hắn có cái để mặc cả, tới Hán Thủy đàm phán với Lưu Biểu một lần, đổi lấy Lưu Bị cũng không tệ.

Trước ngựa Tào Tháo, Vu Cấm đang quỳ một chân, trong lòng hắn bây giờ vô cùng tiếc nuối, sớm biết chủ công coi trọng thiếu niên kia như vậy, mình sẽ không để cho đối phương có cơ hội rời đi, thật là vô cùng ngu xuẩn mà!

Hắn không dám giấu giếm, đem toàn bộ câu chuyện nói lại một lần, mặt như đưa đám nói:

"Ty chức bị hắn chuốc thuốc mê, để Triệu Vân chạy trốn ngay trước mặt, lúc hối hận đã muộn rồi, ty chức ngu xuẩn, làm hỏng đại sự của chủ công, xin chủ công trách phạt."

Trong mắt Tào Tháo có chút kinh ngạc, thiếu niên này không chỉ có kiến thức uyên bác, còn can đảm can trọng, cũng rất có mưu trí, Lưu Cảnh Thăng có đứa cháu này đúng là khiến người khác cảm thán. Hứng thú của Tào Tháo càng lúc càng nhiều, nhất định phải bắt được đứa nhóc kia.

Hắn lập tức hạ lệnh:

"Truyền lệnh của ta, không cho phép phóng hỏa đốt núi, nhất định phải bắt sống, ai bắt được Triệu Vân thưởng ba trăm lượng vàng, ai bắt được cháu của Lưu Bị thưởng năm trăm lượng vàng!"

Tào Tháo lại nói với đại tướng Lý Điển:

"Người dẫn ba nghìn quân theo đường nhỏ từ phía sau lên núi, cắt đứt đường lui phía nam của họ."

"Tuân lệnh!"

Lý Điển dẫn ba nghìn binh lính dọc theo đường núi phía tây nam xuất phát.

Có trọng thưởng tất có dũng phu, hơn vạn quân Tào tay cầm đuốc sáng rực lên núi, ngọn núi bỗng chốc trở nên sáng rực, huy hoàng.

... .

Ba người Lưu Cảnh đã đi qua đỉnh núi, tới sườn bên kia, đây là một rừng rậm, chất độc trong vết thương của Triệu Vân lại phát tác, khiến hắn nửa tỉnh nửa mê, miệng vết thương phồng rộp lên, thỉnh thoảng có mủ chảy ra.

Lúc tỉnh hắn không kêu một tiếng, lúc mê chỉ nhỏ giọng kêu:

"Nước! Nước!"

Triệu Vân lúc này đang sốt cao, rất khát nước, Lưu Cảnh lòng như lửa đốt, Triệu Vân bây giờ rất cần nước và thuốc, thuốc đã không có, ít nhất phải có nước, nếu không có nước Triệu Vân sẽ phải bỏ mạng, hắn ngồi dậy nhìn bốn phía xung quanh.

Hắn vốn là một thợ săn, ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm, hôm qua vừa có mưa, nhất định sẽ có nước đọng.

Hắn lấy bình nước nhìn Ngũ Tu nói:

"Chăm sóc kỹ cho Triệu tướng quân, huynh ấy có ân cứu mạng với chúng ta, chúng ta tuyệt không thể bỏ huynh ấy lại, tôi đi tìm nước."

Ngũ Tu gật đầu một cái:

"Công tử cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho huynh ấy."

Lưu Cảnh mặc dù không yên lòng nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải cố gắng đi nhanh về nhanh, hẩn chọn nơi trũng, hôm đi tới.

Thấy Lưu Cảnh đi xa, sắc mặt Ngũ Tu thay đổi, trở nên vô cùng dữ tợn, ánh mắt lộ hung quang:

"Tiểu tử, mày muốn chết nhưng tao thì không!"

Hắn lấy một thanh chủy thủ ở trong ngực, đi từng bước một tới chỗ Triệu Vân...

Lưu Cảnh khá may mắn, mới đi chừng trăm bước đã phát hiện một hồ nước nhỏ, đựng khá nhiều nước mưa, hẩn mừng rỡ cẩn thận hé miệng bình, đáng tiếc là nước quá ít, mới lấy được gần nửa bình đã hết.

Lưu Cảnh biết, chỉ cần tìm được một nơi, chắc chắn sẽ còn nơi khác, nhưng hẩn không yên tâm về Triệu Vân, xoay người chạy như bay... .

Ngũ Tu đứng ở trước mặt Triệu Vân, tay nắm chặt chủy thủ, nói nhỏ:

"Triệu tướng quân! Triệu tướng quân!"

Hẩn thấy Triệu Vân cao cường võ nghệ, trong lòng rất e ngại, vạn nhất Triệu Vân phản kháng thì hẩn nhất định phải chết.

Lúc này, Triệu Vân cũng đang tỉnh táo, hẩn từ từ mở mắt, hỏi nhỏ:

"Công tử Cảnh đâu?"

"Công tử đi tìm nước, tôi chăm sóc cho tướng quân."

Nói xong, hẩn nhẹ nhàng ấn vào vết thương của Triệu Vân một cái, Triệu Vân giật mình đau đớn nhưng vẫn cắn răng không kêu một tiếng.

"Triệu tướng quân hình như bị thương rất nặng, không bằng tôi đỡ tướng quân đi lại một chút để lưu thông khí huyết."

Triệu Vân có kinh nghiệm hết sức phong phú, hẩn thấy trong mắt Ngũ Tu lộ hung quang, cơ bắp cũng hiện, tướng mạo dữ tợn, biết người này đã nảy sinh ác ý.

Triệu Vân quỳnh lên, lập tức thấp giọng hô:

"Công tử Cảnh ở sau lưng kia!"

Ngũ Tu thất kinh, xoay người trở lại nhưng thấy phía sau không có ai, làm gì có Lưu Cảnh ở đây, liền xoay người cười gằn:

"Hóa ra Triệu tướng quân lừa tôi!"

Hẩn biết là Triệu Vân khám phá ra ý định của mình, nhưng hẩn cũng biết thêm là Triệu Vân không còn sức phản kháng, Ngũ Tu cười châm biếm:

"Triệu tướng quân, xin lỗi, tôi sẽ đốt nhiều vàng mã cho tướng quân."

Hẩn giơ chủy thủ lên thật cao, Triệu Vân thảm than, mình không chết trận sa trường, mà lại chết trên tay tiểu nhân. Đột nhiên, ánh mắt Triệu Vân sáng lên, nhìn chăm chăm vào sau lưng Ngũ Tu.

Ngũ Tu cười lạnh một tiếng:

"Tướng quân không lừa được ta nữa đâu, chết đi thôi!"

Chủy thủ của hẩn vừa định đâm xuống thì sau lưng truyền tới sự đau đớn vô cùng, hẩn cúi đầu, phát hiện trước ngực có một mũi kiếm.

Ngũ Tu quay đầu, phát hiện Lưu Cảnh đang tức giận đứng sau lưng mình, Ngũ Tu giơ tay chỉ Lưu Cảnh, cố hết sức kêu lớn:

"Người là... kẻ giả mạo!"

Kêu xong câu này, Ngũ Tu ngã xuống đất toi mạng.

Lưu Cảnh rút đoản kiếm, đá văng thi thể đối phương, xác Ngũ Tu văng hai vòng làm rớt một gói giấy trong ngực ra ngoài, Lưu Cảnh nhặt gói giấy lên ngửi một cái, ánh mắt bỗng sáng rực, đây là thuốc Kim Sang Dược thượng hạng, tên này có mang theo người.

"Đáng chết!"

Lưu Cảnh mắng một câu, hẩn tìm khắp nơi không thấy thuốc trị thương khiến cho thương thể của Triệu Vân ngày một nặng, trong khi tên khốn này lại

giấu thuốc, không chịu mang ra.

Có Kim Sang Được thượng hạng, trong lòng Luru Cảnh dấy lên hy vọng, hấn vội vàng tiến lên đỡ Triệu Vân, ân cần hỏi han:

"Triệu tướng quân, huynh không sao chứ!"

Triệu Vân thấp giọng nói:

"Công tử lại cứu ta một mạng."

"Đâu có!"

Luru Cảnh ân hận nói:

"Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, đúng là mắt ta bị mù mới mang con rắn độc này bên mình, suýt nữa hại chết tướng quân."

Luru Cảnh lấy bình nước, cẩn thận cho Triệu Vân uống mấy ngụm, cười nói:

"Đây là nước mưa đọng trên đất, chắc là mùi không được tốt, chờ tới thành Tương Dương, tôi sẽ mua rượu ngon bồi tội với tướng quân."

Triệu Vân khẽ mỉm cười:

"Đến lúc đó tôi mời cậu uống rượu!"

Luru Cảnh đắp thuốc cho Triệu Vân, Kim Sang Được nhanh chóng phát huy kỳ hiệu, nhiệt độ cơ thể của Triệu Vân dần dần khôi phục bình thường, không còn sốt cao như trước, điều này khiến Luru Cảnh rất an lòng.

Lúc này, trời bỗng nhiên sáng hơn, Luru Cảnh quay đầu thấy trên núi toàn là ánh đuốc, quân Tào theo đường nhỏ lên núi, đã chặn hết đường lui của hấn.

Luru Cảnh cười khỏ một tiếng, không hổ là Tào Tháo, toàn thích làm chuyện tiết đường lui của người khác.

"Công tử Cảnh đi đi! Đừng để ý tôi."

Triệu Vân cũng ý thức được tình cảnh của bọn họ cực kỳ nguy hiểm, hấn không muốn liên lụy tới Luru Cảnh.

Luru Cảnh cười lắc đầu một cái:

"Đừng nói lời như vậy, trên chiến trường huynh không bỏ rơi tôi, lúc này tôi làm sao có thể bỏ rơi huynh?"

Triệu Vân lặng lẽ nhìn thiếu niên trước mặt, trong mắt cay cay, đôi phương trọng tình trọng nghĩa như vậy, hấn làm cách nào báo đáp phần ân đức này đây.

Luru Cảnh trầm tư suy nghĩ một lúc rồi nhìn Triệu Vân nói:

"Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, có thể tránh được kiếp này hay không còn trông vào vận may của chúng ta vậy."

Triệu Vân nhẹ nhàng thở dài:

"Có thể cùng công tử chết trận sa trường, Triệu Vân chết cũng không tiếc!"

Luru Cảnh đứng dậy cười nói:

"Quân Tào muốn giết chúng ta cũng không dễ như vậy."

Hấn nhìn xung quanh một lượt, đánh giá tình hình. Hiện giờ bọn họ đang ở vị trí giữa hai đỉnh núi, quân Tào tập trung chủ yếu ở đỉnh núi phía bắc, đỉnh núi phía nam mặc dù có quân lính chặn đường, nhưng binh lực không nhiều, nhất là hướng đông nam chỉ lưa thưa vài cây đuốc.

"Triệu huynh có thể đi được không?"

Triệu Vân cảm giác thấy chân mình đã có chút tri giác, liền gật đầu một cái:

"Để tôi thử một chút!"

Luru Cảnh đỡ Triệu Vân, lại kẹp thi thể Ngũ Tu vào bên mình, hấn đỡ Triệu Vân khập khễnh di chuyển về hướng đông nam.

Luru Cảnh đỡ Triệu Vân xuống đường núi thì phát hiện một cái sơn động sâu không thấy đáy, Luru Cảnh nhặt một hòn đá ném xuống, rất lâu sau mới có tiếng vang lên.

Cái sơn động này không tệ, có thể giấu cái xác này đi, Luru Cảnh tìm thấy một chỗ hõm ở bên, nhìn Triệu Vân cười nói:

"Triệu huynh cứ nghỉ một lát, tôi làm xong sẽ trở lại."

Triệu Vân nằm xuống, nhắm hai mắt lại, hiện giờ hắn đã đem tính mạng giao cho Luru Cảnh.

Luru Cảnh dùng nhánh cây che kín Triệu Vân và xác Ngũ Tu, sau đó đánh giá tình hình, xác định phương hướng rồi di chuyển theo hướng đông nam.

Quân Tào tìm kiếm ở hướng đông nam không nhiều, chỉ ước chừng ba trăm người, phần lớn là riêng lẻ, đây là một cơ hội dành cho Luru Cảnh.

Cách sơn động chừng hai trăm bước, Luru Cảnh tìm thấy một quân Tào đi lẻ, hắn tiện tay ném cái mũ sắt của Triệu Vân xuống đất, rút đoản kiếm leo lên cây.

Không lâu sau, tên quân Tào kia cầm đuốc đi tới, hắn phát hiện ra cái mũ sắt trên đất liền khom người nhặt quan sát. Đúng lúc này, Luru Cảnh nhảy từ trên cây xuống, dí sát đôi phương xuống đất, một kiếm đâm xuyên qua người...

Hắn nhanh chóng cõng quân phục của tên binh sĩ kia mặc vào người, sau đó nhìn bốn xung quanh, lại phát hiện ra một tên lính đi lẻ.

Luru Cảnh chạy như bay tới chỗ tên quân Tào kia, sau đó nấp ở một gốc cây không xa, chờ đôi phương đến gần, hắn lập tức lao tới, dùng đao chỉ vào cổ tên này quát:

"Khẩu lệnh!"

Tên lính Tào này sợ hết hồn, thấy là người mình, vội vàng đáp:

"Thu lưới!"

Hóa ra khẩu lệnh là thu lưới, không phải là gân gà, Luru Cảnh cười một tiếng, bỗng nhiên hoảng sợ chỉ vào sau lưng tên lính nói:

"Phía sau huynh có gì kia?"

Tên lính Tào kia vội vàng quay đầu, Luru Cảnh tóm lấy cơ hội chém ngang một đao, khiến đầu đôi phương văng xa hơn trượng, chết ngay lập tức.

Lúc này, Luru Cảnh vô cùng khẩn trương vì thấy ngày càng nhiều quân Tào tiến tới gần, thời gian của hắn không còn nhiều, đành phải kéo hai cái xác về chỗ sơn động.

... .

Một khắc đồng hồ sau, Luru Cảnh cõng Triệu Vân mặc đồng phục quân Tào, tay cầm một cây đuốc đi dọc theo sườn núi phía nam, hắn đang đánh cuộc vận mệnh của mình, cũng khiến cho quân Tào nằm mơ cũng không nghĩ tới, con mồi tự dưng chui đầu vào lưới.

Mấy tên lính quân Tào phát hiện ra hắn, lớn tiếng quát:

"Là ai, khẩu lệnh!"

"Thu lưới!"

Luru Cảnh giống như đang chơi trò giải mã, thấp thóm bất an chờ đợi đôi phương trả lời, hiển nhiên, mật mã chính xác.

Mấy tên lính kia đi tới trước, tên Thập trưởng nhìn Triệu Vân quan tâm hỏi:

"Hắn xảy ra chuyện gì vậy? Hình như bị thương thì phải."

Luru Cảnh cười khở một tiếng:

"Đây là huynh trưởng của tôi, khi lục soát bị rấn cản, giờ độc tính phát tác, có cho uống máu cũng không ăn thua, giờ chỉ còn cách đi gặp quân y."

Đúng lúc này, ở phía xa truyền tới tiếng kêu:

"Tìm thấy rồi!"

Mấy tên này lập tức bỏ mặc Luru Cảnh, chạy như điên tới hướng có tiếng kêu, tám trăm lượng vàng đấy! Việc phát tài đã khiến các binh sĩ đỏ mắt.

Chỉ sau một lúc, đám quân Tào ở gần đó cũng chạy hết, Luru Cảnh thấy phía trước không còn bóng đuốc, liền cười nói với Triệu Vân:

"Triệu huynh, lần này chúng ta có thể về nhà rồi!"

Triệu Vân cũng cười:

"Vói tình hình này, chúng ta không cần chết trận sa trường."

Hai người cười ha ha một tiếng, Lư Cảnh bước dài, tiến về phía núi non mênh mông ở phương nam.

... ..

Dưới chân núi, đại tướng Nhạc Tiến cùng Lý Diễn quỳ một chân trước mặt Tào Tháo, Nhạc Tiến vạm vỡ xấu hổ nói:

"Đã lục soát ngọn núi hai lần, không bỏ qua bất cứ xó xỉnh nào, vậy mà cũng không thấy bóng dáng của hai người kia. Ngoài ý muốn lại phát hiện hai xác chết, một cái là một người đàn ông đứng tuổi, một cái khác là huynh đệ của chúng ta, người này mặc khôi giáp của Triệu Vân, binh lính tướng là tóm được rồi, ai ngờ kết quả..."

Lý Diễn cũng xấu hổ nói:

"Ty chức phụng mệnh chặn đường lui phía nam, có binh sĩ phát hiện ra Lư Cảnh và Triệu Vân, chỉ là bọn chúng mặc đồng phục của chúng ta, lại biết khẩu lệnh, cho nên bỏ qua, chắc là Lư Cảnh và Triệu Vân đã trốn thoát rồi, ty chức không dám giấu giếm, nguyện bị Thừa tướng trách phạt!"

"Một đám vô dụng!"

Tào Tháo cực kỳ căm tức, hung hãn mắng một câu, hơn mười ngàn người lục soát núi mà còn để họ chạy mất. Hắn nhìn hai xác trên đất, lại quay đầu hỏi Vu Cẩm:

"Người trung niên này là ai?"

Vu Cẩm vội vàng khom người nói:

"Chắc là người cùng phá vây với họ, ty chức đoán là thủ hạ của Lư Biểu, không biết vì sao nội bộ chúng xảy ra lục đục."

"Lục đục!"

Điều này khiến Tào Tháo suy nghĩ một lúc lâu, hắn hỏi mưu sĩ Trình Dục đứng bên cạnh:

"Trọng Đức nghĩ như thế nào?"

Trình Dục biết tâm tư của Tào Tháo, liền khẽ vuốt râu hoa râm cười nói:

"Như Vu tướng quân và Lý tướng quân nói, thiếu niên này quả thật gan lớn lại có kỳ mưu, có thể trong trùng vây trốn thoát hai lần, kiểu gì cũng phải thừa nhận hắn là một tài năng, không khỏi không thừa nhận, hắn là một dị tài mới."

Nếu như hắn là con của Lư Cảnh Thăng, Thừa tướng nhất định phải bắt sống, chấm dứt hậu hoạn, nhưng nếu như là cháu thì thật ra để hắn tới Kinh châu cũng không phải chuyện xấu. Nếu thuộc hạ đoán không sai, tương lai thiếu niên này sẽ khiến cho Kinh châu nội loạn."

Tào Tháo vuốt râu gật đầu một cái, hắn cũng cho rằng như thế, con của Lư Cảnh Thăng ngu xuẩn giống heo, bây giờ thả thêm một đứa cháu giống hổ vào, sớm muộn Kinh châu cũng nội loạn.

"Trọng Đức cảm thấy ta có nên giúp hắn một chút không?"

Trình Dục lắc đầu một cái cười nói:

"Thuộc hạ cảm thấy bây giờ vẫn chưa phải lúc, bây giờ nên tập trung tinh lực tiêu diệt Viên Thiệu, bình định phương bắc, Kinh châu có thể yên lặng theo dõi kỳ biến. Nếu như Thừa tướng có hứng thú với thiếu niên này, không ngại phái người theo dõi hắn, thời cơ chín muồi ta có thể thuận theo đại thế mà làm, lợi dụng hắn đảo loạn Kinh châu. Từ xưa tới nay, quốc gia tan nát đều là do nội loạn, Thừa tướng cần gì phải lo lắng làm gấp chuyện tương lai?"

Trình Dục nói như vậy khiến Tào Tháo trầm tư một lúc lâu, cuối cùng hắn hạ lệnh:

"Thu binh, trở về Hứa Xương!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lần đầu gặp Lư Bị

Nhưong Sơn liền miên chấp chùng, tính từ ngọn núi đầu tiên tới ngọn cuối cùng chắc phải dài năm sáu chục dặm. Lưu Cảnh công Triệu Vân đi chùng hai giờ, ước chừng đi được hơn hai mươi dặm, thành công thoát khỏi truy binh.

Lúc này, Lưu Cảnh cũng đã kiệt sức, mắt thấy binh mình ló dạng, hẳn tìm một gốc cây đặt Triệu Vân xuống.

Có thuốc trị thương và nước, thương thế của Triệu Vân đã không còn tái phát trầm trọng nữa, sắc mặt cũng đã khá hơn nhiều, mặc dù vẫn xanh lét nhưng những vết bầm đen đã mất đi.

"Công tử Cảnh nghỉ một chút đi!"

Triệu Vân cười nói:

"Tôi cảm thấy sức khỏe cũng đã phục hồi một chút, biết đâu lát nữa có thể tự mình đi chuyển."

Hai người cùng nhau chạy trốn một ngày một đêm nên đã phát sinh giao tình trong lúc sinh tử. Lưu Cảnh cũng uống một hớp nước, sau đó đưa bình cho Triệu Vân, trên đường hẳn thấy một con suối nên đã lấy đầy nước.

Hắn nhìn trời xanh và mặt trời sáng trưng, ánh nắng chiếu xuống khiến khung cảnh trở nên vô cùng long lanh, mặc dù khung cảnh như bức tranh sông núi như thơ rạn ngòi, nhưng Lưu Cảnh lại tâm sự nặng nề.

Ngũ Tu chết, hẳn còn có thể đi Kinh châu không? Mặc dù túi da vẫn còn ở trên người hắn, nhưng không có Ngũ Tu tiền cừ, Lưu Biểu sẽ không tin hắn, nhưng hẳn không tới Kinh châu thì đi đâu bây giờ?

"Công tử Cảnh hay là đi Kinh châu đi!"

Triệu Vân mỉm cười nói:

"Công tử là cháu của Lưu Biểu, dù Ngũ Tu có ở đó hay không cũng không thay đổi được việc này."

Triệu Vân lại than nhẹ một tiếng:

"Công tử Cảnh lần đi Kinh châu cũng đừng nên hi vọng vào sự nâng đỡ của Lưu Biểu, mà phải tự mình nỗ lực tìm cơ hội. Trải qua mấy hôm đi cùng nhau, Triệu Vân tôi thấy công tử là một người thành tín, trọng tình, trọng nghĩa, điều này làm tôi rất kính trọng, cũng rất hi vọng công tử có một sự nghiệp tốt."

Triệu Vân nói câu này khiến Lưu Cảnh bừng tỉnh, hắn nheo mắt nhìn ánh bình bình, một cổ hào khí đại trượng phu đội trời đạp đất bùng lên trong ngực.

Đúng vậy! Có lẽ sẽ có một chút nguy hiểm, nhưng làm chuyện gì mà không có nguy hiểm? Nguy hiểm càng lớn, lợi nhuận càng nhiều, Kim bình Đình hầu, cháu của Kinh châu mục Lưu Biểu, so với lợi nhuận mang lại thì một chút nguy hiểm đó có đáng gì.

Đại trượng phu mà sợ nguy hiểm thì còn làm được chuyện gì nữa, tới Kinh châu chẳng phải tốt hơn sao? Có thể mưu cầu gia sản của Lưu Biểu, cũng có thể lập nên công lao sự nghiệp của riêng mình, không uổng công hắn tới thời Tam Quốc này.

Nghĩ tới đây, Lưu Cảnh quay đầu nhìn Triệu Vân cười nói:

"Nếu có một ngày, Từ Long huynh nhận được cơ hội phát huy năng lực bản thân, có thể kiến công lập nghiệp, Từ Long huynh có nắm lấy cơ hội này không?"

Triệu Vân khẽ mỉm cười, hẳn biết thâm ý của Lưu Cảnh, hắn cũng không ngu xuẩn, câu nói trước khi chết của Ngũ Tu đã khiến cho hắn hiểu rõ mọi chuyện.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói:

"Tôi sẽ không phản bội chủ công của mình, giống như công tử kiên quyết bảo vệ tôi, tôi cũng sẽ kiên quyết bảo vệ chủ công của mình. Chủ công lần này gặp thất bại, chính là thời điểm khó khăn nhất, sao tôi có thể vứt bỏ người mà đi được!"

Câu trả lời của Triệu Vân khiến cho Lưu Cảnh có chút thất vọng, chẳng qua nghĩ một lúc hắn lại thấy thoải mái, nếu như Triệu Vân phản bội Lưu Bị, vậy thì còn đâu là Thường Sơn Triệu Từ Long.

Quan trọng hơn là, hắn nghĩ mọi việc quá xa, bây giờ còn lâu mới là thời điểm hắn thi triển hùng tâm tráng chí, trước là để Lưu Biểu thừa nhận hắn, sau là cắm rễ ở Kinh châu, lúc đó mới tính tới chuyện này.

Tâm tình của Lưu Cảnh dần bình tĩnh, khôi phục lý trí, hắn cười nói:

"Thật ra thì tâm ý lớn nhất của tôi hiện giờ là luyện được một thân võ nghệ như Từ Long huynh, đáng tiếc tôi không có cơ hội này."

Triệu Vân trầm mặc, sau đó nhìn chằm chằm vào Lưu Cảnh nói:

"Công tử nhất định sẽ có."

Lưu Cảnh cũng chỉ thuận miệng nói một chút, bây giờ hắn lại nghĩ đến một chuyện khác, liền nói:

"Tôi cũng phải đi Tương Dương, nói không chừng có thể gặp Lưu hoàng thúc, nếu như thật sự gặp thì chỉ với tấm lòng trung nghĩa của Triệu Vân huynh, tôi sẽ cố hết sức giúp ông ấy ở lại Kinh châu."

Triệu Vân mừng rỡ, nếu như Lưu Cảnh có thể khuyên Lưu Biểu cho chủ công nương tựa, vậy thì họ sẽ không tới mức đường cùng, sẽ có cơ hội chuyển mình.

"Đa tạ công tử Cảnh trọng nghĩa."

Lưu Cảnh gật đầu một cái, hắn thấy giọng nói của Triệu Vân đã không còn phều phào như tối qua, rõ ràng có chuyển biến tốt, liền cười nói:

"Thuốc trị thương của tên khốn kia khá tốt, đáng tiếc là không còn, không biết xung quanh đây có thảo dược nào không?"

Hắn đứng lên nhìn chung quanh, đột nhiên phát hiện một tiểu đạo sĩ cổng gùi ở phía xa đi tới, Lưu Cảnh mừng rỡ, hắn đang buồn vì không tìm được đường ra!

Hắn lập tức tiến lên đón, khom người thi lễ:

"Đạo trưởng xin dừng bước!"

Tiểu đạo sĩ tuổi chừng mười bốn mười lăm, vóc người bình thường, đôi môi dày, mặt phúc hậu, trong tay cầm một cái cuốc đào thuốc.

Ở trong hoang sơn đã lĩnh gặp hai quân nhân làm hắn sợ hết hồn, vội vàng chấp tay:

"Vô Lượng Thiên Tôn! Hai vị thí chủ từ đâu tới đây?"

"Chúng ta là bộ hạ của Lưu hoàng thúc, bị quân Tào đuổi giết chạy trốn tới đây, đồng bạn của tôi bị trọng thương, không biết đạo trưởng có thể giúp chúng tôi một chút hay không."

Hắn và Triệu Vân đều mặc trang phục của quân Tào nên không thể giấu diếm thân phận, cũng chỉ đành đánh cuộc một phen, nếu nhân nghĩa của Lưu Bị danh truyền thiên hạ thì tiểu đạo sĩ này chắc sẽ nể tình.

Tiểu đạo sĩ nghe nói bọn họ là bộ hạ của Lưu hoàng thúc thì cảm thấy kính nể, khom người thi lễ:

"Hóa ra là thuộc hạ của Lưu hoàng thúc, tiểu đạo nguyện xin dốc sức, xin hai vị đi theo tôi xuống núi, sư phụ tôi có thể giúp trị thương."

Trong lòng Lưu Cảnh thầm mừng một tiếng: Danh tiếng của Lưu tai to cũng không tệ, khó trách được mọi người hoan nghênh khắp nơi.'

Hắn và tiểu đạo sĩ đỡ Triệu Vân từ từ đi xuống chân núi.

... . .

Ở dưới chân núi có một cái đạo quan, tên là Thiên Huyền quan, bên trong có chừng 20 đạo sĩ trú ngụ, bình thường mọi người hái thuốc làm rượu, tự cấp tự túc, cuộc sống cũng đủ ăn, chẳng phải lo âu, cũng không bị phân tranh thời Hán mất ảnh hưởng.

Chủ trì là một lão đạo sĩ có danh hiệu là Nhương Sơn chân nhân, ban đầu hắn là một y tượng nổi tiếng, mặc dù có thể chữa bệnh cho người, nhưng lại không thể chữa bệnh cho người thân. Sau khi vợ con nhiễm bệnh thương hàn qua đời, hắn liền xuất gia làm đạo sĩ, dạo chơi tứ phương, cuối cùng lập nghiệp ở Nhương Sơn, bình thường xem bệnh kê thuốc miễn phí cho dân, danh vọng cực cao.

Nhương Sơn chân nhân cũng nghe tiếng Lưu Bị là trưởng giả nhân nghĩa, nghe nói thuộc hạ của Lưu Bị gặp rủi ro liền lập tức sai người thu dọn tĩnh thất, hắn tự mình trị thương cho Triệu Vân. Mặc dù mũi tên có độc nhưng may mà chưa tổn thương gân cốt, cộng thêm có Lưu Cảnh cứu chữa kịp thời, độc tính không phát tác được nhiều nên vấn đề thương thế của Triệu Vân không đáng ngại lắm, chỉ cần tĩnh dưỡng khoảng một tháng là khỏi hẳn.

Triệu Vân lúc này đang rất lo lắng cho Lưu Bị, lần này binh bại, tất cả căn cơ đã mất sạch, không biết chủ công có chịu nổi dả kích này hay không.

Hắn khẩn cầu Lưu Cảnh đưa tin cho chủ công, thật ra là hi vọng Lưu Cảnh có thể giúp Lưu Bị trú chân được ở Kinh châu. Lưu Cảnh vừa cam kết với hắn nên không thể từ chối, sau khi nghỉ ngơi một đêm liền lên đường tới Kinh châu.

... .

Từ Nhương Sơn đi về hướng tây có một con đường quanh co uốn khúc, dài chừng ba trăm dặm, đi hết quãng đường là tiến vào địa giới Kinh Châu, điểm đầu tiên là sông Bì Thủy, Bì Thủy là một nhánh của sông Hán Thủy, dọc theo Bì Thủy xuôi nam hơn một trăm dặm nữa là tới Tương Dương.

Nhưng Lưu Cảnh toàn chọn đường tắt mà đi, tiết kiệm một nửa thời gian so với đường lớn. Hắn sai bước hỡi hã tây hành, không ngừng so sánh với bản đồ mà Nhương Sơn chân nhân vẽ, tới trưa hôm sau hắn đã đến Bì Thủy.

Lưu Cảnh ngồi trên một khối đá lớn, cẩn thận tra tìm phương vị của mình trên bản đồ, hẳn đã nhận ra mình ở cạnh Bì Thủy, nhưng mà. . . tại sao hẳn không thấy sông đâu?

Lưu Cảnh đứng lên nhìn chung quanh, chỉ thấy ngoài trăm bước có một đồi nhỏ, trên đỉnh đồi có một cây đại thụ cao chừng bốn năm trượng, hẳn lập tức chạy như bay tới đó.

Không lâu sau, Lưu Cảnh leo lên đại thụ nhìn về hướng tây, tầm mắt nhất thời trở nên rộng rãi, chỉ thấy ở ngoài mấy dặm có một con sông bình lặng chảy quanh, ngoài ra hẳn còn thấy một con đường, ở cuối đường dừng như có mấy chục điểm đen nhỏ, giống như là doanh trướng, có thể là quân đội trú đóng ở bên bờ sông Bì Thủy.

"Tìm thấy rồi!"

Lưu Cảnh hoan hô một tiếng, trượt xuống cây, chạy nhanh theo đường lớn.

Sau nửa giờ, Lưu Cảnh đã tới được nơi đóng quân của Lưu Bị. Khi cách doanh trại chừng trăm bước, hai gã kỵ binh chạy gấp tới ngăn Lưu Cảnh lại.

"Trước mặt là trại lính, không được đi vào!"

Lưu Cảnh chấp tay nói:

"Xin chuyển cáo Lưu hoàng thúc, Triệu Vân tướng quân bảo tôi mang thư tới."

"Công tử xin đợi chút!"

Kỵ binh quay ngựa trở về, không lâu sau có một văn sĩ đi tới khom người thi lễ với Lưu Cảnh nói:

"Công tử biết tình hình của Triệu Vân tướng quân?"

Lưu Cảnh thấy văn sĩ này chừng ba mươi tuổi, râu khá dài, ánh mắt trong suốt, cử chỉ ung dung, hào hoa phong nhã, liền cười nói:

"Tôi may mắn được Triệu tướng quân cứu khỏi chiến trường, Triệu tướng quân không may bị thương, chúng ta phải lần trốn quân Tào đuổi giết, hiện Triệu Vân tướng quân đang dưỡng thương ở Thiên Huyền quan, bảo tôi tới nói với Lưu hoàng thúc một tiếng bình an."

"Thì ra là như vậy, công tử mời đi theo tôi."

Văn sĩ dẫn Lưu Cảnh vào trong doanh trướng, Lưu Cảnh tò mò hỏi:

"Xin hỏi tiên sinh họ gì?"

Văn sĩ khẽ mỉm cười:

"Tại hạ Tôn Càn, tên chữ là Công Hữu, người quận Bắc Hải."

Lưu Cảnh thăm than:

"Hóa ra người này chính là Tôn Càn!"

Tôn Càn cũng nhớ là mình quên chưa hỏi tên Lưu Cảnh, vội vàng cười:

"Thật là thất lễ, quên thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử."

"Tại hạ Lưu Cảnh, cháu của Lưu Kinh châu, trên đường tới Nhữ Nam thì gặp nạn, được Triệu Vân tướng quân cứu."

Tôn Càn nghe nói hẳn là cháu của Lưu Biểu, không khỏi cảm thấy kính nể: "Hóa ra là công tử Cảnh, tại hạ thất lễ."

Hai người đi vào doanh trại liền thấy một đám người đang tập trung ở bờ sông, Tôn Càn áy náy nói:

"Xin công tử chờ một chút, chủ công nhà ta đang cùng mọi người bàn luận, sẽ tiếp kiến công tử ngay."

"Không ngại, tiên sinh có chuyện thì cứ đi làm trước đi!"

Tôn Càn tạ tội một tiếng rồi vội vã rời đi.

Đứng cách mọi người chừng trăm bước, Lưu Cảnh tựa người vào xe lương, hai tay chấp trước ngực lạnh lùng nhìn Lưu Bị đang họp với thủ hạ. Trong lòng hẳn có chút tò mò, không biết có phải là đám người này thấy Lưu Bị đang tuyệt vọng hay không mà đang rối rít biểu thị trung thành.

Chẳng qua theo lẽ thường mà nói, tình hình sẽ phải như vậy, Lưu Bị dù sao cũng phải cho thuộc hạ của mình một con đường tốt, hẳn muốn đi Kinh châu

nhưng cũng không thể ép người ta cùng theo! Đây cũng là cách tốt, đồng thời cũng có thể dò xét thái độ của thuộc hạ mình.

Lúc này, Lưu Cảnh thấy có người tức giận kêu lớn:

"Đại ca nói như vậy là sao, nam chinh bắc chiến vài chục năm, có khi nào mọi người chê đại ca chưa, bây giờ đại ca nói như vậy, có phải muốn ép Trương Dực Đức ta nhảy sông tự vẫn hay không!"

Đây chính là Trương Phi, Lưu Cảnh hiểu ý cười.

Ngay sau đó lại có một giọng nói bình thản vang lên:

"Huynh trưởng quên chuyện Cao tổ rồi sao? Nếu không liên tiếp bại trong tay Hạng Vũ, sao có trận thắng Cai Hạ, huynh trưởng trải qua lận đận mà vẫn không bị diệt, Viên Thuật, Viên Thiệu có cơ nghiệp thì bây giờ thế nào? Lần này chẳng qua huynh trưởng chỉ gặp một thất bại nhỏ, đứng lên là được, nếu đã tới Kinh – Tương, chúng ta có thể tạm thời nương tựa Lưu Biểu, mưu đồ đồng sơn tái khởi!"

Người này chắc là Quan Vũ, nhìn hình dạng của người này, quả thực rất hùng tráng.

Lưu Cảnh cũng khẽ thở dài một tiếng, mặc dù Lưu Bị liên tiếp gặp thất bại, nhưng mà sự bền gan vững chí của hắn cũng khiến người khác bội phục, hơn nữa hắn rất biết cách làm người, dù đang trốn chạy cũng lệnh cho Triệu Vân tới cứu Lưu Ích, không vì thất bại mà buông bỏ đồng minh. Đạo làm người của người này rất tuyệt, thảo nào có rất nhiều người nguyện ý đi theo hắn như vậy.

"Công tử Cảnh!"

Tôn Càn lại đi tới, cười híp mắt thì lễ nói:

"Chủ công nhà tôi mời công tử qua kia một chút, không biết có tiện hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lo lắng của Lưu Cảnh Thăng

Lưu Cảnh gật đầu một cái, đi theo Tôn Càn tới bên cạnh xe ngựa, Lưu Bị bị cảm nhẹ, không chịu được gió sông nên quay về xe ngựa ngồi.

Xe ngựa khá rộng, đây là một chiếc Lượng Y xa, hay còn gọi là Uân Lương xa, dùng để chở quần áo trong cung, bởi có thể nằm nên hai bên thiết kế thêm hai cái cửa sổ, từ đó rất nhiều người thích dùng loại xe này.

Đây vốn là xe của hai bà vợ Lưu Bị, nhưng do trên đường đi Lưu Bị mệt mỏi, lại cảm nhẹ, thêm gió sông thổi tới nên cơ thể càng thêm khó chịu, sắc mặt tái nhợt, hắn nằm trên đệm dày, đứng ở cửa xe có thể nhìn thấy.

"Hiện chất, sức khỏe của ta quả thực quá kém, có chút thất lễ."

Trong xe truyền ra thanh âm khàn khàn của Lưu Bị.

Đây là lần đầu tiên Lưu Cảnh nhìn thấy Lưu Bị, ấn tượng đầu tiên của hắn là tai người này quá lớn, có thể đây là một đặc trưng riêng. Trong khi đó, tướng mạo của Lưu Bị bình thường, nếu ngồi bán quán thì mười phần là một ông chủ. Chẳng qua nụ cười của Lưu Bị rất thân thiết, vô cùng hòa ái, làm người ta dễ sinh lòng hảo cảm.

Trong xe ngựa còn có hai cô gái trẻ đang ngồi, chính là hai vị phu nhân Mi - Cam, tuổi tác hai người tương đương nhau, ước chừng 20, tướng mạo thanh tú, tất cả mặc quần áo dài liền thân, một người màu xanh, một người màu đỏ, một người mặt tròn trắng ngọc, nét đẹp bình thường, một người lại rất xinh xắn.

Mặc dù Lưu Cảnh không biết ai là Cam phu nhân, ai là Mi phu nhân, nhưng hắn có thể đoán, Lưu Bị vì tiền tài của Mi gia nên mới cưới Mi phu nhân, Cam phu nhân chẳng qua chỉ là thiếp mà thôi.

Vậy thì cô gái áo xanh, tướng mạo xinh xắn sẽ là Cam phu nhân, nam nhân nấp thiếp đầu tiên là vì sắc đẹp.

Có lẽ là do hai vị phu nhân theo Lưu Bị lưu lạc giang hồ lâu ngày, cũng đã quen cuộc sống quân sự nên không tránh mặt.

Lưu Bị vốn là đồng tộc tới Lưu Biểu, cũng là trưởng bối của hắn, trên đường tây hành, Lưu Cảnh đã được Ngũ Tu chỉ những phép tắc cơ bản, nào là văn bối gặp trưởng bối nhất định phải quỳ lạy, nhưng làm chuyện này đúng là khiến hắn nhức đầu.

Vấn đề bây giờ là, Lưu Bị ngồi ở trong xe ngựa, hắn đứng ở ngoài xe, nếu hắn quỳ lạy thì còn nhìn thấy ai, mà Lưu Bị cũng chẳng nhìn thấy hắn. Suy nghĩ

một lúc, Luru Cảnh quyết định thi lễ.

"Văn bói Luru Cảnh tham kiến Hoàng thúc!"

Luru Bị ngồi ở trong xe ngựa, híp mắt quan sát Luru Cảnh ở bên ngoài, chỉ thấy đối phương thân cao tám thước, hai vai rộng rãi, mặt hơi dài, hai hàng lông mày như kiếm, sống mũi cao thẳng, nghi dung bất phàm, trong lòng Luru Bị thầm khen đúng là một thiếu niên uy vũ.

Luru Bị cũng nghe tới việc Luru Cảnh Thăng có mấy đứa cháu, chẳng qua người thiếu niên trước mắt mặc dù uy vũ, nhưng cử chỉ lại chẳng có chút văn nhã, ngược lại còn mang theo vài phần... sơn dã.

Nghĩ thì như vậy nhưng trên mặt Luru Bị vẫn tràn đầy cảm kích nói:

"Hiện chất không cần đa lễ, vừa nghe được tin tức của Tử Long làm ta thoải mái biết bao phần, đa tạ công tử mang tin cho ta, ta sẽ lập tức phái người đi thăm hấn, không biết thương thế của Tử Long bây giờ thế nào?"

"Huynh ấy trúng tên độc, may mà không bị thương tới gân cốt, sau khi uống thuốc giải độc, nghỉ ngơi chừng một tháng là có thể khỏe mạnh."

"A! Hiện chất có nói, trên đường bị quân Tào đuổi giết liên tục, nhất định là rất kinh tâm động phách đúng không!"

"Chỉ có thể nói chúng cháu may mắn, Tào Tháo đích thân phái người soát núi, vậy mà chúng cháu vẫn thoát được, nghe nói là quân Tào đã bác thương rồi."

Luru Cảnh nói khá hơi hốt đối với việc chạy trốn, hấn không muốn nói nhiều nhưng Luru Bị lại ân cần hỏi han:

"Vậy sao cháu lại một mình ở Nhữ Nam, lệnh tôn lệnh đường đâu rồi?"

Luru Cảnh tỏ vẻ đau buồn:

"Cha văn bói chất sớm, năm ngoái mẹ bất hạnh qua đời, đại bá phái người đón cháu tới Kinh châu, bốn người chúng cháu ngồi xe trâu theo đường tắt Nhữ Nam xuất phát, không ngờ gặp phải kị binh quân Tào, hai người bị hại, cháu và Thụ tá tránh được một kiếp, sau đó lại được Luru Ích tướng quân và Triệu Vân tướng quân cứu giúp."

Lúc này Tôn Càn thở dài một tiếng:

"Hóa ra công tử là con của Luru Văn Thăng."

Trong lòng Luru Cảnh chợt nghĩ, chẳng lẽ Tôn Càn biết chuyện? Hấn liền vội vàng hỏi:

"Chẳng lẽ Tôn tiên sinh biết gia phụ?"

Tôn Càn gật đầu một cái:

"Mười năm trước gặp một lần, cũng không quá thân, chẳng qua. . . ."

Tôn Càn vừa định lại nói thì lại thấy Luru Bị nhướng mày, hấn lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Luru Bị thở dài một tiếng:

"Binh hoang mã loạn, nhân mạng hèn mọn như cỏ, công tử có thể giữ được tánh mạng cũng là trời cao chiếu cố, vận đã vậy, mà mệnh cũng vậy!"

Ý chuyển một cái, Luru Bị lại cười hỏi:

"Hiện chất bây giờ chắc là đang trên đường tới Tương Dương?"

"Đúng vậy, nếu như Hoàng thúc cũng đi, chúng ta kết bạn là được, Luru Ích tướng quân và Triệu tướng quân có ân cứu mạng đối với cháu, cháu nhất định khuyên bá phụ cảm ơn hoàng thúc."

Luru Bị biết ý của Luru Cảnh, gật đầu cười, thật ra thì Luru Bị thấy Tôn Càn nhắc tới Luru Cảnh là cháu của Luru Biểu đã có ý tưởng lợi dụng thiếu niên này tăng cường quan hệ với Luru Biểu.

Nhưng hai người vốn là lần đầu gặp mặt, hấn không mở được miệng nhờ, nếu người ta chủ động giúp một tay thì Luru Bị cũng nhân cơ hội nói thẳng.

"Ta cũng định tới Tương Dương tạm lánh quân Tào, nhưng lại lo lắng bá phụ cháu không đồng ý, cho nên có chút khó xử... ."

Câu tiếp theo Luru Bị không nói ra miệng, nhưng hấn tin Luru Cảnh sẽ hiểu. Luru Cảnh đương nhiên hiểu Luru Bị nói bóng gió đề hấn thay đổi phương đề cập với Luru Biểu. Đây là chiêu thuận nước đẩy thuyền, dù sao trong lịch sử Luru Biểu cũng đồng ý.

Quan trọng hơn là việc hấn dẫn Luru Bị tới Kinh châu cũng là một ân nghĩa lớn, sau này nhất định sẽ có lợi với hấn.

Hắn thi lễ thật dài:

"Trưởng bối nếu đã có ý, Lư Cảnh nguyện xin hết sức."

Sau khi Lư Cảnh đi nghỉ ngơi, Tôn Càn mới thấp giọng nói:

"Chủ công, nếu như hắn là con của Lư Văn Thăng thì năm năm trước tôi đã gặp hắn một lần, chẳng qua thấy hai người không qua giống nhau, Lư Thất công tử hiếu lễ nghĩa, cử chỉ văn nhã, mà Lư Thất công tử này dường như có chút. . . ."

Không đợi hắn nói xong, Lư Bị liền khoát tay một cái:

"Chuyện này rất bình thường, dù sao cũng đã là năm năm, ai mà chẳng phải trưởng thành! Ông không nên suy nghĩ nhiều nước, chúng ta nên cân nhắc tới chuyện hợp tác thì hơn. Công Hữu, lần này cùng hắn tới Tương Dương, phải làm sao để hắn tận lực giúp mình, thuyết phục Lư Cảnh Thăng cho ta nương tựa."

Nói xong, Lư Bị liếc Tôn Càn một cái đầy thâm ý, Tôn Càn bỗng nhiên hiểu ra, bây giờ quả thật có một số chuyện không nên làm rồi.

... . .

"Keng... Keng... Keng!"

Tiếng chuông du dương trên thành Tương Dương vang lên, đánh thức ngôi thành cổ nhiều bóng dáng lịch sử này. Bình minh chiếu xuống, mặt trời trời dậy, ngàn vạn tia sáng đẹp mắt phủ xuống ngôi thành lớn nhất Kinh châu, cuốn phăng sự giả nua, âm đạm của bóng đêm.

Bên trong một ngôi nhà lớn phía tây thành Tương Dương, có một trung niên nam tử đầu đội khăn Thanh Bình, mặc cẩm bào trắng, đeo thắt lưng ngọc, chậm rãi đi chuyển trong hành lang, ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua hành lang, nhuộm vàng người trung niên này.

Người này thân cao tám thước, thể hình khôi ngô, mặt trắng tuấn tú, ánh mắt thâm thúy, thỉnh thoảng ánh lên sự nghiêm khắc, khiến cho người khác cảm thấy không giận mà uy. Ông tay áo người này rất rộng, bay phấp phật như tiên, giờ tay nhấc chân cũng tỏa ra sự văn nhã.

Hắn chính là Trần Nam tướng quân, Thành Võ hầu, Kinh châu mục Lư Biểu, thân là người đứng đầu Kinh châu đã mười một năm, trải qua mười một năm trấn an chinh phạt, hắn đã từ Lư Thứ sử Kinh châu năm đó biến thành chư hầu một phương có hơn 10 vạn giáp sĩ, cương vực mấy ngàn dặm như ngày hôm nay.

Mấy hôm nay do bị bà vợ làm phiền nên tâm tình Lư Biểu không được tốt lắm, vợ của hắn là con gái của dòng họ Thái ở Tương Dương, đã lập gia đình với hắn mấy năm nay mà không có con, mấy tháng trước cuối cùng cũng có bầu.

Nhưng mà năm ngày trước, bà vợ bỗng nhiên đau bụng, đã mời toàn bộ danh y thành Tương Dương tới giữ thai nhưng không được, việc đưa nhỏ bị mất khiến Lư Biểu hết sức đau buồn.

Con cháu từ trước đến giờ đều là chuyện đại sự của thế gia, nhất là Thái phu nhân, con trai của nàng rất có thể sẽ trở thành người đứng đầu Kinh châu trong tương lai. Cũng vì vậy mà chuyện Thái phu nhân đẻ non trở thành chuyện lớn trong Lư phủ.

Liên tiếp hai ngày, trên dưới Lư phủ đều ở trong sự hỗn loạn, ngay cả Lư Biểu cũng không đoái hoài tới công vụ, hai ngày ở hắn trong nhà an ủi bà vợ đang đau khổ.

Sáng sớm hắn đã tới thăm vợ, không biết tâm tình của cô ta đã tốt hay chưa.

Lư Biểu chấp tay đi xuống bậc thang, xuyên qua một con đường đá tới một tiểu viện, trong tiểu viện có một căn nhà nhỏ màu đỏ. Đây là chỗ ở của vợ hắn, trúc ở trong tiểu viện này xanh um tươi tốt, cao ngất xanh biếc.

Lư Biểu mới tới trước cửa thì cửa đã mở ra, một lão phụ lưng còng mang hộp thức ăn ra ngoài. Bà lão thấy Lư Biểu thì hoảng sợ, vội vàng cúi đầu đứng sang một bên cung kính nói:

"Lão gia!"

Bà lão này là một trong những người theo của hồi môn của Thái phu nhân tới, mà thực tế chính là nhũ mẫu của Thái phu nhân, tuy vậy bà ta vẫn ở Thái phủ, cùng vì nguyên nhân sinh non nên Thái phu nhân mới đón nhũ mẫu tới chiếu cố mình.

"Tình hình phu nhân thế nào, có khá hơn chút nào không?"

Lư Biểu ân cần hỏi.

Bà lão thờ dài, lắc đầu một cái:

"Lão gia, phu nhân tinh thần không tốt, cô ấy. . . ."

"Cô ấy thế nào?"

"Phu nhân nói, người muốn về nhà mẹ đẻ tỉnh dưỡng."

"Ta biết rồi, bà đi làm việc đi!"

Lưu Biểu nhìn bà lão lưng còng đi xa, mặt của hắn nhất thời trầm xuống, hai hôm nay vợ lão không chỉ nói muốn về nhà mẹ đẻ một lần.

Thật ra chuyện con gái về nhà mẹ đẻ tỉnh dưỡng cũng rất bình thường, nhưng Lưu Biểu lại rất biết tâm tư của người bên gối, cô ta muốn biến sự áy náy của Lưu Biểu với cô ta trở thành sự áy náy với Thái gia.

Hắn cưới nữ nhân của Thái gia làm vợ cũng vì lợi ích chính trị, nói thì vậy nhưng Lưu Biểu cũng rất thích cô vợ trẻ này, mọi chuyện đều nhân nhượng, duy chỉ có thái độ của nàng ta với nhà mẹ đẻ là khiến Lưu Biểu bất mãn.

Thông thường mà nói, vợ nghiêng về nhà đẻ cũng là bình thường nhưng phải có mức độ, không thể quá mức, vợ hắn lại quá đáng về mặt này, quá nghiêng về Thái gia, thậm chí nhân cơ hội cả việc sảy thai.

Lưu Biểu chuẩn bị bước vào trong phòng thì dừng lại, hắn trầm ngâm một chút rồi chấp tay xoay người đi.

... .

Quan nha của Kinh châu mục ở phía tây tq, gần với phủ đệ của Lưu Biểu, nơi này cũng chính trị khu chính trị trung tâm của toàn bộ Kinh châu, diện tích chừng ba trăm mẫu, có hơn trăm quan viên ở xung quanh Lưu Biểu.

Lưu Biểu dưới sự hộ vệ của mấy chục người hầu cười ngửa tới quan nha, vừa tới cửa, một gã Thư tá đã tiến lên bẩm báo:

"Khởi bẩm châu mục, sứ giả của Hoàng thúc Lưu Huyền Đức tới, đang ở trong khách đường chờ."

Lưu Biểu nở nụ cười giống như đã biết sứ giả Lưu Bị tới vì việc gì, hắn gật đầu một cái, tung người xuống ngựa, Thư tá do dự một chút lại nói:

"Cùng tới có cả cháu của châu mục, là công tử Cảnh!"

Lưu Biểu nhất thời mừng rỡ, hai hôm trước hắn nghe nói Nhữ Nam phát sinh chiến sự, suy tính thời gian cũng chính là lúc thẳng cháu đi tới Nhữ Nam, điều này khiến hắn lo âu vô cùng, vừa sợ hắn gặp bất hạnh, lại lo lắng hắn bị quân Tào bắt làm con tin.

Tin này làm cho Lưu Biểu mừng rỡ, nói:

"Nó ở đâu, dẫn ta đi thăm nó một chút."

"Công tử Cảnh giống như đi cùng với sứ giả của Lưu Bị, nghe nói là gặp nhau ở Nhữ Nam."

Lưu Biểu đi nhanh vào chính đường, vừa tới hành lang đã gặp một quan viên đi ra thì lễ nói:

"Chủ công, thuộc hạ có lời muốn nói."

Người này tuổi chừng bốn mươi tuổi, thân cao bảy thước năm, bả vai rộng, hai cánh tay rắn chắc có lực, da hơi vàng, cặp mắt nhỏ dài, mũi ưng cao mà thẳng tắp khiến người khác cảm nhận được sự gian trá. Người này chính là Thái Mạo, anh vợ của Lưu Biểu, đang đảm nhiệm chức quân sư Kinh châu.

Kinh châu có tứ đại danh môn vọng tộc là Thái, Khoái, Bàng, Hoàng. Trong đó, Thái thị đứng đầu, mà Thái Mạo lại là gia chủ của Thái gia, có quyền hành cực lớn ở Kinh châu, không chỉ là phụ tá số một của Lưu Biểu, tham dự quân cơ quyết sách, mà còn giữ quân quyền của mấy chục ngàn quân, có địa vị hết sức quan trọng ở Kinh châu.

Hắn đã chờ ở đây một lúc mới thấy Lưu Biểu đến, nói:

"Thuộc hạ đề nghị chủ công không nên gặp sứ giả của Lưu Bị."

Mặc dù Lưu Biểu có chút bất mãn với Thái gia vì chuyện vợ đòi về nhà mẹ, nhưng dù có bất mãn thế nào hắn cũng không thể vì chuyện nhỏ này mà trở mặt với Thái Mạo.

Hắn chấp tay sau lưng cười hỏi:

"Chẳng lẽ sứ giả của Lưu Bị mang theo đao kiếm, muốn gây rối hay sao?"

Hắn nói câu này là có ý cho Thái Mạo, mày đang chuyện bé xé ra to, làm mất phong độ, Thái Mạo mặt đỏ lên, vội vàng giải thích:

"Người đến là Tôn Càn, chủ công gặp hắn cũng không sao, chẳng qua là Lưu Bị đang cùng đồ mặt lộ, nhất định là muốn tới nương tựa vào chủ công. Người này sẽ mang tới đại họa cho Kinh châu, nếu chủ công thu dụng Lưu Bị, quân Tào sẽ tìm được có tẩn công Kinh châu."

Lưu Biểu liếc Thái Mạo một cái, cười một tiếng hỏi:

"Gặp sứ giả rồi nói chuyện này sau, hình như cháu ta cũng tới, quân sư gặp nó chưa?"

"Chủ công nói công tử Cảnh phải không ạ! Lúc này thuộc hạ đã gặp rồi, trông có vẻ tuần tú lịch sự, chẳng qua..."

"Chẳng qua cái gì?"

Lưu Biểu có chút kỳ quái nhìn hắn.

Thái Mạo vốn muốn nói, trên người của Lưu Cảnh có khí tức thảo莽, rất ít sự văn nhã, không giống con cháu họ Lưu, nhưng lời đến miệng rồi hắn lại nuốt trở về, khom người cười nói:

"Công tử Cảnh hình như là người luyện võ."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Khẩu chiến Thái Mạo

Có câu nói “biết vua không ai bằng thần”, Thái Mạo cộng sự với Lưu Biểu nhiều năm, rất biết tâm tính Lưu Biểu, mặc dù Lưu Biểu luôn miệng nói văn võ cân bằng, nhưng trong xương tủy hắn lại trọng văn khinh võ.

Thái Mạo chẳng cần nói xấu gì Lưu Cảnh, chỉ cần một câu 'Công tử là người luyện võ' thì đã gieo một hạt giống thất vọng trong lòng đối phương rồi.

Lưu Biểu cực kỳ yêu thích người em út Lưu Bệnh, Lưu Bệnh từ nhỏ đã nhiều bệnh, năm năm lấy vợ mà không có con, mãi sau này mới sinh được Lưu Cảnh, Lưu Bị ở xa thấy em mình sinh được con trai, cũng mừng rỡ vạn phần, đặc biệt đặt tên cho cháu là Lưu Cảnh.

Thái Mạo nói cháu là người luyện võ, mặc dù không thể thay đổi sự yêu thích của hắn, nhưng trong lòng Lưu Biểu đã lưu một dấu ấn không tốt.

"Cứ tới gặp rồi hãy nói!"

Lưu Biểu phẩy nhẹ ống tay, đi theo hành lang tới phòng khách.

Kiến trúc thời Tần – Hán chủ yếu là đất rộng và gỗ chắc, có không gian rộng rãi thoáng mát, không chỉ hoàng cung mà ngay cả quan nha của châu mục cũng có khí thế khoáng đạt.

Trên quảng trường có xây hai tòa lầu, đây là một loại vọng lâu hình vuông dùng để bày tỏ cấp bậc tôn quý, rất hay gặp trong kiến trúc thời Tần - Hán.

Phòng khách cực kỳ rộng rãi, bốn phía có trụ to, hai bên treo màn che bằng vải gấm, Tôn Càn và Lưu Cảnh đợi ở phòng khách khá lâu, hai người ngồi trên giường gỗ, trên đường có mấy cái đệm, ngoài ra còn một cái bàn nhỏ, trên bàn có một đĩa hoa quả và hai ly trà mới pha.

Thời Tần – Hán – Tam Quốc, uống trà chủ yếu lưu hành ở thượng tầng phương nam, người phương bắc không uống trà. Người phương bắc lúc này dùng “sữa” làm đồ uống đãi khách, sữa gạo hoặc là sữa trái cây.

Khu vực Kinh – Tương trồng rất nhiều trà, việc pha trà cũng thịnh hành, rất nhiều nhân sĩ phương bắc trốn xuống phương nam cũng chậm rãi thích ứng với lối sống uống trà này.

Tôn Càn không động tới một chút trà, không phải hắn không uống trà, mà là tâm trạng không yên, lúc này họ mới gặp, tán gẫu với Thái Mạo mấy câu. Mặc dù nói không nhiều nhưng đã cảm thấy Thái Mạo có địch ý.

"Công tử Cảnh lúc này có chú ý tới Thái Mạo không."

Tôn Càn nhỏ giọng nhìn Lưu Cảnh nói:

"Lúc này cách nói của Thái Mạo xem ra rất mâu thuẫn, hình như môn phiệt Kinh châu không hoan nghênh Hoàng thúc đến."

Lưu Cảnh cũng mang tâm trạng bất an, sự bất an của hắn không phải là việc Thái Mạo căm thù Lưu Bị, hắn lúc này cũng chẳng thèm để ý tới Lưu Bị nữa, hắn đang suy tính vận mạng của mình.

Thái độ vừa rồi của Thái Mạo đối với hắn có chút kỳ quái, hắn quan tâm tới thái độ của mình với Lưu Bị, thậm chí trong ánh mắt của Thái Mạo còn mang sự kinh ngạc, nghi ngờ, thậm chí còn có sự thất vọng khó che giấu. Hắn thất vọng về mình cái gì?

Lưu Cảnh hàm hồ trả lời một câu:

"Nghe nói Thái Mạo là phải thân Tào, hẳn có địch ý là đương nhiên, quan trọng là xem ý kiến của bá phụ tôi thế nào."

Tôn Càn gật đầu một cái, thật ra hẳn cũng hiểu về thế cục Kinh châu, Lưu Biểu có địa vị chí cao vô thượng, quyết định toàn bộ mọi chuyện, nhưng thái độ của hẳn cũng bị ảnh hưởng bởi tư đại thế gia.

Thái thị và Khoái thị là phải thân Tào, gia tộc Bàng thị tương đối trung lập, mà gia tộc Hoàng thị lấy thái thú Giang Hạ Hoàng Tổ cầm đầu, là phải kiên định chống Tào. Trong tứ đại thế gia, Thái thị là gia tộc cường đại nhất, có ảnh hưởng nhiều nhất đối với Lưu Biểu.

Mặc dù địch ý của Thái gia khiến Tôn Càn bất an, nhưng câu nói của Lưu Cảnh mang tới cho hẳn hy vọng, mấu chốt là thái độ của Lưu Biểu.

Lúc này, thị vệ ở cửa hô lớn:

"Kinh châu mục, Thành Vũ hầu, Trần Nam tướng quân giá lâm!"

Lưu Biểu tới rồi. Tôn Càn và Lưu Cảnh vội vàng đứng lên, hai người thấy một trung niên cao lớn đi vào phòng khách, Thái Mạo đi theo sau, ngoài ra cũng có một trung niên dáng dấp oai hùng, khí độ nho nhã, mặc dù tướng mạo bất phàm, nhưng người này lại có vẻ rất biết điều, cố gắng đi sau lưng Lưu Biểu, không khiến người khác quá chú ý.

Tôn Càn đã từng gặp Lưu Biểu, chỉ nhìn một cái đã nhận ra, người đi đầu chính là Kinh châu Lưu Cảnh Thăng.

Hắn vội vàng tiến lên thi lễ thật sâu:

"Phụ tá của Hán hoàng thúc Tả tướng quân Tôn Càn tham kiến Trần Nam tướng quân!"

"Hóa ra là Công Hữu, chúng ta đã bao năm không gặp rồi."

Lưu Biểu cười khách khí, ánh mắt của hẳn chuyển một cái rơi vào Lưu Cảnh, trong ánh mắt lại thêm mấy phần thân tình.

Hắn chỉ gặp Lưu Cảnh một lần lúc ba tuổi, mười mấy năm trôi qua, Lưu Cảnh từ một đứa trẻ đã thành một thiếu niên.

Hắn lúc này thấy Lưu Cảnh thân cao chừng tám thước, hai vai rộng, mặt hơi dài, hai hàng lông mày như kiếm, sống mũi cao thẳng, tướng mạo đường đường, chỉ nhìn thôi Lưu Biểu đã thích, trong lòng thầm khen: 'Đúng là cháu ta!'

Lưu Cảnh vội vàng tiến lên hai bước, hai đầu gối quỳ xuống, mông ngồi trên gót chân, thắt lưng thẳng tắp, hai tay tách theo hai hướng rộng bằng vai, người hơi nghiêng về trước, khom người thi lễ:

"Cháu bái kiến bá phụ!"

Lễ này được gọi là lạy, hoặc là thủ bái (dùng tay bái), được áp dụng khi văn bối bái kiến trường bối, hoặc là hạ cấp bái kiến thượng cấp.

Nếu là con gái thì được gọi là túc bái (quỳ bái), hai tay không cần làm như Lưu Cảnh vừa rồi, chỉ cần khẽ khom người cúi đầu là được.

Mà đối với người chí thân, như đối với cha mẹ hoặc là sư tôn, không những chỉ cần thủ bái mà còn cần túc bái, cũng chính là dập đầu.

Còn trường áp (vái chào) chẳng qua chỉ áp dụng ở đồng bối với nhau, hoặc là những người không quá quen, hạ cấp áp dụng cách này với thượng cấp thì có nghĩa là miệt thị, tỵ như Viên Thiệu từng hoành đao vái chào Đổng Trác mà đi, điều này đã khiến mọi người thất sắc.

Lúc này Tôn Càn vái chào Lưu Biểu cũng là một loại lễ phép, nguyên nhân là bởi vì Tôn Càn không phải thuộc hạ của Lưu Biểu, hơn nữa hẳn còn do Lưu Bị phải tới, ở một khía cạnh nào đó cũng có địa vị ngang hàng với Lưu Biểu.

Trong khi đó Lưu Cảnh nhất định phải hành bái lễ, nguyên nhân bởi Lưu Biểu là trưởng bối của hẳn, nhưng hẳn cũng không cần dập đầu, điều này chứng tỏ địa vị của Lưu Biểu khác với cha mẹ hoặc là sư phụ hẳn.

Thời gian Lưu Cảnh tới thời đại này chưa được mấy ngày, cũng không hiểu lễ nghi gì, may nhờ có Ngũ Tu dạy hẳn nên mới biết cách ứng đối, mặc dù người này hèn hạ thiếu nhân tình, nhưng không thể phủ nhận hẳn có công rất lớn đối với Lưu Cảnh. Chỉ vào điểm này Lưu Cảnh cũng quyết định chiều cố vạ con cho hẳn.

Lưu Biểu cười một tiếng tiến lên đỡ Lưu Cảnh dậy, lại cẩn thận đánh giá một lần, mặc dù hẳn rất thích anh tư hùng vĩ của Lưu Cảnh, nhưng do trên người Lưu Cảnh không có mấy phần khí độ văn nhã nên có phần tiếc nuối.

Hắn khẽ mỉm cười, lại hỏi:

"Cảnh nhi đi đường cực khổ, Ngũ thư tá đâu rồi?"

Lưu Cảnh chán nản nói:

"Chúng cháu gặp kị binh quân Tào ở Nhữ Nam, người nhà và Ngũ thư tá bất hạnh qua đời, chỉ có mình cháu chạy thoát được, sau đó may nhờ Lư Hoảng thúc cứu giúp."

Tôn Càn ở bên cạnh ngẩn ra, sao chủ công lại cứu hần? Nhưng rõ ràng Lư Cảnh công khai ở đây chính là vì nói tốt cho chủ công mình, hần mỉm cười chấp nhận cách nói này.

Lư Biểu ngẫm thờ dài, đây chính là điều hần lo lắng, không ngờ lại thành sự thật, cũng vì điều này mà thái độ của hần đối với Tôn Càn cũng thay đổi.

"Công Hữu đi đường khó cực, mời ngồi!"

Mọi người phân chủ khách ngồi xuống, người hầu dâng trà, Lư Cảnh cảm thụ, đồng gián và ấn phù trình cho Lư Biểu, đây là thứ đồ nhất định phải đưa, hơn nữa càng sớm càng tốt

Lư Biểu nhìn qua những thứ này một chút, cũng không nghi ngờ gì, hần nhìn Thái Mạo cười nói:

"Quân sư cảm thấy cháu ta thế nào?"

Thái Mạo cười một tiếng, nói:

"Công tử Cảnh anh tư bùng bùng, tuần tú lịch sự, không hổ là cháu của chủ công."

Hần đột nhiên nhìn Lư Cảnh cười hỏi:

"Sao khẩu âm của công tử Cảnh có chút không giống với chủ công?"

Đây là vấn đề khó nhằn nhất với Lư Cảnh, ngay cả Lư Biểu cũng nghi ngờ nhìn Lư Cảnh một cái, vừa rồi hần cũng không nghe thấy Lư Cảnh nói khẩu âm quê mình.

Thông thường mà nói, thời niên thiếu chính là thời kỳ trưởng thành, tưng mạo, tính cách thậm chí khẩu âm cũng dần cố định, nếu đã hình thành rồi sẽ rất khó sửa.

Đối với vấn đề này, Lư Cảnh và Ngũ Tu đã thương lượng cẩn thận, Lư Cảnh liền cười nói:

"Cháu đi học ở Thái Sơn, sau đó theo sư phụ dạo chơi tứ phương, đi ngàn dặm đường, đọc vạn quyển sách."

Thái Mạo vẫn không chịu buông tha, cô làm kinh ngạc hỏi:

"Không biết lệnh sư là ai?"

Lư Cảnh vốn định nói là một văn sĩ không có danh vọng, không đáng nhắc đến, nhưng điều này vẫn còn sơ hở, vạn nhất Lư Biểu có hứng thú tra khảo học vấn của hần, vậy là bại lộ liền. Nghĩ tới đây, Lư Cảnh không khỏi có chút khản trương.

Không đợi Lư Cảnh mở miệng, Tôn Càn liền cười nói:

"Điều này thì tôi cũng biết, công tử Cảnh bái danh sĩ Thái Sơn Ngô Tương làm thầy, Ngô Tương là bạn cố giao của tôi, nhưng đúng là tiếc cho một anh tài, năm ngoái nhiễm bệnh mà chết, thật đáng tiếc!"

Tôn Càn và Lư Cảnh cùng nhau tới đây, biết trong bụng Lư Cảnh chẳng có chút học vấn Khổng — Mạnh nào, hần chủ động giải thích thay cho Lư Cảnh, rõ ràng là báo đáp ân nghĩa nói tốt cho Lư Bị vừa rồi.

Lư Biểu cũng nghe thấy danh sĩ Thái Sơn Ngô Tương, người này là một người nổi tiếng không thích đọc sách thánh hiền, được xưng là Thái Sơn quý tài, đặc biệt nghiên cứu thổ mộc công khí.

Lư Biểu nghe nói cháu họ Ngô tương thầy, trong lòng quả thực có chút mất hứng, nhưng cũng vì vậy mà vấn đề khẩu âm của Lư Cảnh được bỏ qua.

Lư Cảnh là chuyện nhà, Tôn Càn cũng là quốc sự, sau khi hỏi thăm xong, Lư Biểu quan tâm tới Lư Bị hơn, hần thoáng nghiêng người hỏi:

"Không biết hiền đệ Huyền Đức của ta hiện giờ ở đâu?"

Trong mắt Thái Mạo cũng hiện lên sự khản trương, chăm chú nhìn Tôn Càn, chuyện Lư Bị liên quan tới tiền đồ của Kinh châu, hần không thể khoogn quan tâm.

Lư Cảnh ngồi cạnh thềm kêu may mắn, may mà Tôn Càn đi theo, nói mấy câu đã phân tán sự chú ý của Thái Mạo, vấn đề khẩu âm mà Lư Cảnh lo lắng điên cuồng bị bỏ qua một cách hơi hợt, đúng là may mắn.

Nhưng trong lòng hần lại có một sự bất an khác, chẳng lẽ Tôn Càn đoán được điều gì?

Tôn Càn khẽ khom người nói:

"Hoàng thúc bình bại ở Nhữ Nam, bây giờ đang ở bờ sông Bí Thủy, Lư hoàng thúc muốn nương tựa vào châu mục, không biết châu mục có thể dung nạp hay không?"

Tôn Càn nói rất thản nhiên, cũng rất thẳng thắn. Chuyện quan trọng nhất định phải nói rõ ràng, không thể mập mờ trong những chuyện như thế này.

Không đợi Lư Biểu mở miệng, sắc mặt Thái Mạo đã đại biến, vội la lên:

"Chư công không thể, Lư Bì trước đầu hàng Đào Khiêm, Đào Khiêm bệnh mất, lại theo Lữ Bố, Lữ Bố mất mạng ở Bạch Môn lâu, lại theo Tào Tháo dẫn tới họa Y Đãi chiếu thư, Đồng thừa tướng và các đại thần bị tru diệt, cuối cùng đầu hàng Viên Thiệu, Viên Thiệu bình bại ở Quan Độ, đủ thấy hãn là người khắc chủ, nếu chúng ta thu nạp, Tào Tháo sẽ hưng binh tấn công Kinh Tương, đại họa Kinh – Tương không còn xa, mong chủ công minh xét."

Lúc này, Lư Cảnh cũng nói một câu:

"Bá phụ có thể nghe cháu một lời không ạ?"

Lư Biểu cười gật đầu một cái:

"Ta cũng rất muốn nghe lời nhận xét của Cảnh nhi."

Lư Cảnh vốn định dùng phương châm “im lặng là vàng”, nhưng giờ cũng nên bộc lộ kiến thức của mình một chút, lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Lư Biểu. Kiếp trước hãn là một luật sư cho nên biết rõ tầm quan trọng của vấn đề này.

Cũng giống như cầm một tờ giấy trắng, chỉ cần hãn vẽ một bức tranh tuyệt đẹp lên đó, dù sau này hãn có viết đề từ không tốt cũng sẽ không ảnh hưởng tới ấn tượng của Lư Biểu, như vậy có thể coi là viên mãn rồi.

Đây thực ra cũng là một loại sách lược, muốn được ông chủ thích thì quan trọng phải gây cho ông chủ ấn tượng ban đầu thật tốt?

Đồng thời, hãn cũng phải báo đáp sự trợ giúp của Tôn Càn đối với mình vừa rồi.

Lư Cảnh đứng lên thi lễ một cái với Lư Biểu, lại gật đầu với Thái Mạo rồi nói:

"Tào Tháo mặc dù bình phát Nhữ Nam, nhưng điều đó cũng không chứng minh hãn sẽ xuôi nam tấn công Kinh châu, quân Tào mặc dù đánh bại Viên Thiệu, nhưng Viên Thiệu vẫn còn bốn châu, thực lực vẫn còn, ánh mắt Tào Tháo lúc này chỉ tập trung vào Viên Thiệu, rất chăm chân nếu không đập chết sẽ mọc lại. Tào Tháo muốn hoàn toàn tiêu diệt Viên Thiệu ít nhất cũng cần năm sáu năm, bắc phương không bình sao có thể xuôi nam, trong thời gian này quân Tào sẽ không tấn công Kinh Tương, cho nên Thái công không cần lo lắng quân Tào mà làm khó dễ Lư hoàng thúc. Hơn nữa, nếu thật sự Tào Tháo muốn lấy Kinh châu, vì sao hãn không nhân cơ hội này đuổi giết luôn?"

Thái Mạo định phản bác thì Lư Cảnh đã tiếp tục nói:

"Dù tương lai Tào Tháo muốn Kinh - Tương, Lư hoàng thúc chẳng qua cũng chỉ là một cái cờ, nếu đem Lư hoàng thúc giao cho Tào Tháo, Tào Tháo sẽ ngừng công kích, mãi mãi là láng giềng thân thiện với ta hay sao? Thái công quá khinh thường Tào Tháo rồi, hồ có ý cần người sẽ không vì người lấy lòng nó mà dừng lại. Ta thu nạp Lư hoàng thúc, vừa có thể tôn thêm danh vọng của bá phụ, vừa có thể tăng cường thực lực phòng ngự quân Tào, có sao mà không làm, khẩn cầu bá phụ nghĩ lại!"

Thái Mạo giận đến sắc mặt tái xanh, nhưng cũng không có cách nào phản bác, hãn phản đối thu nạp Lư Bì cũng là vì lo lắng Lư Bì sẽ ảnh hưởng tới lợi ích của gia tộc hãn ở Kinh – Tương. Lòng mang tâm tư nhưng không thể nói rõ nên nhất thời cũng không biết phản bác thế nào cho phải.

Tôn Càn cũng âm thầm khen ngợi, vốn hãn định nói Lư Bì một lòng muốn giúp Hãn thất, là anh hùng thiên hạ kính ngưỡng, dùng nghĩa làm Lư Biểu cảm động, bây giờ thấy Lư Cảnh phân tích lợi hại rõ ràng, mới cảm thấy lý luận của mình còn chưa đủ thuyết phục, khó trách chủ công nhất định bảo mình đi cùng với Lư Cảnh, chủ công quả thật tinh mắt!

Lúc này, ba người đồng thời nhìn Lư Biểu, đợi Lư Biểu định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hai nhà Khoái - Thái

Lư Biểu vuốt râu âm thầm khen ngợi:

“Vẫn là cháu mình phân tích hay, ánh mắt sắc bén, mạch lạc rõ ràng, nhìn đại thế hết sức thấu triệt, quả nhiên có chút kiến thức.”

Hắn lại quay đầu hỏi nam tử trung niên im lặng đi theo:

"Dị Độ có ý kiến gì?"

Người luôn giữ im lặng này chính là nhân vật số ba của Kinh châu, Khoái Việt, cũng là nhân vật trọng yếu của gia tộc họ Khoái.

Đại tướng quân Hà Tiến cũng từng nghe danh người này, từng mời hắn làm Đông Tào Duyệt, hắn từng khuyên Hà Tiến giết hoạn quan, đáng tiếc Hà Tiến không nghe, cuối cùng dính họa sát thân.

Sau khi Khoái Việt đi theo Lư Biểu, liên tiếp lập công tích, được phong làm Thái thú Chương Lăng, Phàn Đình hầu, hiện làm Phụ tá tham quân của Lư Biểu, tham dự quân cơ quyết sách, là nhân vật quyền lực thứ ba Kinh châu.

Thấy Lư Biểu hỏi ý kiến của mình, Khoái Việt liếc nhìn Lư Cảnh một cái, cười nhạt nói:

"Lư hoàng thúc là anh hùng trong thiên hạ, chủ công thu nạp chỉ càng tôn thêm danh tiếng của người, nếu hắn tới nương tựa mà cự tuyệt ngoài ngàn dặm thì sợ rằng sẽ tổn hại danh tiếng của chủ công, cái mất nhiều hơn cái được, thuộc hạ đồng ý thu nạp."

"Ông.."

Thái Mạo hung hăng trừng mắt nhìn Khoái Việt, mình một lòng duy trì lợi ích thế gia Kinh châu, còn hắn lại đâm mình một dao sau lưng.

Lư Biểu gạt đầu một cái, dứt khoát nói:

"Huyền Đức là huynh đệ của ta, gặp nạn tới nương tựa vào ta, sao ta có thể không thu nhận."

Hắn nhìn Tôn Càn nói:

"Nếu Huyền Đức đã ở Bì Thủy, vậy ta sẽ đích thân tới Bì Thủy nghênh đón hắn vào Kinh Tương."

Tôn Càn mừng rỡ:

"Châu mục đúng là trường giả cơ trí!"

Sáng sớm hôm sau, Lư Biểu dẫn quan quân mấy ngàn người tới bờ bắc Bì Thủy nghênh đón Hoàng thúc Lư Bì, thanh thế thật lớn, người người Kinh Tương đều biết.

... . .

Ở thành đông có một dinh thự rộng chừng trăm mẫu, đình đài lầu các, giả sơn hồ cá, các loại kiến trúc hoặc đại khí trang trọng, hoặc tinh xảo lung linh. Đây chính là nơi ở của Thái Mạo ở thành Tương Dương.

Thái Mạo đi rất vội vã tới một tiểu viện nhỏ, hắn đẩy cửa đi vào, trong tiểu viện có một cây lê cao tới mấy trượng, trên cây còn mấy quả lê vàng óng.

Sau cây lê có ba gian phòng, ở giữa là chính đường, hai bên là hai gian phòng.

Cửa chính đường đang mở, trong góc có một cái lư hương bằng đồng ba chân to bằng một người ôm, trên có treo Bát Quái Đồ, mùi hương trầm liên tục tỏa ra.

Một ông lão mặc đạo bào màu vàng, đầu đội trúc quan, tuổi chừng ngoài sáu mươi đang xếp bằng ngồi úp mặt vào tường, Thái Mạo đã đi vào chính đường mà ông lão này dường như chưa hề phát hiện.

Ông già này là Thái Huân, thúc phụ của Thái Mạo, là gia chủ họ Thái đời trước, hết lòng tu đạo, vốn ở ngôi nhà cũ của Thái gia ở ngoài thành, nhưng bởi vì ngôi nhà đó hiện đang sửa chữa nên Thái Huân mới tới nơi này tu hành.

"Ta thấy bước chân của cháu đầy lo âu, sao vậy?"

Thái Huân không quay đầu lại, lạnh nhạt hỏi.

Thái Mạo quỳ gối hành lễ:

"Thúc phụ, Lư Bì tới Kinh châu."

"Lư Bì tới Kinh châu, sao cháu phải khẩn trương như vậy?"

Thái Huân từ từ xoay người, trông ông lão này khá gầy nhưng đôi mắt rất sắc bén, tựa như có thể nhìn thấu lòng người, hắn nhìn chằm chằm vào Thái Mạo, chậm rãi nói:

"Cháu là gia chủ, gánh vác trên vai sự phồn thịnh hưng vượng của gia tộc, hy vọng cháu lúc nào cũng ung dung suy tính, quyết định đại kế."

Thái Huân nói rất chậm, nhưng mỗi một chữ đều nặng tựa thái sơn đập vào lòng Thái Mạo, Thái Mạo không khỏi xấu hổ, cười khổ nói:

"Cháu biết sai rồi ạ."

Thái Huân hài lòng gật đầu một cái:

"Lư Bị đến, cháu cảm thấy sẽ ảnh hưởng tới lợi ích của Thái gia à?"

Thái Mạo trầm ngâm một chút nói:

"Lư Bị là hạng người kiêu hùng, hấn đến tất nhiên sẽ phá vỡ thế cục quyền lực đang có, thế cục bị vỡ, lợi ích Thái gia tất bị ảnh hưởng."

"Đây là nỗi lo của cháu?"

Ánh mắt của Thái Huân vẫn sắc bén, tựa như nhìn thấu tâm tư của Thái Mạo, Thái Mạo ngẫm thờ dài, ở trước mặt thúc phụ hấn không thể giấu diếm nội tâm của mình.

"Cháu lo lắng chủ yếu là sau khi Lư Bị đến sẽ khiến Tào Tháo mượn được cơ xua binh tấn công Kinh - Tương, một khi Tào Tháo chiếm lĩnh Kinh Tương, thế lực của Thái gia chúng ta sẽ bị đẩy vào đường cùng."

Đây là lo lắng thực sự của Thái Mạo, mặc dù hấn là phái thân Tào nhưng hấn cũng không hy vọng quân Tào xuôi nam tấn công Kinh Tương, nếu không lợi ích của Thái gia cũng bị tổn thất cực lớn, đó là còn chưa nói tới quân quyền dưới tay Lư Biểu tan thành bọt nước. Nếu Lư Biểu còn làm chủ Kinh - Tương, Thái gia vẫn là đệ nhất gia tộc của Lư Biểu, nhưng nếu như Tào Tháo làm chủ Kinh Tương, sợ rằng Thái gia không chiếm được vị thế gì, đây chính là đạo lý thà làm đầu chó còn hơn làm đuôi tôm.

Thái Huân yên lặng suy nghĩ rồi mới chậm rãi nói:

"Phương bắc không bình, Tào Tháo nhất thời không cách nào xuôi nam, chỉ cần Thái gia có thể giữ vững vị trí đệ nhất đại tộc ở Kinh châu, dù Tào Tháo có xuôi nam cũng sẽ trọng dụng, cho nên việc cần kíp bây giờ là phải củng cố địa vị của Thái gia ở Kinh Tương, biện pháp tốt nhất là liên hôn, đầu năm nay ta đã từng nghe cháu nói là muốn tổ chức hôn lễ giữa Thiệu Dư và con trai của Lư Biểu, tình hình hiện giờ tiến triển như thế nào?"

Thiệu Dư chính là Thái Thiệu Dư, con gái duy nhất của Thái Mạo, năm nay vừa mười bốn, mặc dù người cầu hôn nối liền không dứt nhưng Thái Mạo lại có suy nghĩ riêng của mình, hấn muốn liên hôn với Lư Biểu.

Thái Mạo thờ dài:

"Chuyện này cháu đã nói với Nhị muội rồi, Nhị muội nói, công tử Kỳ và công tử Tông đều có lòng muốn cưới Thiệu Dư, nhưng thái độ của Cảnh Thăng lại không rõ ràng, mười ngày trước cháu đã tự mình nói với ông ta chuyện này."

"Ông ấy nói thế nào?"

"Ý của Cảnh Thăng là để cháu của hấn cưới Thiệu Dư."

"Cháu?"

Thái Huân nhướn mày:

"Lư Khánh hay là Lư Hồ?"

"Đều không phải, là con của em trai út Lư Bệnh, tên là Lư Cảnh, hôm nay hấn đi cùng với sứ giả của Lư Bị là Tôn Càn, cháu đã gặp nó rồi."

"Tên là Lư Cảnh, xem ra Lư Biểu rất thích đứa cháu này!"

Thái Huân cười lạnh một tiếng, lại hỏi:

"Nếu hôm nay đã gặp, cháu cảm thấy nó như thế nào?"

Thái Mạo lắc đầu một cái:

"Nó vẫn là một thiếu niên, tuổi chừng mười lăm mười sáu tuổi, không phong lưu cũng không có văn tài, mang trên mình khí tức thảo莽, nếu không phải nó có chút kiến thức, cháu còn tưởng rằng đó là một tên lính quen của Lư hoàng thúc giả trang. Nhị thúc, cháu không thích người này, tuyệt sẽ không đem Thiệu Dư gả cho hấn."

Thái Huân gật đầu một cái:

"Liên hôn với cháu của Lư Biểu không có ý nghĩa, chỉ liên hôn với cháu của Lư Biểu mới có thể khống chế tương lai của Kinh - Tương, Lư Biểu năm nay đã năm mươi, thời gian còn sống không dài, cháu hiểu ý của ta không?"

"Cháu hiểu ý của Nhị thúc."

Dừng một chút, Thái Huấn lại nói:

"Đức Khuê, cháu là trưởng một gia tộc, lại là trọng thần Kinh Tương, mọi hành động đều có ảnh hưởng, phải chú ý bảo vệ danh vọng của mình, rất nhiều chuyện cháu có thể đề cho tộc nhân đi làm, mình không cần ra mặt, biết không?"

"Cháu cần tuân lời dạy dỗ của Nhị thúc!"

... . . .

Trong khi Thái Mạo xin chỉ thị của Thái Huấn, ở một nơi khác trong dinh thự của Khoái gia, Khoái Việt cũng đang cùng kỳ huynh Khoái Lương bàn chuyện Lưu Bị vào Kinh Tương.

Tộc tịch của gia tộc họ Khoái là ở huyện Trung Lư quận Tương Dương nhưng phạm vi thế lực lại ở Nam Quận, việc này có liên quan tới việc con em Khoái gia liên tục đảm nhiệm chức cao ở Nam Quận, cho nên mới có câu nói "Kinh châu có bắc Thái nam Khoái".

Khoái Lương cũng giống người em Khoái Việt, văn tài xuất chúng, rất có mưu lược, cũng lập được công lớn khi Lưu Biểu bình định Kinh châu, đảm nhiệm chủ bộ, nhưng mà sức khỏe của hắn không tốt, ba năm trước liền ở nhà dưỡng bệnh, hôm qua hắn mới từ Trung Lư chạy tới Tương Dương.

Khoái Lương là gia chủ của Khoái gia, không chỉ có tài văn chương mà còn sở hữu nhiều dị tài, nhất là giỏi về tướng ngựa, cũng hiểu thiên văn. Mấy buổi tối gần đây hắn xem thiên tượng, phát hiện chủ tinh Chu Tước cung ở phương Nam đen ngòm, không sáng, hơn nữa lại có một vì sao khác nhập chủ Nam Cung, vô cùng chói mắt. Điều này ý nói chủ mới của Kinh - Tương đã hiện, cho nên hắn vội vàng chạy tới tìm huynh đệ Khoái Việt.

Vừa vặn lúc này Lưu Bị đến, Khoái Lương liền cho người đi báo, chủ tinh không sáng cũng có ý nghĩa rằng thời gian còn sống của Lưu Biểu không dài.

Khoái Việt chấp tay sau lưng đi lại mấy bước, lại nhìn nóc nhà trầm tư không nói, Khoái Lương thấy huynh đệ mình có suy nghĩ thì có chút kỳ quái hỏi: "Đệ cho rằng đó là người khác?"

Khoái Việt lắc đầu một cái, trầm giọng nói:

"Nếu như tính tượng không sai, ngôi sao kia sẽ là Lưu Bị, điều này rất có khả năng, nhưng chẳng biết tại sao đệ lại nhớ tới người khác, có lẽ ấn tượng của hắn hôm nay đối với đệ rất sâu."

"Là ai?"

Khoái Việt cười khổ một tiếng:

"Chỉ là một thiếu niên thôi, cháu của Lưu Biểu Lưu Cảnh, hôm nay cũng vừa tới Tương Dương, kiến thức bất phàm, phân tích lợi ích rất thấu triệt, có thể nhận ra Lưu Biểu rất tán thưởng người cháu này, chẳng qua hắn mới mười lăm mười sáu tuổi, chắc không phải là hắn."

"A? Thiếu niên này phân tích thế nào?"

Khoái Lương cũng có mấy phần hứng thú với Lưu Cảnh.

Khoái Việt liền đem cuộc khẩu chiến hôm nay nói lại một lần, Khoái Lương nhin không được bật cười:

"Không ngờ một thiếu niên lại có kiến thức uyên thâm như vậy, chẳng lẽ trước khi đi Lưu Bị dạy hắn?"

"Không phải!"

Khoái Việt lắc đầu một cái:

"Hôm nay cháu đã quan sát kỹ sắc mặt của mọi người, Tôn Càn cũng rất kinh ngạc, khẳng định trước đó không bàn bạc gì với nhau."

Nói đến đây, Khoái Việt lại thở dài:

"Huynh trưởng, thiếu niên này kiến thức bất phàm, đứng vào phạm trù cao nhân, mấy đứa con – cháu của Lưu Cảnh Thăng đều không bằng, có thể... ."

Khoái Lương hiển nhiên không đồng ý với suy đoán của em mình, ngôi sao kia chỉ có thể là Lưu Bị, không thể là cháu của Lưu Biểu, hắn cắt đứt suy đoán của Khoái Việt nói:

"Chúng ta chỉ có thể chúc mừng Lưu Cảnh Thăng tìm được một lương tài, tương lai có thể vì Kinh Tương trấn thủ nhất phương."

Hai người yên lặng một lúc, Khoái Lương lại cười nói:

"Hôm nay vì sao đệ đồng ý thu nạp Lưu Bị vào Kinh Tương? Ta nhớ mấy hôm trước đệ viết thư cho ta còn nói Lưu Bị có thể bình bại Nhữ Nam, tới Kinh Tương đầu nhập vào Cảnh Thắng, đã hết lời khuyên nhưng Cảnh Thắng không chịu, sao hôm nay lại đổi ý?"

Khoái Việt thở dài:

"Bởi vì cho đến ngày hôm qua đệ mới hiểu được dụng tâm lương khổ của Cảnh Thắng, Lưu Bị tới lúc này đúng là hợp với ý của hấn."

"Vì sao?"

Khoái Lương không hiểu hỏi.

Khoái Việt chậm rãi nói:

"Nếu Tào Tháo xuôi nam tấn công Kinh châu, chúng ta sẽ ứng phó không kịp, như vậy chúng ta rất cần một thế lực hòa hoãn đóng quân ở Nam Dương. Cảnh Thắng cũng có ý nghĩ này, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hấn cho phép Trương Tú năm đó chiếm đóng Nam Dương, hấn muốn lợi dụng Trương Tú để làm bình phong che chở quân Tào cho Kinh Tương, nhưng năm trước Trương Tú bị diệt, quân Tào lập tức thêm thuồng Kinh châu, bình phong che chở của chúng ta biến mất. Huynh trưởng nghĩ xem, hiện giờ Cảnh Thắng hi vọng nhất điều gì?"

"Hấn hy vọng có một cái bình phong mới?"

Khoái Lương cũng hiểu ý của em trai mình.

Hai người liếc nhau một cái, lời còn lại không nói cũng hiểu.

Lúc này Lưu Biểu cần một thế lực trung gian có thể thay hấn chống đỡ quân Tào xuôi nam, đúng lúc Lưu Bị tới Kinh châu, đáp ứng tốt yêu cầu này của Lưu Biểu.

Nếu Tào Tháo xuôi nam sẽ công Lưu Bị trước hay Lưu Biểu trước?

Mặc dù Lưu Bị không đỡ được thế công của quân Tào, nhưng ít nhất hấn cũng phát huy tác dụng của một cái bình phong, có thể giúp Kinh châu tranh thủ thời gian điều binh khiển tướng.

Thái Mạo mặc dù rất tinh mắt, nhưng hấn vẫn kém mưu sâu kế hiểm của Lưu Biểu, Lưu Bị vừa xuất hiện, Lưu Biểu lập tức nghĩ tới tác dụng trung gian của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tai bay vạ gió

Đầu năm Sơ Bình, Lưu Biểu một thân mình nhậm chức ở Kinh - Tương, bên ngoài có Viên Thuật, Tôn Kiên dòm ngó, bên trong có thổ hào loạn tặc làm loạn, mỗi bước chân của Lưu Biểu đều rất khó khăn.

Nhờ có được sự ủng hộ của các đại sĩ tộc Kinh - Tương, bao gồm Tương Dương Thái thị, Nam Quận Khoái thị, Giang Hạ Hoàng thị, Tương Dương Bàng thị và sĩ tộc các nơi hết sức ủng hộ, Lưu Biểu mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn trở thành chư hầu một phương.

Từ việc báo đáp ân huệ hay là vì muốn ngồi vững ở Kinh - Tương nên sau khi vợ Lưu Biểu là Trần thị qua đời mấy năm, hấn cưới một cô gái của Thái gia làm vợ, đây chính là Thái phu nhân nổi danh trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Thái phu nhân năm nay chẳng qua mới hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, trong khi đó Lưu Biểu đã gần năm mươi, đôi bên chênh nhau hơn hai mươi tuổi, việc này khiến Lưu Biểu yêu vợ vô cùng, có thể nói là muốn gì được nấy, Thái gia cũng dần trở thành đệ nhất gia tộc ở Kinh - Tương, quyền cao chức trọng.

Mặc dù Lưu Biểu vô cùng yêu thương nhưng Thái phu nhân vẫn có một chuyện vô cùng tiếc nuối là mãi không hoài thai.

Mùa hè năm nay Thái phu nhân rớt cuộc cũng có bầu, tin này khiến nàng mừng rỡ như điên, cẩn thận vô cùng, mở cửa sợ gió thổi, ra cửa sợ vấp ngã.

Không biết có phải ý trời hay không mà hôm nay trước Thái phu nhân lại sảy thai.

Điều này tác động mạnh tới tâm lý của nàng, khiến nàng đau buồn vô cùng, cho tới hôm nay tâm tình của nàng tốt hơn một chút.

Trong một căn phòng hoa lệ, mùi trầm thoang thoảng, Thái phu nhân ngồi trên một chiếc giường trúc. Trời cuối thu đã khá lạnh, nàng mặc một bộ áo lông cừ trắng, khoác một cái áo rộng quanh người, bọc kín lấy thân hình hơi gầy.

Trên búi tóc của nàng có cài một chiếc trâm ngọc dài hai tấc, ngọc màu xanh lục trong suốt, không tỳ vết.

Thái phu nhân vóc người thon nhỏ, dung nhan xinh đẹp, mắt tựa nước thu, môi đỏ như chu sa, da thịt mềm mại, nhưng nếu nhìn kỹ thì vẫn còn khiếm khuyết.

Đó là môi của nàng hơi mỏng, gò má cao vút khiến sự cay nghiệt lộ cả ra ngoài, cái mũi nhỏ và cái miệng nhỏ nhắn khiến người ta hiểu nàng không rộng lượng, da mềm nhưng không sáng. Nhưng những thứ này đều không quan trọng, điều quan trọng là nàng là con gái của Thái gia, là phu nhân của Lưu Biểu.

Trong các mối hôn nhân chính trị thời Đông Hán, vợ có vai trò đại diện cho một gia tộc, địa vị của người vợ rất quan trọng.

Lúc này, Thái phu nhân đang ngồi nghiêm chỉnh nghe bà mo lý giải nguyên nhân sảy thai. Thời Tần - Hán bói toán, mê tín lộng hành, lưu vực sông Trường Giang có câu Kinh nhân quý, việt nhân cơ, ý nói là khi gặp quái dị chuyện phải mời thầy mo về giải thích.

Thái phu nhân sảy thai ngoài ý muốn khiến nàng suy nghĩ nát óc cũng không hiểu nguyên nhân vì sao, chưa bao giờ vấp ngã, cũng không uống thuốc gì, vậy tại sao lại sảy thai?

Nhưng Thái phu nhân cũng biết chồng mình không ưa mấy cái trò mê tín này, nên chỉ thừa dịp ông chồng rời khỏi thành Tương Dương nghênh đón Lưu Bị cơ hội, lên mời bà mo tới.

Bà mo nàng mời là một người tầm 50 tuổi, tên là Kỳ Nữ, vô cùng nổi tiếng ở khu vực Kinh - Tương, mặc dù đã ngoài năm mươi tuổi nhưng do có thuật trú nhan nên nhìn chỉ tầm 30 tuổi, chẳng qua trong đôi mắt người này có một sự yếu dị không nói nên lời.

Lúc này, Kỳ Nữ đang ca hát trong phòng, lúc thì vẩy nước lúc thì tung gạo, nghênh thần đón quý, hai bên có mấy thị nữ bưng mâm, thấy động tác của bà ta quái dị thì buồn cười nhưng lại không dám, cố nén nghiêng đầu sang chỗ khác.

Kỳ nữ đột nhiên ngồi xếp bằng xuống đất, cả người run rẩy, hai mắt nhắm nghiền, bỗng nhiên hô to một tiếng:

"Âm dương tương khắc, đồng tộc hại nhau."

Kêu xong, mặt mũi bà ta toát mồ hôi, sắc mặt ảm đạm, ngay cả mấy cô thị nữ bên cạnh cũng kinh hoàng bịt miệng. Một lúc sau, bà ta mới từ từ mở mắt, môi mấp mí:

"Lúc này là các vị thần nhập vào người tôi, tôi nói gì phu nhân có nghe kịp không?"

"Ta nhớ, âm dương tương khắc, đồng tộc hại nhau."

Thái phu nhân nhìn chằm chằm vào Kỳ Nữ hỏi:

"Điều này có ý gì?"

"Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi."

Kỳ Nữ thờ dài, nằm sấp xuống đất dập đầu nói:

"Nhưng tôi không dám nói."

"Nói!"

Thái phu nhân tức giận quát.

Kỳ Nữ nom nớp lo sợ:

"Chỉ khi nào hứa không giết tôi, tôi mới dám nói."

"Bà chỉ cần không nói năng lung tung, ngại tạo sự tích thì ta sẽ không trách."

Thái phu nhân nói một cách nhẹ nhàng.

Kỳ Nữ bất đắc dĩ, chỉ đành ấp a ấp úng nói:

"Lúc phu nhân mới hoài thai tôi đã nói, đứa nhỏ trong bụng phu nhân có mệnh chí âm, kiêng kỵ nhất là có người mệnh dương khắc chế, phu nhân còn nhớ không?"

Thái phu nhân gật đầu một cái, nàng đương nhiên nhớ, cũng vì điều này nên nàng cẩn thận vô cùng, không gặp bất kỳ ai, không ngờ vẫn không giữ được đứa nhỏ. Giờ thấy Kỳ Nữ nhắc lại trong lòng liền nghi ngờ, chẳng nhẽ do âm dương tương khắc.

"Giải thích một chút xem!"

Kỳ Nữ nom nớp lo sợ lại nói:

"Lúc này tôi thi triển pháp thuật, khi cầu đến các vị thần thì biết là âm dương tương khắc, khiến cho phu nhân không giữ được đứa nhỏ."

"Vậy câu đồng tộc hại nhau là ý gì?"

"Nghĩa là trong phủ phu nhân có một người mệnh chí dương, không biết gần đây trong phủ có người nào mới tới không, ý tôi là. . . con cháu gì đó của châu mục."

"Việc này có quan hệ gì với con cháu của châu mục?"

Thái phu nhân có chút không vui, nàng không muốn dính líu tới người trong nhà.

Nói tới bước này, Kỳ Nữ cũng chỉ đành nhắm mắt nói tiếp:

"Phu nhân, ý của các vị thần chính là con cháu trong cùng một tộc có mệnh khắc nhau, nên chắc chắn có liên quan tới con cháu của châu mục, nhưng năm người con – cháu của châu mục tôi đã từng gặp, không có liên quan gì tới họ, chắc chắn là người mới tới, tôi không dám nói bừa."

"Người mới tới! Người mới tới!"

Thái phu nhân tự nhẩm, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, nhất thời nghĩ tới một chuyện, mấy hôm trước chồng chẳng phải đã nói có đứa cháu Lư Cảnh ở quê lên hay sao, chẳng lẽ là hắn?

Nàng lập tức nghiêng đầu ra lệnh cho thị nữ:

"Mang đồng giản của tên Lư Cảnh đó tới đây!"

Rất nhanh, thị nữ lấy trong rương một cái đồng giản, trên đó có ngày sinh tháng đẻ của Lư Cảnh. Đây là thứ mà hôm qua Lư Biểu đưa cho nàng, bảo nàng chuẩn bị cầu hôn với Thái gia.

"Bà xem bát tự trên đồng giản này có khắc mệnh với con của ta không?"

Nàng đưa đồng giản cho Kỳ Nữ.

Kỳ Nữ nhận đồng giản nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên bà ta hoảng sợ trợn to hai mắt, thanh âm run rẩy nói:

"Phu nhân. . . Chính là người này!"

... ..

Khi Kỳ Nữ cất hai miếng vàng từ trên phòng đi xuống, trên đỉnh đầu nàng bỗng nhiên truyền tới một tiếng “choang”, bà ta bị dọa sợ thụt cổ, hai chân run rẩy.

"Minh phải nhanh chóng rời khỏi thành Tương Dương!"

Bà ta thấp giọng thì thầm, tăng nhanh bước chân rời khỏi phủ. Bà ta vừa đi không lâu thì Lư Biểu trở về.

Lư Biểu mới vừa từ bờ sông Bì Thủy nghênh đón Lư Bị, bố trí cho đối phương tạm trú Phần thành, sáng mai vào Tương Dương. Lư Biểu lo cho sức khỏe của vợ nên muốn nhanh chóng trở về thăm.

Lúc này, Lư Biểu cũng nghe thấy những tiếng choang choang trên lầu hai, trong lòng kinh ngạc, không biết lại xảy ra chuyện gì?

Hắn đi nhanh lên lầu vào phòng vợ, chỉ thấy nha hoàn đang thu nhặt mảnh vỡ trên đất.

"A Thiên, đã xảy ra chuyện gì?"

Lư Biểu thấy vợ nằm nghiêng trên giường, mặt đầy nước mắt, mấy thị nữ đang an ủi nàng, trong lòng hắn cả kinh, vội vàng tiến lên ngồi xuống đưa tay ôm vợ, hỏi:

"Nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Lão gia!"

Thái phu nhân khóc nức nở trong ngực chồng:

"Con của thiếp. . . chết oan uổng quá!"

... .

Lưu hoàng thúc nổi tiếng thiên hạ tới đã làm chấn động thành Tương Dương, khiến cho dân chúng trong thành tập trung ở hai bên đường lớn Giang Hán múa hát tung bừng nghênh đón Lưu Bị đến.

Trong khi Lưu Bị được sự hoan nghênh nhiệt liệt vào thành, Lưu Cảnh lại lặng lẽ vào khu dinh thự của châu mục.

Lưu Biểu là người đứng đầu Kinh châu, nơi ở đương nhiên rộng lớn thoáng mát, phủ của Lưu Bị được thiết kế theo kiểu nhà chính, nhà phụ, nhà phụ là chuồng ngựa và nơi ở của bọn hạ nhân.

Mà nhà chính chia làm trước sau hai khu, đều có hành lang xoay quanh, kết cấu mặc dù tương đối đơn giản nhưng có rất nhiều đình đài lầu các, diện tích chừng mấy trăm mẫu, có một con sông nhỏ chảy qua, hậu viện còn có vườn hoa, tầm giữa tháng chín, trời vào thu, trong phủ tràn ngập trái cây, mùi thơm bốn phía khiến người ta tâm thần sáng khoái.

"A Cảnh, đây chính là Đông viện, là nơi ở của con cháu Lưu thị, khu nhà chúng ta vừa đi qua là nhà khách, phụ thân ta bảo sau này đệ ở lại Đông viện."

Người dẫn Lưu Cảnh đi thăm phủ chính là con trai trưởng của Lưu Biểu - Lưu Kỳ, Lưu Biểu có ba trai một gái, trưởng tử là Kỳ, thứ tử là Tông và con thứ ba là Tu, trừ Lưu Tu do một người thiếp sinh ở bên ngoài, còn hai người con này đều do vợ trước là Trần thị sinh.

Lưu Kỳ chừng hai mươi tuổi, vóc người rất cao nhưng khá gầy yếu, nhìn như một cái sào trúc, thích văn chán ghét võ, bái danh sĩ Tương Dương Bàng Đức công làm thầy, tính cách văn tĩnh, ôn hòa khoan hậu, đối với người em họ mới này rất quan tâm.

Lưu Kỳ bái Bàng Đức công làm thầy nên nửa tháng qua vẫn chuyên tâm học tập ở thư viện Lộc Môn, hôm nay nghe nói Lưu hoàng thúc nổi tiếng thiên hạ tới Tương Dương nên vội vàng chạy về phủ, đúng lúc gặp Lưu Cảnh nên Lưu Biểu liền giao Lưu Cảnh cho hắn.

Lưu Kỳ thấy Lưu Cảnh không có hành lý, chỉ mang một cái túi da, ngay cả quần áo để thay đổi cũng không có, trên người chỉ mặc một cái áo vải thô, nhưng giống như một người nơi thảo莽, hoàn toàn không có phong độ của con cháu Lưu thị.

Lưu Kỳ không thích Lưu Cảnh mặc đồ này, nhưng mà hắn cũng tương đối hiểu hoàn cảnh của Lưu Cảnh, gặp loạn binh, có thể giữ được tính mạng cũng coi như là vạn hạnh.

Lúc này, Lưu Kỳ rất cảm thông với ông em họ.

"Bên chỗ ta có mấy bộ quần áo thượng hạng, đều là đồ mới may, vóc người của đệ tuy có hơi khác ta, nhưng nếu không chê thì có thể tạm mặc tạm."

"Vậy tiểu đệ cảm ơn đại ca!"

Lưu Cảnh cười tiện tay vỗ một bả vai Lưu Kỳ một cái, Lưu Kỳ ngạc nhiên, quân tử kết giao sao có thể vỗ vai như thế?

Lưu Cảnh thấy vẻ mặt của Lưu Kỳ liền lúng túng cười cười.

Liên quan tới vai trò đóng thế, Lưu Cảnh vẫn chưa thích ứng được hoàn toàn, có lúc hắn sẽ biểu hiện ra những thói quen cũ.

Việc vỗ vai nhau ở nơi sơn dã là bình thường, nhưng trong kẻ sĩ với nhau lại là một hành động không thể tưởng tượng nổi. Lễ nghi tối thiểu của họ là cử chỉ khéo léo, văn tĩnh lễ độ.

Cũng may Lưu Kỳ chỉ cười một tiếng, không để chuyện nhỏ này trong lòng, chẳng qua hắn lại cảm thấy Lưu Cảnh nên đi học, mình làm là huynh trưởng cũng nên có phần trách nhiệm.

"Đây là nhà của đệ."

Huynh đệ hai người đi tới trước một căn nhà nhỏ, Lưu Kỳ đẩy cửa ra, một mặt lão bộc tiến lên quỳ xuống hành lễ:

"Lão nô bái kiến trưởng công tử."

"Đứng lên đi!"

Lưu Kỳ giới thiệu ông già này cho Lưu Cảnh:

"Đây là Mông thúc, cũng từ quen lên, đi theo chúng ta đã mười mấy năm rồi, lúc đệ còn nhỏ, Mông thúc vẫn thường chăm sóc."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mới vào Lưu phủ

Lưu Cảnh không lo lắng gì khi có người biết mình thời nhỏ, anh lái xe ngựa lúc này cũng nói là từng gặp mình khi mới 5 tuổi, Lưu Kỳ cũng chơi cùng mình hồi nhỏ, họ đâu có nghi ngờ gì, đoán là vóc dáng của mình khá giống với tên Lưu Cảnh kia.

Bây giờ có một ông lão nói là đã gặp mình, từng chăm sóc mình một khoảng thời gian, điều này làm cho hắn ít nhiều cảm thấy khả nghi.

Ông lão vội vàng bước lên thi lễ với hắn một cái, tương đối vui vẻ nói:

"Năm đó công tử Cảnh bị ngã có tật ở chân, chúng tôi sợ rằng sẽ ảnh hưởng tới công tử, không ngờ người lại cao lớn như vậy."

Tìm Lưu Cảnh đập thành thịch, hắn cũng nghe Ngũ Tu nói là hồi nhỏ hắn bị ngã gãy chân, nhưng ngoài ra thì Ngũ Tu cũng không biết gì hơn, không biết còn chuyện gì nữa đây? Lưu Cảnh phát hiện ra hắn còn rất nhiều chuyện phải làm, rất nhiều việc phải tìm hiểu thật kỹ.

Bây giờ Lưu Biểu chưa có thời gian hỏi chuyện mình còn nhỏ, một khi nói tới chuyện này thì chắc chắn sẽ liên quan rất nhiều tới chuyện gia tộc, hắn phải biết trước mà ứng đối.

"Huynh trưởng, hay là để cho Mông thúc ở lại căn nhà của đệ đi!"

Lưu Kỳ cười một tiếng nói:

"Dựa theo quy củ, đệ sẽ có hai nha hoàn hầu hạ, đệ cần suy nghĩ thật kỹ."

"Đệ vẫn còn nhớ một chút tới Mông thúc, để Mông thúc ở với đệ đi. Đệ không quen ở cùng với nha hoàn."

Lưu Kỳ gật đầu một cái, nhìn ông lão nói:

"Vậy ông ở lại hầu hạ công tử Cảnh, phải tận tâm hầu hạ, biết không?"

"Dạ!"

Ông già đồng ý sau đó nhận túi hành lý của Lưu Cảnh, đúng lúc này có một nha hoàn hầu hạ Lưu Kỳ chạy tới, trên mặt mừng rỡ vô cùng:

"Trưởng công tử trở về rồi."

Lưu Kỳ gật đầu một cái, lại cười hỏi:

"Thời gian vừa qua ta không có ở đây, trong phủ có chuyện gì không?"

"Chuyện khác không có, nhưng phu nhân. . . phu nhân sảy thai."

Lưu Kỳ giật mình hoảng sợ, nhưng trong ánh mắt lại có một tia vui mừng, dường như thờ phào nhẹ nhõm, chẳng qua đây chỉ là biểu hiện thoáng qua, về mặt của hắn trông rất đau lòng.

"Gia môn bất hạnh mà!"

Lưu Kỳ thờ dãi nhìn Lưu Cảnh nói:

"Đệ đi nghỉ trước đi! Có việc gì cần cứ tìm ta, ta cần viết mấy bức thư nên đi trước một bước."

"Đa tạ huynh trưởng an bài."

Lưu Kỳ dặn Mông thúc mấy câu rồi trở về căn nhà của mình. Nhìn đối phương rời đi, Lưu Cảnh có chút kỳ quái, phu nhân sảy thai thì tại sao Lưu Kỳ lại có cảm giác thờ phào.

"Mông thúc, ông quen với cha cháu lắm à?"

Lưu Cảnh không quan tâm tới chuyện phu nhân sảy thai, điều này chẳng liên quan gì tới hắn, cái hắn quan tâm hơn chính là lai lịch của mình.

"Ha ha! Sao có thể không quen, năm đó tôi chính là thư đồng của Tam lão gia, mãi tới khi công tử 5 tuổi mới tới Kinh châu, sức khỏe của lão gia khi xưa không được tốt lắm, đâu có sinh long hoạt hổ như công tử bây giờ..."

Nói tới điều này, Mông thúc bỗng nhiên quỳ xuống dập đầu với Lưu Cảnh một cái, nơm nớp lo sợ nói:

"Bái kiến phu nhân!"

Lưu Cảnh quay người lại thấy một người phụ nữ quý phái, vóc người thon nhỏ, mặt mũi thanh tú, ăn mặc hoa lệ đứng sau lưng mình, bên cạnh còn có

mấy nha hoàn đi theo. Trong lòng Lưu Cảnh kinh dị, đây chẳng lẽ chính là Thái phu nhân, hay là. . . . phu nhân nào khác?

Không ai giới thiệu với hắn khiến hắn không biết dùng lễ bái gì, nếu như là vợ Lưu Kỳ mà hắn dùng lễ của văn bối vậy chẳng phải là mất hết thể diện hay sao.

Nhưng người tới chính là Thái phu nhân, nàng nghe nha hoàn bẩm báo việc Lưu Cảnh vào phủ thì đã không cách nào kiềm chế được sự phẫn hận trong lòng mình, tự mình chạy tới Đông viện, nàng muốn tận mắt nhìn một xem cái tên thiếu niên khất chết con mình có hình dạng như thế nào?

Điều này không hợp với quy củ, bình thường là văn bối đi bái kiến trưởng bối, Thái phu nhân muốn gặp Lưu Cảnh thì chỉ cần sai người đi gọi Lưu Cảnh là được, tới đột ngột như thế này thì Lưu Cảnh đâu biết người trước mặt là ai?

"Phu nhân là. . . ."

Lưu Cảnh cố gắng nói cách tôn trọng đối phương, trên mặt nở nụ cười, gãi đầu một cái hỏi.

Ánh mắt Thái phu nhân lạnh như băng, trên dưới quan sát hắn một lần, thấy thân hình Lưu Cảnh cao lớn, dung mạo đường đường, trong lòng nàng lại càng căm ghét.

"Mày chính là Lưu Cảnh?"

Thái phu nhân lạnh lùng hỏi.

"Đúng vậy, phu nhân là. . . ."

"Mày không nên hỏi ta là ai, lúc ta nói chuyện mày đừng chen miệng vào!"

Mặc dù Lưu Cảnh biết khi mới vào phủ nên biểu hiện khiêm tốn, tận lực không gây chuyện, nhưng hắn là một người ân oán rõ ràng, nếu như Thái phu nhân tỏ rõ thân phận, nói chuyện khách khí một chút, Lưu Cảnh sẽ dùng lễ văn bối mà đối đáp.

Nhưng phu nhân trước mặt này lại nói chuyện thô bạo, giọng nói cay nghiệt khiến cho Lưu Cảnh vô cùng không thích. Từ xưa đến nay, quan hệ giữa con người với con người chính là lễ độ, thái độ hòa ái, cần thận chu đáo thì ai cũng vui vẻ.

Ngược lại, vừa thấy mặt đã tuôn ra lời độc ác, không quan tâm tới cảm nhận của đối phương, bảo sao đối phương có thể khoái trá được. Lưu Cảnh cố gắng kiềm chế bất mãn trong lòng, lạnh lùng hỏi:

"Phu nhân tới có chuyện gì không?"

"Hừ! Đồ vô lễ, không nói cũng được!"

Thái phu nhân hung ác trợn mắt nhìn hắn một cái, xoay người nổi giận đùng đùng rời đi.

Lưu Cảnh nhìn theo người này cho tới khi đi khuất mới lắc đầu một cái, thấp giọng mắng nhỏ một tiếng:

"Đồ thần kinh!"

Mông thúc đứng lên, cười khổ nói:

"Công tử đừng mắng cô ta, không đắc tội nổi đâu!"

"Cô ta là ai?"

"Cô ta chính là Thái phu nhân của châu mục."

Quả nhiên là cô ta, nhưng điều này cũng khiến Lưu Cảnh không hiểu, mình đắc tội gì với cô ta? Mới ngày đầu tiên vào phủ sao cô ta lại hung hãn tới hỏi tội mình.

... . .

Cả ngày hôm nay Lưu Biểu bận chuyện Lưu Bị, trời tối là hắn cảm thấy mệt mỏi, hắn dùng nước nóng ngâm chân thay một bộ quần áo mặc thường ngày rồi chui vào vào trong buồng ngủ nằm.

Thái phu nhân giống như một con mèo nhỏ dán vào ngực chồng, hai giọt nước mắt lăn xuống:

"Vốn tưởng rằng có đứa nhỏ, chờ sau khi tướng quân trăm năm, thiếp còn có trụ cột mà nương tựa, không nghĩ tới. . . . Tướng quân, tương lai thiếp phải làm sao bây giờ?"

Lưu Biểu áy náy, nhẹ nhàng ôm nàng an ủi:

"Nếu đã mang bầu một lần thì đương nhiên có thể mang bầu lần thứ hai, chờ khi nàng khỏe mạnh, chúng ta lại đi cầu tự, nhất định sẽ được như nàng mong muốn."

"Có thật không?"

Nụ cười nở trên khuôn mặt đang khóc của Thái phu nhân, hai mắt ngấn lệ mông lung nhìn chồng.

"Đương nhiên là thật, ngủ sớm một chút đi! Trước tiên cần khỏe lại đã."

"Dạ!"

Thái phu nhân rúc vào trong ngực chồng, nhẹ nhàng dạ một tiếng làm Lư Biểu càng thêm triu mến.

"Tướng quân, hôm nay thiếp đã gặp Cảnh nhi."

Thái phu nhân lại nhẹ nhàng nói.

"Nàng cảm thấy nó thế nào?"

"Vóc dáng rất anh vũ, cao lớn, rất giống tướng quân, thiếp cũng muốn có một đứa con như vậy."

"Đúng vậy!"

Lư Biểu cũng cảm khái nói:

"Ở trên người Cảnh nhi, ta cảm thấy một chút bóng dáng của phụ thân, điều này khiến ra rất an lòng."

"Ài! Đáng nhẽ nên đón đứa nhỏ này sớm hơn."

"A? Lờn này hiểu thế nào?"

Thái phu nhân thở dài:

"Hôm nay thiếp đặc biệt tới xem chỗ ở của nó, xem nó thiếu gì không, dù sao thiếp cũng là một người bác gái, cần quan tâm tới nó nhiều một chút, không ngờ. . . nó khiến thiếp có chút thất vọng."

"Sao vậy?"

Lư Biểu không hiểu hỏi.

"Có lẽ là thiếp quá xoi mói, tính, tướng quân mệt nhọc cả ngày nên nghỉ ngơi sớm đi!"

"Nàng nên nói thêm một chút, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, treo mõ trước miệng ta bảo ta làm sao mà ngủ được?"

"Thật ra thì cũng không có gì, đứa nhỏ kia hình như không hiểu lễ nghĩa lắm, lại dùng lễ bâng vai phải lứa với thiếp, thiếp không trách nó, dù sao nó cũng còn là một đứa trẻ."

Lư Biểu im lặng không nói, một lúc sau mới lên tiếng:

"Thật ra nó cũng không còn nhỏ, những lễ nghi này nên biết mới đúng."

... . .

Liên tiếp mấy ngày không có ai quấy rầy Lư Cảnh, Lư Biểu công vụ bề bộn nên cũng chưa thể quan tâm tới đứa cháu mới tới này, mà Thái phu nhân dường như cũng quên luôn hấn.

Không có ai tới quấy rầy, Lư Cảnh cũng tận dụng thời gian học đủ thứ, hấn nghe Mông thúc kể lại tất cả những chuyện của gia tộc khi hấn còn nhỏ.

Trưa hôm nay, Lư Cảnh ngồi ở trong phòng cẩn thận viết lại những câu chuyện của gia tộc khi hấn còn nhỏ. Cũng nhờ có Mông thúc hấn mới biết rất nhiều chuyện lật lật, ví như sau khi hấn chào đời không lâu, cha hấn bị bệnh liệt giường, không đi lại được.

Vạn nhất Lư Biểu hỏi tình hình của cha hấn, hấn lại nói cha mình dẫn đi du lịch khắp nơi, vậy thì bại lộ là chắc chắn.

Ban ngày Mông thúc nói cho hấn biết mọi chuyện, buổi tối hấn dùng bút ghi lại, trong vòng hai ngày, hấn đã chép được hơn 40 trang giấy, tổng cộng hơn mười ngàn chữ.

Sau đó hấn sửa soạn lại, quy nạp nội dung một lần. Kiếp trước hấn là một luật sư nên vô cùng cẩn thận rà soát kỹ nội dung, hấn biết rõ, thành bại quyết định là những việc nhỏ, nếu muốn an toàn sống trong Lư phủ, vậy thì càng chuyện nhỏ lại càng phải biết.

Ở bên cạnh hắn có một chậu than, vừa rà soát chuyện cũ, cẩn thận ghi nhớ, nhớ xong hắn đọc lại một lần rồi đốt bỏ tờ giấy.

Ước chừng phải mất hơn một giờ hắn mới ghi nhớ toàn bộ nội dung, tất cả những mảnh giấy ghi chép đều bị đốt thành tro tàn.

Lưu Cảnh vườn người một cái, đi từ trong nhà ra ngoài sân, nhìn trời xanh mây trắng, tâm tình của hắn khá thoải mái. Ở trong phòng buồn bức mấy ngày, chân tay hắn đã có phần ngứa ngáy, hắn cũng muốn đi ra ngoài một chút, tới bờ sông cảm nhận không khí thoáng mát, xem phong thổ Kinh - Tương, hoặc là tới thăm Triệu Vân.

Nghĩ đến Triệu Vân, Lưu Cảnh lại nở nụ cười bất đắc dĩ, vị lão huynh này chắc chắn sẽ không ở Thiên Huyền quan dưỡng thương, đoán là giờ đã về tới Tương Dương nhưng không biết đang ở địa điểm nào?

Đúng lúc này, ngoài cổng nhà bỗng nhiên truyền tới tiếng con gái thanh thúy:

"Người là ai?"

Lưu Cảnh giật mình nhìn ra, hắn thấy một thiếu nữ đang đứng ở cửa, tuổi chừng mười ba mười bốn tuổi, vóc người thon nhỏ, thướt tha động lòng người. Nàng mặc một bộ đồ bằng vải gấm màu đỏ, thắt lưng có đai quần quanh, gió thổi lung lay, rất là phiêu dật mỹ lệ. Trời cuối thu có hơi lạnh lẽo, trên vai nàng khoác một tấm vải màu vàng nhạt.

Nhìn khuôn mặt, Lưu Cảnh thấy da mặt nàng trắng nõn, mái tóc đen tuyền, búi kiểu tóc của thiếu nữ chưa lập gia đình, ánh mắt nhỏ dài mà lóe sáng, cái miệng nhỏ nhắn mướt mướt, sống mũi hơi cao, chóp mũi hơi vênh lên, mang một loại nghịch ngợm và giảo hoạt.

Tuy người nhỏ nhắn nhưng khí chất của nàng rất được, mang nét đẹp của một đại gia khuê tú.

Lưu Cảnh ở lẫn với đám giặc Khăn Vàng, mặc dù những người lính này suốt ngày nói chuyện gái gái, Lưu Cảnh nghe nhiều tới chai cả tai, cảm thấy như mình cũng chẳng còn hứng thú gì với con gái.

Nhưng hôm nay, trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một cô gái xinh xắn, giống như một người đi đường trong trời đông giá rét bỗng nhiên lạc vào một nơi có cảnh xuân tươi đẹp, ánh mắt hắn không kìm được sáng lên.

Cô gái cũng cảm thấy sự khác thường trong mắt của đôi phương, đây là sự thần phục với sắc đẹp của mình, nó làm thỏa mãn sự hư vinh trong lòng cô gái, nàng rất là đắc ý nhưng trên mặt lại treo màn sương lạnh.

"Không nghe thấy sao? Người là ai, ở chỗ này làm gì?"

Nàng lại cao giọng, hừ lạnh một tiếng.

Lưu Cảnh giống như đang trong ảo ảnh mùa xuân bình tĩnh, cô gái thì đẹp mà khẩu khí khó nghe, tính tình ngạo mạn, điều này làm mùa xuân tan biến trở về mùa đông lạnh lẽo.

Hắn lạnh nhạt nói:

"Tại hạ là Lưu Cảnh, đây là nhà của tôi."

"Người chính là Lưu Cảnh?"

Giọng nói thiếu nữ trở nên kinh ngạc, đôi mắt đẹp tròn tròn, hai tay chống nạnh, từ trên xuống dưới quan sát hắn giống như hắn là một dị khách từ trên trời rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lời khuyên chân thành của Lưu Tông

Ánh mắt của cô gái khiến cho Lưu Cảnh cảm thấy không thoải mái, trong trí tưởng tượng của hắn, đại gia khuê tú phải kín đáo, cẩn trọng, dù muốn nhìn hắn cũng nên đi chậm liếc nhìn, kéo tay áo che miệng cười, đưa mắt hồng hồng một cái, đây mới là hình tượng của các cô gái đại gia khuê tú.

Trong khi đó cô gái này lại như một con hổ cái, trên dưới nhìn hắn như biến Lưu Cảnh thành một miếng thịt lợn, cảm giác tốt đẹp làm sao mà có được?

Thiếu nữ này chính là con gái rượu của Thái Mạo, tên là Thái Thiếu Du, năm vừa mới 14 tuổi, cũng đến thời điểm nói chuyện cưới hỏi, trước cứ định hôn ước, hai năm nữa đến tầm 16 xuân xanh là có thể xuất giá.

Thái Thiếu Dur đương nhiên cũng có hình tượng phu quân trong lòng, chẳng qua tình lang trong mắt của nàng phải phong độ nho nhã, bác học đa tài, quân tử lễ độ. Từ đầu năm trước, danh môn Kinh - Tương thi nhau tới cửa cầu hôn, nhưng cha nàng lại muốn nàng liên hôn với con của châu mục.

Nàng đương nhiên biết, con của châu mục không phải Lưu Kỳ thì cũng là Lưu Tông, hai người này đều thích nàng. Lưu Kỳ quan tâm, Lưu Tông ngon ngọt, làm nàng khó mà chọn lựa, nhưng nếu như nhất định bắt nàng lựa chọn, nàng sẽ chọn Lưu Tông. Lưu Tông có thể hiểu được tâm tư của nàng. Trong lòng nàng hiện giờ toàn là mơ ước tốt đẹp về tương lai.

Nhưng mấy ngày trước nàng lên nghe cha mẹ nói chuyện, hóa ra họ định ghép nàng với cháu của châu mục, tên hình như là Lưu Cảnh, điều này khiến nàng thấp thỏm bất an, không biết hình dáng của người này như thế nào?

Hôm nay nàng tới thăm cô, rảnh rồi nhàm chán sang đây tìm anh em nhà họ Lưu, không ngờ lại gặp Lưu Cảnh.

Hóa ra thiếu niên cường ngạnh kia chính là Lưu Cảnh đó sao? Trong lòng Thái Thiếu Dur không cách nào che giấu được sự thất vọng, nó kém quá xa với hình tượng thiếu niên phong lưu trong lòng nàng.

"Người... Người đúng là một người thô lỗ!"

Thái Thiếu Dur rất là tức giận nhưng lại không nói ra được, giậm chân một cái xoay người chạy như bay, nhìn cái tên đàn ông thô lỗ trước mắt này khiến nàng chán nản.

Lưu Cảnh thì tràn đầy nghi hoặc, chuyện gì xảy ra vậy? Minh trên nàng ta gì à?

Thiếu nữ này lưu lại cho hắn ấn tượng không tốt, không có ôn nhu phong nhã, tính cách lại lạ kỳ. Điều này khiến Lưu Cảnh nhớ lại kiếp trước của hắn cũng có một số người vô duyên vô cớ nổi giận.

Lưu Cảnh lại nghĩ tới Thái phu nhân, không khỏi nhướn mày, con gái trong phủ này không biết bị làm sao nhỉ? Hình như ai cũng bị thần kinh, vô duyên nổi giận.

"Sao để lại chọc cô ấy?"

Ngoài cửa truyền tới một giọng nói hơi khàn khàn, ngay sau đó là một thiếu niên trông khá cao to xuất hiện. Người này đầu đội kim quan, mặc cẩm bào, thất lưng đeo đai ngọc, da hơi đen, tuổi tác cũng chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi.

Hắn nghiêng người dựa vào cánh cổng, hai tay chấp ở ngực, ánh mắt có nét cười nhìn Lưu Cảnh.

"Huynh là... Tông huynh?"

Lưu Cảnh nhảy bèn đoán ra thân phận người này, Lưu Kỳ từng nói với hắn, Nhị công tử Lưu Tông lớn hơn Lưu Cảnh một tuổi, Lưu Khánh và Lưu Hồ thì không ở trong phủ, người này chắc chắn là Lưu Tông.

"Cảnh đệ thông minh đấy!"

Lưu Tông cười đi vào, rút trường kiếm bên hông nhẹ nhàng múa một cái trước mặt Lưu Cảnh, cười híp mắt nói:

"Kiếm thuật thế nào, chúng ta tỷ thí một trận đi?"

Nam tử triều Hán đam mê bội kiếm, kiếm có thể "thể hiện khả năng võ thuật của người quân tử" cũng "có thể phòng thân". Danh gia kiếm thuật Khúc Thành hầu Trương Trọng, lấy "học dùng kiếm bảo vệ cái thiện" làm mục tiêu, dương danh thiên hạ.

Đại gia kiếm thuật Vương Quân còn có câu "Phải nhìn ngàn kiếm mới hiểu kiếm", cho nên đam mê bội kiếm, thích dùng kiếm là một truyền thống trong xã hội thượng tầng của triều Hán.

Tỷ võ luận kiếm cũng là một trong những cách kết giao của người quân tử, rất nhiều bằng hữu mới quen nhau, dùng tỷ kiếm làm phương thức kết giao.

Cho nên Lưu Tông rút kiếm đòi tỷ võ cũng không phải là vô lễ, đơn thuần chỉ là một lời mời xã giao, giống như đòi sau gặp mặt thì nói "Đi! Anh em ta đi uống một ly".

Lưu Tông học văn từ nhỏ nhưng cũng đam mê luyện kiếm, đã bá danh sư, kiếm thuật cũng khá nổi danh trong giới thiếu niên ở Kinh - Tương.

Chẳng qua trong mắt Lưu Cảnh, Lưu Tông múa kiếm chỉ được cái đẹp, chứ không mấy thực dụng. Người này quá chú trọng tư thế uy mỹ, nhẹ nhàng là tốt nhưng trên chiến trường chắc sẽ bị đối phương một đao làm thịt.

Đương nhiên, hắn không thể nào tỷ võ với Lưu Tông, võ nghệ của hắn chỉ học được trong khi vật lộn với dã thú, đơn giản thực dụng, trong mắt đám người này thì chỉ là trò man di, khác hoàn toàn với kiếm thuật của Lưu Tông.

Lưu Cảnh cười mỉa:

"Đệ không biết kiếm thuật, cũng chưa bao giờ học kiếm, còn phải xin Tông huynh chỉ dạy nhiều!"

Thông thường mà nói, chỉ dạy là một từ mang tính khiêu chiến, nhưng Lưu Cảnh nói rất thành khẩn, hẳn quả thật không biết kiếm thuật, hẳn chỉ biết lâm chiến vật lộn, dùng đao giết người.

Đây cũng là tiếc nuối của hắn, hắn chưa từng học qua võ nghệ, kiếp trước là một luật sư mà kiếp này chỉ là một thợ săn, thứ học được chỉ là một kinh nghiệm đánh giết mà thôi, tỷ thí trong đám lính quen thì hữu dụng nhưng khi nhìn thấy Triệu Vân đánh bại Cao Lãm, hắn mới biết võ của mình chẳng qua chỉ là võ quèn, kém quá xa đại tướng sa trường.

Học võ là ý niệm đầu tiên sau khi hắn bước chân vào Lưu phủ, ở trong thời tam quốc loạn thế, không có một thân võ nghệ, hắn làm sao có thể kiến công lập nghiệp? Nói thì vậy nhưng hiện giờ hắn không biết bắt tay từ đâu, giống như một người lữ hành trong sa mạc khát nước mà không biết tìm nước ở đâu. Lưu Tông bỗng nhiên nói tới chuyện tỷ kiếm đã làm khởi dậy khát khao cháy bỏng của hắn.

"Xin hỏi Tông huynh, đệ có thể học kiếm ở đâu?"

Lưu Tông nhìn hắn hồi lâu, cảm thấy đối phương đúng là không biết dùng kiếm nên thu kiếm lại, dùng giọng cao ngạo nói:

"Từ sáu tuổi ta đã bắt đầu học kiếm, tới giờ đã 10 năm càn cù, có nhiều chuyện không phải cứ muốn làm là được, cần phải có điều kiện nhất định, thật xin lỗi, ta không thể giúp đệ."

Nói xong, hắn xoay người rời đi, đi tới cửa viện hắn bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, quay đầu lại nói:

"Thiếu Dur thân phận đặc thù, tốt nhất đệ cách xa cô ấy ra một chút, đây là lời khuyên chân thành của ta với đệ."

Đầu tiên là bị một cô gái điều ngoa giậm chân mắng khốn kiếp, sau đó lại gặp Lưu Tông ngạo mạn làm cho Lưu Cảnh cảm thấy khó chịu trong lòng.

Mặc dù khó chịu nhưng Lưu Cảnh biết hoàn cảnh của mình hiện tại cần phải khiêm tốn, vừa tới Lưu phủ mà tỏ ra phách lối thì đúng là ngu xuẩn.

Quan trọng hơn là hắn biết quy tắc sinh tồn thời loạn, thời điểm nên mềm thì cúi đầu im lặng, thời điểm nên cứng thì không thể lui nửa bước.

Hắn không thêm đề ý tới sự ngạo mạn của Lưu Tông, chỉ cười nhạt xoay người đi vào nhà.

.....

Sau khi Lưu Bị vào Tương Dương được an trí trong một dinh thự ở thành bắc, toàn bộ gia quyến, mưu sĩ và tướng lĩnh của Lưu Bị cũng ở trong ngôi nhà này. Lưu Biểu đặc biệt cho họ rất nhiều tiền lương nên phương diện cuộc sống không phải lo lắng.

Quân đội của Lưu Bị được bố trí trong một trại lính lớn ở thành đông, nhưng đó cũng là một phần nhỏ của đại doanh quân Kinh châu mà Lưu Biểu cắt nhường cho Lưu Bị. Đại doanh phía đông của quân Kinh châu có hai chục ngàn quân, hiện đang sống ngay cạnh quân của Lưu Bị, chỉ cần đứng trên một tháp canh cao là có thể quan sát được động tĩnh của đối phương. Đương nhiên, điều này được giải thích là một sự trùng hợp.

Hai nghìn tám trăm quân của Lưu Bị mặc dù không nhiều, "chìm sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ", chia làm tả - trung - hữu tam quân, Quan Vũ dẫn trung quân, Trương Phi dẫn tả quân, Triệu Vân dẫn hữu quân, ba người lúc này cũng ở trại lính, ngày ngày thao luyện, bồi dưỡng chiến lực.

Trên thao trường bụi đất cuốn cuộn, tám trăm tên lính xếp hàng luyện tập đao pháp, tiếng kêu như sấm, ánh đao lóe lên, hồ hồ sinh uy.

Triệu Vân ở một bên không ngừng chỉ huy, sửa đổi động tác. Hôm qua Triệu Vân mới về, hắn không muốn ở trong Thiên Huyền quan, mặc dù thương thể chưa lành nhưng độc tính đã hết, có thể dần dần khôi phục.

Trên vai Triệu Vân băng đầy vảy thừa, một cánh tay được treo trước ngực, mặc dù chưa thể động thủ nhưng hắn cũng không chịu ngồi yên, sáng sớm đã chạy ra huấn luyện binh lính.

Lúc này, một tên lính chạy tới quỳ một chân xuống nói:

"Khởi bẩm tướng quân, một người xưng là công tử Lưu Cảnh đang ở ngoài doanh trại cầu kiến tướng quân."

Triệu Vân mừng rỡ, hắn đang định ngày mai đi thăm Lưu Cảnh, không ngờ đối phương lại tới trước.

"Mau mời hắn vào!"

Không lâu lắm, binh lính dẫn Lưu Cảnh đi tới thao trường. Lưu Cảnh ở trong Lưu phủ bức bối phát chán, tay chân ngứa ngáy liền đi hỏi thăm tin tức Triệu Vân, biết đối phương đang ở trong trại lính liền tới tìm.

Hai người gặp nhau, giống như lão bằng hữu bao năm không gặp ôm chầm lấy nhau. Lưu Cảnh quan sát Triệu Vân một cái, oán giận nói:

"Sao huynh lại không tình dưỡng?"

Triệu Vân cười híp mắt nói:

"Ngồi tĩnh dưỡng là sinh bệnh, đi lại một chút sẽ nhanh lành bệnh hơn."

"Nói thật, đao kia đệ không khừ độc, trên đường lại cho huynh uống nước mưa, đệ sợ ảnh hưởng tới võ công của huynh."

"Không có! Quân y nói không sao, chúng ta không nói chuyện này nữa."

Triệu Vân lại thân thiết ôm ả vai Lư Cảnh cười nói:

"Thế nào, bá phụ đệ đã nhận đệ chưa?"

"Ài! Bá phụ thì tốt nhưng Thái phu nhân lại ghét cay ghét đắng đệ, ngày thứ nhất đã tới cảnh cáo, đệ cũng không biết tại sao?"

"Đàn bà mà! Kiểu gì cũng có một số hành động không hiểu lý do, không cần nghĩ nhiều tới bọn họ, chỉ cần bá phụ đệ nhận là được rồi."

Triệu Vân thấy Lư Cảnh lại đưa mắt nhìn về phía binh lính đang luyện tập ở nơi xa, hẳn biết suy nghĩ trong lòng đối phương liền cười hỏi:

"Sau này có sắp xếp gì không? Có phải chuẩn bị đi học không?"

Lư Cảnh lại liếc về phía binh lính, gãi đầu một cái nói:

"Thật ra thì đệ muốn cùng họ luyện tập đao pháp, muốn được Từ Long đại ca hướng dẫn."

Đây chỉ là một cách nói úp mở, một cách nói khiêm nhường. Hắn không muốn vì mình đã cứu Triệu Vân mà Triệu Vân phải báo đáp, tình cảm con người rất vi diệu, càng không muốn đối phương báo đáp thì đối phương lại càng thích báo đáp.

Triệu Vân biết ý tứ của Lư Cảnh, hẳn đương nhiên sẽ không để Lư Cảnh cùng luyện võ với đám binh lính kia. Triệu Vân nhìn bộ hạ nói:

"Cầm hai thanh đao tới đây!"

Rất nhanh, binh lính mang tới hai thanh đao, Triệu Vân ném cho Lư Cảnh một thanh, nói:

"Nào! Chúng ta luyện vài chiêu."

Lư Cảnh giật mình, vội vàng khoát tay:

"Huynh đang bị thương, không được!"

Triệu Vân khẽ mỉm cười:

"Đệ thấy ta trên chiến trường đánh nhau với quân Tào, cảm thấy đỡ được mấy đao của ta?"

Mặt Lư Cảnh đỏ lên, hẳn đương nhiên biết mình không thể đánh bại Triệu Vân, dù Triệu Vân có dùng một tay hắn cũng không đối phó nổi.

Trong lòng hắn phần chân, hẳn biết ý của Triệu Vân, đối phương nguyện ý dạy mình. Lư Cảnh vung đao, thân hình thu thế như báo, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào Triệu Vân.

Sau khi Lữ Bố và Điển Vi chết, Triệu Vân có thể xưng là đệ nhất mãnh tướng trong thiên hạ, nhưng tâm tính của hắn rất cao, chưa bao giờ dạy võ cho ai, chỉ có Lư Cảnh là ngoại lệ.

Không chỉ vì Lư Cảnh cứu tính mạng hắn, mà quan trọng là Lư Cảnh gắn bó với hắn không rời, khiến Triệu Vân coi Lư Cảnh là anh em của mình.

Thủ thế của Lư Cảnh cũng khiến Triệu Vân giật mình, hắn nhận ra Lư Cảnh có kinh nghiệm chém giết tương đối phong phú, nếu như sơ ý thì kết quả chưa biết thế nào.

Triệu Vân không dám khinh thường, trường đao đưa ngang, phong bế tất cả đường tấn công, hơi mỉm cười nói:

"Đến đi! Thoải mái thi triển, coi lúc này như chiến trường."

"Từ Long đại ca, đệ động thủ thật đấy".

Lư Cảnh hô to.

"Đệ cứ tới đi!"

Lúc này, tám trăm binh lính đã ngừng huấn luyện rồi rít xúm tới, nghị luận ầm ĩ, đây là lần đầu tiên họ thấy Triệu Vân tỷ võ với người khác, hơn nữa đối phương còn là một thiếu niên.

Lư Cảnh di chuyển xung quanh, giữ khoảng cách 10 bước chân, nhưng Triệu Vân chỉ xoay đao một cái là cản hết thế tấn công của hắn, hắn cảm thấy

như mình đang bị bao phủ bởi một sát cơ cực kỳ kinh khủng, khiến hắn không cách nào ra đao.

Cảm giác tranh cường hạo thẳng bốc lên trong lòng Luru Cảnh, dù không có cơ hội cũng phải sáng tạo ra cơ hội.

Luru Cảnh bỗng nhiên thu đao, thi lễ với Triệu Vân, cười tủm tỉm nói:

"Luru hoảng thúc, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bí mật bất truyền

Ưu thế của Luru Cảnh không chỉ là tốc độ bám đuôi con mồi, mà còn là sự cơ trí, hắn biết nhược điểm của Triệu Vân ở đâu, nhược điểm của Triệu Vân chính là Luru Bị.

Triệu Vân cả kinh, vừa quay đầu lại theo bản năng thì phòng thủ lộ ra sơ hở ở bên eo.

Luru Cảnh chờ đợi đã lâu, thấy thời cơ là lập tức bùng nổ, nhanh như chớp lướt lên bổ một đao vào thắt lưng Triệu Vân, hạ thủ rất tàn nhẫn, không chút dung tình, binh lính bình thường sẽ bị một đao này chém ngang người. Hơn tám trăm lính ở ngoài kinh hô.

Triệu Vân quay đầu không thấy Luru Bị đâu thì biết mình bị lừa, thế đao của Luru Cảnh lúc này như chớp chém thẳng vào sơ hở nơi eo. May là Triệu Vân võ nghệ cao cường, hắn chỉ cần dịch chuyển về phía sau đã tránh được đao này, sau đó lập tức xuất đao bổ vào cán đao của Luru Cảnh, 'keng' một tiếng, tia lửa văng khắp nơi, đao trong tay Luru Cảnh văng ra ngoài.

Một lực lượng không lồ ập tới khiến Luru Cảnh đứng không vững, liên tiếp lùi lại hai bước, ngồi bệt xuống đất, hai cánh tay tê dại.

Đám binh lính hoan hô vang dội, một phần là vì lực lượng kinh hãi của Triệu Vân, một phần cũng vì Luru Cảnh có thể bức lui Triệu Vân một bước, đây là điều họ không ngờ tới, ở trong lòng bọn họ Triệu Vân giống như một vị thần.

Một đao của Luru Cảnh cũng khiến Triệu Vân giật mình, giật mình không phải vì đối phương bức mình lùi một bước, mà giật mình vì sự cơ trí của Luru Cảnh, hắn đã đoán được nhược điểm của mình, mang chủ công ra hù dọa.

Triệu Vân không phải là người cổ hủ, đã ra chiến trường là bất chấp thủ đoạn, mặc dù hắn sẽ không làm như Luru Cảnh nhưng hắn cũng không ghét, việc này rất bình thường, hắn rất tán thưởng sự cơ trí của Luru Cảnh.

"Tiếp nào!"

Triệu Vân ngoác tay thủ thế, Luru Cảnh đã trở lại bình thường, hắn nhảy lên một cái, nhặt đao hết lớn một tiếng, nhanh chóng lao lên bổ ra một đao.

Triệu Vân vẫn dùng một chiêu như vừa rồi, đao chém xéo một cái, tốc độ y trước chiêu trước, chỉ nghe "keng" một tiếng, đao trong tay Luru Cảnh bay ngang, nhưng Triệu Vân điều chỉnh lực lượng để Luru Cảnh không bị ngã.

Triệu Vân chuyển đao một cái, một ánh hàn quang chém thẳng vào cổ Luru Cảnh, đao thế không nhanh không chậm, góc độ rất chuẩn, nắm thời cơ rất chính xác khiến Luru Cảnh muốn tránh cũng không được, nếu đôi bên là địch nhân, một đao này tất chém bay đầu hắn.

Luru Cảnh không cách nào phòng ngự nên chỉ biết nhắm hai mắt lại, Triệu Vân cũng thu đao, lui về phía sau hai bước, cười hỏi:

"Phát hiện điều gì không?"

Luru Cảnh hơi trầm ngâm, hắn quả thật nhận ra một điều, liền khom người nói:

"Huynh trường chém xéo một đao vừa rồi, tốc độ và góc độ giống y như chiêu đầu tiên, nhưng tại sao lại có sự khác nhau về lực lượng, huynh cố gắng giảm bớt lực lượng lại à?"

Triệu Vân khẽ mỉm cười, tiểu huynh đệ này quả thật rất thông minh, thấy được điểm mấu chốt, hắn vung đao một cái nói:

"Mấu chốt là vận dụng lực lượng, lực lượng có thể bất biến nhưng đao thức có thể biến động, tuy nhiên ngược lại, đao thế chém ra cũng sẽ có lực lượng khác nhau, ví như lực lượng của ngòi chém khác với nhảy lên chém. Nếu như có thể nghĩ cách khống chế lực lượng của bản thân đến một mức độ nào đó thì uy lực của đao thức sẽ lớn gấp mấy lần bình thường."

Luru Cảnh mừng rỡ, hắn biết Triệu Vân đang chỉ điểm cho mình, lập tức tiến lên cười nói:

"Kỹ xảo cao minh như vậy, huynh trưởng nhất định phải dạy cho đệ."

Triệu Vân gãi đầu hần một cái, cười nói:

"Đây là bí mật bất truyền của sư môn ta, đệ có cầu cũng không được, nhưng qua đây, ta có thể dạy cho đệ một ít khẩu quyết."

Hần nói nhỏ vào tai của Lư Cảnh mấy lần rồi hỏi:

"Nhớ hết chưa?"

Lư Cảnh gãi đầu liên tục, hần thiên tư thông minh, chỉ nhẩm mấy lần là nhớ kỹ khẩu quyết Triệu Vân truyền thụ. Hần biết Triệu Vân đã đem bí mật bất truyền của sư môn truyền cho mình, trong lòng cảm động, quỳ một chân xuống nói cảm ơn:

"Đa tạ huynh trưởng truyền thụ kỹ thuật, Lư Cảnh khắc trong tâm khảm."

"Bí quyết này có tên là công pháp Lạc Phượng, là một loại bí quyết vận lực, cần khổ luyện mới có thể lĩnh hội tinh diệu của nó, một khi thành công có thể vận dụng tất cả các loại binh khí, đệ phải chăm chỉ luyện tập mới được."

Nói tới chỗ này, Triệu Vân thở dài, đề vai Lư Cảnh nói:

"Nhớ, nó chỉ là một bí quyết mà thôi, không thể thay thế võ nghệ thực sự, đối với người võ nghệ không cao có lẽ sẽ tốt, nhưng đối với người võ nghệ cao cường. . . trừ khi đệ có võ công cao hơn họ, nếu không sẽ tự hại mình."

Lư Cảnh yên lặng gãi đầu, hần biết cái nào cũng có tác dụng phụ, Triệu Vân lại cười cười, hần biết Lư Cảnh chưa hiểu hết ý trong lời nói của mình, chẳng qua có mấy lời chưa thể nói lúc này, thời điểm chưa tới.

... .

Tiến Lư Cảnh rời đi, Triệu Vân vẫn còn ngẩn ngơ đứng nhìn, đúng lúc này, phía sau hần truyền tới một giọng nói ôn hòa:

"Hình như Từ Long thực sự quý công tử Cảnh?"

Triệu Vân quay đầu lại thấy là người tới là Lư Bị, hần giật mình vội vàng quỳ một chân xuống:

"Ty chúc báỉ kiến chủ công!"

Lư Bị vội vàng đỡ hần dậy, nói:

"Từ Long đang bị thương, không cần đa lễ, đứng lên đi!"

"Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!"

Triệu Vân yên lặng gãi đầu, đi theo Lư Bị tới thao trường.

"Tư chất của Lư Cảnh thế nào?"

Lư Bị cười hỏi.

Triệu Vân gãi đầu một cái, nói:

"Tư chất cực cao, năng lực lĩnh ngộ không bình thường, đáng tiếc hần không luyện võ từ nhỏ nên không thể Trúc Cơ."

"Chẳng phải trước kia đệ nói cho ta biết, đệ cũng đâu có Trúc Cơ lúc nhỏ mà?"

Lư Bị cười hỏi ngược lại.

Triệu Vân cười khổ một tiếng, đó là bởi vì mình gặp sư phụ mới luyện thành võ nghệ như bây giờ, nhưng mà sư phụ. . . . Triệu Vân âm thầm thở dài một tiếng.

"Đệ định thu hần làm đồ đệ à?"

Lư Bị đổi đề tài, hỏi tới chuyện hần muốn hỏi.

Triệu Vân yên lặng lắc đầu:

"Thuộc hạ không biết!"

Nói tới chỗ này, hần cúi đầu thở dài cho thấy nội tâm hần rất mâu thuẫn, sư phụ đã cảnh cáo hần rằng, công pháp Lạc Phượng và Bách Điều Triều

Phượng hương là bí mật bất truyền của sư môn.

Nhưng hắn lại đem công pháp Lạc Phượng truyền thụ cho Lư Cảnh, thật ra trong lòng hắn cũng có ý thu Lư Cảnh làm đồ đệ, nhưng hắn lại cảm thấy không ổn, bất ổn ở chỗ nào chính hắn cũng không nghĩ ra được.

Lư Bị trầm tư hồi lâu mới chậm rãi nói:

"Đệ có thể dạy hắn luyện võ, nhưng ta đề nghị không nên thu hắn làm học trò, dù sao hắn cũng là cháu của Lư Cảnh Thăng, chúng ta giao lưu quá thân thiết sẽ khiến cho Lư Cảnh Thăng sinh lòng cảnh giác, vừa bất lợi cho hắn cũng vừa không có lợi đối với chúng ta."

Triệu Vân không nói gì, hắn đã ý thức được không ổn ở đâu. Đó là Lư Bị muốn lợi dụng quan hệ giữa hắn và Lư Cảnh để mưu đồ lợi ích, Triệu Vân mơ hồ có chút lo lắng rằng điều này sẽ làm tổn thương Lư Cảnh.

Do dự một chút, Triệu Vân chân chờ hỏi:

"Ý chủ công nói, Lư Cảnh Thăng sẽ không tin chúng ta hay sao?"

Lư Bị chấp tay ngửa đầu, ngưng mắt nhìn tháp canh cao ngất bên phía quân doanh của Lư Biểu, không khỏi cười lạnh một tiếng:

"Ta chẳng nhận ra hắn tin tưởng chúng ta ở điểm nào?"

Triệu Vân cắn môi một cái, Lư Bị cười lạnh khiến hắn cảm thấy lạnh sống lưng, giờ khắc này hắn đã quyết định, hắn không thể khiến Lư Cảnh bị tổn thương nên không thể nhận Lư Cảnh làm đồ đệ.

Lư Bị liếc nhìn Triệu Vân, định hỏi một số chuyện liên quan tới Lư Cảnh, nhưng ý niệm tới miệng mấy lần cuối cùng không nói ra.

Một lúc lâu sau, Lư Bị thở dài một tiếng:

"Kinh châu không chỉ có một mình Lư Cảnh Thăng, chúng ta phải tìm người ủng hộ khác."

... . . .

Trong sân, Lư Cảnh chăm chỉ luyện tập bí quyết vận lực mà Triệu Vân truyền dạy, mặc dù chỉ có chín mươi tám chữ, nhưng càng luyện tập, hắn càng cảm thấy công pháp Lạc Phượng này tinh thâm bác đại, không khổ luyện mấy tháng thì không thể thu phóng lực đạo tự nhiên.

Tuy nhiên, mới luyện tập hơn một giờ, hắn cũng có chút thu hoạch, hắn phát hiện mình không nhất thiết phải dùng đao, dùng kiếm cũng được, mà thương, kích, trường mâu cũng có thể vận dụng đối với công pháp này.

Lư Cảnh sử dụng đoản kiếm mà hắn có được, nhảy lên thật cao, hét lớn một tiếng, một kiếm bổ vào thân cây, chỉ nghe 'răng rắc' một tiếng, một cây khá to bị hắn chém gãy.

Mặc dù lực phản chấn khiến cánh tay hắn tê dại, đoản kiếm suýt nữa rời tay, nhưng Lư Cảnh lại hưng phấn dị thường, đây là chuyện mà trước đây hắn không dám tưởng tượng, đoản kiếm mặc dù sắc bén nhưng muốn chém đứt cây này chắc chắn không thể được.

Hơn nữa, hắn nhận ra nếu như cầm một thanh đao thì lực phản chấn sẽ không mạnh như cầm kiếm, hắn cảm thấy mình cần một thanh đao tốt.

Thật ra thì ở kiếp trước hắn đã có sở thích đặc thù với đao, hắn đã từng cất giữ một thanh đường đao (đao thời đường) phòng chế, yêu nó như trân bảo.

Mà thanh đoản kiếm trước mắt này chính là bội kiếm mà cha hắn lưu lại, phẩm chất thượng hạng, nặng ba cân tám lượng, lưỡi kiếm sắc bén dị thường, thân kiếm lóe ánh sáng trắng, nhìn kỹ còn có mấy hoa văn tinh tế, hắn cũng rất thích nó.

Lúc này, sau lưng truyền tới một giọng nói khá nặng nề:

"Kiếm này tên Bạch Long, là một trong những bảo kiếm mà tổ phụ (ông nội) cháu lưu lại."

Lư Cảnh quay đầu lại thấy người đứng sau lưng hắn chính là Lư Biểu, hắn vội vàng thu kiếm vào vỏ, tiến lên quỳ lạy thi lễ:

"Cháu bái kiến bá phụ đại nhân!"

Mặc dù đây là lần đầu tiên Lư Biểu tới thăm hắn, nhưng đôi bên đã sớm gặp nhau, trong mắt Lư Biểu tràn đầy sự coi trọng đối với đứa cháu này.

Lư Biểu có ba con trai, trưởng tử Kỳ, thứ tử Tông cùng ấu tử Tu, con trai trưởng Lư Kỳ hào hoa phong nhã, nhưng sức khỏe yếu, khó mà vượt qua được khó khăn cuộc đời.

Con trai thứ Lư Tông mặc dù thân thể cường tráng, miễn cưỡng coi là văn võ song toàn, nhưng vóc người không cao, tuổi đã hơn mười sáu mà chưa cao được bảy thước khiến Lư Biểu rất là thất vọng.

Mà ấu tử Lư Tu lại là một ma bệnh, từ nhỏ đã sống trong thuốc men, rất nhiều thầy thuốc nói không thể sống tới khi trưởng thành.

Ba con trai không có ai thân cao tám thước, thể trạng lực lưỡng như Lư Biểu.

Lư Biểu còn có hai đứa cháu, Lư Khánh và Lư Hổ, Lư Khánh là một thư sinh yếu đuối, tư chất bình thường, nhát gan mà hèn yếu, Lư Hổ mặc dù đáng dấp cao lớn rắn chắc nhưng lại lỗ mãng vô trí, hai người này Lư Biểu đều không thích.

Lư Cảnh không chỉ có thân hình cao lớn, hơn nữa cơ trí thâm trầm, rất giống Lư Biểu lúc còn trẻ, hoàn toàn thừa kế phong thái văn võ song toàn của tổ phụ, khiến Lư Biểu rất yêu thích.

Hơn nữa phụ thân của Lư Cảnh lại chính là anh em cùng cha mẹ với Lư Biểu, là anh em ruột thịt duy nhất của hắn, Lư Biểu đương nhiên là vô cùng thương yêu đứa con duy nhất của em trai này.

Chẳng qua thích chỉ là thích, dù sao Lư Cảnh cũng chỉ là cháu, không thể coi như con trai.

Lư Biểu thấy hắn dùng một kiếm chém gãy cây khá to, trong lòng rất là kinh ngạc, nhận lấy bảo kiếm trong tay đối phương, thấy vỏ kiếm rất đơn giản, không khỏi có chút kỳ quái hỏi:

"Ta nhớ thanh kiếm này có vỏ của nó cơ mà."

Vỏ kiếm đã bị mất trong khi chiến đấu với quân Tào, nhưng Lư Cảnh không dám nói mình làm mất vỏ kiếm, chỉ đành nhắm mắt nói:

"Cháu thấy vỏ kiếm quá sắc sỡ, kiếm là vũ khí để giết người, không phải trang sức cài trên thân nên để ở quê, nếu bá phụ không thích lần sau cháu về quê sẽ mang trở lại."

"Nói rất đúng!"

Lư Biểu gật đầu tán thành, mặc dù bội kiếm của hắn cũng chỉ là đồ trang sức, nhưng Lư Cảnh tuổi trẻ đã có thể nói ra câu 'Kiếm là vũ khí giết người, không phải đồ trang sức trên thân', câu nói này chỉ có đại trượng phu mới nói được, khiến cho Lư Biểu rất bất ngờ và ngạc nhiên.

Lư Biểu nhẹ nhàng thở dài:

"Tuy bảo thạch có đất nhưng chỉ là găm thêu hoa, dù có khảm thêm vàng bạc nhưng không thể cứu thiên hạ chúng sinh, vậy có lợi ích gì?"

Hắn lại đem kiếm trả lại cho Lư Cảnh, hơi mỉm cười nói:

"Xem kiếm như người, cháu rất được, không biết trò cung ngựa thế nào?"

Lư Cảnh mặt đỏ lên, lắc đầu một cái:

"Hồi bẩm đại bá, cháu chưa bao giờ luyện qua cung ngựa."

Lư Biểu ha hả cười một tiếng:

"Không sao, còn kịp, mấy ngày nữa ta sẽ bảo Đô úy Vương Uy tới dạy cháu cưỡi ngựa bắn tên."

Lư Cảnh giật mình, Vương Uy này hắn biết, là một người có tiếng trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, tuy có lòng trung nghĩa nhưng không có lực hộ chủ, bị Vu Cấm giết chết.

Ngay cả Vu Cấm cũng đánh không lại vậy mà lại tới dạy võ nghệ cho mình, điều này khiến hắn vô cùng không thích. Hắn biết thủ hạ danh tướng của Lư Biểu rất nhiều, nào là Hoàng Trung, Ngụy Diên, Văn Sinh, Cam Ninh, đều có uy danh hiển hách địch vạn người, tại sao không để cho bọn họ tới dạy mình?

Lư Cảnh mấp máy môi nhưng không biết nên mở miệng thế nào.

Lư Biểu là người như thế nào, hắn biết thừa Lư Cảnh không muốn bái Vương Uy làm thầy nên cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nhạt một cái nói:

"Dù sao thời gian còn dài, chúng ta có thể từ từ tìm một lương sư thích hợp."

Dừng một chút, hắn nhìn Lư Cảnh ôn nhu nói:

"Mấy ngày tới cháu cứ đi cho quen thành Tương Dương, sau này chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện, nếu cần gì cứ việc nói ra, nơi này chính là nhà của cháu."

"Đa tạ bá phụ quan tâm!"

Lư Biểu gỡ bội kiếm của mình đưa cho hắn, nói:

"Bạch Long kiếm là vật tổ truyền, chỉ có thể đặt trong tủ đường cho hậu bối kính ngưỡng mà không phải thứ giết người, ta đưa cho cháu thanh kiếm này,

cũng do thợ nổi tiếng đúc thành, tên là Huyền Lâm, học võ luyện kiếm, dùng nó hơn thích hợp."

Hắn lại vỗ bả vai Luru Cảnh một cái nói:

"Không được chỉ học võ, còn phải học thêm văn, nhất là phải hiểu lễ phép, biết chưa?"

Luru Cảnh yên lặng gật đầu, Luru Biểu khẽ mỉm cười, xoay người rời đi. Luru Cảnh cầm kiếm đứng ở cửa, nhìn theo Luru Biểu, trong lòng vô cùng hối tiếc, sao mình không đòi một thanh đao tốt chứ?

Lúc này ở bức tường sau lưng hắn xuất hiện một khuôn mặt, đôi mắt đen nhánh đang nhìn chăm chăm vào Huyền Lâm kiếm trong tay Luru Cảnh tràn đầy ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đáp lễ

Trong phòng, Luru Cảnh ngồi xếp bằng ở một góc, dồn lực lượng toàn thân vào cánh tay phải, đâm một kiếm ra ngoài rồi nhanh chóng thu hồi lực lượng, hắn lắc đầu một cái, một kiếm này chưa được như ý muốn.

Hắn ngồi trong phòng đã hai ngày, hai ngày qua, hắn quên ăn quên ngủ nghiên cứu công pháp Lạc Phượng mà Triệu Vân đã dạy.

Hắn đã cũng dần cảm ngộ được chỗ tinh thâm của công pháp này, công pháp này có hai tác dụng, một là tập trung lực lượng, hai là vận dụng lực lượng.

Tập trung lực lượng chính là vận dụng lực lượng được tích lũy ở đan điền rồi phát lực, đem lực lượng của toàn thân chuyển tới cánh tay.

Mỗi bộ phận trong cơ thể đều có một loại lực lượng, giống như cánh tay không nhấc được vật nhưng bả vai lại vác được, lúc ngồi và lúc đứng lực lượng phát ra không giống nhau.

Bí quyết của Triệu Vân có thể tập trung lực lượng toàn thân lại một chỗ, chủ yếu nhất là đan điền lực, đem lực lượng ở đan điền tập trung vào cánh tay.

Tập trung lực lượng không khó học, thậm chí rất đơn giản, hắn chỉ cần một buổi chiều là học xong, kết quả là một kiếm chặt gãy cây.

Nhưng cái khó chính là vận dụng lực lượng, nghĩa là vận dụng lực lượng trong người tùy thích, ví như bỏ ra một kiếm nặng tựa thái sơn nhưng thu hồi lại nhẹ như lông hồng, ví như bỏ ra ba phần lực đạo, tới giữa đường bỗng tăng thêm bảy phần, đây chính là chỗ tinh vi của không chế lực lượng.

Trên chiến trường, hai bên chém giết nhau, người ngoài nhìn vào trông như đánh ẩu đánh loạn, nhưng chỗ huyền diệu trong chiến đấu chỉ có thể lĩnh ngộ trong chiến đấu.

Cho tới bây giờ Luru Cảnh vẫn không tin có thể dựa vào chiêu số để thủ thắng trong tỷ võ, cũng không tin khí công thần bí trong tiểu thuyết võ hiệp, hắn tin vào võ có chú trọng vào lực lượng và kỹ xảo chém giết, đây chính là thuật vận dụng lực lượng đã thất truyền.

Khi hai bên thực sự chém giết, có thể không chế lực lượng chột nhanh, chột chậm, chột mạnh, chột yếu, vậy là khả năng thủ thắng cao hơn. Một đao cuối của Triệu Vân chỉ là một nhát chém ngang không có gì đặc biệt, chiêu thức hết sức bình thường, nhưng hắn không cách nào tránh được, nguyên nhân là vì sao?

Lữ Bố tung hoành thiên hạ, vô địch chúng nhân, chẳng lẽ hắn chỉ dựa vào một bộ kích pháp khác người hay sao?

Phượng thiên họa kích của Lữ Bố nghe nói nặng một trăm hai mươi cân, dài hai trượng, hắn có thể sử dụng nó như dùng chùy, khiến đại tướng bình thường không cách nào đỡ được một chiêu, ngoài ra hắn còn sử dụng kích một cách tinh tế, chỉ một chiêu chặt đứt tay của Võ An Quốc.

Trước đây hắn không hiểu những bí mật này, nhưng bây giờ hắn đã hiểu, quan trọng nhất chính là vận dụng lực lượng, hai tay của Lữ Bố có lực nghìn cân nhưng lại có thể dùng lực nghìn cân nhẹ như cầm bông hoa, bảo sao hắn có thể tung hoành thiên hạ.

Võ nghệ của Quan - Trương - Triệu Vân thật ra cũng giống như vậy, nhất là một thương phản kích Cao Lãm ngày đó của Triệu Vân, bí quyết chính là cách vận dụng lực lượng này.

Luru Cảnh rất hưng phấn, hắn bắt đầu hiểu rằng Triệu Vân truyền cho hắn một công pháp trọng yếu, có thể nói nó chính là cơ sở võ nghệ của Triệu Vân, nếu như mình có thể nắm giữ được chỗ tinh thâm nhất, tuy không thể địch nổi Triệu Vân nhưng cũng có thể đánh ngang tay chừng 10 hiệp.

Nhưng mà hắn cũng biết, nếu muốn đạt tới trình độ như cùng Triệu Vân đấu ít nhất cũng phải mất vài năm.

Giờ khắc này, Luru Cảnh vô cùng cảm kích Triệu Vân, phần ân tình này của đối phương sẽ được hắn nhớ kỹ.

... .

Thời gian một tháng tuy khô khan nhàm chán nhưng lại thu được rất nhiều tâm đắc võ thuật.

Một tháng này, Lư Biểu và Thái Mạo dẫn quân xuôi nam tác chiến với Tú châu mục Trương Tân, Lư Kỳ thay cha trấn giữ Trương Dương, mỗi ngày đi sớm về trễ, không rảnh chiếu cố đến Lư Cảnh.

Mà trong một tháng này, Lư Cảnh cũng không ra khỏi nhà một bước, ban ngày ở trong phòng luyện tập thu phát kiếm, cảm ngộ sự tinh vi của lực lượng.

Tối đến hắn lại ở trong sân giờ đao chém ngang dọc, vận dụng cảm ngộ ban ngày vào trong thực chiến, trong một tháng ngắn ngủi, hắn cảm thấy mình như lột xác, võ nghệ tăng vọt về chất.

Bây giờ nếu như hắn gặp lại hai tên lính Tào kia, hắn có thể rất dễ dàng giết chết bọn họ.

Sáng sớm hôm nay, Lư Cảnh vẫn ở trong phòng luyện kiếm như thường ngày, hắn đã luyện nửa giờ, trên trán hơi rướm mồ hôi, hắn bỏ ra một kiếm, bỗng nhiên hắn nhận ra điều gì đó, kiếm ra đang bỏ ra chợt thu hồi, quay đầu nhìn lại, hắn thấy Mông thúc không biết xuất hiện ở cửa từ lúc nào.

"Mông thúc, có chuyện gì không?"

Lư Cảnh cười hỏi.

Mông thúc là người trầm mặc ít nói, vô cùng chiếu cố Lư Cảnh, Lư Cảnh cũng vô cùng tôn trọng đối phương, gọi lão là Mông thúc, chưa bao giờ coi lão là người hầu, hơn một tháng qua hai người chung sống vô cùng hòa hợp.

Con người lúc nào chẳng có cảm tình với nhau, Lư Cảnh cũng nhận được sự cảm kích của Mông thúc, mặc dù cảm thấy Lư Cảnh không rõ nhiều chuyện thuở nhỏ, nhưng lão chưa bao giờ hoài nghi thân phận của Lư Cảnh.

Hắn thấy, chủ nhân của mình phải nên như vậy, tha thứ, rộng lượng, lấy thiện tâm đối đãi người ngoài.

Mông thúc thở dài một tiếng, đứa nhỏ này mãi mê luyện võ hơn một tháng, không biết làm sao có thể chịu nổi nhỉ?

"Công tử, Nhị công tử ở bên ngoài đợi cậu, bảo là có chuyện gì đó?"

"Lư Tông?"

Lư Cảnh ngăn ra, hắn tới tìm mình làm gì? Lư Cảnh đứng lên đi ra ngoài.

Trong sân, Lư Tông chấp tay sau lưng nhìn cây lê trơ trọi trước mặt, hắn nhớ cây lê này rất tươi tốt, sao giờ lại biến thành một cây khô?

"Sao hôm nay Tông huynh lại rảnh rỗi như vậy?"

Lư Cảnh cười từ trong phòng đi tới hỏi.

Lư Tông xoay người cười híp mắt nói:

"Nghe nói đệ đang học võ, ta có mấy thanh đao tốt muốn mời đệ phẩm định, Cảnh đệ có thời gian không?"

Khát vọng nhất của Lư Cảnh bây giờ là có một thanh đao tốt, mặc dù Mông thúc tìm cho hắn được một thanh đao nhưng chẳng qua chỉ là thanh đao bình thường, không vừa tay.

Lư Tông mời hắn phẩm định đao tốt đã kích thích hứng thú của hắn, hắn vui vẻ đáp ứng:

"Vậy thì quấy rầy Tông huynh rồi."

... .

Khu nhà của Lư Tông cách nhà của Lư Cảnh khá gần, tuy nhiên điều kiện tốt hơn Lư Cảnh nhiều, thư phòng của Lư Tông được lát gỗ, ngoài một cái bàn, có một chiếc ghế gỗ quý giá, vách tường còn để hai cái rương lớn được chế tạo từ gỗ lê.

Ngoài ra còn có một bộ văn phòng tứ bảo, một cái đèn phượng bằng đồng xanh đặt trên án, một cái giá sách chứa đầy thẻ tre, đồ cần dùng thứ gì cũng có, trên vách tường còn treo hai thanh kiếm tốt, chuỗi khảm ngọc, vỏ khảm vàng.

Lúc này của thái độ Lư Tông dường như thay đổi 180 độ với Lư Cảnh, hoàn toàn không còn sự ngạo mạn và lãnh đạo của một tháng trước, nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi, vô cùng nhiệt tình.

"Đây là thư phòng của ta, ngồi thoải mái đi!"

Lưu Cảnh lại rất lạnh nhạt, hẳn biết Lưu Tông sẽ không vô duyên vô cớ thay đổi thái độ với mình, trong này tất có duyên cớ.

Hắn ngồi xuống, quan sát căn phòng một chút cười nói:

"Thư phòng của Tông huynh thật tuyệt! Rộng rãi sáng ngời, chưng bày cũng rất có nghiên cứu, không giống phòng của tiểu đệ, tiểu đệ rất là hâm mộ!"

"Những đồ này sẽ được cấp dần dần, chờ sau khi đệ sống được một thời gian cũng sẽ có đầy đủ như ta vậy."

Lưu Tông mở một cái rương lớn, lấy ra ba thanh đao, cười nói:

"Ba thanh đao này ta cất giữ nhiều tháng nay, Cảnh đệ nhìn xem chúng thế nào?"

Lưu Cảnh chọn một thanh đao được bọc bằng da cá mập, đây là một thanh Hoàn Thủ đao, chuôi đao được có một cái vòng sắt, có hình dáng điển hình của Hán đao (đao thời Hán), thân đao thẳng tắp, mũi đao có thể đâm, khá giống với Đường đao, nặng chừng mười lăm cân, cầm giác vô cùng vừa tay.

Lưu Cảnh chậm rãi rút đao, ánh mặt trời từ cửa sổ bắn vào, ánh sáng nhân nhật chiếu lên lưỡi đao, chỉ thấy hàn quang long lánh, sắc bén dị thường.

"Đao tốt!"

Lưu Cảnh bật thốt lên, kiếp trước hẳn cũng rất thích đao, cũng khá hiểu về đao. Thanh đao này được chế từ sắt tốt, trăm lần mà thành, sống đao khá dày, lưỡi đao rất cứng và sắc bén, là một thanh chiến đao thượng hạng của kỳ binh, là đao trên sa trường, tuyệt không phải đao trang sức.

Lúc này, ánh mắt Lưu Cảnh bỗng nhiên sáng lên, hẳn nhìn thấy trên chuôi đao có khắc bốn chữ nhỏ: 'Ban cho Điền giáo úy'.

Chẳng lẽ đây là... đao của Điền Vi, Lưu Cảnh biết, bốn năm trước, Tào Tháo chinh phạt Trương Tú thất bại, Điền Vi bị chết trong trận Uyển thành ở Nam Dương.

Nam Dương cách Tương Dương rất gần, hơn nữa Lưu Biểu sau đó cũng xuất binh trợ giúp Trương Tú, bội đao của Điền Vi lưu lạc tới Tương Dương cũng là chuyện rất bình thường. Quan trọng hơn là, Điền giáo úy trong trí nhớ của Lưu Cảnh chỉ có một người, đó chính là Điền Vi, hơn nữa dùng chữ 'ban cho', ngoài Tào Tháo thì còn có thể là ai?

Lưu Cảnh nhẹ nhàng vuốt ve thanh đao, trong lòng cảm khái vạn phần, đây chính là đao của Điền Vi đao đấy!

Lưu Tông ở bên cạnh cẩn thận quan sát sắc mặt của Lưu Cảnh, hẳn nhận thấy Lưu Cảnh vô cùng thích thanh đao trong tay, trong lòng mừng thầm, không biểu hiện thanh sắc nói:

"Nghe nói Cảnh đệ có được Huyền Lân kiếm của cha ta, có thể cho ta mượn xem một chút hay không?"

Huyền Lân kiếm đang ở bên hông của Lưu Cảnh, hẳn gỡ xuống đặt lên bàn, Lưu Tông từ từ nhặt kiếm lên, ánh mắt sáng rực, thanh kiếm này cha hắn mang theo đã mười năm, đã từng một lần trở thành thanh kiếm tượng trưng cho quyền lực của Kinh châu, mãi sau này khi cha hắn có được danh kiếm Thừa Anh, thanh Huyền Lân kiếm này mới dần dần mất đi hào quang.

Nhưng trong một lần yến hội quan trọng hai năm trước, Thái Mạo nói đùa với cha hắn, nguyên ý dùng con gái Thiệu Dư của mình để đổi lấy thanh kiếm này, tuy là mượn kiếm nói chuyện, chẳng qua chỉ là ám chỉ Thái gia muốn liên hôn với Lưu gia.

Cha hắn liền cười trả lời, thanh kiếm này tương lai chính là sính lễ trong đám hỏi với Thái gia, mặc dù chuyện nửa đùa nửa thật, nhưng thật nhiều hơn đùa.

Cứ như vậy, thanh kiếm này mang thêm một tầng ý nghĩa mới, là thanh kiếm tượng trưng cho việc liên hôn giữa hai nhà Thái - Lưu, cũng chính bởi vì như vậy, hai anh em Lưu Tông và Lưu Kỳ liên tục xảy ra mâu thuẫn vì tranh đoạt nó.

Nhưng Lưu Tông vạn vạn không ngờ tới, cha hắn lại đem thanh kiếm này cho Lưu Cảnh, điều này khiến Lưu Tông vừa ghen tị đỏ con mắt, vừa phẫn hận không thôi, con trai mình không cho lại đi cho cháu, chẳng lẽ cha muốn Lưu Cảnh cưới Thiệu Dư?

Trong đôi mắt Lưu Tông lộ ra vẻ khát vọng khó mà che giấu, hẳn thở dài, dù sao cũng là thanh kiếm cha đã cho Lưu Cảnh, hẳn không dám cưỡng đoạt.

Biện pháp tốt nhất là, trước đem thanh kiếm này thu vào trong tay, sau đó để mẹ cầm thanh kiếm này đi cầu hôn với Thái gia, gạo đã nấu thành cơm thì cha cũng không thể làm gì được.

Hắn buông kiếm, ánh mắt rơi vào thanh đao trên tay Lưu Cảnh, thấy Lưu Cảnh vẫn yêu thích không buông tay, liền đối trá nhìn Lưu Cảnh ha hả cười nói:

"Cảnh đệ nếu không chê, ta tặng cho đệ thanh đao này."

Lưu Cảnh mừng rỡ:

"Có thật không? Vậy thì đa tạ Tông huynh."

"Không cần khách khí, đáp lễ lại là được!"

Mắt Luru Tông cười híp lại thành một khe hở.

Năm chữ “đáp lễ lại là được” như tiếng chuông đập vào tim Luru Cảnh, hần giờ mới hiểu được ý tứ của Luru Tông, hóa ra tặng đao không phải tặng không!

Luru Cảnh trầm ngâm một chút, nếu đáp lễ thì dễ, nhưng hần lấy cái gì đáp lễ lại Luru Tông?

Lúc này, hần phát hiện Luru Tông nắm chặt thanh kiếm của hần, ánh mắt chăm chú nhìn vào Huyền Lân kiếm, trong ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, Luru Cảnh đột nhiên nghĩ ra một chuyện, gạt mình tinh mộng, hóa ra đáp lễ lại là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lại gặp Thái phu nhân

Luru Cảnh giờ mới hiểu tâm ý của Luru Tông, hóa ra đối phương muốn Huyền Lân kiếm của mình, việc phẩm đao chỉ là một cái bẫy, thứ muốn mình đáp lễ chính là thanh kiếm này.

Thảo nào mà đối phương thay đổi 180 độ, vô cùng nhiệt tình.

Thật ra thì Luru Cảnh cũng không thích thanh kiếm này, hần muốn Luru Biểu đưa cho một thanh đao tốt hơn, nếu như thanh kiếm này không phải do Luru Biểu cho, hần cũng sẽ đưa cho Luru Tông.

Quan trọng đây là kiếm Luru Biểu cho hần, là bội kiếm tùy thân của Luru Biểu, không hiểu tại sao lão không cho con trai mình mà lại cho Luru Cảnh, trong này tất có duyên cớ, trước khi tìm hiểu rõ ngọn ngành, hần không dám tùy tiện cầm ra đổi đao.

Mặt khác, Luru Tông bố trí cái bẫy này để lấy kiếm cũng khiến hần khó chịu, có cảm giác mình bị lừa.

Mặc dù Luru Cảnh rất muốn bội đao của Điền Vi, nhưng không phải thứ gì cũng đem ra đổi vô nguyên tắc được. Hần buông đao, cười nhạt nói:

"Nếu như Tông huynh thích thanh kiếm này, đệ cho huynh cũng không sao, chẳng qua đây là kiếm bá phụ ban, để cho đệ đi xin phép bá phụ rồi sẽ hai tay dâng kiếm cho Tông huynh có được không?"

Luru Tông làm sao dám đề cho cha hần biết, ý của hần là lên đổi kiếm, nếu như Luru Cảnh nói phải xin phép cha vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?

Trong lòng hần đại hận, cười khan hai tiếng nói:

"Chẳng qua chỉ muốn đùa với đệ một chút, ta không có ý muốn lấy kiếm của đệ, Cảnh đệ quá lo lắng rồi, ha ha!"

Hần cũng không nhắc lại chuyện tặng đao, trực tiếp nhặt ba thanh đao cất vào rương, liếc mắt nhìn thanh kiếm một cái, tròn mắt xoay tròn, cười nói:

"Đúng rồi, ta còn muốn nói với đệ một chuyện."

"Có chuyện gì Tông huynh xin cứ nói!"

Lúc này trong lòng Luru Cảnh rất ghét Luru Tông, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa nói Luru Tông hèn yếu vô năng, thế nhưng tên Luru Tông trước mắt này lại ngạo mạn dối trá, hơn nữa bụng dạ hẹp hòi, vừa mới nói tặng đao cho mình giờ lại cất đi, hần cứ tặng đao trước cho mình, chẳng lẽ mình không biết tìm cách tặng lại kiếm cho hần hay sao?

Chẳng lẽ hần cho rằng mình cầm đao là sẽ khiến hần mất không, thua thiệt hay sao? Ngay cả chút chuyện đối nhân xử thế này mà cũng không biết.

Luru Cảnh cảm thấy Luru Tông không giống con của chư hầu một phương, mà giống như con trai của một gã bán hàng rong, tính toán chi li, rất sợ mình thua thiệt, khó trách Tào Tháo nói con của Luru Cảnh Thăng chỉ là chó!

Luru Tông cất đao vào rương, khóa kỹ lại rồi mới cười híp mắt nói:

"Lần trước chẳng phải đệ muốn học kiếm hay sao? Ta vẫn nghe ngóng giúp đệ, đệ nhất kiếm quán của Trương Dương đang chiêu mộ học trò, mặc dù điều kiện tương đối cao, nhưng với thân phận của đệ thì không có vấn đề gì, có muốn đi thử một lần hay không?"

Luru Cảnh không biết kiếm quán có quy củ gì, nhưng hần đã biết Luru Tông là người nào, đối phương tính toán mọi cách để chiếm đoạt kiếm của mình, rất có thể cái chiêu đệ nhất kiếm quán Trương Dương sẽ ăn cắp một vài trò bản thủ nào đó.

Lưu Cảnh kể từ khi học được bí quyết võ công của Triệu Vân thì chẳng còn chút hứng thú với nào kiếm quán với đao quán, quan trọng hơn là hắn không thích tên Lưu Tông này, không muốn giao thiệp với đối phương.

Hắn đứng lên cười nói:

"Võ nghệ đệ kém, làm gì có tư cách vào kiếm quán học võ, đa tạ ý tốt của Tông huynh, cáo từ."

Nói xong, hắn xoay người rời khỏi thư phòng của Lưu Tông về nhà mình, Lưu Tông không nghĩ tới Lưu Cảnh lại cự tuyệt dứt khoát như vậy, hắn ngẩn người, hóa ra đối phương không nể mặt mình.

... . .

Sáng sớm hôm sau, những tiếng gõ cửa gấp gáp đánh thức Lưu Cảnh từ trong mộng, những tia sáng bình minh chiếu vào trong phòng, hóa ra trời đã sáng.

Tâm trạng hắn như đưa đám, tối hôm qua hắn còn dự kiến dậy sớm luyện võ, không nghĩ tới lúc tỉnh là mặt trời đã lên cao, nhưng cũng vì vậy mà hắn được một giấc ngủ ngon.

Lúc này, cửa mở ra, Mông thúc xuất hiện ở cửa, lão chỉ chỉ ra ngoài cửa, nói:

"Công tử, phu nhân mời người qua đó một chuyến."

"Ta đây đi ngay!"

Lưu Cảnh đứng ở trên giường nhảy lên một cái, tinh thần vô cùng thoải mái, Mông thúc không nhận được toét miệng cười, trước kia lão gia cũng hoạt bát như vậy.

"Công tử, phải tắm trước đã, tôi đi đun nước."

"Đa tạ Mông thúc, sau này dùng nước giếng là được, ta không có thói quen dùng nước nóng."

Lưu Cảnh vận người một cái, nở nụ cười. Mặc dù lần trước thái độ của Thái phu nhân đối với hắn rất lạnh lùng, nhưng hắn cũng không so đo, dù sao Thái phu nhân vừa mới sảy thai, hắn có thể hiểu nỗi đau mất con của cô ta.

Hơn nữa Thái phu nhân là chủ mẫu của Lưu phủ, về tình về lý hắn cũng nên đi bái kiến một chút.

Thấy hắn cười, Mông thúc có phần chua xót, vội vàng đi ra phòng ngoài:

"Công tử, chúng ta phải nhanh một chút, đừng để phu nhân sốt ruột vì chờ lâu."

Lưu Cảnh rửa mặt thật nhanh, buộc tóc một cách đơn giản rồi đi tới chỗ thị nữ đứng ngoài cửa chờ.

"Đã để cho tỷ đợi lâu rồi."

Thị nữ mặc áo xanh quan sát công tử Cảnh, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài một tiếng, ôn nhu nói:

"Công tử Cảnh, xin mời đi theo tôi!"

Lưu Cảnh đi theo thị nữ vào sâu trong phủ, dọc đường hết nhìn đông tới nhìn tây, vô cùng tò mò với đình đài lầu các nơi đây, hóa ra bên trong Lưu phủ còn có rất nhiều ngôi nhà, đình đài lầu các đẹp như vậy.

Thị nữ đi trước Lưu Cảnh có chút ưu tư lo lắng:

"Thiếu niên này, ài! Đáng tiếc..."

Đi qua cầu nhỏ tiến vào trong một tòa nhà tinh xảo, một căn nhà nhỏ hai tầng màu đỏ xuất hiện trước mặt Lưu Cảnh, nơi này chính là nhà của Thái phu nhân, đàn ông lạ không được vào, Lưu Cảnh là cháu của Lưu Biểu, hơn nữa cũng chưa đầy mười sáu tuổi nên có thể vào bên trong.

"Khi gặp phu nhân nên lễ phép một chút!"

Thị nữ lặp đi lặp lại dặn dò rồi đi vào trong nhà, phòng ngoài chính là nơi tiếp khách, thị nữ đi tới trước cửa thì lễ một cái:

"Phu nhân, công tử Cảnh tới rồi."

"Vào đi!"

Giọng nói trong phòng rất lạnh lùng, trong giọng còn mang sự hận thù, nụ cười Lưu Cảnh trên mặt biến mất, hắn nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt Thái phu nhân, cô ta hình như có sự hận thù không nhỏ đối với hắn.

Thiên hạ không có chuyện vô duyên vô cớ yêu, cũng không có chuyện vô duyên vô cớ hận, hẳn cũng muốn biết vì sao mình đắc tội cô ta?

... . . .

Trong phòng, Thái phu nhân mặc một bộ quần áo trắng, khoác thêm một cái áo bào, ánh mắt lãnh đạm, chuyện bà mo nàng không nói cho chồng biết, nàng biết ông chồng mình chán ghét chuyện mê tín, nói ra chỉ càng khiến thêm chồng mình bất mãn.

Chuyện này nàng sẽ không nhắc lại, nhưng cái tên Luru Cảnh như đã khắc sâu vào trong lòng, giống như một cái gai nhọn lúc nào cũng chọc vào người, khiến nàng đau đớn và nhớ tới.

Hôm nay nàng gọi Luru Cảnh tới chỉ là làm tròn nghĩa vụ của một chủ mẫu, tối hôm qua ông chồng đã đặc biệt dặn dò nàng, muốn nàng đối xử tốt với thằng cháu.

Một bóng đen xuất hiện ở cửa, Luru Cảnh đi vào, đây là lần thứ hai họ gặp mặt, mặc dù thời gian cách nhau tận một tháng, nhưng nàng vẫn còn nhớ tới cái chết của đứa con, không cách nào kiềm chế được thống hận trong lòng, nàng vẫn cho rằng Luru Cảnh là kẻ đã khắc chết đứa con của mình.

Luru Cảnh tiến lên định hành lễ, Thái phu nhân đã khoát tay chặn lại, lạnh lùng nói:

"Sau này cậu không phải sử dụng đại lễ để tham bái ta, ta cũng không nhận nổi đại lễ của một văn bối như cậu."

Luru Cảnh rất ngứa tai, Thái phu nhân ghét hẳn là chuyện hiển nhiên, khiến sự rộng lượng trong lòng hẳn biến mất, hẳn cũng rất ghét Thái phu nhân, nếu không cần lạy vậy chẳng còn gì tốt hơn.

"Bá mẫu tìm cháu có chuyện gì không?"

"Còn nữa. . . . đừng gọi ta là bá mẫu, gọi phu nhân như mọi người trong phủ đi."

Thái phu nhân nhìn lên nóc nhà, giọng nói lạnh như băng không che giấu được sự khinh miệt và địch ý, Luru Cảnh cũng trầm mặc, không khí trong phòng nhất thời khàn trượng.

"Cậu muốn nói gì với ta?"

Thái phu nhân liếc mắt nhìn Luru Cảnh một cái.

Luru Cảnh cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, bây giờ hẳn đã rõ địch ý của Thái phu nhân với hẳn, loại địch ý này không phải là sự bực bội khi bị sảy thai mà chính là một địch ý có chủ đích nhắm vào hẳn.

Có lẽ là mình uy hiếp tới lợi ích của cô ta, chắc chắn là như vậy, hẳn và Thái phu nhân không thù không oán, cũng chẳng dây mơ rễ má, địch ý không thể vô duyên vô cớ sinh ra, chỉ khi nào lợi ích bị uy hiếp mới nảy sinh, chắc chắn có chuyện diễn ra mà hẳn không biết.

Nghĩ tới đây, giọng nói của Luru Cảnh cũng trở nên lạnh nhạt:

"Phu nhân tìm cháu có chuyện gì không?"

Thái phu nhân có chút kỳ quái nhìn hẳn một cái, nàng cũng cảm thấy sự tôn kính biến mất trong giọng nói của Luru Cảnh, giống như người đứng với nhau vậy, chẳng qua nàng cũng không thêm để ý.

"Bá phụ cậu tối hôm qua nói cho ta biết, nói cậu vào phủ đã một tháng, bảo ta nên quan tâm một chút tới cuộc sống của cậu, cho nên hôm nay ta muốn hỏi xem cậu còn muốn gì không?"

Luru Cảnh khẽ khom người nói:

"Để cho phu nhân hao tâm, bây giờ cháu sống rất tốt, không cần gì cả."

Thái phu nhân cười lạnh một tiếng, rất quật cường, nàng lại nhớ tới chuyện chồng mình phó thác, hy vọng Thái gia có thể gả Thiếu Dư cho hẳn. Một người khắc chế con mình sao có thể cưới cháu mình?

Nàng lấy đồng giản của Luru Cảnh ra, lạnh lùng hỏi:

"Cậu biết vì sao ta hỏi chuyện đồng giản của cậu không?"

Tim Luru Cảnh đập thình thịch, sao Thái phu nhân lại hỏi như vậy, chẳng lẽ cô ta có hoài nghi gì về thân phận của mình?

Từ khi vào đây hẳn đã biết Thái phu nhân là một cô gái cực kỳ tinh minh, cũng rất nhạy cảm, mong là cô ta đừng nhận ra sơ hở gì.

Trong lòng Luru Cảnh bất an, lắc đầu một cái:

"Cháu không biết."

Lưu Cảnh căn bản không biết mình có liên quan tới chuyện liên hôn giữa hai nhà Lưu - Thái, hắn càng không nghĩ đến Thái phu nhân chẳng hoài nghi gì thân phận của hắn, mà đang nghĩ biện pháp ngăn cản hắn cưới cháu gái của mình.

Thái phu nhân giờ đồng giãn hỏi tiếp:

"Bá phụ cậu không nói gì với cậu về cái đồng giãn này à?"

Lưu Cảnh lắc đầu một cái:

"Bá phụ không nói gì với cháu."

"Quả thật không có?"

Thái phu nhân nhìn chằm chằm vào hắn:

"Ví dụ như chuyện hôn ước gì chẳng hạn."

"Quả thật không có, không đề cập gì tới chuyện hôn ước cả."

Thái phu nhân yên lòng, nếu như là như vậy thì nàng có thể thao túng được chuyện này.

Đám cưới ở triều Hán phải trải qua mấy quá trình, đầu tiên là nghị hôn (bàn cưới), cũng chính là cầu hôn, ai cũng có thể chủ động đề xuất, tỷ như chị gái của Hán Vũ Đế là công chúa Bình Dương yêu mến đại tướng quân Vệ Thanh, nàng liền nói tâm sự của mình với hoàng hậu, hoàng hậu nói cho Vũ Đế, Hán Vũ Đế liền tác hợp.

Thời Tiên Tần cũng tồn tại chuyện con gái tự chọn người yêu, nhưng phải được gia trưởng cho phép, ví như chuyện Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như ý hợp tâm đầu, nhưng cha Văn Quân không cho phép, cũng vì vậy mà xuất hiện Văn Quân bỏ trốn ban đêm.

Sau khi nghị hôn thành công, âm dương thuật sĩ sẽ căn cứ vào đồng giãn để viết thiệp canh (thiệp ghi ngày sinh tháng đẻ) để mang tới cho đối phương, kiểm tra xem hai người có hợp nhau không, việc này Văn Danh Chiêm Bặc (bói tên tuổi), thông thường mà nói, âm dương sư thường nhận tiền tài của người ta rồi, bình thường sẽ nói là tốt, ít khi nói xấu.

Cho nên, trong việc cưới xin, nghị hôn là quan trọng nhất, nghị hôn thành công cũng có nghĩa là cuộc hôn nhân này đã xong.

Lưu Biểu là người đứng đầu Kinh - Tương, muốn liên hôn với Thái gia, để cháu mình là Lưu Cảnh cưới Thái Thiếu Du, Thái gia đương nhiên không dám cự tuyệt nhưng cũng không lập tức đồng ý, liên tục tìm cách trì hoãn chuyện này.

Thái phu nhân là trưởng bối của Lưu Cảnh, cũng là vợ Lưu Biểu, đồng thời còn là nữ nhân của Thái gia, cho nên nàng ta có tác dụng cực kỳ quan trọng trong mối hôn nhân này. Mặc dù nàng ta không muốn thúc đẩy hôn sự, nhưng ngoài việc cản trở còn phải cho chồng mình một câu trả lời.

Trước tiên nàng phải tìm hiểu xem Lưu Cảnh có biết cuộc hôn nhân này hay không, do không thể hỏi trực tiếp nên dùng đồng giãn hỏi quanh co.

Nàng bây giờ đã biết Lưu Cảnh không biết chuyện cưới xin, bước tiếp theo chính là phá hỏng quá trình nghị hôn, để cho việc nghị hôn thất bại, thất bại thì đương nhiên không thể tiến hành văn danh.

Thái phu nhân miễn cưỡng cười một cái, nói:

"Cậu về trước đi! Ta sẽ bảo quản gia mang cho cậu thêm một vài đồ dùng, ngoài ra, tiền tiêu vặt của cậu mỗi tháng là ba trăm tiền, giống như Tu nhi, đây là quy củ trong phủ, hy vọng cậu có thể biết."

Lưu Cảnh đứng dậy thì lễ một cái:

"Cháu cáo từ."

Hắn đi ngoài căn phòng của Thái phu nhân liền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cực kỳ chán ghét cái bà Thái phu nhân này, sau này tốt nhất là không cần gặp lại.

Trong phòng, Thái phu nhân lại nhìn đồng giãn của Lưu Cảnh, cúi đầu trầm tư hồi lâu, sau đó quay đầu nhìn thị nữ nói:

"Bảo Nhị công tử tới gặp ta."

Thị nữ rời đi, không lâu sau có những bước chân gấp gấp vang lên, tới cửa thì im bật, có một thanh âm cung kính vang lên:

"Mẫu thân đại nhân, hài nhi đã tới."

"Vào đi!"

Lưu Tông vào phòng, quỳ gối dập đầu ba cái:

"Hài nhi Lưu Tông bái kiến mẫu thân đại nhân."

Giọng nói của hắn rất ngọt, khiến người khác cảm thấy thân thiết, trong ba đứa con trai của Lưu gia, Thái phu nhân thích nhất Lưu Tông, không chỉ cung kính nghe lời, hơn nữa còn rất có tâm tư, rất lấy lòng mình.

Năm ngoái mình muốn ăn vải, chẳng qua chỉ là thuận miệng nhắc tới, Lưu Tông lập tức sai người đến Ba Thục thuê mua vài trăm cây vải mang về. Có một người con trai quan tâm mình hơn chồng, bảo sao nàng không thích.

Thái phu nhân khẽ mỉm cười:

"Con gặp em họ Lưu Cảnh chưa?"

Lưu Tông không dám đứng lên, quỳ đáp:

"Hài nhi đã gặp."

Lưu Tông không biết tại sao mẹ mình lại nhắc tới Lưu Cảnh, nhưng hắn cực kỳ thông minh, lập tức nghĩ tới chuyện cưới xin.

Chẳng lẽ mẫu thân cũng đồng ý gả Thiệu Dư cho Lưu Cảnh? Không đâu! Mẹ rõ ràng đã đồng ý gả Thiệu Dư cho mình, sao có thể trở què chứ? Lưu Tông thấp thòm bất an trong lòng.

Thái phu nhân liếc hắn một cái, tựa như nhìn thấu tâm tư của hắn, trong lòng nàng âm thầm đắc ý, tình trường có địch thù thì không cần nàng ra mặt. Nàng nói một cách bình thản:

"Phụ thân con định để Cảnh nhi cưới Thiệu Dư, con nói ta nên làm gì bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lấy vợ bất hạnh như Lưu Biểu

Sắc mặt Lưu Tông trở nên ảm đạm, chẳng lẽ mẹ muốn đổi ý sao? Hắn lại dập đầu ba cái, run rẩy nói:

"Nhưng mà mẹ đã đồng ý gả Thiệu Dư cho con, con chỉ còn biết dựa vào mẹ, xin mẹ làm chủ cho con."

Thái phu nhân trầm mặc, cái đồ vô dụng này chuyện gì cũng dựa vào nàng, chẳng lẽ bản thân không biết tự mình nghĩ cách hay sao?

Thái phu nhân rất hiểu Lưu Tông, hắn cũng hèn yếu giống như huynh trưởng Lưu Kỳ, đã hèn yếu lại tham lam, một số chuyện nàng sẽ làm cho, nhưng chuyện này nhất định hắn phải ra mặt, nàng chỉ có thể đứng sau màn chỉ đạo.

Đàn ông nào mà chẳng vì người con gái của mình mà liều lĩnh.

Thái phu nhân không lộ thanh sắc nói:

"Tông nhi, ta biết con thích Thiệu Dư từ nhỏ, mà Thiệu Dư cũng thích con, điều này ta cũng biết. Ta cũng rất hi vọng hai con sẽ thành quyền thuộc, nhưng con cũng nên hiểu một chút, việc liên hôn giữa hai nhà Lưu – Thái không chỉ dựa trên tình cảm, nó còn mang hàm nghĩa sâu hơn, cho nên cha con mới rất coi trọng việc này. Nếu ông ấy chọn Cảnh nhi, ta nghĩ ông ấy cũng đã suy nghĩ rất kỹ, ta cũng khó mà thay đổi quyết định của cha con được, ta xin lỗi!"

Thái phu nhân nói hai chữ 'xin lỗi' khiến Lưu Tông tuyệt vọng, nước mắt của hắn tuôn ra ngoài, run rẩy quỳ trên sàn nhà, nước mắt lăn chả rơi xuống, hắn cảm thấy mình sắp chết.

Thái phu nhân vẫn lạnh lùng nhìn hắn, đúng là đồ không có tiền đồ, vì một đứa con gái mà khóc, đáng nhẽ nên dùng cảm đoạt lại mới đúng.

Thái phu nhân thấy thời cơ đã tới liền ôn nhu nói:

"Tông nhi, chuyện còn chưa tới mức xấu nhất, thất ra thì con vẫn còn hi vọng."

Lưu Tông ngẩng đầu, trong đôi mắt bắn ra những tia sáng kỳ dị, đây là ánh sáng của sự sống, hắn kích động đến phát run:

"Mẹ nói cho con biết còn hi vọng gì?"

"Hy vọng thì có, nhưng phải cần dũng khí và quyết tâm của con, con có dám không?"

Lưu Tông gật đầu một cái, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Vì Thiếu Dur, con nguyện vào nơi dầu sôi lửa bỏng."

"Được !"

Thái phu nhân chậm rãi nói:

"Ta tuy là nữ lưu nhưng ta cũng biết đạo lý “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, ta đã hỏi cha con, ông ấy vẫn chưa chính thức nói chuyện liên hôn cho Cảnh nhi biết, không biết anh em các con có ai nói cho Cảnh nhi biết hay chưa?"

Lưu Tông vội vàng lắc đầu:

"Hài nhi tuyệt đối không nói, con cũng cảm thấy hình như nó chưa biết hàm nghĩa của thanh kiếm kia."

"Vậy đại ca con thì sao?"

Thái phu nhân lại hỏi:

"Nó có nói hay không?"

Lưu Tông ngưng thần suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

"Con nghĩ huynh ấy cũng không nói, hơn nữa mấy hôm vừa rồi huynh ấy không ở trong phủ, phải tới Bàng gia học tập."

Thái phu nhân nở nụ cười, nói khẽ với Lưu Tông nói:

"Khoảng thời gian này cha con rất bận việc, ông ấy giao chuyện này cho ta, con phải nghĩ cách đoạt thanh Huyền Lân kiếm vào tay, ta sẽ giả bộ làm như hiểu lầm trực tiếp tới Thái gia cầu hôn thay con, dù cha con có tức giận nhưng cũng hết cách, chỉ có thể đâm lao phải theo lao."

"Nhưng mà. . . . không lấy được thì sao?"

Lưu Tông lo âu hỏi.

"Đồ vô dụng, ngay cả một thanh kiếm cũng không lấy được, con còn muốn cưới Thiếu Dur ư? Chính con vừa nói nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, ta đâu có ép con."

Lưu Tông rốt cuộc hạ quyết tâm, chỉ cần có thể cưới được Thiếu Dur, hấn chấp nhận bị cha trách phạt.

... .

Thái Mạo quả thật suy nghĩ chậm hơn Khoái Việt một chút, cho đến khi Lưu Biểu bố trí quân Lưu Bị vào trại lính phía đông, Thái Mạo mới hiểu hóa ra Lưu Biểu cũng không tin nhiệm Lưu Bị, mà đang đề phòng đối phương.

Hơn một tháng qua, Thái Mạo đi theo Lưu Biểu tới Kinh Nam tác chiến với Tú châu mục Trương Tân, hôm qua mới trở về Tương Dương, Lưu Biểu cho hấn ở nhà nghỉ ngơi ba ngày.

Tuy nói là ở nhà nghỉ ngơi, nhưng trong quan phòng cũng còn một đồng chuyện đợi hấn xử lý. Chức vụ của Thái Mạo là quân sư, chức trách chủ yếu là xử lý các sự vụ lớn nhỏ trong quân đội, lớn là bố trí điều động quân lính, bài binh tác chiến, nhỏ là quân lương, tàu thuyền, chiêu mộ sĩ tốt...

Dựa theo quy định, có một vài chuyện nhất định phải do hấn duyệt mới trình Lưu Biểu, nếu như hấn nghỉ ngơi thì rất nhiều chuyện sẽ bị chậm trễ, cho nên hấn quyết định mang công vụ về nhà xử lý.

Buổi trưa, Thái Mạo đang ở bên trong thư phòng bận rộn phê duyệt văn kiện. Thời tam quốc, chính quyền đã bắt đầu dùng một số loại giấy đặc biệt để làm công văn, Tương Dương cũng không ngoại lệ, nơi này còn có một xưởng chế tạo giấy, hàng năm cung cấp cho quan phủ một lượng lớn giấy tờ.

Hiện giờ, Hoàng Tổ ở quận Giang Hạ đưa tin cấp báo, Trương Võ, Trần Tôn trú đóng ở huyện Dương Tân có dấu hiệu cấu kết Giang Đông, điều này khiến Thái Mạo đỏ mặt hỏi lạnh.

Trương Võ và Trần Tôn có hơn một vạn quân đội, lại là quân địa phương Kinh châu, nếu như bọn họ thật sự cấu kết Giang Đông, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi, chuyện này hấn nhất định phải lập tức bẩm báo Lưu Biểu.

Thái Mạo đứng dậy định ra ngoài, vợ là Bàng thị đúng lúc xuất hiện ở cửa:

"Lão già, em gái tới, nói có chuyện trọng yếu tìm ông"

Thái Mạo có một chị một em, chị đã gả cho Hoàng Thừa Ngạn của gia tộc họ Hoàng, sinh một nữ tên là Hoàng Nguyệt Anh, năm nay đã mười lăm tuổi, em gái chính là Thái phu nhân gả cho Lư Biểu.

Nghe nói Thái phu nhân tới, Thái Mạo tạm thời hoãn việc đi tìm Lư Biểu tới ngôi nhà khách phía sau, Thái phu nhân ở trong phòng đã hơn một tháng, cũng muốn ra ngoài cho khuây khỏa, vì vậy mà tới nhà mẹ đẻ.

Lúc này, Thái phu nhân đang nói chuyện với cháu gái Thái Thiếu Dư, đề tài đương nhiên không ngoài chuyện nhân duyên của nàng.

"Cô cô, cháu đã thấy cái tên Lư Cảnh đó."

Thái phu nhân lập tức nóng lòng hỏi:

"Sao cháu lại gặp nó, nó tới tìm cháu à?"

Thái phu nhân rất lo lắng Lư Cảnh biết chuyện đám hỏi, sợ đối phương chủ động đề nghị liên hôn với Thái gia, cộng thêm Lư Biểu làm chỗ dựa thì việc Lư Tông rất phiền toái.

Thái Thiếu Dư lắc đầu một cái, phần hận nói:

"Không, đại khái một tháng trước cháu tới thăm cô, gặp hấn ở Đông viện, người này là người thô lỗ, có chết cháu cũng không gả cho hấn."

Thái phu nhân thở phào nhẹ nhõm, cười híp mắt nói:

"Cháu đã không muốn gả cho hấn, cô cô đương nhiên không để cháu thương tâm, yên tâm đi! Có cô cô ở đây, bảo đảm cháu có thể gả cho tình lang mình thích, chẳng qua tình lang này là ai? Anh trai hay em trai?"

Mặt Thái Thiếu Dư đỏ bừng, quay lưng lại, xấu hổ vạn phần nói:

"Cô cô lại tới bắt nạt cháu, cháu làm gì có tình lang, không có, cô cô chớ đoán bừa."

"Ta biết, cháu nhất định là thích anh Kỳ rồi."

"Còn lâu mới phải, cháu. . . cháu chẳng thích ai cả."

Đúng lúc này, có thị nữ tới bẩm báo:

"Lão gia và phu nhân tới!"

Thái Thiếu Dư nghe nói cha tới, nàng hoảng sợ chạy vào nhà trong. Một lúc sau ở ngoài cửa vang lên giọng nói của Thái Mạo:

"Em gái, ngu huynh có thể vào không?"

"Vào đi!"

Màn cửa vén lên, Thái Mạo cùng vợ là Bàng thị đi vào phòng, Thái Mạo thấy sắc mặt em gái đỏ thắm, liền hơi mỉm cười nói:

"Xem ra điều dưỡng cũng không tệ, đã hoàn toàn khôi phục."

"Để cho đại ca cười chê, ngồi xuống đi! Đại tẩu cũng ngồi xuống đi."

Thái phu nhân mặc dù là em gái của Thái Mạo, nhưng dù sao nàng cũng là chủ mẫu của Kinh châu, thân phận cao quý, Thái Mạo cũng không thể ở trước mặt nàng tỏ vẻ là huynh trưởng, thậm chí còn phải tỏ ra kính trọng nàng một chút.

Vợ Thái Mạo là Bàng thị mượn cơ hội trà dư tửu hậu rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại hai anh em bọn họ.

Thái phu nhân chậm rãi nói:

"Hôm nay muội tới là vì mối liên hôn giữa hai nhà Thái - Lư, tới hôm qua, Cảnh Thăng giao cho muội chuyện này, ý của ông ấy là để cháu trai Lư Cảnh cưới Thiếu Dư, muội muốn biết ý của huynh trưởng thế nào."

Nói xong nàng nhìn chăm chú vào mặt của Thái Mạo, trong lòng nàng có suy tính, chuyện này nhất định phải làm theo ý của nàng, dù anh mình đồng ý hay không đồng ý, nàng cũng không cho cái tên khắc chết con trai mình cưới con gái Thái gia.

Thái Mạo thờ dãi nói:

"Đám hỏi giữa Lư - Thái còn liên quan tới tiền đồ tương lai của Thái gia, thậm chí chuyện liên quan đến tương lai của Kinh Tương, thẳng thắn mà nói, nếu như Cảnh Thăng nhất định để cho cháu là Lư Cảnh cưới Thiếu Dư, vậy thì ý nghĩa không còn, ta cũng chỉ còn cách từ chối."

"Nhưng nếu như cự tuyệt thì việc liên hôn sẽ không còn nữa, khi đó sẽ biến thành chuyện hai nhà Luru – Khóa, Luru – Bàng liên hôn, hậu quả thế nào huynh trưởng đã nghĩ tới chưa?"

Thái phu nhân nhắc khéo anh mình không nên đắc tội Luru Biểu, từ chối chắc chắn không được.

"Việc này..."

Thái Mạo nhất thời cứng họng, em gái nói câu này như dao đâm vào lòng hấn, khiến hấn nhất thời nhụt chí.

Hồi lâu, hấn mới thờ dãi nói:

"Ta nghĩ mãi cũng không hiểu, vì sao Luru Cảnh Thăng phải dùng cháu để liên hôn với Thái gia?"

"Huynh thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu?"

Thái phu nhân cười lạnh nói.

Thái Mạo lắc đầu:

"Ta thật sự không hiểu."

"Được rồi, muội sẽ nói cho huynh biết, nếu như muội không phải là vợ của Cảnh Thăng, mà đổi lại là nhà họ Khoái, họ Bàng, vậy thì con trai trưởng của Luru Cảnh Thăng sẽ cưới con gái Thái gia. Nhưng hiện giờ đã lấy muội làm vợ, con trai làm sao lấy con gái nhà họ Thái làm dâu nữa, huynh hiểu chưa?"

Thật ra thì Thái Mạo cũng biết, sở dĩ Luru Biểu không chịu để con trai cưới con gái Thái gia là vì lo lắng Thái gia quá lớn mạnh, điều này bất lợi cho thế cục và cân bằng lợi ích ở Kinh - Tương. Chẳng qua điều này do chính em gái mình nói ra khiến hấn càng thêm tuyệt vọng.

Tâm trạng Thái Mạo như đưa đám, hấn vừa muốn gả cho gái cho Luru Biểu, vừa muốn gả con gái cho con trai Luru Biểu, phải làm sao bây giờ?

Thái phu nhân liếc mắt nhìn huynh trưởng, thấy đối phương trầm tư, trong lòng thầm nghĩ: 'Trong cái vế này là có thể ra điều kiện rồi.'

"Nếu như muội có thể thuyết phục Cảnh Thăng đồng ý để con trai ông ấy cưới Thiếu Dư, vậy muội muốn người đó là Luru Tông, đại ca đồng ý không?"

Thái phu nhân biết huynh trưởng muốn đem Thiếu Dư gả cho Luru Kỳ, dù sao tục lệ vẫn là con trưởng thừa kế, như vậy thì tương lai Thiếu Dư sẽ là chủ mẫu của Kinh - Tương.

Nhưng Thái phu nhân không thích Luru Kỳ, nàng thích Luru Tông hơn, nàng muốn lập Luru Tông làm người đứng đầu Kinh châu.

Nhưng dựa vào sức của một mình nàng thì rất khó thực hiện, nếu như Thái gia chịu ủng hộ nàng, vậy thì mọi chuyện chắc chắn hơn.

Cho nên, việc đầu tiên Thái phu nhân cần làm là thuyết phục Thái Mạo thay đổi tâm ý, đồng ý để Luru Tông cưới Thiếu Dư.

Một khi việc cưới xin đã diễn ra thì Thái gia cũng chỉ còn cách lựa chọn ủng hộ Luru Tông làm người đứng đầu Kinh châu.

Đây chính là ý nghĩ của Thái phu nhân, mục đích của nàng chính là muốn lập Luru Tông làm người đứng đầu Kinh châu, hôn nhân chẳng qua chỉ là một thủ đoạn mà nàng lợi dụng, trước ép Thái gia đồng ý gả Thiếu Dư cho Luru Tông mà thôi.

Thái Mạo không trả lời Thái phu nhân, Thái Mạo dù sao cũng là quân sư của Kinh châu, hấn đương nhiên có nhận định riêng của mình. Hấn không thích Luru Tông, người này quá cay nghiệt, ích kỷ, kém xa Luru Kỳ khoan hậu, học thức năng lực cũng kém Luru Kỳ quá xa, để Luru Tông làm người đứng đầu Kinh châu sợ rằng sẽ phá hủy cơ nghiệp.

Thái phu nhân biết tâm tư của huynh trưởng, lại cười nhạt:

"Lập một thẳng ngốc làm người đứng đầu Kinh châu, Kinh châu chẳng phải biến thành Kinh châu của Thái gia hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thái thị kiểm quán

Làn gió thương võ triều Hán bắt nguồn từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, nam tử triều Hán hầu như người nào cũng có bội kiếm đối đao, nhất là kiếm, binh khí được vinh dự có tên 'trang bị của người quân tử'.

Làn gió thích kiếm càng ngày càng thịnh kéo theo những nơi chuyên luyện kiếm mọc lên như nấm. Sau thời Đông Hán, kiếm quán lại nổi lên và rất hưng thịnh.

Gọi là kiếm quán đương nhiên là lấy học kiếm làm chủ, lấy học kiếm tu thân, học kiếm kiện thể, tuy nhiên đây chẳng qua chỉ là quảng cáo. Từ xưa đến nay, muốn con người tốt hơn phải có quá trình, cũng cần sự rèn luyện, không phải muốn là trở nên tốt, thậm chí có khi thành hư hỏng.

Thời gian đầu, triều đình quy định rất nghiêm, không phải ai cũng có thể tới kiếm quán học kiếm, chỉ có con em công khanh hoặc kẻ sĩ có danh vọng mới có tư cách này, triều đình cũng lo lắng chuyện dân chúng luyện võ tạo phản.

Nhưng thời Hán mạt thiên hạ đại loạn, quân phiệt cát cứ, vì muốn thu nhận dũng sĩ nên các nơi dần hủy bỏ quy định học kiếm, dân thường cũng có thể vào kiếm quán học tập võ nghệ, thậm chí ngoài kiếm, muốn học đánh giết cận chiến, mười tám môn binh khí đều được.

Trong thời loạn thế, học võ có thể tự vệ cho nên ngay cả sĩ tử cũng thường là văn võ song toàn, người dân hơi có tài sản là có thể đưa con em tới kiếm quán học võ nghệ phòng thân, điều này khiến kiếm quán rất hưng thịnh. Kiếm quán ở Tương Dương và Phàn thành không ít, chừng 30 nhà.

Chẳng qua kiếm quán tuy nhiều nhưng tốt xấu lẫn lộn, nơi nào nhiều người thì tầm mấy trăm, ít thì tầm 4 - 5 người, cũng không hiếm nơi mở luyện võ chỉ là lừa gạt để thu tiền.

Ở ngõ Bach Hòe thành đông có một kiếm quán nổi danh và lớn nhất Tương Dương, diện tích ước chừng hơn hai mươi mẫu, tên là Thí Kiếm đường, trên thực tế đây là kiếm quán tư nhân do Thái gia mở, nhiệm vụ là bồi dưỡng nhân sĩ kiêu dũng.

Môn sinh của Thí Kiếm đường chừng 200 người, ngoài hơn bốn chục đệ tử Thái gia, số còn lại toàn là thiếu niên vũ dũng được lựa chọn từ các nơi. Trải qua mười năm khổ luyện, những thiếu niên này sẽ trở thành gia tướng nòng cốt của Thái gia.

Chiều hôm nay, Lư Tông đi nhanh vào Thí Kiếm đường, Lư Tông dù sao cũng là con của người đứng đầu Kinh châu, địa vị cao quý, môn sinh canh cửa rất cung kính với hắn.

Lư Tông cũng đang học kiếm tại Thí Kiếm đường, thời gian học kiếm cũng gần tám năm, kiếm thuật cũng gọi là có thành tựu.

Lần này mẹ hắn buộc hắn phải tìm cách lấy lại Huyền Lâm kiếm, hắn không dám ra mặt cướp đoạt, sợ bị cha trách phạt, cho nên đành phải mời người giúp một tay.

"Nhị lang, sao huynh lại tới đây?"

Bên cạnh truyền tới một giọng nói khá thô, tiếng to như sấm, Lư Tông nhướng mày, ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét.

Hắn quay đầu cười khan hai tiếng:

"Lão Hồ, sao hôm nay đệ cũng ở kiếm quán?"

Ở bên cạnh có một thiếu niên nam tử cao lớn xông tới, người này cao chừng tám thước bốn, thân hình không lồ giống như một cái tháp đen.

Người này cũng là cháu của Lư Biểu, nhưng lại là từ chất (cháu họ), cháu của một người em trong họ của Lư Biểu, so quan hệ máu mủ với Lư Biểu thì kém một bậc nhưng thứ hạng lại hơn.

Hắn tên là Lư Hồ, năm nay mười tám tuổi, từ nhỏ đã cùng huynh trưởng Lư Khánh tới Kinh châu làm việc cho Lư Biểu, Lư Khánh học văn, hắn luyện võ, mặc dù hai tay có nghìn cân lực nhưng đầu óc lại không thông minh, cũng không hiểu đối nhân xử thế, lúc nào cũng cười hề hề.

Lư Hồ giống như một con ếch lớn nhảy tới ôm Lư Tông, giống như trẻ nít quay đối phương lên không trung, cười to nói:

"Nhị lang, chúng ta luyện kiếm đi."

Lư Tông hận nhất chính là chuyện lần nào gặp Lư Hồ cũng quay hắn trên không trung, nhưng do sức lực không bằng nên không thể tránh được, vừa bị mọi người cười chê, vừa mất hết mặt mũi. Hắn cũng đã cảnh cáo đối phương không biết bao nhiêu lần nhưng chẳng ăn thua.

Hôm nay Lư Tông có chuyện khẩn yếu, hắn quỳnh lên, hô:

"Lão Hồ, ta có chuyện tốt muốn nói cho đệ biết."

"Chuyện tốt gì?"

Lư Hồ giật mình buông tay, Lư Tông rơi bịch từ trên không trung xuống, suýt nữa té vỡ đầu, Lư Hồ kéo cánh tay của hắn, nói:

"Nói mau, có chuyện tốt gì?"

Cánh tay Lư Tông suýt bị đối phương bóp gãy, hắn nhin đau đau nói:

"Đệ có nhớ mình có một người em họ sắp tới không?"

Luru Hồ gãi đầu suy nghĩ, hình như huynh trưởng có nhắc tới một người em họ nào đấy, hình như kêu là Tinh.

"Huynh nói là Luru Tinh tới?"

"Đúng, chính là hấn, hấn đang tìm người tỷ võ, đệ mau đi đi!"

Luru Hồ thích nhất chính là có người tỷ võ với hấn, cũng vì lúc tỷ võ hấn hạ thủ rất nặng cho nên không ai muốn tỷ võ cùng, điều này khiến hấn cảm thấy sự cô đơn của cao thủ.

Nghe nói người em họ mới tới kia đang tìm người tỷ võ, hấn nhất thời mở cờ trong bụng, quát to một tiếng, xoay người chạy ra cửa.

Luru Tông thấy hấn đi xa, khinh thường bĩu môi, xoay người đi vào chủ đường.

... . . .

Trên chủ đường của Thí Kiếm đường, mười mấy môn đồ đang đấu kiếm, tiếng kêu đinh tai, ở một góc khác có hơn chục người đang ngồi vòng quanh, ở giữa có hai người đang đấu kiếm.

Ánh mắt Luru Tông rơi vào một thiếu niên khá cao, người này tên là Thái Tiến, là cháu họ của Thái Mạo, năm nay mười sáu tuổi, là một trong những thế hệ trẻ xuất sắc của Thái gia.

Thái Tiến cao bảy thước sáu, dáng người vạm vỡ, có thể dùng một thanh trường đao nặng 30 cân. Mặc dù hấn học nghệ ở kiếm quán, nhưng trên thực tế lại là đồ đệ của Văn Sinh, năm ngoái từng tham dự cuộc chiến Nam Dương với quân Tào, miễn cưỡng có thể coi là một thiếu niên chiến tướng.

Quan trọng hơn là, Thái Tiến không chỉ có võ nghệ cao cường, đầu óc cũng không tệ, ngoài võ hấn còn học văn, cũng coi là văn võ song toàn, rất gia chủ Thái Mạo coi trọng.

Vai trò của Thái Tiến ở Thí Kiếm đường thật ra cũng là nửa sư nửa đồ, một mặt hấn luyện võ cùng với mọi người, mặt khác còn phụ trách dạy võ cho những đệ tử Thái gia còn bé.

Hai thanh kiếm đụng nhau trên không trung, tia lửa văng khắp nơi, Thái Tiến hét lớn một tiếng, trường kiếm đâm xéo khiến thanh kiếm của đối phương bị đánh tay, người xem kinh hô, rồi rút đứng dậy tránh thanh kiếm đang rơi xuống.

"Ta chẳng phải đã nói cho mọi người biết, phải mạnh như Mạnh Bí, nhanh như Khánh Kỵ, nhìn mọi người xem, ai cũng yếu ớt, đâu có chút bóng dáng nào của Khánh Kỵ đâu?"

Thái Tiến căm tức nhìn mọi người xung quanh, trường kiếm vung lên, nghiêm nghị quát lên:

"Người kẻ tiếp!"

Thấy một lúc lâu mà không có ai dám tiến lên, hấn đảo mắt thì thấy Luru Tông đang đứng ngoài bèn nặng nề hừ một tiếng: "Tự mình luyện tập, một lúc nữa ta trở lại kiểm tra, ai dám lười biếng ta sẽ nghiêm trị không tha!"

Hấn bỏ kiếm lại rồi nhanh chóng đi về phía Luru Tông, trên mặt nở nụ cười:

"Nhị lang, chuyện tốt có thành không?"

Chuyện tốt chính là Huyền Lâm kiếm, quan hệ giữa hấn và Luru Tông cực tốt, rất biết tâm tư của Luru Tông.

Luru Tông thở dài, hung ác nói:

"Dùng đao đối hấn không chịu, bảo hấn tới kiếm quán học võ cũng không chịu, xem ra chỉ còn cách bạo lực..."

Không đợi Luru Tông nói xong, Thái Tiến liền khoát tay ngắt lời:

"Nơi này không phải là nơi nói chuyện, Nhị lang đi theo tôi."

Thái Tiến dẫn Luru Tông tới một gian phòng ở hậu viện, đây là phòng mà hấn luyện kiếm, hấn được chân truyền của Văn Sinh, cũng biết sự thâm ảo của võ học phải thể nghiệm, cho nên Thái Tiến ở căn phòng này lãnh hội sự tinh thâm của kiếm thuật.

Hai người ngồi xuống, Thái Tiến liền hỏi:

"Tại sao hấn không chịu tới kiếm quán?"

Thật ra Thái Tiến cũng không đồng ý với chuyện Luru Tông dùng đao đối kiếm, dù sao đó cũng là kiếm do châu mục ban tặng, làm sao Luru Cảnh có thể tùy tiện đổi cho Luru Tông.

Chuyện bảo Lưu Cảnh tới kiểm quán là chủ ý của Thái Tiến, nguyên nhân là hơn trăm năm trước đã xuất hiện một quy luật bất thành văn, hai bên so kiếm, người thua sẽ phải tặng bội kiếm của mình cho người thắng.

Chỉ cần Lưu Cảnh tới kiểm quán, kiếm của hắn nhất định sẽ mất, nhưng nếu hắn không chịu tới, Thái Tiến cũng không có cách nào, chẳng nhẽ lại tới cửa đưa kiếm thư!

Nếu muốn cùng người khác so kiếm thì đưa kiếm thư tới nhà, đây là cách làm truyền thống từ đầu thời Hán tới nay, cũng không phải là Thái Tiến chưa từng làm, mà là hắn cảm thấy đưa kiếm thư cho người chưa từng luyện võ là không thích hợp.

Hắn không lo chuyện bắt nạt kẻ yếu, cũng không lo Lưu Cảnh là cháu của Lưu Biểu, mà là do ảnh hưởng tới danh tiếng của mình, từ năm 12 tuổi đến nay, Tào Tháo luôn được coi là đệ nhất cao thủ của giới thiếu niên Kinh - Tương.

Chuyện này cũng giống như làm lãnh đạo đời sau, chuyện quan trọng nhất của việc làm lãnh đạo không phải là nghiệp vụ, mà phải có phong thái lãnh đạo.

Thái Tiến rất coi trọng danh tiếng của mình, việc bảo hắn đi tỷ võ với Lưu Cảnh là chuyện làm ảnh hưởng tới danh tiếng của hắn.

Chẳng qua Lưu Tông cũng là người không thể đắc tội, hắn suy nghĩ một chút liền nói:

"Như vậy đi, tôi sẽ cho Thái Hoành so kiếm với hắn, Thái Hoành cũng là cao thủ của Thỉ Kiếm đường, có thể thay huynh đoạt lấy Huyền Lân kiếm, huynh thấy thế nào?"

Lưu Tông lắc đầu một cái:

"Võ nghệ của Lưu Cảnh cũng không thấp, tôi từng tận mắt thấy hắn chém một nhát gãy một cây toa bằng miệng chén, hơn nữa chỉ dùng một thanh đao bình thường!"

Thái Tiến nhướng mày, Lưu Cảnh sao có lực lượng lớn như vậy? Sự khinh thị trong lòng nhất thời giảm đi mấy phần, trầm ngâm rồi nói:

"Được rồi! Chuyện này để cho tôi suy nghĩ thêm một chút nữa."

Sở dĩ Thái Tiến thận trọng là vì chuyện này có liên quan tới việc sở hữu Huyền Lân kiếm, cũng dính líu tới cháu của Lưu Biểu, hắn không dám tùy tiện làm bậy, nhất định phải xin phép gia chủ.

...

Trong thư phòng, Thái Mạo nghe Thái Tiến bẩm báo, không nhịn được cười lạnh, cái tên Lưu Tông này lại vì một thanh Huyền Lân kiếm mà không tiếc để cho người ngoài đối phó em họ mình, thứ người này nếu như đứng đầu Kinh - Tương thì Kinh - Tương nguy to.

"Gia chủ, cháu không biết nên làm thế nào, xin gia chủ chỉ bảo."

Thái Mạo trầm tư một chút, đứng lên nói:

"Cháu đi theo ta!"

Hắn mang Thái Tiến đi về hậu viện, tới nơi lão gia chủ Thái Huân tu hành.

Thái Mạo bảo Thái Tiến đứng bên ngoài chờ, hắn vào nhà quỳ lạy hành lễ nói:

"Nhị thúc, cháu có chuyện làm phiền tổ phụ."

Thái Huân nhìn hắn một cái, chậm rãi hỏi:

"Có chuyện gì?"

Thái Mạo liền đem chuyện em gái đề cập nói lại một lần:

"Cháu cũng đã cân nhắc qua, Thái gia ủng hộ Lưu Tông thì sẽ hợp với lợi ích của gia tộc hơn, cháu cũng muốn đem Thiếu Dư gả cho Lưu Tông."

Hồi lâu, Thái Huân mới chậm rãi nói:

"Lần trước ta đã nói, chỉ cần là con của Lưu Biểu, già trẻ đều được hết. Cháu đã là gia chủ, là Lưu Tông hay Lưu Kỳ cháu phải tự quyết định. Chẳng qua cháu phải tôn trọng ý kiến của châu mục phu nhân, nàng ấy là nhân vật quan trọng trong Thái gia chúng ta."

"Dạ! Cháu biết rồi ạ."

Thái Mạo hiểu ý của thúc phụ, ý của thúc phụ chính là có thể ủng hộ Lưu Tông, suy nghĩ thêm một chút hắn lại nói:

"Còn một việc cũng phải xin phép thúc phụ."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Một bức chiến thư

Thái Huân liếc mắt nhìn Thái Tiến đang đứng ngoài cửa, Thái Tiến là đứa cháu được hấn rất mực thương yêu, liền cười nói:

"Có liên quan tới Tiến nhi à?"

"Đúng ạ."

Thái Mạo quay đầu ngoắc tay, Thái Tiến vội vàng đi vào trong nhà, quỳ xuống dập đầu ba cái, nói:

"Tôn nhi Thái Tiến bái kiến tổ phụ!"

Thái Huân cười nói:

"Có phải cháu gây ra đại họa gì khiến thúc phụ cháu tới gặp ta cáo trạng?"

"Tôn nhi không gây họa, bởi vì Tông nhị công tử mời cháu làm giúp một chuyện, nhưng bởi vì chuyện này sự tình trọng đại, cháu không dám tự tiện đáp ứng."

Thái Tiến đem toàn bộ chuyện Huyền Lâm kiếm bảm báo, Thái Huân nhướng mày, có chút bất mãn nhìn Thái Mạo nói:

"Chút chuyện nhỏ này cũng phải hỏi ta à?"

Thái Mạo hoảng hốt vội nói:

"Bởi vì cháu luôn cảm thấy cái tên Lư Cảnh này không bình thường, hấn có quan hệ cực tốt với Lư Bị, Lư Cảnh Thăng lại đem Huyền Lâm kiếm cho hấn, hành động này vô cùng có thâm ý. mấy năm nữa, khi Lư Cảnh trưởng thành, được Cảnh Thăng trọng dụng, cháu rất lo lắng hấn được Lư Bị ủng hộ trở thành người đứng đầu Kinh châu, cho nên..."

Hấn không nói câu kế nhưng ý tứ đã rõ ràng, Thái Mạo muốn mượn cơ hội lần diệt trừ Lư Cảnh, bóp chết uy hiếp từ trong trứng nước.

Thái Huân chậm rãi nói:

"Dù sao cũng là cháu của Lư Cảnh Thăng, không được làm quá mức."

...

Trong khu nhà của Lư Cảnh, Mông thúc ngồi ở cạnh giếng rửa bát, đồng nhìn Lư Hồ đang kêu gào ngoài sân, người này như một con ếch, vừa vào nhà đã đòi so kiếm với công tử.

Dầu gì đối phương cũng là huynh trưởng, đáng nhẽ đôi bên phải hàn huyên mấy câu, thăm hỏi tình hình rồi bàn chuyện so kiếm cũng không muộn. Mà dù không nói chuyện, không thăm hỏi cũng phải để cho công tử biết mình là ai. Vậy mà tất cả đều không, toàn bộ chỉ có một câu nói muốn so kiếm với người, nếu không phải mình nhận ra thì có lẽ người khác sẽ coi là cuồng hào ác bá vào nhà!

Mà hình như công tử cũng rất muốn so kiếm với tên đại nghịch này, hai người không nói một câu liền động thủ.

Lư Hồ dùng là một thanh kiếm cùn, dài ít nhất năm thước, nặng hai mươi cân, mặc dù là kiếm cùn nhưng nếu đập vào đầu người kiểu gì cũng xảy ra án mạng.

"Hảo kiếm pháp, ăn một kiếm nữa của Lão Hồ ta!"

Lư Hồ quát lớn, hưng phấn dị thường, đã quá lâu rồi không ai so kiếm với hấn, hôm nay được tận tình thi triển, thanh kiếm lớn rít lên vù vù chém về phía Lư Cảnh.

Đối với Lư Cảnh mà nói, đây quả thực là đối thủ mà trời cao đưa tới để hấn luyện kiếm, là đối tượng lý tưởng để thử nghiệm công pháp Lạc Phượng.

Lư Hồ múa thanh kiếm lớn tới mức nước mưa cũng không lọt vào được, kiếm thuật rất tốt, Lư Cảnh như một con thuyền trôi trong sóng gió, nhưng dù sóng có lớn đến đâu con thuyền cũng không bị chìm.

Hắn thì triển từng chiêu thức một, lúc thì như đao, lúc thì như kiếm, dùng lực lượng tinh diệu hóa giải thế công của Luru Hồ, mỗi kiếm như tinh cò đâm ra lại khiến Luru Hồ luống cuống.

Đầu chừng một giờ, Luru Hồ kiệt sức, hắn ném kiếm ra ngoài, hai chân duỗi một cái, ngồi bệt xuống đất thở hổn hển:

"Dừng lại, dừng lại, con mẹ nó thật đã ghê!"

Luru Cảnh cũng rất mệt, hắn thu kiếm vào vỏ, ngồi bên cạnh Luru Hồ cười híp mắt nói:

"Hồ huynh lợi hại! Lần tỷ võ này đệ thua."

Luru Hồ mặc dù là người mê võ nghệ nhưng cũng rất tinh nhanh, hắn giơ ngón tay cái lên khen:

"Là đệ thắng, có mấy trăm cơ hội có thể giết ta nhưng đệ hạ thủ lưu tình, không có lòng dạ độc ác như con bê thối Thái gia kia."

Đúng lúc này, ở ngoài cửa xuất hiện một người hầu khom người bẩm báo:

"Công tử Cảnh, bên ngoài phủ có người tìm."

...

Bên ngoài cổng Luru phủ có hai thiếu niên cao gầy, sắc mặt nghiêm túc, một người trong số họ cầm một cái thẻ tre. Hai người này là hai anh em nhà Thái gia, một người tên là Thái Hoành, một người tên là Thái Viễn, họ phụng mệnh Thái Tiên tới hạ chiến thư với Luru Cảnh.

Việc đầu kiếm ở triều Hán như một làn gió bay xa, một trong những phương thức để mời đối phương tỷ võ chính là hạ chiến thư.

Đây chủ yếu là phương thức so kiếm được ước định trước để phân cao thấp giữa đôi bên, chỉ cần có thư mời chính thức, định ngày tỷ đấu, chọn một người công chính làm trọng tài, như vậy là đôi bên có thể tỷ võ.

Nói thì như vậy, nhưng bên nhận chiến thư cũng có thể tạm hoãn, thời gian tạm hoãn là một hoặc hai năm, chờ sau khi kiếm thuật tinh diệu sẽ tới nghênh chiến. Quân tử tỷ võ có thể chậm tới 10 năm, việc hoãn chiến không có vấn đề, quan trọng là phải giữ chữ tín.

Ngoài tạm hoãn, hai bên cũng có thể không cần tỷ võ, đơn giản là một bên nhận thua, chẳng qua cách này không thường được sử dụng, so kiếm mà bại là do thua ở trình độ, nhưng nếu không so kiếm mà nhận thua thì chính là thua về con người.

Hôm nay Thái Tiên chính thức khiêu chiến, Thái Hoành tay cầm chiến thư là một thẻ tre màu đen. Luru Cảnh và Luru Hồ từ trong phủ bước ra, Thái Hoành tiến lên thi lễ một cái, nói:

"Ai là công tử Cảnh?"

Luru Cảnh không biết chuyện gì xảy ra, gật đầu một cái, nói:

"Là ta!"

Thái Hoành giờ chiến thư, cất cao giọng nói:

"Trương Dương Thái Tiên nghe danh kiếm thuật của công tử tuyệt diệu, nguyện ý lấy kiếm kết bạn, giờ Tỵ ngày kia trên Đài so kiếm ở thành bắc, Thái Tiên cung nghênh đại giá của công tử."

Luru Cảnh ngẩn ngơ, Luru Hồ vừa nãy cũng nhắc tới Thái Tiên, sao đối phương lại đột nhiên tìm hắn tỷ võ?

Luru Hồ đứng bên cạnh sắc mặt âm trầm, vội vàng kéo Luru Cảnh qua một bên, thấp giọng nói:

"Thái Tiên là cháu của Thái Mạo, là đồ đệ của Văn Sính, lòng dạ độc ác, trong đám thiếu niên không có ai là đối thủ của hắn, đệ có thể tạm hoãn, đợi hai ba năm sau rồi tái chiến."

Luru Cảnh nghe nói đối phương là đồ đệ của Văn Sính, trong lòng nhất thời hứng thú, cười nói:

"Nếu như đệ muốn ứng chiến thì phải làm sao?"

Luru Hồ nhìn Luru Cảnh, thấy hắn không phải là nói đùa, chỉ đành phải cười khổ nói:

"Nếu đệ muốn ứng chiến thì nhận chiến thư là được."

Luru Cảnh tiến lên nhận chiến thư, khẽ mỉm cười:

"Xin chuyển lời cho công tử Thái, ta đồng ý lấy kiếm kết bạn."

Thái Hoành mừng rỡ:

"Vây thì quyết định, giờ Ty, ngày kia, trên đài so kiếm ở thành bắc."

"Một lời đã định!"

... .

Sáng sớm hôm sau, Lư Cảnh lại tới trại lính phía đông, binh lính thủ trại đều biết hắn nên rồi rít cười nói:

"Công tử Cảnh tới tìm Triệu tướng quân à?"

"Đúng vậy! Triệu tướng quân có ở đây không?"

"Công tử xin đợi một lát!"

Binh lính chạy vào đại doanh bẩm báo, không lâu sau, Triệu Vân ra đón, cười nói:

"Ta đang nghĩ xem có phải đệ tới tìm ta hay không, quả nhiên là thật."

Lư Cảnh ngạc nhiên:

"Huynh trưởng biết đệ tới à?"

Triệu Vân gật đầu một cái, cười híp mắt nói:

"Chuyện đệ và cháu của Thái Mạo so kiếm đã truyền khắp khắp thành, sao ta có thể không biết?"

Lư Cảnh gật đầu một cái, xấu hổ cười nói:

"Biết địch biết ta, trăm trận không bại, nhưng đệ lâm trận mới tới nhờ huynh trưởng mài thương."

Triệu Vân cười ha hả, khoác vai hắn đi vào đại doanh.

"Thương thế của huynh trưởng thế nào rồi?"

Triệu Vân vẫy vẫy cánh tay, cười nói:

"Hoàn toàn bình phục, chẳng ảnh hưởng chút nào cả."

Lư Cảnh yên tâm, hắn rất sợ việc trúng tên sẽ ảnh hưởng tới võ công của Triệu Vân, không ảnh hưởng gì là kết quả tốt nhất.

Hai người đi tới thao trường, Triệu Vân tiện tay nhặt một cây đao ném cho Lư Cảnh:

"Chúng ta lại tiếp tục!"

"Nhưng mà. . . Đệ đã hẹn so kiếm với đối phương rồi."

Triệu Vân lắc đầu một cái, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

"Không được câu nệ binh khí, đao chính là kiếm, kiếm chính là đao, tùy tâm mà dùng."

Những lời này khiến cho Lư Cảnh có chút lĩnh ngộ, Triệu Vân võ nghệ cao thâm không phải ở binh khí, mà ở lực lượng, hắn chậm rãi giơ đao, ánh mắt chăm chú nhìn Triệu Vân, tụ lực mà không phát.

Triệu Vân thấy Lư Cảnh đã không còn sát khí như hổ báo lần trước, trở nên kín đáo mà không lộ, trong lòng không khỏi âm thầm khen ngợi! Mới có một tháng ngắn ngủi đã có thể thu liễm sát khí, trước đây hắn phải mất hai tháng mới làm được.

Trong lòng hắn rất là tán thưởng, đáng tiếc chủ công không cho phép mình thu học trò, nếu có một học trò như thế này cũng khiến hắn hài lòng.

"Đến đây đi!"

Triệu Vân thấp giọng hét một tiếng, Lư Cảnh như thiểm điện giết tới, kinh lực toàn thân vận vào lưỡi đao bổ tới, tạo thành những tiếng gió vù vù.

Ngay cả Triệu Vân cũng cảm thấy sức mạnh của lưỡi đao, đao này tốt nhất là không đỡ, hắn thẳm kêu một tiếng tốt, lại lui về phía sau một bước, đao chém xéo lên, chỉ nghe "keng" một tiếng, một lực lượng cực mạnh vọt tới, Lư Cảnh liên tiếp lùi về sau mấy bước, nhưng đao không rời tay.

"Không tệ, tiến bộ rất lớn!"

Triệu Vân lại bỏ ngang một đao, chiêu số y hệt lần trước, nhưng lần này, ở trong mắt Luru Cảnh, đao của Triệu Vân trở nên rất chậm, hắn nhìn rõ được quỹ tích gia tốc trong đao thế của Triệu Vân, đao của hắn cũng gia tốc, một thanh âm chói tai vang lên, hắn đỡ được một chiêu của Triệu Vân.

Triệu Vân khá là kinh ngạc, không thể nào! Mới một tháng, sao hắn có thể làm được?

Ý niệm chỉ thoáng qua trong lòng, Triệu Vân hét lớn một tiếng: "Bay!" một lực lượng khổng lồ ập tới khiến đao của Luru Cảnh bay ra ngoài, Triệu Vân đã quét một cái, Luru Cảnh bắn ra xa hơn trượng.

Luru Cảnh từ từ ngồi dậy, trong lòng như đưa đám, Triệu Vân đi tới ngồi xuống cạnh hắn, cười nói:

"Có phải thấy cách nhau quá xa hay không?"

Luru Cảnh yên lặng gật đầu một cái, hắn khổ luyện một tháng, cảm giác như đã nắm được một chút tinh túy của đao pháp, trong lòng hết sức tự tin, không ngờ lại thảm bại tới mức này.

Triệu Vân cười một tiếng lại nói:

"Đao pháp của đệ tiến triển thần tốc, ngay cả ta cũng cảm thấy bất ngờ, thật ra thì đệ có thể đấu với ta năm hiệp."

"Nhưng đệ chỉ đấu được một hiệp".

Luru Cảnh cười khỏ một tiếng.

"Nguyên nhân tại sao?"

Triệu Vân nhìn Luru Cảnh nói:

"Rõ ràng đệ có thể đấu với ta năm hiệp, tại sao một hiệp đã thua, nguyên nhân vì sao?"

Luru Cảnh suy nghĩ một chút, nói:

"Đệ cảm thấy là thua ở lực lượng, lực lượng của đệ quá yếu."

"Đúng là như vậy, một kiếm của đệ chỉ có lực 30 cân, mà ta lại có lực 120 cân, kém bốn lần, sao đệ có thể cân được?"

"Vậy có cách gì để đệ đề cao lực lượng không?"

Luru Cảnh trông đợi nhìn Triệu Vân.

Triệu Vân khẽ mỉm cười:

"Việc này để sau hãy nói, giờ phải ứng đối với cuộc tỷ võ ngày mai, ta không hi vọng đệ thua ở trong tay đồ đệ Văn Sinh."

Hắn vỗ lưng Luru Cảnh rồi quát lớn:

"Đứng lên!"

Luru Cảnh nhảy lên một cái, giơ đao, ánh mắt nhìn chăm chú vào Triệu Vân, hét lớn một tiếng bỏ ra một đao.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trước và trong tỷ đấu

Trong tĩnh thất ở hậu viện của Thái thị kiếm quán, Thái Tiến hai tay nắm một thanh Hoàn Thủ đao sắc bén, hết sức chăm chú vào một nhân trước mặt, hắn có chút khẩn trương, cánh tay hơi run.

Ngày mai sẽ là thời điểm so kiếm nhưng hắn không ngờ là Thái gia lại đem toàn lực tán phát tin này khắp thành, chỉ một lần so kiếm nhỏ hóa ra lại thành đại sự cả thành đều biết.

Thái Tiến cũng hiểu dụng ý của gia chủ, so kiếm bị thương là chuyện rất bình thường, chỉ cần mình quang minh chính đại so kiếm đánh bại Luru Cảnh,

Lưu Biếu chắc chắn không thể làm gì.

Nhưng như vậy, Thái Tiến lại cảm thấy áp lực quá lớn, nếu như ngày mai hắn thua thì làm sao bây giờ? Danh tiếng hắn tích lũy giữ gìn bao năm, cao thủ thiếu niên đứng đầu Kinh - Tương sẽ bị hủy trong khoảnh khắc.

Thái Tiến cảm thấy mồm miệng khô đắng, mồm nhân trước mặt như biến thành người sắt, hắn không chém nổi một đao.

Đúng lúc này, ở sau lưng hắn truyền tới một giọng nói lạnh lùng:

"Nếu như tay của con run, vậy thì đi nhận thua đi, đừng có nghĩ tới chuyện so kiếm gì nữa cả."

Thái Tiến cúi đầu, xoay người quỳ xuống:

"Sư phụ!"

Ở cửa xuất hiện nam tử chừng 30 tuổi, vóc người cao gầy, hai vai rộng có lực, cặp mắt sắc bén như nhìn thấu tâm tư của Thái Tiến.

Người này chính là Trung Lang tướng Văn Sính, danh tướng Kinh châu, phụng mệnh Lưu Biếu trấn thủ Phàn thành và Tân Dã, là người chính trực, liêm khiết, rất có uy vọng trong quân đội Kinh châu, hắn cũng là sư phụ của Thái Tiến.

Văn Sính từ từ tiến lên, cười lạnh một tiếng:

"Con lo lắng chuyện thua sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của mình à?"

"Dạ!" Thái Tiến không dám ngẩng đầu, thấp giọng lên tiếng.

"Ta không biết con có danh tiếng gì? Là mãnh tướng đệ nhất thiên hạ, nổi danh ngang hàng với Lữ Bố, hay là như Quan - Trương - Triệu Vân, con nói cho sư phụ xem một chút, con có danh tiếng gì?"

Thái Tiến xấu hổ đỏ mặt, hắn hiểu sư phụ châm chọc là vì ý gì, cái danh hiệu cao thủ thiếu niên đứng đầu Kinh - Tương có là gì chứ?

Về nghiêm túc trên mặt Văn Sính biến mất, hắn cười ấm áp, giọng nói trở nên êm ái vô cùng:

"Ta nhớ không lầm thì cái danh hiệu cao thủ thiếu niên đệ nhất Kinh - Tương là con lấy được năm 12 tuổi!"

"Dạ! Năm đó nhi 12 tuổi liên tục đánh bại hơn 30 cao thủ của bảy kiếm quán mới có được danh hiệu này."

"Nhưng bây giờ con đã mười sáu tuổi, chẳng lẽ con muốn giữ danh hiệu này tới năm 20 tuổi ư?"

Văn Sính nói như tiếng sấm, thân hình Thái Tiến run lên một cái, cuối cùng hắn cũng hiểu sự khổ tâm của sư phụ, nếu hắn không vứt bỏ được cái danh hiệu thiếu niên, vậy thì vĩnh viễn không cách nào trưởng thành.

"Đồ nhi biết, bây giờ đồ nhi chẳng là gì cả, chỉ là một tiểu tướng vô danh, đồ nhi sẽ từng bước trở thành danh tướng Kinh châu, giống như sư phụ làm một nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất."

Văn Sính vui mừng gật đầu một cái, đồ nhi này rất hiểu chuyện, không để cho hắn thất vọng, hắn lại nói:

"Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, võ công của tên Lưu Cảnh kia thế nào ta không biết, nhưng ta biết hắn học võ với Triệu Vân."

Thái Tiến kinh ngạc dị thường:

"Hắn là. . . học trò của Triệu Vân?"

"Hắn không phải là học trò của Triệu Vân, thời gian hắn và Triệu Vân biết nhau không nhiều, chẳng qua được Triệu Vân chỉ điểm. Nhưng dù thế nào, nếu Triệu Vân đồng ý so kiếm với hắn, điều này đã chứng minh Lưu Cảnh có chỗ hơn người, con không thể khinh địch."

Nói tới chỗ này, trong đôi mắt Văn Sính cũng hiện lên vẻ chờ mong, hắn đề bả vai của Thái Tiến, ngưng mắt nhìn hắn chậm rãi nói:

"Ta hy vọng con có thể chiến thắng hắn, để cho Triệu Vân biết, Kinh châu không phải là đất không người."

"Đồ nhi biết!"

Thái Tiến đứng lên, hắn đã tỉnh táo lại, hai tay gơ đao, tụ lực ở cánh tay, vù một cái bỏ ra một đao, 'rắc rắc!' một tiếng, mồm nhân bị chém thành hai đoạn.

... . .

Đài đầu kiếm ở phía tây thành Tương Dương có diện tích mấy chục mẫu, cao hai trượng, bề ngoài giống như cái đế của Kim Tự Tháp, trên đài rộng rãi

mà bằng phẳng, diện tích tương đương với ba cái sân bóng rổ đời sau.

Thời gian khoảng giờ Ty, cũng chính là tầm 10 giờ sáng, do Thái gia tận lực tuyên truyền nên tin tức Lưu Cảnh và Thái Tiến so kiếm đã sớm truyền khắp thành Tương Dương, tạo nên sự hứng thú của rất nhiều người lục tục chạy tới xem náo nhiệt.

Lúc này xung quanh đài đấu kiếm đã tập trung khoảng mấy ngàn người, phần lớn là học trò các kiếm quán và sĩ tử Thái gia.

Ở phía bắc của đài đấu kiếm có những chỗ ngồi riêng biệt, cao tới mấy trượng, đây là nơi để cho các danh sĩ Kinh châu ngồi thưởng kiếm. Lưu Biểu và Thái Mạo không tới, trong số quan viên của Kinh châu chỉ có Khoái Việt tới mà thôi, bản thân Khoái Việt cũng là một kiếm thủ xuất sắc, hẳn dùng thân phận cá nhân tới thưởng thức cuộc đấu kiếm này.

Lưu Tông cũng tới, ngoài ra còn có hơn 10 võ tướng Kinh châu, bao gồm cả Văn Sinh, phía Lưu Bị có hai người tới, là Tôn Can và Mi Phụng, hai người đứng tư cách cá nhân tới xem.

Đệ tử Thái gia tới hơn ba mươi người, hầu như đều là học trò của kiếm quán, họ tập trung ở góc tây bắc của đài đấu kiếm, Thái Thiếu Dư đứng hàng đầu tiên.

Hôm nay nàng mặc bộ quần áo màu xanh nhạt, thắt lưng đeo dây, dung nhan xinh đẹp nhưng đôi mắt lại lạnh như băng, ngạo nghễ nhìn Lưu Cảnh ở phía xa xa, trong ánh mắt hiện lên sự coi thường.

Tộc huynh Thái Tiến là cao thủ kiếm thuật mà nàng sùng bái, ở trong mắt của nàng, cái người thô lỗ, không biết trời cao đất rộng kia mà cũng dám so kiếm với tộc huynh của mình ư, đợi lát nữa xem thể diện của hắn bị mất sạch như thế nào, xem hắn còn dám cầm Huyền Lân kiếm nữa không, hắn cho rằng có Huyền Lân kiếm trong tay là mình phải gả cho hắn ư? Nằm mơ đi!

Lưu Tông ngồi cách đó không xa, ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối không rời Thái Thiếu Dư, lúc này trong lòng hắn khẩn trương hơn bất cứ ai khác, chuyện này do hắn mà ra, hắn chỉ muốn có chừng 3 – 5 người xem kiếm, sau đó Huyền Lân kiếm sẽ tự động tới tay hắn mà quý không hay, thần không biết, Lưu Cảnh sợ mất thể diện chắc cũng không dám nói lung tung.

Nhưng hắn không ngờ chuyện này lại gây ra phong ba lớn như vậy, cả thành đều biết, gần vạn người tới xem, ngay cả đám người Khoái Việt, Vương Uy và Hoàng Trung cũng tới, cha hắn đương nhiên sẽ biết, vậy thì Huyền Lân kiếm tới tay còn ý nghĩa gì?

Lưu Tông từ nhỏ đã thích Thái Thiếu Dư, sớm xem nàng là vợ tương lai của mình, vốn tưởng rằng tình chàng ý thiếp, nhân duyên thiên thành, nhưng không ngờ cha hắn lại không cho hắn kết hôn với Thiếu Dư, điều này khiến Lưu Tông khó chịu vạn phần.

Lưu Tông lại len lén nhìn Thái Thiếu Dư, thấy giai nhân xinh đẹp, phong tư tuyệt trần, trong lòng hắn càng thêm mất mát, thở thật dài một cái, trong lòng vừa hối vừa giận, cảm thấy đáng nhẽ không nên khơi mào ra chuyện so kiếm lần này.

Nơi hắn ngồi còn mấy ghế nữa, người ngồi bên trái là Đô úy Vương Uy, bên phải là Trung Lang tướng Hoàng Trung.

Vương Uy là thân vệ quân thống soái của Lưu Biểu, là một trong những tướng tâm phúc, rất mực trung thành với Lưu Biểu, có địa vị rất cao ở Kinh châu, thậm chí vượt qua Hoàng Trung.

Hoàng Trung là danh tướng Kinh châu, hắn xuất thân từ một trong tứ đại gia tộc của Kinh châu là Hoàng thị, chẳng qua gia tộc họ Hoàng hiện giờ đã chia làm hai nhánh, một nhánh ở Giang Hạ, lấy thái thú Giang Hạ Hoàng Tô làm người đứng đầu, nhánh còn lại ở Nam Dương, lấy danh sĩ Hoàng Thừa Ngạn làm người đứng đầu, Hoàng Trung là người thuộc nhánh Nam Dương Hoàng thị.

Hoàng Trung nhập ngũ từ năm hai mươi tuổi, đến nay đã hơn ba mươi năm, tuổi tác đã ngoài năm mươi nhưng quyền lực không nhiều, nguyên nhân là vì bị Thái Mạo áp chế, mặc dù đảm nhiệm Trung Lang tướng nhưng vẫn không được Lưu Biểu trọng dụng.

Nhưng ngược lại, uy vọng trong quân đội của Hoàng Trung rất cao, lần tỷ kiếm này hắn và Vương Uy được đề cử làm trọng tài.

"Vương tướng quân, ta có chút kỳ quái, chẳng qua chỉ là hai đứa bé so kiếm mà thôi, làm ra động tĩnh lớn như vậy có cần không?"

Hoàng Trung nhíu chặt mày thấp giọng nói với Vương Uy.

Vương Uy không lộ thanh sắc cười lạnh một tiếng:

"Hán Thằng, có người muốn làm lớn chuyện này, ông không biết gì à?"

Hoàng Trung dường như nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn đám con em họ Thái, hắn phát hiện một việc kỳ quái là đệ tử Thái gia tới hơn ba chục người, nhưng tướng bối Thái gia lại không ai tới.

Hoàng Trung cười khổ lắc đầu một cái, hắn quả thực không hiểu tại sao Thái gia lại coi trọng lần so kiếm này như vậy, mà dù có coi trọng thì cũng đâu cần phải làm cho cả thành đều biết.

Lúc này, Vương Uy nhìn đồng hồ cát, thấy đã đến giờ liền nhìn Hoàng Trung nói:

"Chuẩn bị bắt đầu đi!"

Hoàng Trung gạt đầu một cái, cảm chùy gỗ lên chiêng đồng một cái, tiếng 'keng' vang lên, người điều khiển trận so kiếm la lớn:

"Thời gian đã đến, kiếm thủ chuẩn bị!"

Hai nhân vật chính cũng đã đến, Thái Tiến cầm trường kiếm bằng hai tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lưu Cảnh tràn ngập sát cơ.

Lưu Cảnh từ từ lui về phía sau, cảm thụ cây cỏ đất đai dưới chân, hần bỗng nhiên rút kiếm, hướng bốn phía bỏ ra ba kiếm, cảm nhận xem tốc độ gió thế nào, có ảnh hưởng tới việc xuất kiếm hay không, sau đó nhắm mắt lại cảm nhận phương vị của đài đấu kiếm.

Đây là chỗ tĩnh vì mà hần nhận ra sau khi luyện tập công pháp Lạc Phượng của Triệu Vân, cảm nhận được không gian xung quanh, lực lượng hần phát ra mới chính xác.

Văn Sinh ngồi trên đài xem hơi biến sắc, hần là đại hành gia về kiếm thuật, thấy Lưu Cảnh đang lĩnh ngộ tốc độ gió và cảm nhận của bàn chân, hần biết việc này người bình thường không làm được, chỉ có người hiểu sâu về kiếm thuật mới suy xét tới những chi tiết này.

Trong lòng hần nhất thời lo lắng, tên Lưu Cảnh này rõ ràng là một đối thủ mạnh mẽ, hần hy vọng đồ nhi Thái Tiến của mình ngàn vạn lần không nên khinh địch.

"Hán Thăng, bắt đầu đi!"

Vương Uy nhỏ giọng nhắc nhở Hoàng Trung.

Hoàng Trung lại có chút thất thần, hần khẽ vuốt râu dài, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm vào Lưu Cảnh, hần thấy đứa nhỏ này có chút quái dị, đối mặt với sát cơ lạnh thấu xương của Thái Tiến mà vẫn bình tĩnh lạ thường, không có một chút khẩn trương và cũng chẳng có chút sát khí nào, giống như lần đầu tiên so kiếm với người ngoài.

Nhưng dù sao Hoàng Trung cũng là người sống kiếp quân nhân mấy chục năm, ánh mắt già dặn bức nào, hần hiểu toàn bộ những cử động của Lưu Cảnh khiến hứng thú càng lúc càng dâng cao.

"Hán Thăng, thời gian đến rồi, bắt đầu đi!"

Vương Uy nhắc nhở một lần nữa.

Hoàng Trung gạt đầu một cái, dùng chùy bạc gõ một cái vào chiêng, người điều khiển trận đấu cao giọng hô to:

"Bắt đầu so kiếm!"

Tiếng ồn ào bốn phía đã trở nên yên tĩnh, mấy ngàn đôi mắt hưng phấn nhìn chăm chú vào hai kiếm thủ thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Một trận thành danh

Lưu Cảnh ném vỏ kiếm ra xa, hoành kiếm ngang ngực, ánh mắt trời chiếu vào Huyền Lân kiếm lấp lánh.

Ánh mắt của hần như mắt mèo, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, con người co lại thành một đường, ánh mắt vốn bình thản nay trở nên sắc bén.

Nhược điểm của Thái Tiến rất rõ, từ lúc đi lên đài đấu kiếm, Lưu Cảnh đã chú ý tới việc Thái Tiến dùng tay trái cầm chuôi kiếm, nhưng bây giờ lại cầm kiếm bằng tay phải, trước đây Lưu Hồ đã nói với mình là Thái Tiến dùng kiếm bằng tay phải.

Lúc này, khi Thái Tiến cầm kiếm bằng hai tay, tay trái của hần cầm dài hơn tay phải, hơn nữa ngón tay trái của hần dùng lực rất nhiều, từ những chi tiết này, Lưu Cảnh liền đoán ra, Thái Tiến dùng kiếm bằng tay trái, tay phải chỉ là hư chiêu.

Nếu là như vậy thì sơ hở của Thái Tiến sẽ ở bên phải, mặc dù thấy được nhược điểm của Thái Tiến nhưng muốn tận dụng được cơ hội không phải chuyện dễ, việc đầu tiên cần làm là hóa giải thế tấn công ác liệt của Thái Tiến.

Thái Tiến hét lớn một tiếng, chợt phát động tấn công, hai chân chạy gấp, một kiếm đâm tới như chớp, chỉ thấy ánh sáng chợt lóe lên, kiếm thế như điện, đâm thẳng vào ngực trái của Lưu Cảnh.

Bốn phía kinh hô, Lưu Hồ là người quát to nhất:

"Cảnh đệ coi chừng!"

Luru Cảnh cũng có chút tức giận, mình và Thái gia không thù không oán, vậy mà kiếm này lại ép người ta vào đường chết, ra tay độc ác như vậy có phải hấn muốn mạng của mình không?

Hắn không do dự nữa, trường kiếm xuất thủ, hàn quang của Huyền Lâm kiếm lóe lên, ra sau tới trước, 'keng!' một tiếng vang thật lớn, một kiếm này đã chém thẳng vào mũi kiếm của đối phương. Chiều này hấn dùng kiếm như đao, lực đạo mạnh mẽ khiến cánh tay Thái Tiến tê dại, suýt nữa rơi kiếm.

Thái Tiến thầm kêu không ổn, muốn tung người nhảy ra phía sau nhưng tiếc rằng quán tính lúc lao tới rất lớn, không cách nào thu mình lại được cho nên động tác hơi chậm. Luru Cảnh dùng chân trái quét tới, đây là một chiêu Teakwondo của đời sau, nhưng Teakwondo cũng chỉ là động tác, quan trọng vẫn là phương pháp tụ lực của Triệu Vân.

Một cước này rất đơn giản nhưng lực đạo lại mạnh vô cùng, cú đá dính luôn vào sườn phải của Thái Tiến, đây chính là nhược điểm của đối phương. Thái Tiến đánh không kịp, bức bối kêu một tiếng, lao đảo một cái, liên tiếp lui về phía sau năm sáu bước.

Luru Cảnh không đuổi theo, trường kiếm rạch một cái, lại thủ như Thái Sơn, Thái Tiến mắc cỡ đỏ mặt, mặc dù sư phụ liên tục dặn hấn là không nên khinh địch nhưng hấn vẫn thích oai phong, dùng kiếm bằng tay phải nên lực đạo hơi yếu. Hấn định gạt Luru Cảnh một phe, ai ngờ lực lượng của Luru Cảnh lại mạnh như vậy, suýt nữa một kiếm đánh bại hấn.

Hấn giờ mới hiểu lời cảnh cáo của sư phụ, 'Kiếm lấy vương đạo thắng người, nếu nặng về quý đạo sẽ tự rước lấy nhục.'

Nếu như ngay từ đầu hấn dùng kiếm bằng tay trái thì chẵn chẵn không thể thảm như vừa rồi, xương sườn của hấn bị Luru Cảnh đá tý nữa thì gãy, đau đớn khiến cho hấn đứng không vững, đối phương sử dụng chiêu này có phạm quy hay không?

Bốn phía yên lặng như tờ, không có ai khen ngợi, mọi người trợn mắt há mồm, trên đài đấu kiếm này đã có không biết bao nhiêu người so tài nhưng chưa bao giờ gặp trường hợp dùng chân đá người, việc này xử ra sao? Ánh mắt của mọi người dồn về phía tổ trọng tài.

Vương Uy có chút khó nghĩ, kiếm đạo tỷ võ chỉ có thể dùng kiếm quyết định thắng bại, mặc dù không quy định không được dùng chân, nhưng đã trăm năm rồi chưa thấy ai dùng chân đá người trong đấu kiếm.

Việc này tính thế nào? Vương Uy nhìn Hoàng Trung nói:

"Hán Thăng, ông xem có nên cảnh cáo một chút không?"

Không đợi Hoàng Trung mở miệng, Văn Sính ở phía sau lạnh lùng nói:

"Hai quân đối trận, lấy giết địch làm mục tiêu, chẳng lẽ trên sa trường định quy tắc cho địch nhân hay sao?"

Văn Sính cực kỳ bất mãn với Thái Tiến, hấn đã liên tục dận dò dò đệ không được khinh địch, vậy mà Thái Tiến còn dùng kiếm bằng tay phải, tự cho là thông minh, suýt nữa bại trong một kiếm.

Đây cũng là chỗ thất vọng của Văn Sính đối với Thái Tiến, Thái Tiến mặc dù rất xuất chúng nhưng cũng có một nhược điểm trí mạng là kiêu ngạo tự phụ, đây chính là nhược điểm cố hữu do thể gia mang lại, nếu không khắc phục được, Thái Tiến khó mà thành người tài.

Văn Sính cũng rất hy vọng cú đá vừa rồi khiến cho Thái Tiến tỉnh táo.

Hoàng Trung gật đầu:

"Nếu Văn tướng quân cũng không có ý kiến gì, vậy thì tiếp tục so kiếm!"

'Keng!' hấn lại gõ chiêng đồng, người điều khiển trận đấu hô to:

"Tiếp tục so kiếm!"

Mấy ngàn người xung quanh ồn ào, hóa ra có thể dùng chân trong lúc tỷ kiếm.

Lúc này Văn Sính cũng phát hiện ra điểm không tầm thường của Luru Cảnh, hấn nhận ra đứa nhỏ này không giống con em nhà quan lại, mà giống như một binh lính thân kinh bách chiến, có thể nhận ra nhược điểm của đối phương. Điều này làm Văn Sính rất mặc cảm.

Hấn cảm thấy trận này sợ rằng Thái Tiến dữ nhiều lành ít.

...

Thái Tiến đã ổn định lại, hấn dùng tay trái nắm chặt kiếm, cũng không dám lơ là chút nào, áp dụng thế thủ, mắt nhìn Luru Cảnh, chú ý nhất cử nhất động của đối phương.

Luru Cảnh vẫn dùng thế thủ như trước, lấy kiếm làm đao, trường kiếm chỉ ngang xuống dưới, chiêu này chính là chiêu Triệu Vân đã dùng, phong bế tất cả đường tấn công của địch nhân.

Hai người giống như biến thành tượng đá, không nhúc nhích đợi đối phương tấn công, thời gian từng phút trôi qua, đã hết một nén nhang mà song phương vẫn bất động, giống như hai lão tăng đang ngồi nhập định.

Bốn phía xung quanh đã có người không nhận được, càng ngày càng huyền ảo, tiếng bàn luận xôn xao một vùng, Thái Thiếu Dur cũng không nhận được nhìn tộc huynh Thái Hoàn nói:

"Tên Lưu Cảnh này chỉ là một tiểu nhân hèn hạ dùng chân đá người, tức quá, Tam ca một kiếm làm thịt hắn cho rồi, không biết huynh ấy còn chờ cái gì nữa?"

Thái Hoàn hiểu Thái Tiến, hắn thấy Thái Tiến dùng kiếm tay trái, trong lòng cũng có chút lo lắng, cười khổ nói:

"Có lẽ là cú đá kia quá mạnh, Tam ca cần thời gian khôi phục."

Thời gian đã qua một khắc đồng hồ, hai người vẫn không nhúc nhích, bốn phía đã trở nên âm ỉ, có người rống to:

"Hai thằng cút chó, có so kiếm nữa không?"

"Không đấu nữa thì cút xuống đi!"

Tiếng nống chửi liên tiếp tuôn ra, bỗng nhiên Thái Tiến hét lớn một tiếng, giờ kiếm xong tới, bốn phía lại trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều tập trung nhìn vào Thái Tiến, hy vọng hắn dùng chiêu này có thể kết thúc trận tỷ võ, nhưng Hoàng Trung và Văn Sinh lại đồng thời thở dài, Thái Tiến đã thua.

Lưu Cảnh nhìn chằm chằm vào Thái Tiến đang chạy tới, nở nụ cười tàn khốc, Thái Tiến còn kém xa hắn ý chí quyết chiến nơi sa trường!

Thái Tiến không kiên nhẫn nổi, hắn tập trung lực lượng toàn thân bổ thẳng vào Lưu Cảnh, coi Lưu Cảnh như một mục nhân để luyện tập.

Khi kiếm còn cách đỉnh đầu Lưu Cảnh một thước, thân hình Lưu Cảnh chợt chuyển động ngược chiều kim đồng hồ, tránh thoát một kiếm này của Thái Tiến, kiếm của hắn đồng thời bổ ngang, nhìn như chậm chạp nhưng lại không hề có quỹ tích, trong nháy mắt đã chém tới sườn phải của Thái Tiến.

Thái Tiến thất kinh định lách người tránh nhưng đã chậm, chỉ thấy máu tươi tóe ra, trường kiếm bắn ra, tay che sườn phải lao đảo lui về phía sau mấy bước, quỳ một gối xuống đất.

Lưu Cảnh lấy tay vuốt vết máu trên kiếm, lạnh nhạt nói:

"Người thua rồi!"

Bốn phía yên lặng như tờ, Văn Sinh chạy lên đỡ Thái Tiến, hắn cẩn thận kiểm tra thương thế, thấy vết thương không nặng thì thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Lưu Cảnh gật đầu:

"Đa tạ công tử Cảnh hạ thủ lưu tình."

Lưu Cảnh quay đầu nhặt vỏ kiếm, thu kiếm vào vỏ, người điều khiển trận đấu quay đầu nhìn Hoàng Trung và Vương Uy, thấy bọn họ gật đầu thì hô lớn:

"Đấu kiếm kết thúc, Lưu Cảnh thắng!"

Bốn phía hoan hô như sấm động, Lưu Hồ giống như đứa bé la to, kích động đến nước mắt tràn ra, còi áo ném lên bầu trời.

Đám đệ tử Thái gia thì mặt mũi âm trầm, không nói một lời rời khỏi đài đấu kiếm, Thái Thiếu Dur quay đầu nhìn Lưu Cảnh một cái đầy cừu hận, nàng cảm thấy mình bị sỉ nhục gấp 10 lần so với Thái Tiến.

... . .

Đấu kiếm kết thúc, đám người bắt đầu tản đi, rất nhiều người có ý định kể lại cuộc đấu kiếm đặc sắc này cho người khác.

Lưu Cảnh được hơn 10 thiếu niên vây quanh đi tới trước mặt Vương Uy và Hoàng Trung, thắng trong trận đấu kiếm không chỉ được vinh dự mà còn được những phần thưởng khác.

Vương Uy cười híp mắt nói:

"Ta nghe Trần Nam tướng quân thường nhắc tới công tử, nói công tử Cảnh kiến thức bất phàm, biết đại thể thiên hạ, không nghĩ tới kiếm thuật cũng cực cao, có thể nói văn võ toàn tài, là hi vọng tương lai của Kinh - Tương chúng ta."

Lưu Cảnh vội vàng khom người nói:

"Vương tướng quân quá khen, tiểu tử kiến thức nông cạn, không dám nhận sự hi vọng này."

Hoàng Trung trầm ngâm một chút, tò mò hỏi:

"Ta cảm thấy công tử có kinh nghiệm thực chiến rất phong phú, không biết công tử đã trải qua chiến trước hay làm thợ săn?"

Lưu Cảnh giật mình, tim đập thình thịch, hắn vạn lần không ngờ bí mật thợ săn của mình lại bị Hoàng Trung nhìn thấu, nếu Lưu Bị mà biết thì đúng là chuyện xấu bằng trời.

Hắn vội vàng đáp:

"Bẩm Hoàng lão tướng quân, Lưu Cảnh không có kinh nghiệm thực chiến gì cả, chẳng qua là từ nhỏ đã thích tính toán, khi còn bé cũng thường xem quân đội huấn luyện, thật ra tôi học võ mới chỉ có một tháng."

"Một tháng!"

Vương Uy và Hoàng Trung kêu lên kinh ngạc, hai người bọn họ trở mắt nhìn nhau, luyện võ mới một tháng ư?

Lúc này, Tôn Càn ở bên cạnh đi lên cười nói:

"Điều này ta có thể chứng minh, công tử Cảnh quả thật mới chỉ học võ với Tử Long một tháng, ngay cả Tử Long cũng rất khen ngợi, nói công tử Cảnh là kỳ tài luyện võ."

Lưu Cảnh có thể là tự khiêm nhường, nhưng điều Tôn Càn nói ai cũng tin, Vương Uy cười to:

"Hóa ra công tử Cảnh là đồ đệ của tướng quân Triệu Vân, khó trách lợi hại như vậy."

Trong tiếng cười của hắn có chút khổ sở, vốn là chủ công từng nói hắn có thể thu Lưu Cảnh làm đồ đệ, không ngờ lại bị Triệu Vân giành trước.

Tôn Càn lắc đầu một cái, giải thích:

"Vốn là Triệu tướng quân muốn thu công tử Cảnh làm đồ đệ, nhưng Lưu hoàng thúc cảm thấy phải hỏi qua châu mục mới được, cho nên tướng quân Triệu Vân hiện mới chỉ điểm võ nghệ cho công tử Cảnh, không thu làm học trò."

Những lời này khiến Hoàng Trung giật mình, hắn vuốt râu âm thầm nghĩ ngợi, 'nếu Triệu Vân không thu học trò, mình có thể thu đứa nhỏ này làm đồ đệ không, có lẽ hắn không phải là người bình thường.'

Hoàng Trung đã sớm chú ý tới Lưu Cảnh, hắn thấy Lưu Cảnh thân cao tám thước, hai vai rộng, khuôn mặt hơi dài, hai hàng lông mày như kiếm, sống mũi cao thẳng, nghị biểu phi phàm, trong lòng vô cùng yêu thích, đây mới là đáng vẽ của nam nhi oai hùng.

Hoàng Trung nghĩ như vậy nhưng không bộc lộ ra ngoài, chỉ ha hả cười một tiếng, cầm một cái bọc vàng đưa cho Lưu Cảnh:

"Đây là phần thưởng cho người thắng trận, sáu mươi lượng hoàng kim, cũng là tâm ý của Khoái công, xin công tử Cảnh cất đi!"

Trong lòng Lưu Cảnh mừng rỡ, hắn đang bị viêm màng túi, không ngờ tỷ kiếm cũng nhận được sáu mươi lượng hoàng kim, hắn cũng không khách khí, tiếp nhận túi vàng rồi hướng Khoái Việt thi lễ:

"Đa tạ Khoái công ban thưởng!"

Khoái Việt khẽ mỉm cười:

"Nếu công tử Cảnh muốn cảm ơn ta, xin nể mặt tới nhà dùng một bữa cơm, được không?"

"Khoái công không chê Lưu Cảnh thô lỗ, Lưu Cảnh sẽ tuân lệnh."

"Tốt lắm!"

Khoái Việt không ngờ Lưu Cảnh lại đồng ý thoải mái như vậy, không khỏi hớn hờ nói:

"Vậy thì tôi nay đi".

Hắn nhìn Vương Uy và Hoàng Trung nói:

"Cũng xin phiền hai vị tướng quân tới dự chung."

Vương Uy và Hoàng Trung biết đây chỉ là lời khách khí, hai người vội vàng từ chối, Khoái Việt cũng không miễn cưỡng, vuốt râu nhìn Lưu Cảnh cười nói:

"Tôi nay Dị Độ quét nhà đợi đại giá công tử!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: “Lễ” trong quan hệ

Chỉ ngần ngừ một giờ, tin tức Luru Cảnh tỷ kiếm thắng Thái Tiến đã truyền khắp thành Tương Dương, giúp một thiếu niên không hề có tiếng tăm trở thành một nhân vật được vạn người đề ý, hầu hết các phố lớn ngõ nhỏ đều đang bàn luận về trận đại chiến giữa Luru – Thái hôm nay.

Hắn mặt trọng nhất là danh tiếng, trận chiến này giúp thanh danh của Luru Cảnh tăng cao, hắn trở thành thiếu niên anh kiệt nổi tiếng của Tương Dương, thậm chí là trong cả Kinh châu.

Nhưng có người vui mừng thì cũng có người buồn, lần này Thái Tiến bại trận, ngoài Thái gia bị đá kích lớn nhất, người buồn không kém chính là Luru Tông.

Trận đấu kiếm này do hắn giật dây, bản ý thì muốn nhỏ nhưng không ngờ chuyện lại lan khắp thành, càng không nghĩ tới chuyện Thái Tiến, giúp Luru Cảnh lấy được danh vọng.

Nhưng điều Luru Tông sợ hơn nữa chính là Thái gia vạch trần nguyên nhân việc này, nếu cha hắn biết thì hắn sẽ xui xẻo.

Luru Tông vừa hối hận vừa sợ, so kiếm kết thúc là hắn chạy một mạch về nhà, tự giam mình ở trong thư phòng, phải mất một lúc lâu hắn mới bình tĩnh được.

Hắn ngồi trên ghế, hai tay chống cằm nhìn nóc nhà suy nghĩ lung tung, thật ra thì người khiến hắn lo lắng nhất chính là Thái phu nhân, bà ta bảo hắn tìm cách đoạt lấy thanh kiếm, lần này thất bại bảo hắn làm sao trả lời?

Hôm nay, Luru Tông bị chuyện thanh kiếm hành hạ đến kiệt sức, suy nghĩ vẫn vơ tới mức ý thức trở nên mơ hồ, đôi mắt díp lại buồn ngủ, nhưng vào lúc này, giọng của nha hoàn thiếp thân Thái Vân vang lên:

"Công tử, công tử Cảnh tới."

"Công tử Cảnh, Nhị công tử vừa mới về, công tử cứ vào nhà đi, tôi đi bẩm báo giúp công tử."

Giọng nói của Thái Vân rất ngọt, giống như chim hoàng oanh hát, Luru Tông rất thích nghe giọng nói của nàng, nhưng vào lúc này, Luru Tông lại hận tới mức muốn dùng vải bịt mồm nàng ta, trong lòng cầu khẩn:

“Thái Vân đại tỷ ơi, bà cô của tôi ơi, có thể nói ta không có nhà được không?”.

Nhưng cầu cũng vô ích, Thái Vân đã gõ cửa thư phòng:

"Công tử, công tử Cảnh tìm người có việc!"

Luru Tông bất đắc dĩ đành phải đáp ứng:

"Cửa không khóa, tỷ cho hắn vào đi!"

Chuyện cho tới nước này, hắn chỉ còn cách giả vờ như không biết chuyện gì.

Cửa mở ra, Luru Cảnh đi vào, hắn cũng vừa mới về, việc đầu tiên hắn làm là tới tìm Luru Tông, không phải là muốn gây phiền phức cho đối phương mà là có chuyện cần làm.

Hắn thấy tóc tai của Luru Tông rối loạn, mắt lim dim buồn ngủ, liền chấp tay cười nói:

"Quấy rầy Tông huynh nghỉ ngơi rồi."

Luru Tông cũng ngần ngừ, hóa ra Luru Cảnh không phải tới hưng sư vấn tội, chẳng lẽ hắn không biết chuyện đấu kiếm có liên quan tới mình sao?

Luru Tông cảm thấy vô cùng may mắn, làm bộ xoa xoa cái mũi, nói:

"Hôm nay ta bị cảm nhẹ nên không ra ngoài, Cảnh đệ tới có chuyện gì không?"

Luru Cảnh đương nhiên đoán được chuyện đấu kiếm có liên quan tới Luru Tông, mình thua là phải mất kiếm, chẳng qua đây chỉ là khổ nhục kế của Luru Tông mà thôi, hắn muốn Huyền Lâm kiếm của mình, giờ ngại mặt nên giả bộ không biết gì.

Luru Cảnh mặc dù khinh bỉ cách làm người của Luru Tông, nhưng không muốn hoàn toàn trở mặt với đối phương, dù sao đối phương cũng là con trai của

Lưu Biểu, trở mặt hoàn toàn không có lợi.

Hắn gỡ thanh trường kiếm bên hông xuống, đặt lên trên bàn nhìn Lưu Tông cười nói:

"Đây là kiếm của Thái Tiến, nghe nói là được sư phụ tặng cho, hắn yêu thích như tính mạng, hôm nay hắn đấu kiếm thua nên thanh kiếm này thuộc về đệ, nhưng đệ không muốn dùng kiếm, thanh kiếm này giao cho Tông huynh vậy!"

Lưu Tông đỏ mặt, hắn hiểu Lưu Cảnh muốn qua tay mình trả lại kiếm cho Thái Tiến! Hắn chắc chắn biết chuyện này có liên quan tới mình, Lưu Tông vừa định cự tuyệt nhưng lại đổi ý, đấu kiếm thất bại Thái Tiến sẽ hận mình, mình trả lại kiếm cho hắn, đúng là có thể làm giảm căng thẳng trong quan hệ đôi bên.

Nghĩ tới đây, Lưu Tông cười khan một tiếng, giả mù sa mưa nói:

"Thanh kiếm này là chiến lợi phẩm của Cảnh đệ, sao ta có thể lấy được chứ?"

Lưu Cảnh cười híp mắt nói:

"Không sao, trả lễ lại là được!"

Năm chữ 'Trả lễ lại là được' đã nhắc nhở Lưu Tông, hắn giờ mới hiểu ý của Lưu Cảnh, hắn muốn đổi lấy thanh đao của mình.

Trước đây, Lưu Tông trăm phương ngàn kế muốn đoạt lấy Huyền Lân kiếm của Lưu Cảnh, kết quả là Huyền Lân kiếm không đoạt được mà còn mất thêm kiếm của Thái Tiến.

Không nghĩ mọi chuyện vẫn chỉ quanh quẩn trong cái vòng tròn lớn, kiếm đổi lấy đao, chẳng qua kiếm nay không phải là thứ hắn muốn. Kiếm này là bại kiếm, nó giống như một cái bịt tai thật mạnh vào mặt Lưu Tông.

Lưu Tông không nén được giận, mặt âm trầm nói:

"Đệ rốt cục có ý gì?"

Lưu Cảnh lại đặt Huyền Lân kiếm xuống bàn, cười nhạt nói:

"Thanh kiếm này cũng đưa cho Tông huynh."

Lưu Tông ngây người, hắn kinh ngạc nhìn Huyền Lân kiếm, một lúc sau, hắn thở dài một tiếng, bây giờ hắn còn dám lấy nữa sao?

Hắn lắc đầu một cái:

"Tâm ý của Cảnh đệ ta nhận, nhưng cha ta sẽ nhanh chóng hỏi tới chuyện thanh kiếm này, đệ mau thu lại đi!"

"Vậy được rồi! Chờ sau khi đệ nắm rõ với bá phụ sẽ đem thanh kiếm này cho huynh, thật ra đệ không thích kiếm, đệ thích đao hơn."

Lưu Tông suy nghĩ một chút, đứng lên mờ rưng, từ bên trong lấy ra một thanh đao đặt ở trước mặt Lưu Cảnh:

"Đúng như Cảnh đệ nói, cần phải đáp lễ, kiếm của Thái Tiến ta nhận, thanh đao này cũng xin đệ nhận lấy."

Lưu Cảnh cầm đao lên xem, hắn nhận ra đây chính là đao của Diên Vi, hắn nhẹ nhàng vuốt ve thân đao, trong lòng thở dài cảm khái, đây là đao của Diên Vi đấy!

Lưu Cảnh cầm đao và Huyền Lân kiếm đứng dậy thi lễ một cái:

"Đa tạ Tông huynh, tiểu đệ cáo từ."

Hắn xoay người rời khỏi thư phòng, Lưu Tông theo bóng lưng của đối phương mà trong lòng khổ sở dị thường, sớm biết kết quả này cần gì phải mua dây buộc mình chứ?

... . .

Trên thao trường của trại lính phía đông, bình thường Triệu Vân sẽ hướng dẫn binh lính luyện tập, nhưng hôm nay trong lòng hắn có chút không bình tĩnh, hắn đoán là thời gian tỷ võ đã kết thúc, không biết Lưu Cảnh có thắng hay không?

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình, Triệu Vân từ việc cảm ơn Lưu Cảnh, càng về sau càng dốc lòng truyền thụ, đem bí kíp võ công của mình dốc túi truyền cho đối phương, trong lòng đã coi Lưu Cảnh là huynh đệ kiếm đồ đệ của mình.

Chẳng qua là Lưu Cảnh có thân phận đặc thù, chủ công không đồng ý cho mình thu nhận làm đồ đệ, điều này thì Triệu Vân hiểu, Lưu Cảnh Thăng dưng trạm gác canh chừng bọn họ, nếu đôi bên lui tới quá thân mật sẽ gây bất lợi cho Lưu Cảnh, cũng không có lợi đối với chủ công.

Lưu Cảnh là người thiên phú bẩm dị, là đại tài luyện võ, hấn quả thực không muốn buông tay, nếu như thầy trò không được thì vừa làm thầy vừa làm huynh, chỉ điểm tận tình một chút.

Triệu Vân cúi đầu thở dài, đúng lúc này có binh lính hô to:

"Chủ công tới!"

Triệu Vân quay đầu lại thấy chủ công đang cùng Tôn Càn đi tới. Tôn Càn là người đi xem đấu kiếm, trong lòng Triệu Vân dấy lên một sự hi vọng, vội vàng tiến lên quỳ một chân:

"Bái kiến chủ công!"

Lưu Bị vội vàng đỡ hấn dậy, oán giận nói:

"Tử Long, không phải đã nói là giữa chúng ta không cần lễ bái, sao còn làm vậy?"

Triệu Vân cười khỏ:

"Ty chức quen mắt rồi."

Hấn đưa mắt nhìn về phía Tôn Càn, trong mắt hiện lên sự mong đợi không hề che giấu, Tôn Càn khẽ mỉm cười:

"Tử Long không có lòng tin như vậy sao?"

"Thời gian ta dạy hấn quả ngắn, sợ kinh nghiệm của hấn chưa đủ, dù sao đối phương cũng đã học võ công của Văn Sính gần chục năm."

"Ý chí của hấn bền bỉ hơn Thái Tiến, hai người giằng co một khắc đồng hồ, cuối cùng là Thái Tiến thiếu kiên nhẫn, một kiếm liền bại, ngay cả một văn nhân như ta cũng thấy rằng công tử Cảnh có ý chí không bình thường."

"Hấn thắng rồi à!"

Triệu Vân tươi cười rạng rỡ, căng thẳng ruột cuộc biến mất.

Lưu Bị đứng bên cạnh lại có tâm sự khác, hấn không phải tới vì chuyện so kiếm

"Tử Long, ta có chuyện muốn nói với cậu một chút."

Triệu Vân cảm thấy mình hơi lơ đãng với chủ công liền vội vàng khom người nói:

"Xin chủ công phân phó."

Lưu Bị chỉ về phía bên cạnh, ba người đi dọc thao trường:

"Chuyện là thế này, ta nghe nói Trương Võ và Trần Tôn ở Giang Hạ cùng nhau mưu phản, ta định đề nghị với Cảnh Thăng cho ta mang binh đi tiêu diệt, nhưng ta đoán hấn có đồng ý cũng không cho ta tính bình, quan trọng là vẫn phải dựa vào quân đội của chúng ta, cậu cảm thấy quân đội của chúng ta..."

Triệu Vân biết chủ công lo lắng điều gì, khẽ mỉm cười:

"Bây giờ chúng ta gặp quân Tào, nếu như binh lực tương đương, chúng ta sẽ không thua."

Điều Lưu Bị muốn chính là câu nói này, hấn nhất thời mừng rỡ:

"Vân Trường và Dực Đức cũng nói như vậy, ta còn lo lắng là bọn họ an ủi ta, có câu nói này của cậu thì ta yên tâm rồi."

"Vết thương của Tử Long đã khá hơn chưa?"

Đi một hồi, Lưu Bị lại quan tâm hỏi.

"Không sao rồi!"

Triệu Vân vung tay cười nói:

"Giờ gặp quân Tào vẫn có thể giết vào giết ra như thường."

Lúc này, Lưu Bị đổi đề tài, trở lại mục đích chính là hấn tìm Triệu Vân hôm nay, hấn cười nói:

"Ta cảm thấy công tử Cảnh hình như không giống con em thế gia, Tử Long cảm thấy thế nào?"

Triệu Vân lắc đầu:

"Thuộc hạ không biết con em thế gia như thế nào nên khó trả lời câu hỏi của chủ công."

"Nhưng cậu và hần đã cùng nhau trải qua không ít chuyện ở Nhữ Nam, ta cảm thấy cậu là người hiểu hần rõ nhất, chính xác hơn là hiểu rõ lai lịch của hần nhất, Từ Long, cậu hiểu ý của ta không?"

Luru Bị cười cười nhìn Triệu Vân.

Triệu Vân yên lặng một lúc rồi nói:

"Thuộc hạ hiểu ý của chủ công."

"Vậy cậu nói cách nhìn của cậu xem thế nào?"

Luru Bị không buông tha hỏi tới.

Triệu Vân có chút do dự, hần cắn chặt môi, nhớ lại câu nói trước khi chết của Thụ tá Ngũ Tu, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu:

"Chủ công quá lo lắng rồi, trước lúc Thụ tá kia chết còn hi vọng thuộc hạ mang công tử Cảnh về Kinh châu, thuộc hạ tin là tên Thụ tá kia không gat người."

Trên mặt Luru Bị thoáng hiện lên vẻ thất vọng, trong mắt hiện lên sự không thích nhưng nhanh chóng biến mất, cười nói:

"Thật ra thì ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, ta đang định đi tìm Cảnh Thăng nói chuyện Giang Hạ, cậu tiếp tục luyện binh đi."

Nói xong, Luru Bị xoay người rời đi, Triệu Vân nhìn theo bóng lưng chủ công mà trong lòng thở dài một cái.

... . . .

Chuyện đấu kiếm hôm nay thật ra Luru Bị có nghe tiếng, mặc dù hần cũng rất hứng thú nhưng không tới đài đấu kiếm làm gì, nếu hần xuất hiện trên đài thì sẽ không công bình với Thái Tiến.

Bên trong quan phòng, Khoái Việt tường thuật cặn kỹ quá trình đấu kiếm hôm nay, Khoái Việt cũng rất cảm khái:

"Ty chức phải chúc mừng chủ công, Kinh châu lại được thêm một lương tướng, với ánh mắt của ty chức, công tử Cảnh tuy là thiếu niên nhưng tâm trí đã sớm trưởng thành, sự bình tĩnh của công tử khiến cả Hán Thăng cũng mặc cảm, đây là đại tài của thống soái!"

Luru Biểu hít mắt lại, đánh hổ phải dựa vào thân huynh đệ, ra trận phải là cha con binh, hần rất hi vọng tộc nhân của mình có nhiều nhân tài, có thể thay hần chinh chiến tứ phương, giúp hần thoát khỏi sự bó buộc trong Kinh châu, nhưng đáng tiếc đám con cháu bây giờ khiến hần rất thất vọng.

Hôm nay Luru Cảnh mang đến cho hần một tia hi vọng, ngày thứ nhất Luru Cảnh khiến hần ngạc nhiên, lời khen của Khoái Việt và Hoàng Trung đã khiến sự tin tưởng của hần kiên định hơn.

Lúc này, Khoái Việt lại thấp giọng nói:

"Chẳng qua ty chức còn một câu muốn nói, hi vọng chủ công lưu tâm một chút."

"Ông nói đi!"

Khoái Việt đang định mở miệng thì có thị vệ đứng ngoài cửa bẩm báo:

"Khởi bẩm chủ công, Luru hoàng thúc có việc gấp cầu kiến."

Khoái Việt nuốt ngay ý nghĩ vào trong bụng, ánh mắt hơi có chút hưng phấn liền trở nên lạnh nhạt:

"Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là hy vọng chủ công bồi dưỡng công tử Cảnh thật tốt!"

Hần vốn định nói chủ công không nên để Luru Cảnh qua lại quá mật thiết với Luru Bị, nhưng vào thời khắc mấu chốt, cái tin Luru Bị cầu kiến khiến Khoái Việt thay đổi chủ ý, Luru Cảnh lui tới mật thiết với Luru Bị chưa chắc đã phải chuyện xấu với Kinh châu.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Có người vui có người buồn

Lưu Biểu đưa mắt nhìn Khoái Việt, hẳn hiểu là Khoái Việt không nói thật, chẳng qua nếu ông ta không chịu nói thì Lưu Cảnh cũng không hỏi làm gì, đành dặn thị vệ:

"Mời Huyền Đức công vào đây nói chuyện."

Không lâu sau, thị vệ dẫn Lưu Bị vào quan phòng, vừa vào cửa Lưu Bị đã chấp tay cười nói:

"Đệ đặc biệt tới chúc mừng huynh trưởng có được một đứa cháu là lương tài."

"Ài! Đừng có tăng nó lên tận mây xanh, chẳng qua chỉ là một trận đấu kiếm mà thôi, nếu hiền đệ mà tiếp tục nói chuyện này là ta trốn đấy."

Nói xong, Lưu Biểu tỏ ra là mình muốn rời đi.

Lưu Bị liên tục khoát tay:

"Được rồi! Đệ thừa nhận là tới vì chuyện khác, không phải chuyện công tử Cảnh, huynh trưởng ngàn vạn lần đừng chạy trốn."

Hai người liếc nhau một cái, cùng nhau cười lớn, Lưu Biểu mời Lưu Bị vào phòng ngồi xuống. Lưu Bị quả nhiên không đề cập tới chuyện Lưu Cảnh, nhưng cũng không đề cập tới chuyện Trần Tôn, Trương Vĩ tạo phản ở Giang Hạ.

"Bị tới Kinh châu đã được một tháng rồi, nhận được sự nhiệt tình khoản đãi của huynh trưởng, lương thảo không thiếu, Bị vạn phần cảm kích, hôm nay đặc biệt tới từ giã huynh trưởng."

Tin tức này khiến cho Lưu Biểu kinh hãi:

"Hiền đệ muốn đi đâu?"

Lưu Bị cười khỏ:

"Đệ và Mã Thạ Thành là bạn cố tri, định đi Tây Lương nương tựa."

Mã Thạ Thành chính là Tây Lương Mã Đằng. Lưu Biểu nghe nói Lưu Bị đi nương tựa Mã Đằng thì chân mày không khỏi nhú một cái, Khoái Việt ở một bên tiếp lời hỏi:

"Muốn từ Kinh Tương tới Tây Lương phải đi Hán Trung và Quan Trung, Hoàng thúc đi kiểu gì đây?"

"Ta định mượn đường Ba Thục, tới Văn Quận rồi tới Tây Khương, sau đó vòng ra đường chính tới Lương châu."

Đây chẳng qua chỉ là một cách nói ám chỉ, trong lòng Lưu Biểu có chút bất mãn nhưng không lộ thanh sắc nói:

"Có người nói xấu sau lưng hiền đệ à? Sao hiền đệ có thể đưa ra hạ sách này."

"Đều không phải, không có ai ám hại Bị."

"Vậy là đệ chê ta chiếu cố không chu toàn, không cung cấp đủ lương thảo?"

Lưu Bị vẫn lắc đầu nói:

"Huynh trưởng đối với đệ ân trọng như núi, lương gạo chỉ nhiều không ít, sao dám nói huynh trưởng chiếu cố không chu toàn."

"Vậy vì sao hiền đệ phải rời khỏi Kinh châu, bỏ ta mà đi?"

Ánh mắt Lưu Biểu trở nên sáng rực, bộ mặt giống như muốn hưng sư vấn tội.

Lưu Bị cười khỏ nói:

"Cũng không phải Bị muốn rời Kinh châu, chẳng qua cảm thấy không công mà hưởng lộc nên vô cùng bất an..."

Không đợi Lưu Bị nói xong, Lưu Biểu bỗng nhiên tỉnh ngộ, không khỏi cười ha hả đứng lên, tay chỉ Lưu Bị thờ dài nói:

"Hiền đệ à! Muốn ngu huynh nói đệ thế nào đây, giữa hai chúng ta có gì mà không thể nói thẳng? Cần gì phải lượn lờ vòng quanh, làm cho ta tưởng rằng mình đã mắc tội hiền đệ, hiền đệ nói thẳng đi, rốt cuộc đệ muốn làm gì?"

Lưu Bị nói vòng vèo như vậy nhưng không phải là dư thừa, nếu như hẳn nói mình muốn đi đánh Trương Vĩ, Trần Tôn, Lưu Biểu chưa chắc sẽ đáp ứng, sẽ cho rằng Lưu Bị hẳn có ý đồ khác, nhưng hẳn vòng vo tam quốc một hồi, chính là tìm đường sống trong cái khe hẹp.

Mà thật ra chuyện gì chẳng vậy, nói thẳng, trực tiếp mặc dù sẽ có thành ý, nhưng người ta lại đánh giá là mình cứng rắn, khiến cho người khác không có tâm lý chuẩn bị, từ đó có mâu thuẫn trong lòng, chuyện đáng nhẽ thành mà không xong.

Từng việc một, chậm một chút, chuyện khó cũng trở nên dễ dàng, đòi người thường có câu 'khéo đưa đẩy' đã chứng minh chân lý trên. Khéo đưa đẩy tuyệt không phải chuyện xấu, khéo đưa đẩy đồng nghĩa với việc từ từ mà làm, là một loại thủ đoạn giao tiếp giữa người với người, vừa kín đáo, vừa có thời gian trung hòa, cho người khác suy tính, tạo cảm giác hòa đồng, có thể tiêu trừ ngăn cách giữa hai người.

Lưu Bị là người sành sỏi, đạo lý này sao hắn có thể không biết, hắn không đề cập tới việc đi nương tựa Lưu Chương mà lại nói đi nương tựa vào Mã Đằng, khiến cho người ta nghĩ rằng hắn đang có suy tính hoang đường, hoang đường thì thường có duyên có, tìm hiểu một chút rồi thương lượng. Nếu ngay từ đầu hắn nói đi nương tựa Lưu Chương, Lưu Biểu chắc chắn có ý nghĩ khác.

Nếu lời đã nói rõ, Lưu Bị không vòng vo nữa mà trực tiếp đưa ra yêu cầu của mình:

"Nghe nói Trần Tôn, Trương Võ tạo phản ở Giang Hạ, Bị nguyện thay huynh trưởng phân ưu."

Chuyện Trần Tôn, Trương Võ phản tạo phản ở Giang Hạ, Lưu Biểu đang thương nghị với chúng tướng, vẫn chưa quyết định nên làm thế nào. Nếu Lưu Bị chủ động đề cập tới, Lưu Biểu thoáng suy nghĩ một chút liền vui vẻ đáp ứng:

"Nếu hiền đệ có lòng, vậy thì nhờ cậy hiền đệ, chẳng qua là quân Kinh châu mới vừa từ Tú châu trở về, sĩ tốt mệt mỏi, chỉ có thể giao cho hiền đệ hai chục ngàn quân, lương thảo hậu cần thì hiền đệ không cần lo lắng, ngoài ra ta còn cho Vương Uy tướng quân làm phó tướng, hiệp trợ hiền đệ tiêu diệt loạn phi."

Lưu Biểu mặc dù đồng ý để cho Lưu Bị xuất chinh, nhưng những vấn đề thuộc về nguyên tắc lại không qua loa chút nào, quân đội sẽ không cho nhiều, quân quyền cũng sẽ không giao cho Lưu Bị.

Điều này đã nằm trong dự liệu của Lưu Bị, hắn khẽ mỉm cười:

"Hết thầy nghe theo huynh trưởng an bài."

Lúc này, Khoái Việt vốn giữ im lặng bỗng nhiên cười nói:

"Ty chức đề nghị chủ công nên để công tử Cảnh theo Huyền Đức xuất chinh, rèn luyện năng lực."

Khoái Việt vốn định đề nghị không nên để Lưu Cảnh lui tới mặt thiết với Lưu Bị, nhưng có một số việc không đi sâu tìm hiểu sẽ không biết lợi hay hại, kết quả mối quan hệ giữa Lưu Cảnh và Lưu Bị thế nào, Khoái Việt sẽ lùi lại một hai năm rồi đánh giá cũng không muộn.

Thật ra thì Khoái Việt còn có một dụng ý sâu hơn, trận đấu kiếm hôm nay đã đẩy Lưu Cảnh về phe đối lập với Thái gia, nghe nói võ nghệ của Lưu Cảnh là do Triệu Vân truyền thụ, vậy có thể đẩy Lưu Bị vào phe đối lập với Thái gia hay không?

Lưu Biểu cũng không phản đối đề nghị này, hắn khá là hi vọng vào Lưu Cảnh, hắn cũng biết đóng cửa sẽ không tạo ra được xe tốt, nếu có cơ hội xuất chinh, cho Lưu Cảnh theo rèn luyện cũng không phải là chuyện xấu.

Lưu Biểu trầm ngâm một chút liền cười nói:

"Vậy thì ngu huynh đành nhờ hiền đệ trông giúp đứa cháu ngọc kia vậy."

... .

Trong một gian phòng ở hậu viện Thái phủ, màn cửa sổ đã được buông xuống để che ánh mặt trời, ánh sáng trong phòng không nhiều lắm. Lúc này, căn phòng tràn ngập mùi thuốc, Thái Tiến nằm ở trên giường nhỏ, sắc mặt vàng khè, tinh thần uể oải tiêu tụy, không còn chút thần thái quyết tâm nào nữa.

Hai y tượng vừa mới đổi thuốc cho hắn, em Thái Tiến là Thái Hoành ngồi ở bên giường, cẩn thận cho hắn uống thuốc. Đột nhiên ở cửa có người thấp giọng nói:

"Gia chủ tới!"

Thái Mạo chấp tay đi vào phòng, mặt già như mặt ngựa, tâm tình hôm nay của Thái Mạo quả thực không tốt, không chỉ bởi vì Thái Tiến thua trong đấu kiếm làm suy giảm danh vọng của Thái gia.

Còn có một ... chuyện khác, hắn vừa nhận được tin tức chủ công đã đồng ý cho Lưu Bị dẫn quân đi trấn áp Trương Võ, Trần Tôn, chuyện quan trọng như vậy mà châu mục không thương lượng gì với hắn cả.

Vốn Thái Mạo định đề cử tộc đệ Thái Trung dẫn quân đi trấn áp Trương Võ, Trần Tôn, một mặt có thể chuộc tội danh thảo phạt giặc Cam Ninh thất bại năm ngoái, mặt khác có thể cài cắm người của Thái gia vào thế lực trong quân đội ở Giang Hạ, nơi mà Hoàng Tổ đang chiếm giữ vị trí độc tôn, có thể nói là một mũi tên hạ hai con chim.

Không ngờ chủ công lại để cho Lưu Bị dẫn quân đi, hoàn toàn phá hỏng kế hoạch của hắn, khiến tâm tình Thái Mạo cực kỳ không tốt.

Thái Mạo đi vào phòng, Thái Hoành vội vàng quỳ xuống hành lễ bái:

"Bái kiến gia chủ!"

Thái Mạo gật đầu một cái, đứng bên giường bệnh lạnh lùng nhìn Thái Tiến, có câu nói, kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc, câu này mặc dù có hơi thô lỗ nhưng ý nghĩa cũng gần tương tự như vậy.

Thái Tiến thất bại lần này khiến Thái Mạo vô cùng thất vọng, hắn ôm hi vọng quá lớn vào chuyện này, không tiếc vận dụng tài nguyên gia tộc để tuyên truyền khắp Tương Dương, nhưng cuối cùng, kỳ vọng quá cao, thất vọng lại càng nhiều.

Khuôn mặt lạnh lùng của gia chủ khiến Thái Tiến vô cùng thấp thỏm, mỗi hắn giật giật, ngập ngừng nói:

"Cháu phụ kỳ vọng của gia chủ, cam nguyện chịu phạt."

"Chuyện xử phạt sau này hãy nói đi!"

Thái Mạo hỏi Thái Hoành:

"Thương thế của nó thế nào?"

"Hồi bẩm gia chủ, thương thế của Tam ca không đáng lo ngại, không tổn thương đến nội phủ và gân cốt, y tượng nói chỉ cần nghỉ ngơi một hai tháng là ổn."

Thái Tiến là con của Thái Diễm, Thái Diễm là em của Thái Mạo. Thái Diễm hiện giờ đang giữ chức Thái thú Ba Quận, không có ở Tương Dương, trước khi đi hắn đã đem con trai phó thác cho Thái Mạo. Giờ Thái Tiến bị thương, Thái Mạo cũng khó mà ăn nói với huynh đệ, cho nên đặc biệt tới hỏi thăm một câu, nghe nói thương thế không đáng lo thì cũng thở phào, lại hỏi Thái Tiến:

"Vì sao lần này thất bại?"

Ánh mắt Thái Tiến hiện lên sự thống khổ, sau khi thua trận sự phụ đã nói, võ công của hắn tốt hơn Lưu Cảnh, toàn diện hơn Lưu Cảnh, nhưng hắn thua vì nguyên nhân khinh địch.

"Cháu. . . không ngờ hắn có kinh nghiệm, cháu. . . khinh địch."

"Kinh nghiệm?"

Trong mắt Thái Mạo hiện lên sự nghi ngờ:

"Hắn có kinh nghiệm gì?"

"Sự phụ nói hắn có. . . . kinh nghiệm chém giết rất phong phú."

Trong lòng Thái Mạo càng thêm nghi ngờ:

"Cháu của chủ công sao lại có kinh nghiệm chém giết, đúng là khiến người ta khó hiểu."

Chẳng qua ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu Thái Mạo thì đã bị con gái cắt đứt, Thái Thiếu Dur mặc bộ đồng phục võ sĩ màu đỏ vọt vào phòng:

"Tam ca, mọi người quyết định tối nay dẫn theo dũng sĩ Thái gia tới giết tên khốn kiếp kia, báo thù cho Tam ca."

Thái Mạo quay đầu lại, cảm tức nhìn con gái:

"Con đang nói cái gì?"

Thái Thiếu Dur không ngờ cha lại ở đây, nàng sợ hãi rung mình, cúi đầu:

"Không có. . . Con không nói gì?"

Thái Mạo càng thêm tức giận, trong quan trường thì không được như ý, con cháu trong nhà lại khiến hắn không hài lòng, ngay cả con gái của hắn cũng biến thành tình gây họa.

Thái Mạo nặng nề hừ một tiếng, xoay người đi liền, đi tới cửa quay đầu cảnh cáo con gái:

"Ta cảnh cáo con, Lưu Cảnh tương lai sẽ là chồng của con, nếu con đã thương nó, ta sẽ cho con cả đời thù góa thờ chồng!"

"Không!"

Thái Thiếu Dư kinh hoàng hô to:

"Cha, con không muốn gả cho hắn."

"Chuyện này không do con quyết định."

Thái Mạo ném một câu nói xuống rồi bỏ đi, Thái Thiếu Dư đuổi theo mấy bước, kêu lên:

"Cha! Cha!"

Nhưng Thái Mạo không để ý tới nàng, bước đi rất nhanh Thái Thiếu Dư nhìn theo bóng lưng kiên quyết của cha ủy khuất rơi nước mắt. Một lúc sau, nàng lau nước mắt, cắn chặt răng:

"Ta tuyệt không gả cho cái tên thô lỗ khốn kiếp ấy!"

... ..

Lúc hoàng hôn, có một chiếc xe ngựa đậu trước cổng Lưu phủ, một công tử trẻ tuổi mặc cẩm bào xuống xe, đi lên bậc tam cấp nhìn người gác cổng thì lễ, nói:

"Tại hạ Khoái Kỳ, phụng mệnh bá phụ tới đưa thiệp mời cho công tử Cảnh, xin quân sự chuyển cho công tử."

Nói xong, hắn lấy một cuốn trục màu trắng đưa cho quân sự, quân sự kia có chút khó hiểu, hắn là quân sự đương nhiên biết nhiều loại lễ nghi.

Bình dân mời khách chỉ cần phái một đứa nhỏ hoặc nha hoàn đi là được, gia đình trung lưu hơi có địa vị sẽ mang tới một cái thẻ tre, bày tỏ tôn trọng đối phương, gia đình quyền quý mời khách sẽ dùng giấy da dê để viết thiệp mời.

Chỉ có tiệc mời của người cực kỳ tôn quý mới có thể dùng cuốn trục bằng lụa cẩm mời khách, Khoái công mời khách, không những phái con cháu trong nhà tới đón, mà còn đưa tới thiệp cẩm, loại lễ này bình thường không mấy khi dùng.

Quân sự gác cổng là chủ quản cửa phủ của Lưu Biểu, kiến thức đương nhiên rộng rãi, bản thân hắn không cần quan tâm tới thiệp cẩm, nhưng thái độ của Khoái Việt với công tử Cảnh khiến hắn rất kinh ngạc, chỉ có một trận đấu kiếm mà danh tiếng công tử Cảnh đã cao tới mức này rồi sao?

"Khoái công tử xin đợi một lát!"

Quân sự gác cổng chạy như bay về phía đông viện, không lâu sau, Lưu Cảnh ăn mặc chỉnh tề vội vã từ bên trong phủ đi ra, hắn đã đợi một lúc lâu.

Khoái Kỳ cũng đi xem trận đấu kiếm hôm nay nên nhận ra Lưu Cảnh, vội vàng hành lễ:

"Để cho công tử Cảnh đợi lâu, tại hạ Khoái Kỳ, phụng mệnh của bá phụ đặc biệt tới đón tiếp công tử Cảnh."

Lưu Cảnh vốn định tự mình tới Khoái phủ, không ngờ Khoái Việt lại vô cùng trịnh trọng, không chỉ đưa thiệp cẩm mà còn đích thân phái cháu tới đón, lễ nghi quá cao khiến hắn có chút được yêu mà sợ, nên nhớ đây là Khoái thị, thế gia đứng thứ hai ở Kinh - Tương.

Chỉ có tiệc mời những đại nhân vật như Lưu Biểu, Thái Mạo mới có thể dùng trọng lễ thế này, hắn chỉ là một đứa cháu họ nho nhỏ của Lưu Biểu, vậy mà đối phương dùng lễ long trọng như vậy khiến cho Lưu Cảnh có chút cảm động.

"Để cho quý phủ hao tâm như vậy, Lưu Cảnh thẹn không dám nhận."

Khoái Kỳ khẽ mỉm cười:

"Công tử Cảnh hôm nay đánh bại Thái Tiến đã trở thành sự kiện được vạn người bàn tán, Khoái gia có thể là người đầu tiên mời công tử tới dự tiệc đã là vinh hạnh rồi, công tử Cảnh mời lên xe ngựa."

Hắn làm thế mời, tư thái ưu nhã ung dung khiến Lưu Cảnh sinh lòng kính ý, không hổ là công tử thế gia, rất tao nhã lịch sự, phong độ ung dung, chỉ một hành động cũng khiến hắn nghĩ Khoái gia khác với Thái gia.

Hai người ngồi xe ngựa, xe ngựa chuyển bánh chạy về phía Khoái phủ ở phía nam Tương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thế gia đứng thứ hai Kinh - Tương

Xe ngựa chậm rãi dừng lại ở trước cửa Khoái phủ, trên bậc thang, Khoái Việt dẫn mấy theo mấy người trẻ tuổi đứng chờ, Khoái Việt đầu đội Phù Dung quan, mặc một cái áo da điều quý. Hắn là chủ nhân, ăn mặc sang trọng cũng là cách tôn trọng đối với khách nhân.

Mấy người trẻ tuổi phía sau chỉ mặc trường bào bình thường, đầu đội binh khăn, phong cách thoải mái, hôm nay lễ nghi tuy rằng cao nhưng tiệc rượu lại chỉ là tiêu yến, người không nhiều, chỉ tầm năm sáu người ngồi với nhau.

Lưu Cảnh xuống xe ngựa, bước nhanh tới thi lễ:

"Đề cho Khoái công chờ lâu, Lưu Cảnh thất lễ."

Khoái Việt đi xuống bậc thang, cười híp mắt nói:

"Lần đầu tiên thấy công tử Cảnh, ta đã cảm thấy thân thiết, hôm nay tụ họp ở đây cũng là nhân duyên. Nào, tới đây, ta giới thiệu cho công tử Cảnh mấy vị tài tử trẻ tuổi ở Kinh châu."

Khoái Kỳ đương nhiên không cần giới thiệu, hai người đã làm quen trên đường tới đây. Sau lưng Khoái Việt có ba người trẻ tuổi, một người trong đó có vóc dáng khá giống Khoái Kỳ, Khoái Việt cười giới thiệu:

"Đây là khuyến tử Thạch, đang đi học ở Long Trung."

Khoái Việt có ba con trai, con trai trưởng và con trai thứ đều đang làm quan bên ngoài, chỉ có con trai thứ ba Khoái Thạch theo hầu bên cha, năm nay chỉ có mười chín tuổi.

Khoái Thạch vội vàng hành lễ, nói với nhau mấy câu khách khí, Khoái Việt lại giới thiệu một người khác:

"Đây là cháu họ của ta, họ Mã tên Lương, tên chữ Quý Thường, người Nghi thành Tương Dương, là bạn tốt cùng học với khuyến tử, hôm nay cũng tới chung vui."

Lưu Cảnh thấy trong lòng may mắn đối phương quả nhiên có một đám lông mày trắng, tướng mạo thanh kỳ, không khỏi cười nói:

"Mã thị ngũ thường, bạch mi tối lương (1), Lưu Cảnh đã sớm nghe danh, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền."

(1) Câu này được trích từ Hồi 52 của Tam Quốc Diễn Nghĩa, có nghĩa là trong năm anh em nhà họ Mã, Mã Lương là giỏi hơn cả. Mưu sĩ Y Tịch nói với Lưu Bị rằng: "Ô Kinh, Tương này có năm anh em họ Mã, cùng có danh tiếng. Nhưng chỉ có người tên là Lương, tự Quý Thường có lông mày trắng là giỏi hơn cả. Làng xóm đã có câu ca dao: "Mã thị ngũ Thường, bạch mi tối lương". Sao ngài không cho mời người ấy đến bàn mưu định kế?."

Mã Lương tuổi tác cũng không lớn, tầm mười bảy mười tám tuổi, thất lưng đeo một thanh bội kiếm, hần hơi mỉm cười đáp lễ nói:

"Hôm nay ta cũng đi xem công tử Cảnh đấu kiếm, công tử Cảnh động thì nhanh như ưng, tĩnh thì như thái sơn, làm Quý Thường kính nể vạn phần."

"Quý Thường huynh quá khen!"

Người cuối cùng tuổi chừng hai mươi, thân hình cao lớn, mặt như ngọc, ánh mắt trong suốt mà sáng ngời, chỉ đứng bên cạnh cười mà không nói, Khoái Việt dẫn Lưu Cảnh tiến lên, cười giới thiệu với hắn:

"Vị tài tử này cũng là bạn tốt cùng học của khuyến tử, họ kép Gia Cát, tên một chữ Lượng, tên chữ Khổng Minh, người quận Lang Gia, là môn sinh đặc ý nhất của Bàng Đức công."

Lưu Cảnh cảm thấy kính nể, hóa ra người này chính là Gia Cát Lượng, đây là lần đầu tiên hắn thấy đối phương nên vội vàng chấp tay thi lễ:

"Hóa ra là Ngọa Long tiên sinh, ngưỡng mộ tài học cao vời của Gia Cát huynh đã lâu, hôm nay được gặp quả là may mắn nhất đời của Lưu Cảnh."

Họ Gia Cát cũng là vọng tộc Lang Gia, cha mẹ Gia Cát Lượng chết sớm, hai anh em nhà Gia Cát cùng nhau nương tựa thúc phụ Gia Cát Huyền đang nhậm chức ở quận Dự Chương, sau khi Gia Cát Huyền từ quan liền cậy nhờ Kinh châu Lưu Biểu. Bốn năm trước Gia Cát Huyền bệnh qua đời, Gia Cát Lượng liền đi du học ở Tương Dương, vừa cày ruộng vừa đọc sách, báỉ Lộc Môn Bàng Đức công làm thầy.

Gia Cát Lượng xuất thân vọng tộc Lang Gia, ở Tương Dương cũng rất có danh vọng, hắn có quan hệ với cả Bàng gia, Khoái gia. Gia Cát Lượng có hai người chị, nhị tỷ thì gả cho con của Bàng Đức công là Bàng Sơn Dân, còn đại tỷ chính là vợ của Khoái Kỳ. Đây cũng là nguyên nhân hôm nay Khoái Việt mời hắn cùng dự.

Gia Cát Lượng không đi xem cuộc đấu kiếm hôm nay, hắn không quá hứng thú với chuyện mà người người ở thành Tương Dương này đang bình luận, ít nhất hắn cũng không biểu lộ sự kính ngưỡng đối với kiếm thuật của Lưu Cảnh.

Tính cách của hắn ôn hòa, ôn hòa còn có một cách nói khác là lãnh đạm, không quá thích lui tới thân mật với người khác, chẳng qua nếu Lưu Cảnh đã kính trọng hắn là Ngọa Long, hắn cũng phải biểu hiện lễ phép của mình.

Phải biết, phần lớn mọi người đều gọi hắn là 'Ngọa Long', nhưng toàn mạng ra làm trò vui trong khi đàm luận.

Gia Cát Lượng cũng thi lễ nói:

"Công tử Cảnh là thiếu niên tài cao, một kiếm định danh vọng, nhưng Khổng Minh kính nể công tử hơn khi khuyên châu mục cho Lưu hoàng thúc nương tựa, đây mới là cử chỉ đại nghĩa, tiếc cho thế nhân dốt nát."

Hắn nói câu này khiến cho Mã Lương cảm thấy lúng túng, lúc này hắn vừa tán dương Lưu Cảnh động như ưng, tĩnh như thái sơn, bây giờ Gia Cát Lượng lại chẳng thèm quan tâm tới trận đấu kiếm của Lưu Cảnh.

Khoái Việt cười ha hả:

"Lễ nghi nhiều quá mất hay, tốt nhất vào nhà rồi nói!"

Mọi người cười cười nói nói vào cửa, hôm nay Khoái Việt mời khách ở phòng khách quý, yến hội thời Tiên Tần không chia thành bàn như ngày nay, mà có quy định riêng, nếu khí trời giá rét sẽ ngồi trên giường trải da dê, trên giường đặt một cái bàn chân lùn, các loại dụng cụ như thìa, đĩa, đũa đã được dọn sẵn.

Ở giữa phòng khách quý hiện có một chậu than, trên chậu than có để một cái bệ đựng trên đó là một bình rượu hâm, trong bình rượu toàn là rượu ngon, do một thị nữ dùng thìa gỗ múc chia đều cho mọi người.

Khoái Việt là chủ nhân nên ngồi ở vị trí chủ tịch, những người còn lại chia ra ngồi hai bên, Lưu Cảnh ngồi vị trí thứ nhất bên tay trái, bên cạnh là Khoái Kỳ, đối diện là Gia Cát Lượng, bởi vì hắn cũng là khách nhân nhưng tuổi tác lại lớn hơn Mã Lương.

Hơn mười đầy tớ lục tục bưng đủ loại canh nóng, thịt thà, trái cây bày lên bàn, Khoái Việt hai tay bưng chén rượu cười nói:

"Hôm nay mời công tử Cảnh tới phủ uống rượu nhậu, đồng thời cũng là tiễn công tử, mọi người cùng uống cạn ly này bày tỏ kính ý."

Trong lòng Lưu Cảnh có chút kỳ quái, tại sao lại là tiễn? Nhưng hắn không hỏi nhiều, cùng mọi người uống một ly rượu.

Lúc này Gia Cát Lượng cười hỏi:

"Mới vừa rồi Khoái thế thúc nói công tử Cảnh phải đi xa, có phải là vì chuyện Giang Hạ không?"

Khoái Việt cười ha hả:

"Khổng Minh chân không ra khỏi cửa đã biết chuyện thiên hạ, đúng vậy, chính là chuyện Giang Hạ."

Hắn nhìn Lưu Cảnh mỉm cười nói:

"Công tử ngày mốt phải xuất chinh rồi."

Trong lòng Lưu Cảnh càng thêm nghi ngờ, lại khom người hỏi:

"Lưu Cảnh không biết gì cả, xin Khoái công chỉ dùm."

"Là thế này, Trương Võ, Trần Tôn tạo phản ở Giang Hạ, chủ công đã lệnh cho Lưu hoàng thúc dẫn hai chục ngàn quân đi bình phản, ta đề nghị chủ công cho công tử cùng đi để rèn luyện."

Lưu Cảnh mừng rỡ, nếu như vậy hắn sẽ có cơ hội lĩnh giáo võ nghệ của Triệu Vân, chuyện tới đúng lúc lắm, hắn vội vàng cảm tạ:

"Đa tạ Khoái công giúp ta hoàn thành tâm nguyện."

"Công tử không nên khách khí."

Khoái Việt vuốt râu cười, lại tiếp tục hỏi Gia Cát Lượng nói:

"Khổng Minh thấy loạn Trương Võ, Trần Tôn thế nào?"

Gia Cát Lượng hơi suy nghĩ một chút nói:

"Giang Hạ là địa bàn chiến lược, có vị trí trọng yếu, có quan hệ rất sâu với Đông Ngô, năm đó Tôn Kiên chết ở Giang Hạ, Đông Ngô thù Giang Hạ vô cùng nhưng chẳng qua hiện giờ lực bất tòng tâm. Lúc này Tôn Quyền tại vĩ đã được một năm, nội chính yên bình, ta nghe nói đại tướng Lỗ Túc từng khuyên hắn thừa dịp Tào Tháo không rảnh xuôi nam, nhân cơ hội tiến quân Kinh châu. Tuy bị Trương Chiêu và đám trọng thần phản đối, nhưng qua việc Lỗ Túc được trọng dụng, có thể thấy Tôn Quyền có lòng lấy Kinh châu."

May mà năm ngoái có loạn Tôn phủ ở Lư Lăng và loạn Lý Thuật ở Lư Giang nên Tôn Quyền không dám đường đột động binh, động binh thất bại sẽ ảnh hưởng tới địa vị của hắn.

Cho nên biện pháp tốt nhất hiện giờ chính là dò xét, khơi mào Giang Hạ nội loạn chính là thủ đoạn dò xét tốt nhất. Nếu như Giang Hạ kịp thời bình loạn,

Đông Ngô sẽ không động binh, nếu như loạn Giang Hạ trở nên mạnh mẽ, Đông Ngô tất nhiên sẽ thừa dịp loạn lạc xuất binh Giang Hạ, cho nên ta đoán đại quân Đông Ngô đang chờ đợi thời cơ."

Phân tích của Gia Cát Lượng khiến mọi người trầm tư, Lưu Cảnh suy nghĩ rồi hỏi:

"Khổng Minh huynh nói loạn Trương Võ, Trần có bóng dáng của Đông Ngô, vậy có căn cứ gì không?"

Gia Cát Lượng lắc đầu một cái, cười nhạt nói:

"Lượng chỉ là thư sinh, không có căn cứ gì cả, chỉ suy đoán vậy thôi."

"Nhưng suy đoán cũng phải có căn cứ mới được chứ!"

Lưu Cảnh không chịu buông tha hỏi.

Gia Cát Lượng nhìn hắn một cái, không lộ thanh sắc hỏi:

"Vậy công tử nói xem ta căn cứ vào điều gì?"

Lưu Cảnh chậm rãi nói:

"Ta cảm thấy căn cứ của Khổng Minh huynh chính là cách bài bố binh lực của Kinh châu."

Gia Cát Lượng ngửa đầu cười một tiếng, đưa ngón cái lên với Lưu Cảnh, Mã Lương ở bên đường như nhận ra điều gì đó, chỉ có anh em họ Khoái là ngệt mặt, không biết bọn họ đang nói điều bí hiểm rồi.

Khoái Việt gật đầu một cái khen:

"Khổng Minh quả nhiên có tầm nhìn xa, công tử Cảnh cũng có thần giao cách cảm, quả thật là như thế, chúng ta nhận được tin tức, Đông Ngô lệnh cho Lỗ Túc làm đại tướng tới luyện binh ở Bành Trạch, trên thực tế đã an bài ba chục ngàn trọng binh thêm thường nhòm ngó Giang Hạ, cho nên đối với loạn Trương Võ, Trần Tôn, chủ công không dám vận dụng quân đội của Hoàng Tỏ trấn áp, mà phái một đội quân khác đi làm thay, nguyên nhân chính là muốn đề phòng quân Đông Ngô nhân cơ hội tập kích Sài Tang."

Mọi người cười lớn, cùng nhau tán dương Gia Cát Lượng tinh mắt, Gia Cát Lượng nhanh chóng liếc nhìn Lưu Cảnh, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi:

"Người này không phải là vũ phu, có thể nhận ra tâm ý của ta, đúng là không đơn giản!"

Mọi người lại uống mấy chén rượu, đề tài đã chuyển sang những chuyện vui vẻ, Khoái Việt cười nói:

"Công tử Cảnh, có thể đem Huyền Lân kiếm cho ta xem một chút không?"

Lưu Cảnh coi Huyền Lân kiếm đưa cho Khoái Việt, Khoái Việt chậm rãi rút ra, thưởng thức chốc lát rồi nhìn mọi người cười nói:

"Mọi người có biết thanh kiếm này còn có một cái tên khác không?"

Mã Lương tò mò hỏi:

"Ngoài tên Huyền Lân kiếm còn có tên gì khác?"

Khoái Việt cười thần bí:

"Thanh kiếm này ngoài tên là Huyền Lân kiếm, còn gọi là kiếm nhân duyên."

Mọi người đều ngẩn ra, Lưu Cảnh dường như nghĩ tới điều gì đó vội vàng hỏi:

"Xin Khoái công chỉ rõ!"

Khoái Việt nháy mắt mấy cái, cười híp mắt hỏi:

"Công tử Cảnh có cảm thấy Thái Thiếu Dư của Thái gia có tình cảm trời sinh với công tử không?"

Trong phòng cười to, đây là đề tài khiến người khác hứng thú, Lưu Cảnh sờ lỗ mũi một cái, hắn thật có chút không kịp phản ứng, chẳng lẽ thanh kiếm này có liên quan tới Thái Thiếu Dư?

Trong lòng hắn có chút nóng nảy, thúc giục hỏi:

"Khoái công, xin nói rõ đi! Đừng có đem tiểu chât làm trò cười nữa."

Khoái Việt cười ha hả, chỉ Lưu Cảnh rồi nói với mọi người:

"Có thấy không, có mỹ nhân trong lòng thảo nào công tử Cảnh nóng nảy."

Mọi người lại cười to, đợi một lúc sau Khoái Việt mới nói:

"Thanh kiếm này nhưng thật ra là tín vật liên hôn giữa hai nhà Thái - Lưu, đại biểu cho việc con cháu Lưu Biểu cưới con cháu Thái gia, chuyện này được quyết định hai năm trước, cho nên chúng ta phải chúc mừng công tử lấy được mỹ nhân."

Trong tiếng chúc mừng của mọi người, Lưu Cảnh lại như rơi xuống hố sâu, để hắn cưới con gái Thái gia? Hắn tình nguyện xuất gia làm đạo sĩ còn hơn, Lưu Biểu cũng quá vô đoán, đại sự chung thân cả đời như vậy lại tự ý quyết định.

Mặc dù kiếp trước Lưu Cảnh không có bạn gái, thời Tam quốc, mười sáu tuổi có thể lấy vợ, nhưng hắn tới thời đại này còn chưa được một tháng, chưa hề có ý tưởng gì về chuyện này, nhưng có một số việc không phải do hắn quyết định, tự nhiên lại có một cuộc hôn nhân không mong muốn.

Cưới con gái Thái gia! Hắn tình nguyện đập đầu tự tử còn hơn.

Hắn quả thực không thích Thái Thiếu Dur, dù để hắn cưới làm thiếp hắn cũng không làm, huống chi con gái Thái gia thì đương nhiên không thể làm thiếp.

Trong lúc Lưu Cảnh đang cảm thán số mạng của tạo hóa, Gia Cát Lượng lại thờ dài một tiếng:

"Công tử Cảnh năm vừa mới mười sáu đã có thể cưới vợ, Khổng Minh ta năm đã nhọc quán (20 tuổi), nhưng hiền thê ở nơi nào?"

Gia Cát Lượng nói câu này khiến Lưu Cảnh tỷ chết sặc, hắn nâng ly cười nói:

"Vợ của Khổng Minh huynh không phải là con gái Hoàng Gia, Nguyệt Anh sao?"

Câu này vừa mới dứt lời, cả sảnh đường đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn hắn, ngay sau đó cười to.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trời sinh một đôi

Cả sảnh đường cười to, Gia Cát Lượng vừa xấu hổ vừa giận, mặt mũi đỏ bừng, im lặng không nói, Lưu Cảnh cũng biết mình lỡ lời, vừa nãy Gia Cát Lượng rõ ràng nói chưa lấy vợ, mình lại đi tiết lộ thiên cơ, nhưng hắn cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể cười khan hai tiếng.

Lúc này bọn họ đã ăn uống hơn nửa canh giờ, ai cũng đã uống mười mấy chén rượu, Khoái Việt thấy hứng đã hết liền cười nói:

"Công tử Cảnh ngày mốt phải xuất chinh, nên về sớm nghỉ ngơi một chút, tiệc rượu hôm nay tới đây thôi, khoản đãi không chu toàn mong công tử tha thứ nhiều cho."

Lưu Cảnh vội vàng khách khí mấy câu, nói chiều đãi cực tốt, mọi người rồi rít đứng dậy, đưa Lưu Cảnh ra phủ, Lưu Cảnh cố ý đi chậm đồng hành cùng với Gia Cát Lượng, hắn thấp giọng nói xin lỗi:

"Mới vừa rồi say rượu nói linh tinh, hi vọng Khổng Minh huynh không để trong lòng."

Gia Cát Lượng lắc đầu:

"Thôi, công tử Cảnh mới tới Kinh châu nên chưa hiểu tình hình, ta không trách công tử."

Trong lòng Lưu Cảnh có chút kỳ quái, không biết tình hình nghĩa là gì, câu nói vừa rồi của hắn có vấn đề gì sao? Hắn cũng không tiện hỏi nhiều, đành rời khỏi Khoái phủ, Khoái Kỳ vẫn chịu trách nhiệm đưa hắn về.

Trên đường về Lưu phủ, bên trong buồng xe, Lưu Cảnh không nhận được hỏi:

"Kỳ huynh, ta nói chuyện hôn nhân của Khổng Minh có gì không ổn sao?"

Khoái Kỳ khẽ mỉm cười:

"Nguyệt Anh là con gái của Hoàng Thừa Ngạn, mặc dù biết đọc sách lại hiền huệ, tài đánh đàn vô song, nhưng dung mạo xấu xí, tóc vàng mặt đen, vừa gây lại yếu, quả thực không phải tướng vương phu, cho nên người Kinh châu thăm lên đùa, giễu cợt ai xui xẻo mới phải cưới Hoàng gia tiểu thư, mặc dù đùa như vậy rất vô lễ nhưng cũng đã thành quen. Khi công tử nói Khổng Minh cưới Nguyệt Anh, hắn còn tưởng rằng công tử đang đùa hắn."

Lưu Cảnh gãi đầu, lúc này mới hiểu đầu đuôi sự việc, xem ra Gia Cát Lượng cũng rất có dũng khí, cuối cùng vẫn cưới Hoàng Nguyệt Anh.

Xe ngựa tới Lưu phủ thì trời cũng tối đen, cửa phủ đã treo hai cái đèn lồng lớn, mấy tên thị vệ bình thường đứng ở cửa cũng rút về bên trong phủ, lúc này an tĩnh dị thường, không có một ai.

Lưu Cảnh nhảy xuống xe, chấp tay với Khoái Kỳ:

"Đa tạ Khoái công tử đưa tiễn, sau này chúng ta sẽ gặp lại."

"Sau này còn gặp lại!"

Xe ngựa quay đầu đi về phía thành đông, không lâu sau liền biến mất trong bóng tối.

Lưu Cảnh kéo thân mình đi về phía bậc cửa, đúng lúc này, hần đột nhiên nghe có người gọi hần:

"Lưu Cảnh!"

Lưu Cảnh quay đầu lại thì thấy dưới gốc cây cách cửa phủ vài chục bước đường như có một người cưỡi ngựa, hần loáng thoáng nhận ra đây là vóc dáng của một cô gái, nhưng dựa vào giọng nói vừa rồi, Lưu Cảnh đã đoán ra đối phương là ai.

Lại giả bất thiện, trong lòng Lưu Cảnh cảnh giác, hần từ từ đi lên, cưỡi híp mắt hỏi:

"Là Thái cô nương sao?"

Cô gái cưỡi ngựa chính là Thái Thiếu Dư, nàng chờ Lưu Cảnh đã sắp nửa giờ, nàng lạnh lùng nói:

"Người đi theo ta!"

"Thái cô nương, quá muộn rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói!"

Lưu Cảnh đã biết chuyện thanh kiếm kia, cũng hiểu một chút vì sao nàng ta hận mình, thậm chí trong lòng còn có chút đồng tình.

Nàng thích Lưu Tông, Lưu Tông cũng thích nàng, tự nhiên mình trở thành kẻ phá đám khiến hai người đau khổ. Mà thật ra cũng không thể trách hần, tất cả là do Lưu Biểu loạn điểm uyên ương, chỉ là hần hiểu nỗi khổ của hai bên nên rất hòa nhã nói chuyện.

"Lưu Cảnh, nếu như ngươi là nam nhân thì đi theo ta!"

Thái Thiếu Dư quay đầu ngựa đi thẳng, Lưu Cảnh suy nghĩ, đằng nào hần cũng phải nói cho rõ ràng mọi chuyện.

Thái Thiếu Dư dừng ngựa trước một ngõ hẻm, nàng không mang theo dũng sĩ Thái gia, do bị cha nàng cảnh cáo nên đành buông tha ý tưởng kia.

Trong mắt nàng đầy cừu hận nhìn Lưu Cảnh tiến tới, roi ngựa chỉ một cái, mảy liễu nhúng lên quất lớn:

"Ta nói cho ngươi biết, ta thà chết cũng không gả cho cái tên khốn kiếp nhà ngươi."

Lưu Cảnh nhàn nhạt nói:

"Cô nương nên biết một chuyện, ta vốn chẳng muốn kết hôn với cô, cũng chẳng có ý niệm gì muốn cưới cô cả."

Thái Thiếu Dư ngậy người, giống như bị một chậu nước đá hắt thẳng vào đầu, lửa giận trong lòng nhất thời tắt hơn phân nửa, hồi lâu, nàng lại hỏi: "Đã như vậy, vì sao ngươi còn nhận Huyền Lân kiếm?"

Lưu Cảnh rút Huyền Lân chém hai cái rồi thu vào trong vỏ kiếm, lắc lắc đầu nói:

"Ồ trong mắt của ta, nó chẳng qua chỉ là một thanh bảo kiếm sắc bén, chẳng có quan hệ gì với nhân duyên cả. Tối nay ta mới biết thanh kiếm này có liên quan tới cô, cho nên ta quyết định không cần nó nữa."

Lưu Cảnh tỏ thái độ rõ ràng khiến lửa giận của Thái Thiếu Dư lắng xuống, nàng đang hi vọng một chuyện khác, không biết Lưu Cảnh có thể giúp nàng được như ý không.

Nàng cắn môi nói:

"Thanh kiếm này ngươi định cho ai?"

Lưu Cảnh cười cười nói:

"Việc này. . . . phải trả lại cho châu mục, dĩ nhiên, nếu như cô nương định chỉ định ai ta cũng có thể thành toàn cho cô nương, con người của ta luôn

thích tác hợp cho người khác."

Thái Thiếu Dư do dự nửa ngày nhưng không thốt lên được lời nào, bất đắc dĩ, nàng chỉ đành phải âm thầm thở dài một tiếng:

"Vậy người trả lại cho châu mực đi! Chẳng qua ta muốn biết lý do vì sao người cự tuyệt?"

"Lý do thì rất nhiều!"

Lưu Cảnh cười híp mắt nói:

"Ví như cô gái ta thích là một người ôn nhu hiền lành, xinh đẹp xuất chúng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tóm lại không phải giống như cô nương, ta muốn bá phụ có thể thông cảm cho sự khó xử của ta, sẽ không cưỡng ép ta, vậy là giải quyết xong mọi chuyện rồi đúng không?"

Mặc dù Lưu Cảnh nói đúng nhưng Thái Thiếu Dư lại nghe theo một hướng khác, hẳn rõ ràng là đang châm chọc mình, trong lòng nàng hơi có chút tức giận, nên giận nói:

"Vậy trong lòng người, ta như thế nào?"

Lưu Cảnh cười ha hả:

"Vừa nãy ta đã nói rồi, cô biết rõ rồi sao còn hỏi?"

"Người"

Tính đại tiểu thư của Thái Thiếu Dư phát tác, căm tức nhìn Lưu Cảnh nói:

"Ý người nói là ta là ngang ngược vô lễ, tướng mạo xấu xí có phải hay không?"

"Đây là cô nương tự mình thừa nhận, ta chẳng nói gì cả."

"Cái tên khốn kiếp nhà người!"

Thái Thiếu Dư đột nhiên giận dữ, phóng ngựa xông lên giờ roi quất, Lưu Cảnh đa sớm có phòng bị, không nàng xông tới đã chạy thật xa, cười lớn:

"Thái cô nương, cô hung dữ như vậy thì ai dám cưới, thanh kiếm này dù có ném trên đường cũng không ai dám nhặt."

Thái Thiếu Dư giận đến sôi máu, trơ mắt nhìn Lưu Cảnh vào cửa phủ, nàng nghiêng răng ken két, quất mạnh một roi vào thân cây.

... ..

Lưu Cảnh về nhà, đang định vào phòng thì lại có một người đi từ trong bóng tối ra nói:

"Cảnh đệ, ta tìm đệ có chút việc."

Người tới chính là Lưu Tông, Lưu Cảnh không khỏi thở dài một tiếng:

"Không phải người một nhà thì không ở chung một cửa, hai người đứng là trời sinh một đôi."

"Đệ nói gì?"

Lưu Tông không hiểu hỏi:

"Không có gì, vào nhà rồi nói chuyện!"

Nhà không khóa, Lưu Cảnh trực tiếp đẩy cửa đi vào, Lưu Tông có tâm sự lo lắng theo sau, hai người đi vào phòng của Lưu Cảnh. Căn phòng này không còn đơn sơ như lúc mới vào, tuy vậy cũng không có quá nhiều đồ đạc, có một ngọn đèn đèn đồng, một cái giường, có thể vừa nằm vừa đọc sách.

Hai người ngồi xuống, Lưu Tông bây giờ đã không còn ngạo mạn nhu trước, trận đấu kiếm này đã thay đổi rất nhiều chuyện, nhất là hắn đã tôn trọng Lưu Cảnh, do đó cũng có chút khiêm nhường, điều đó chứng minh một chân lý từ xưa đến nay: Quả đấm lớn luôn dễ nói chuyện.

"Thái Tiến bảo ta chuyển đến đệ lời cảm ơn, cảm ơn đệ đã trả lại thanh kiếm cho hắn."

Lưu Tông mở miệng trước.

"Hắn bây giờ thế nào?"

"Vẫn khá tốt! Chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, không thương tổn đến gân cốt nội tạng, nghỉ ngơi một hai tháng là có thể bình phục."

Lưu Tông do dự một chút, chuyện hắn muốn nói là chuyện về Thái Thiếu Dư nên ấp a ấp úng:

"Hôm nay Thái quân sư đã nhắc tới hôn sự của đệ, nghe giọng nói của ông ấy, hình như chuẩn bị đem Thiếu Dư gả cho đệ, Thiếu Dư khóc suốt một buổi chiều... ."

Nói tới chỗ này, Lưu Tông e ngại ngắc đầu, mắt đầy trông đợi nhìn Lưu Cảnh, khát vọng đối phương có thể hiểu lòng mình.

Lưu Cảnh đặt Huyền Lân kiểm lên bàn, giao cho hắn:

"Tôi nay đệ cũng gắp Thái cô nương, đệ cũng đã nói rõ với cô ấy là sẽ không có chuyện cưới hỏi gì cả, Tông huynh, bắt đầu từ bây giờ, thanh kiếm này là của huynh."

Lưu Tông ngờ ngác nhìn kiếm, trong lòng có một cảm giác chua xót không nói thành lời, lại có chút cảm động cộng thêm xấu hổ, hắn nhẹ nhàng vuốt ve thanh kiếm, hồi lâu, hắn thở dài một tiếng:

"Cảnh đệ, trước ta vô lễ, ta xin lỗi đệ."

Lưu Tông bản tính là một người ngạo mạn, ích kỷ, cay nghiệt, rất khó chung sống với người khác, nhưng hắn dù sao cũng là một người bình thường, cũng có mặt hướng thiện. Khi Lưu Cảnh tỏ ra khoan dung độ lượng, hắn cũng bị cảm động, cũng nguyên ý chủ động nhận sai, nói xin lỗi với Lưu Cảnh.

Nhưng đây cũng chính là điểm mị lực nhân cách của Lưu Cảnh, hắn làm người khoáng đạt, có sự lão luyện không tương xứng với tuổi tác, biết hòa đồng với mọi người, ngay cả Thái Tiến bại trên tay hắn nhưng cũng tâm phục khẩu phục.

Tuy nhiên, điều này không đại biểu cho việc hắn dễ bị bắt nạt, hắn có ranh giới cuối cùng của mình, cũng có tôn nghiêm của mình, ai dám xâm phạm ranh giới cuối cùng của hắn, làm nhục tôn nghiêm của hắn, hắn sẽ đáp lại một cách độc ác hơn, cay nghiệt hơn.

Hắn thấy Lưu Tông vì tình mà sinh đồ kị là không cần thiết, hắn vỗ bả vai Lưu Tông cười nói:

"Đệ tặng huynh thanh kiếm này không phải vì tình huynh đệ, mà vì đệ không thích Thái cô nương, đệ không biết ý nghĩa của thanh kiếm này, nếu biết đệ đã không nhận nó."

"Nhưng mà. . . . Thiếu Dư là con gái của đệ nhất thế gia Kinh - Tương, bao nhiêu người cầu còn không được, trong khi đệ lại một mực không để ý, ta thật không hiểu."

Lưu Cảnh cười hắc hắc:

"Nếu có thể cưới bốn năm vợ, có thêm nàng cũng không sao, nhưng hiện giờ mỗi người chỉ có thể lấy một vợ, đệ đương nhiên phải chọn người tốt nhất. Tông huynh, huynh không cảm thấy Thái cô nương quá yếu ớt hay sao? Cưới vợ như vậy, đệ không phục vụ nổi."

Lưu Tông yên lặng gật đầu, cũng biết ý nghĩa của từ 'yếu ớt' trong miệng của Lưu Cảnh, làm gì có chuyện yếu ớt, rõ ràng là hung dữ, quá tùy ý, không nói phải trái, hơn nữa dung mạo cũng không phải tuyệt đẹp, nhưng mà. . . . Nàng là con gái duy nhất của Thái Mạo!

Nếu như không lấy nàng ta, hắn làm sao có thể tranh đoạt quyền thừa kế Kinh châu với đại ca cơ chứ?

"Đa tạ ý tốt của Cảnh đệ, Kinh châu có một số việc đệ vẫn chưa rõ, sau này sẽ biết."

"Được rồi!"

Lưu Cảnh gật đầu một cái cười nói:

"Ngày mốt đệ sẽ theo quân đi Giang Hạ tác chiến, hy vọng sau khi đệ trở về có thể nghe tin hôn lễ của Tông huynh."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mới tới Võ Xương

Quận Giang Hạ là một quận quan trọng nằm ở phía đông Kinh châu, có Trường Giang rộng lớn chảy xuyên, mạng lưới sông ngòi ngang dọc, vận tải đường thủy hết sức tiện lợi, phía quận Giang Hạ là quận Trường Sa, bắc có quận An Lục, đông giáp quận Kỳ Xuân, từ Hạ Khẩu kéo dài tới Hán Thủy và trực tiếp tới Tương Dương, có vị trí chiến lược cực kỳ trọng yếu.

Quận Giang Hạ cũng là tiền đồn trong chiến đấu với quân Giang Đông, từ khi Tôn Kiên vượt sông công kích Lưu Biểu, quân Kinh châu và quân Giang Đông lập tức lao vào tranh đoạt chiến quanh Giang Hạ, cuối cùng Tôn Kiên bắt hạnh từ trận nơi này.

Kể từ khi Tôn Sách phát động cuộc chiến tấn công Giang Hạ vào năm Kiến An thứ 4, quận Giang Hạ luôn ở trong trạng thái chiến tranh.

Trương Võ, Trần Tôn vốn là hào tặc của Kinh châu, khi bị quân đội của Lưu Biểu tấn công thua trận liền đầu hàng Lưu Biểu, Lưu Biểu bổ nhiệm hai người bọn họ làm Quân hầu, trú binh ở trung bộ huyện Dương Tân, lâu dần cũng không chú ý gì tới họ nữa.

Hiện giờ Tôn Quyền đã kế vị được một năm ở Giang Đông, cần kiến công lập nghiệp tạo uy vọng, ánh mắt Tôn Quyền liền hướng về Giang Hạ, nhưng do địa vị không vững chắc, hẳn lo lắng một khi binh bại ở Giang Hạ sẽ nguy hiểm tới địa vị của hắn.

Trong lúc đang lo lắng thì đại tướng Lỗ Túc đưa ra một phương án, đó là khơi mào nội loạn ở Giang Hạ, chờ thời cơ, Trương Võ và Trần Tôn là đao phủ được Giang Đông nhắm ngòi.

Trương Võ và Trần Tôn đã chiếm lĩnh huyện Dương Tân, cướp bóc, tập trung binh lực tới hơn tám ngàn người, mà ba chục ngàn thủy quân Giang Đông được Lỗ Túc chỉ huy đóng quân ở hồ Bành Trạch, thêm thường nhòm ngó Giang Hạ, khiến thế cục Giang Hạ trở nên hết sức phức tạp.

Huyện Võ Xương là quận trị của quận Giang Hạ, trú binh hơn hai vạn người, đại tướng Hoàng Tổ trú đóng ở nơi này.

Ngoài ra, huyện Võ Xương còn là trung tâm thương mại của quận Giang Hạ, trên sông lớn, thương thuyền nối liền không dứt, chở đầy các loại vật liệu tới Võ Xương giao dịch, hầu như không bị ảnh hưởng bởi loạn Trương Võ, Trần Tôn.

Huyện Võ Xương tiếp giáp Trường Giang, cách Trường giang chỉ chừng một dặm, có một nhánh Tào hà (sông chuyên để vận chuyển lương thực) qua Trường Giang, thuyền thương nổi đầu đuôi nhau vào huyện thành, trao đổi mua bán ở đây.

Giữa trưa hôm nay, ba chiếc thương thuyền trọng tải chừng năm trăm thạch chậm rãi từ Trường giang rẽ vào Tào Hà, từ mực nước ở mép thuyền có thể nhận ra thương thuyền chở đầy hàng hóa.

Trên mũi thuyền giữa có một cô gái chừng mười một, mười hai tuổi, mặc dù còn thơ ngây nhưng đã có vóc dáng khá cao, để lộ ra dung mạo của một tiểu mỹ nhân.

Mặt nàng trái xoan, cằm hơi nhọn, trắng nõn nà, trong suốt như ngọc thạch, lông mày rất dài, rất đen, nhưng điểm xinh đẹp nhất lại là ánh mắt hơi ưu tư động lòng người kia.

Nàng đội một cái nón trúc được thiết kế cực đẹp, trên người có khoác một cái áo bào màu đỏ, bên trong mặc một chiếc áo da điều màu đen, thắt lưng có đeo một chiếc y đai màu bạc, chân đi một đôi giày da tinh xảo.

Người thiếu nữ này mang tới cho người xem một cảm giác đẹp rạng ngời, hông của nàng có đeo một thanh bội kiếm dài ba tấc, sau lưng có cung tên, khiến cho sự xinh đẹp mang theo một tia sát khí, làm cho người khác không dám đối mặt với nàng.

Cái biểu hiện thân phận, địa vị của nàng không phải là quần áo trên người, mà là một chiếc Hạnh Hoàng Kỳ màu đen hình tam giác, trên lá cờ có thêu một con cá chép màu vàng, đây là ký hiệu của Đào thị thương hành (hãng buôn Đào thị) ở Sài Tang.

Đào thị là vọng tộc ở Sài Tang, do buôn bán mà thành cự phú, thường hay giúp đỡ người nghèo nên có được uy vọng to lớn trong dân chúng, sức ảnh hưởng của gia tộc này không chỉ ở Sài Tang, mà ở cả Trường Giang. Chỉ cần ở khu vực Trường Giang nhắc tới cái tên Đào thị thương hành, không ai là không biết, không ai không hiểu.

Hãng buôn này có hơn tám trăm chiếc thuyền lớn, thuyền nhỏ có tới hơn ba ngàn chiếc, thuyền phu mấy ngàn người, lũng đoạn việc mua bán lương thực và muối ăn ở Trường giang. Gia chủ hiện giờ là Đào Thắng, lấy vợ họ Hoàng, chính là em gái của Hoàng Tổ, có quan hệ rất mật thiết với quan phủ Giang Hạ.

Chẳng qua gia tộc họ Đào không dựa vào thế lực địa phương mà biệt lập độc hành, cộng thêm sức ảnh hưởng lớn của Đào thị thương hành mà Đào Thắng trở thành khách quý của cả Tôn Quyền và Lưu Biểu.

Vào Tào Hà phải qua kiểm tra, bên trong Tào Hà đã có hơn một ngàn chiếc thuyền đang đợi, họ đang xếp hàng đợi kiểm tra vào thành.

Nhìn thấy thuyền có cắm cờ cá chép, thuyền bè hai bên vội rút tránh sang một bên, khiến cho ba chiếc thuyền đi lại rất tiện lợi, không cần xếp hàng mà trực tiếp đi tới chỗ trạm gác cuối sông.

Thủy thủ đoàn của các thương thuyền xung quanh vội rút thấp giọng nghị luận về cô gái đứng ở mũi thuyền:

"Mọi người nhìn xem, kia có phải là con gái của lão Đào không?"

"Rất có thể, ông nhìn nón trúc trên đầu cô ta mà xem, hình như có khảm bảo thạch, đang chiếu lấp lánh, lại còn bội kiếm và cung tên nữa chứ!"

Cô gái hồn nhiên không để ý tới tiếng nghị luận xung quanh, nàng đang tập trung tinh thần nhìn về phía đội quân thuyền đang tiến tới, thanh thế của đội quân thuyền này rất lớn, ước chừng mấy trăm chiếc chiến thuyền.

Lúc này, ở khoang sau lưng nàng có một nam tử trung niên chừng 40 tuổi bước ra, người này mặc cẩm bào màu trắng, mặt mũi gầy gò, ánh mắt trong suốt, râu đen ba chòm dài tới ngực. Hắn nhìn Thủy môn (cửa sông để vào thành) cách đó không xa, thấy sắp vào thành nên nhìn thiếu nữ cười nói:

"A Nhân, sắp vào thành rồi, vào khoang đi!"

Cô gái gật đầu một cái, nở nụ cười ngọt ngào, ngón tay của nàng chỉ về phía đội quân thuyền hỏi:

"Cậu, kia là đội thuyền gì vậy?"

Nam tử trung niên lúc này mới nhận ra trên sông có đội quân thuyền, hấn trầm ngâm một lúc, sắc mặt trở nên nghiêm túc, nói nhỏ:

"Đây chẳng nhẽ là thủy quân của Hoàng Tô?"

"Không! Đó nhất định là viện quân của Trương Dương."

Một thiếu niên chừng 16, 17 tuổi từ trong khoang thuyền đi ra, người này thân cao tám thước, mắt hổ mày rậm, vóc người khỏe mạnh và khôi ngô, thắt lưng đeo một thanh bội đao sắc bén, cả người tràn đầy lực lượng.

Hắn nhìn đội thuyền cười lạnh nói:

"Một ngày nào đó, cháu nhất định sẽ tự tay thu lấy đội thuyền này để tăng cường quân uy."

Nam tử trung niên bất đắc dĩ cười khổ một tiếng:

"Chuyện ta hối hận nhất bây giờ là mang huynh muội cháu tới đây, nhất là cô nhóc này, vạn nhất xảy ra chuyện thì ta biết ăn nói thế nào với mẹ cháu?"

Cô gái thân nhiên cười nói:

"Cậu, chẳng phải anh cháu đã bảo đảm là, chỉ cần Lô mã chứ tuyệt không gây họa, Tứ ca, đúng không?"

Thiếu niên gật đầu:

"Cháu chỉ bày tỏ chí hướng thôi, sẽ không rước họa vào thân, cũng không ảnh hưởng tới đại sự của cậu."

Dừng một chút, thiếu niên lại lo âu hỏi:

"Cậu, viện quân Kinh châu đã đến, đương nhiên là sẽ đi đánh Trương Võ, Trần Tôn, trong khi đó Lô mã lại đang ở trong tay Trương Võ, vì sao chúng ta không trực tiếp tới huyện Dương Tân?"

Nam tử trung niên lắc đầu:

"Với thân phận hai người làm sao có thể gặp được Trương Võ, đợi lát nữa chúng ta gặp Tô công, bảo ông ấy phái người tới tìm Trương Võ đòi chiến mã, hai đứa cứ yên tâm đi!"

Lúc này, có một quân sự ở thương thuyền đi đầu hô to:

"Vào Tào Hà!"

Đến trạm gác trên Tào Hà, nam tử trung niên vội vàng nhìn huynh muội nói:

"Vào khoang đi! Vào Tào Hà sẽ có Đào quân sự ra giao thiệp, chúng ta không cần gây chú ý với người khác."

Hai huynh muội gật đầu, đi theo nam tử trung niên vào khoang thuyền, cô gái đi ở sau cùng, nàng dừng bước, quay đầu nhìn về phía đội quân thuyền trên mặt sông.

Đội quân thuyền lướt qua thương thuyền của họ, trên một con thuyền lớn, nàng dường như nhìn thấy một tướng quân thiếu niên cảm thương đang nhìn chăm chú vào bọn họ...

Lưu Bị suất lĩnh hai chục ngàn quân Kinh châu đi thuyền từ Trương Dương tới huyện Võ Xương, nhiệm vụ đầu tiên của họ là phải bảo vệ an toàn cho huyện Võ Xương, sau đó sẽ tiến vào trong huyện Dương Tân, tiêu diệt Trương Võ, Trần Tôn.

Trên thuyền lớn, Lưu Cảnh lặng lẽ nhìn đội thương thuyền dày đặc cách đó không xa. Lúc này, hắn đã mặc khôi giáp, đầu đội Ung Lăng khôi, người khoác Ngự Lân giáp, tay cầm một cái ngân thương dài chừng hai trượng, tạm thời đảm nhiệm chức vụ Truân trưởng.

Lưu Cảnh rất thất vọng với lần xuất chinh này, vốn hắn định lợi dụng cơ hội này để lĩnh giáo thuật cưỡi ngựa bắn cung của Triệu Vân, nhưng Lưu Bị lại quyết định đi thuyền, khiến kỳ vọng của hắn biến mất.

Cưỡi ngựa bắn cung là kiến thức cơ bản của người làm tướng, nhưng hắn lại không biết gì, đây là tâm sự lớn nhất của hắn.

Lúc này, Triệu Vân đi tới bên cạnh Lưu Cảnh, hắn biết Lưu Cảnh thất vọng nên khẽ mỉm cười nói:

"Luyện tập cưỡi ngựa bắn cung không có bí quyết gì, mấu chốt là luyện tập công phu hạ bản, đồng luyện tam cưỡi, hạ luyện tam phục. Năm mười bảy tuổi ta mới bắt đầu luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, thời điểm khó nhất là một tháng không xuống ngựa, ngoài ra còn phải khổ luyện quanh năm suốt tháng."

Lưu Cảnh yên lặng gật đầu:

"Đệ biết."

Triệu Vân nhìn hắn một cái, lại thành khẩn nói:

"Chuyện quan trọng bây giờ là thương pháp, ta dạy đệ mười ba thức thương pháp, đệ phải nhớ thật kỹ, sau đó tùy ý vận dụng trong thực chiến, sáng tạo ra điều của riêng mình. Muốn làm được điều này phải xem thiên phú, sư phụ ta truyền bộ thương pháp này cho hơn trăm tên học trò, nhưng chỉ có một mình ta luyện thành, đệ hiểu ý ta không?"

Lưu Cảnh hiểu ý của Triệu Vân, sư phụ chỉ là người dẫn nhập môn, quan trọng vẫn phải dựa vào mình tu luyện, Triệu Vân dạy thương pháp cho hắn, nhưng có được thành tựu thế nào phải xem ngộ tính của hắn rồi mới biết được.

Lưu Cảnh cười:

"Đệ cảm thấy bộ thương pháp này nhất định phải vận dụng với công pháp Lạc Phượng thì mới có thể phát ra uy lực thật sự."

Lưu Cảnh bây giờ mới biết sư phụ của Triệu Vân là Ngọc chân nhân ở Thường Sơn, xuất gia làm đạo sĩ ở Lạc Phượng sơn thuộc quận Thường Sơn, công pháp Lạc Phượng là do một mình ông sáng chế, đến nay chỉ truyền cho bốn người, Lưu Cảnh hắn là người thứ năm. Chỉ qua điều này thôi cũng thấy tình cảm Triệu Vân dành cho hắn sâu nặng thế nào.

Triệu Vân nở nụ cười:

"Nói rất hay, nói tiếp đi."

Lưu Cảnh suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói:

"Ví như chiêu thức kéo gạt của tướng quân khi đánh Vu Cấm lúc trước, thương pháp lúc đó chính là kết hợp chiêu của hồi mã thương và chùy pháp, nếu chỉ dùng thương pháp thôi thì không có tác dụng gì, phải tập trung lực lượng đánh ra một chiêu, nửa đường lại thêm lực, đề cao tốc độ mới khiến Vu Cấm bị thua thiệt. Bây giờ đệ đã hiểu nhưng lại không biết cách dùng, đúng là khiến lòng chán nản."

Triệu Vân thầm khen Lưu Cảnh thông minh, nói hoàn toàn chính xác, ngộ lực của cậu nhóc này quả nhiên không bình thường. Hắn vỗ vai Lưu Cảnh một cái cười nói:

"Học võ quan trọng nhất chính là lĩnh ngộ, đệ nếu đã lĩnh ngộ được vậy thì cần phải có thời gian, thiên phú chỉ chiếm một phần, chín phần còn lại là khổ luyện, phải tích lũy nhiều năm mới có thể thành công. Đệ hãy dùng thời gian để chứng minh năng lực của mình đi!"

Triệu Vân dừng một chút lại nói:

"Thương pháp ta dạy đệ chẳng qua chỉ là những chiêu thức đơn giản, để cho đệ hơi thể ngộ trước, chứ không phải là toàn bộ chiêu thức. Mấy trăm chiêu thức còn lại từ từ ta sẽ dạy đệ."

Lưu Cảnh gật đầu:

"Đa tạ huynh trưởng!"

Hai người lại nói chuyện với nhau mấy câu, lúc này, Lưu Cảnh bỗng nhiên nhìn thấy ba chiếc thuyền của Đào thị thương hành, hắn chỉ cò xí trên thuyền tò mò hỏi:

"Huynh trưởng đã từng gặp lá cờ tam giác kia chưa? Là ký hiệu của ai vậy?"

Triệu Vân nhìn một lúc rồi lắc đầu:

"Ta cũng chưa thấy bao giờ."

Lúc này, đại tướng Vương Uy từ từ tiến lên cười nói:

"Đó là lá cờ cá chép vàng của Đào thị thương hành ở Sài Tang, đệ nhất đại thương nhân ở Giang Nam. Lão gia chủ Đào Tuấn từng được triều đình phong làm Đình Hầu, có công hiến rất lớn đối với quân phí của Kinh châu, ngay cả chủ công của chúng ta cũng phải cho Đào gia mấy phần thể diện, năm ngoái Tôn Quyền kể vị còn đặc biệt mời Đào Thảng tới làm khách quý."

Lưu Cảnh gật đầu, xem ra người tên là Đào Thảng kia rất thông minh, trợ giúp tiền lương cho Lưu Biểu để giữ địa vị của mình ở Kinh châu, sau đó lại mang tới lợi ích thiết thực cho Giang Đông, được Tôn Quyền mời làm khách quý, thương trường, quan trường đều được lợi, có cơ hội hắn phải đi thăm người này một chút.

Trong lòng hần bỗng nhiên nghĩ tới Đào Uyên Minh đời sau (1) chính là người Sài Tang, chẳng lẽ ông ta chính là hậu nhân của Đào gia?

(1) Đào Tiềm (365 - 427), hiệu Uyên Minh, tự Nguyên Lượng, biệt hiệu là Ngũ liễu tiên sinh, người đất Tầm Dương, nay thuộc huyện Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc.

Xa xa đột nhiên truyền tới một tiếng hô to:

"Cấp bờ!"

Mọi người nhìn về hướng tây, chỉ thấy đội thuyền bắt đầu chậm rãi đi vào bến tàu, đi thuyền ba ngày cuối cùng cũng tới huyện Võ Xương.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Mưu tính của Lưu Bị

Huyện Võ Xương không phải là Vũ Hán ngày nay, Vũ Hán ở Hạ Khẩu, huyện Võ Xương thời Tam Quốc chính là Ngạc châu hiện giờ, cũng là quận trị của quận Giang Hạ, dân số gần sáu chục ngàn, đây có thể coi là một cái huyện lớn.

Nhưng sáu chục ngàn người cũng chỉ là dân số trên hộ tịch, còn phải cộng thêm hơn hai vạn quân trú đóng, cùng với mấy ngàn thương nhân đến từ Kinh Tương và Đông Ngô các nơi, dân số phải lên tới gần trăm ngàn.

Lúc này trên bến tàu có vô số loại tiếng động hòa trộn vào với nhau, đủ loại cờ với nhiều màu sắc khác nhau bay phấp phới, thái thú Giang Hạ Hoàng Tổ tự mình dẫn mấy trăm quan viên cùng thân sĩ có danh vọng ở địa phương tới bến tàu nghênh đón Lưu Bị.

Lưu Cảnh đứng ở cạnh thuyền lạnh lùng nhìn Hoàng Tổ, ấn tượng của hắn đối với Hoàng Tổ xuất phát từ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Trong Diễn Nghĩa, Hoàng Tổ là một người ngu xuẩn vô năng, liên tiếp chiến bại, mấy lần bị quân Giang Đông bắt được, cuối cùng chết ở trong tay Cam Ninh.

Cho nên ấn tượng của Lưu Cảnh đối với Hoàng Tổ không tốt, nhưng Hoàng Tổ trước mắt hắn hiện giờ cũng không phải là quá tệ, tuổi chừng bốn mươi, vóc người hùng vĩ, đầu như cái đầu, râu quai nón dài, nhìn rất tức tưng, nhưng đôi mắt thì lại lộ lên sự giáo hoạt.

Có thể nhận ra Hoàng Tổ chân thành hoan nghênh Lưu Bị đến, không chỉ hao tiền tốn của, còn mang hơn hai trăm danh sĩ có danh vọng tới gặp Lưu Bị, chỉ riêng số danh sĩ kia thôi cũng đã phải hao tổn rất nhiều công sức rồi.

Chỉ có những lần gặp mặt vô cùng trọng thể người ta mới an bài như vậy, từ những chi tiết này, Lưu Cảnh liền cảm thấy giữa Lưu Bị và Hoàng Tổ có một loại ân ý khó tả.

Quả thật là như vậy, Lưu Bị là một quân phiệt phương bắc nhưng lại kiên trì ngồi thuyền, không cập bến ở Hạ Khẩu, mà đặc biệt đi đường vòng tới Võ Xương, điều này khiến cho người khác nghĩ Lưu Bị có ý tới Võ Xương.

Hơn nữa Lưu Bị còn chuẩn bị lễ vật, đủ thấy Lưu Bị có lòng riêng, chẳng lẽ Lưu Bị vì tên Hoàng Tổ này nên mới chủ động xin diệt Trương Vũ, Trần Tôn?

Lưu Cảnh suy nghĩ khá nhiều, từ một số dấu vết hần mơ hồ nhận ra một chút đầu mối.

Trên bến tàu, Lưu Bị nói chuyện rất thân thiết với Hoàng Tổ, lần này Lưu Bị chủ động xin đi tiêu diệt Trương Vũ, Trần Tôn đúng là có mưu đồ. Người này đã hiểu thế cục Kinh châu, Kinh - Tương cũng không chỉ có một mình Lưu Biểu là có quyền lực, vẫn còn tứ đại danh môn vọng tộc là Thái, Khoái, Bàng, Hoàng.

Hắn nếu muốn đặt chân ở Kinh châu, ngoài việc được Lưu Biểu đồng ý, còn phải nhận được sự ủng hộ của danh môn thế gia, Thái thị thì hắn không nhờ được rồi, lần gặp đầu tiên đã tràn đầy thù hận, muốn diệt trừ hắn cho nhanh.

Khoái thị cũng không quá hi vọng, Khoái Việt là phái thân Tào, có lợi ích căn bản khác hắn, Bàng thị hắn cũng đã đến mấy lần, hơn nữa còn là tự mình tới cửa viếng thăm, nhưng Lưu Bị cảm thấy Bàng thị rất ôn hòa, không ủng hộ hắn nhưng cũng không phản đối, thuộc về phái trung lập.

Lưu Bị lập tức chú ý với Hoàng Tổ, nhất là Hoàng thị ở Giang Hạ, Hoàng Tổ là người nổi danh kháng Tào ở Kinh châu, có lợi ích trời sinh cùng với Lưu Bị, bọn họ hoàn toàn có thể xích lại gần nhau.

Nhưng Lưu Bị cũng biết nếu mình biểu hiện quá nóng vội sẽ bị Lưu Biểu nghi kỵ, cho nên Lưu Bị nhân cơ hội Trương Vũ, Trần Tôn làm loạn tới Giang Hạ gặp mặt Hoàng Tổ, kết thành đồng minh, giúp hắn có được sự ủng hộ của gia tộc họ Hoàng ở Giang Hạ.

Trên thực tế, ngay lúc mới đặt chân tới Kinh châu Lưu Bị đã phái Giản Ung bí mật tới bái kiến Hoàng Tổ, Hoàng Tổ cũng biểu hiện sự chân thành nên

mới có lần gặp mặt chính thức hôm nay.

"Huyền Đức huynh, ngày mai nếu rảnh tới sơn trang họ Hoàng ta một chuyến, được không?"

Hoàng Tổ lắc lắc cái đầu lớn, mặt mày hớn hờ mời Lư Bì:

"Ta muốn tổ chức một lần yến hội trọng thể chào mừng Huyền Đức huynh tới."

Lư Bì làm ra vẻ khỗ sở nói:

"Chỉ sợ lỡ chính sự trừ loạn quân."

"Không sao! Không sao! Sơn trang rất gần đây, sau một ngày một đêm là trở về đây được, quân đội cũng cần nghỉ ngơi dưỡng sức trước trận chiến!"

"Ha ha! Vậy thì Bì cung kính không bằng tuân lệnh."

"Chí Công, tướng quân cũng phải cùng đi đấy, không cho phép cự tuyệt."

Hoàng Tổ quay đầu cười bảo Vương Uy.

... .

Lư Cảnh đi theo ở phía xa xa, thật ra với thân phận cháu của Lư Biểu, Hoàng Tổ nên tới chào hấn một hai câu mới đúng, dù không nhận được đãi ngộ ngang hàng với Lư Bì thì ít nhất cũng không nên thấp hơn Vương Uy, chào hỏi là điều phải có, vậy mà Hoàng Tổ không thèm để ý tới hấn.

Chẳng lẽ Lư Bì không nói mình đi cùng?

Nhưng nghĩ một lúc lại thấy chuyện này không thể, với khí độ của Lư Bì, chắc chắn sẽ không làm chuyện tiểu nhân này, mà Lư Bì không nói Vương Uy cũng sẽ nói.

Vậy thì chỉ còn trường hợp Hoàng Tổ không để ý tới hấn, tại sao hấn phải làm như vậy, chẳng lẽ muốn thông qua mình biểu đạt sự bất mãn với Lư Biểu?

Lư Cảnh nhất thời không nghĩ ra nguyên nhân, chỉ đành phải đi theo xa xa, hấn tạm thời đã có thể kết luận, Lư Bì có ý tới huyện Vô Xương chính là vì muốn giao kết với Hoàng Tổ.

Lúc này, Lư Cảnh đột nhiên cảm thấy có người vỗ mạnh vai mình một cái, hấn quay đầu lại thấy người vỗ là Quan Vũ, ông ta đang mặc một bộ chiến bào màu xanh lá cây.

Hấn và đám người Lư Bì quen nhau cũng được nửa tháng, trừ Triệu Vân có quan hệ tương đối mật thiết ra thì chỉ có quan hệ tương đối tốt với Tôn Càn, đối với đám người Quan Vũ, Trương Phi hai bên chỉ gặp mặt chào hỏi mà thôi, không có gì lui tới.

Bây giờ Quan Vũ lại chủ động tìm hấn, Lư Cảnh quan sát thấy sắc mặt Quan Vũ không được tốt bèn ân cần nói:

"Quan tướng quân hình như say sóng thì phải."

Quan Vũ gật đầu:

"Người miền bắc không quen đi thuyền, đây là lần đầu tiên ta đi đường thủy dài ngày như vậy."

"Cũng giống Trương tướng quân. . . ."

Quan Vũ quay đầu nhìn Trương Phi đang đi xiù ở phía sau, hơi mỉm cười nói:

"Hấn cũng vậy, không quen đi thuyền."

Quan Vũ trầm ngâm một chút, lại nói:

"Hôm qua ta có xem công tử luyện thương, phát hiện công tử quá câu nệ vào chiêu thức, đương nhiên, người mới học thương pháp bao giờ cũng cố chấp như vậy, nhưng ta phải nói cho công tử biết, thật ra binh khí nào trong thiên hạ cũng cùng chung một nguồn, chỉ có hai chiêu công và thủ, công phải như nước chảy mây trôi, sắc bén mạnh mẽ, thủ phải như tường đồng vách sắt, giọt nước không lọt, công tử chỉ cần hiểu được tinh túy trong chiêu thức là nhất cử nhất động đều có thể thành chiêu."

Lư Cảnh yên lặng gật đầu:

"Đa tạ Quan tướng quân chỉ điểm."

Quan Vũ lại vỗ bả vai hấn cười nói:

"Hoàng thái thú nhận được tin của Luru châu mục không được đối đãi đặc thù với công tử, cho nên chỉ coi công tử là sĩ quan cấp thấp."

Luru Cảnh thán phục tâm tư tình tứ của Quan Vũ, hẳn có thể nhìn thấu dụng ý của Hoàng Tổ đối với mình, đồng thời cũng chủ động tới trấn an mình. Đương nhiên, Luru Cảnh cũng biết một tầng thâm ý khác của Quan Vũ, Luru Bị và Hoàng Tổ đúng là có quan hệ thân mật nhưng công khai minh bạch.

... ..

Quân đội Luru Bị trú đóng ở tây thành Vô Xương, các binh lính nghỉ dưỡng sức hai ngày, thay phiên nhau vào trong thành uống rượu mua vui, Luru Cảnh tự thưởng cho mình nửa ngày rảnh rỗi vào thành đi dạo.

Hắn tới Kinh châu đã một tháng nhưng hầu như tất cả thời gian đều khổ luyện võ công, rất ít đi ra ngoài. Qua mấy lần nói chuyện với Triệu Vân và Quan Vũ, hắn biết rằng luyện võ không thể nào thành công ngay được, rất cần tích lũy trong thời gian dài.

Nếu vậy thì hắn cũng nên sống cuộc sống của người bình thường, lúc luyện võ thì toàn tâm toàn ý, lúc nghỉ ngơi thì thật thả lỏng mình, chỉ có nghỉ ngơi khổ luyện mới có thể duy trì lâu dài.

Thành Vô Xương là thành lớn nhất phía tây của Kinh châu, tường thành dài hơn 30 dặm, dân số đông đảo, buôn bán phồn hoa, các loại cửa hàng mọc như rừng, dòng người qua lại như dật cửi, tiếng la, tiếng rao hàng vang lên liên tiếp.

Lần so kiếm trước hắn thắng được 60 lượng vàng, giờ thấy Giang Hạ là đất lành, vật phẩm phong phú, giá khá là rẻ, một con Thanh Ngư dài hai thước chỉ cần ba thù tiền (1) là có thể mua được.

(1): Thù tiền: đơn vị đo lường thời cổ của Trung Quốc, hai mươi bốn thù bằng một lượng, một lượng ngày xưa tức là nửa lượng bây giờ. Do tiền thời cổ được đúc bằng đồng thau nên rất nặng, người ta dùng cân để tính tiền.

Ở thời Hán, vàng cũng là tiền, có thể trực tiếp dùng vàng mua vật phẩm, vàng lại chia làm ba loại là: vàng, bạch kim và vàng ròng, bạch kim tức là bạc trắng, vàng ròng tức là đồng thau.

Dĩ nhiên, vàng cũng có thể đổi thành tiền, dựa theo giá cả của triều đình định ra, một cân vàng có thể đổi mười ngàn tiền, bạc trắng và vàng ròng thì hơi thấp một chút.

Chẳng qua thời cân thời này là cân nhỏ, một cân chỉ bằng hai trăm bốn mươi gam, tương đương với nửa cân đời sau. (Ngay cả bây giờ, 1 cân của Trung Quốc cũng chỉ là ½ ki lô)

Hán mạt đại loạn, việc chế tiền rất hỗn loạn, tiền riêng, tiền kém tràn ngập khắp nơi, lại do mang theo bất tiện nên giá vàng tăng mạnh, một cân vàng ở các khu vực phương bắc có thể đổi hai chục ngàn tiền, mà vàng ròng bạc trắng cũng tăng giá như tát nước theo mưa.

Ở vùng Kinh châu, Ba Thục và Giang Đông, chiến sự không nhiều, cho dù đánh nhau cũng không gây họa cho bá tánh bình dân như ở phương bắc, cho nên cuộc sống của mọi người tương đối ổn định, kinh tế cũng không có bị phá hỏng, quan phủ quản lý rất nghiêm khắc đối với chuyện chế tiền riêng, vì vậy giá vàng chợ đen cũng chỉ ở tầm mười hai ngàn tiền.

Có một số thương nhân phát hiện giá vàng ở hai miền nam bắc khác nhau nên đi lại mua bán, kiếm được rất nhiều lợi nhuận, chẳng qua đây cũng là nghề nguy hiểm cực lớn, hơi sơ sót sẽ tiền mất tật mang.

Luru Cảnh lững thững đi dạo qua một vài cửa hàng, mặc dù hắn nóng lòng lập công nhưng cũng không thể lập tức tới huyện Dương Tân tham chiến, mua đồ cũng không tiện mang theo cho nên chỉ đi dạo, không mua thứ gì.

Lững thững hắn đã đi tới Tào Hà, hai bên bờ Tào Hà rất náo nhiệt, Luru Cảnh tìm được một cái cầu vòm, tên là cầu Xuân, lúc còn cách cầu chừng mấy mươi bước hắn nghe thấy tiếng ồn ào ở phía xa xa, dường như có một cô gái nào đó đang đau khổ cầu khẩn, còn có giọng nói độc ác của mấy người đàn ông.

"Hoàng công tử, tiền tôi thiếu nhất định tôi sẽ trả, van công tử gia hạn cho tôi thêm mấy ngày."

Đây là một cô gái trẻ tuổi bán cá ở đầu cầu, rất có sắc đẹp, một đám ác nô đang vây nàng lại, ở giữa có một công tử trẻ tuổi đầu đội kim quan, thân mặc cẩm bào cột nhà sờ sờ mặt cô gái.

"Lô nương, ở đây làm gì? Cô chỉ cần đi theo ta là có sơn trân hải vị, có nha hoàn phục vụ, cô xinh đẹp như vậy thì làm gì phải ở đây bán cá? Về với ta đi, chỉ cần phục vụ bốn công tử một tháng, ta bảo đảm sẽ xóa sạch nợ cho Đình gia."

Hai cánh tay của cô gái đã bị ác nô giữ, nàng vừa liều mạng tránh né vừa cầu khẩn:

"Hoàng công tử, tôi là người đã có chồng, van công tử bỏ qua cho tôi!"

"Chồng? Chồng cô không phải là ta hay sao? Ha ha! Lô nương, ta không đợi được nữa rồi, bây giờ chúng ta trở về động phòng đi."

Công tử trẻ tuổi ra lệnh:

"Mang nàng lên xe ngựa!"

Hơn mười ác nô đỡ cô gái đi về phía đầu cầu, bên kia cầu có một chiếc xe ngựa đang đỗ, cô gái liều mạng giãy dụa, tóc tai tung tóe, khóc lớn nhìn bốn phía kêu cứu:

"Cứu mạng! Mau cứu tôi với."

Người đi đường rất là sợ hãi những tên ác nô này nên không ai dám trêu chọc, rồi rít chạy xuống cầu, coi như không nhìn thấy chuyện này.

Trong tuyệt vọng, cô gái bỗng nhiên nhìn thấy Lưu Cảnh mặc quân phục đang đi tới, bèn khóc lớn nhìn hấn cầu cứu:

"Tướng quân, mau cứu tôi với!"

Chứng kiến những chuyện vừa rồi, Lưu Cảnh giận sôi máu, phi thân nhào tới, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới phía sau đám ác nô, tóm hai cái đầu đập mạnh vào nhau, hai người bất tỉnh ngã xuống.

Hai ác nô kia còn chưa kịp ngã xuống, Lưu Cảnh đã vọt tới sau lưng công tử trẻ tuổi, đưa cánh tay siết cổ hấn, kéo hấn qua một bên cầu.

Kinh nghiệm vật lộn kiếp này của Lưu Cảnh rất phong phú, đối phương có mười sáu tên ác nô, ai cũng đeo đao, bước chân khỏe mạnh giống như đều có võ công, dưới tình huống này, biện pháp tốt nhất chính là bắt giặc phải bắt vua, bắt được chủ nhân thì mọi chuyện đều dễ cả.

Nếu không đám người này bình phân hai đường, một nhóm người ở lại đối phó hấn, một nhóm khác mang cô gái đi, không cứu được người chắc còn phải rước lấy nhục.

Quả nhiên, tình huống này khiến mọi người đều giật mình, đám ác nô kia không kịp đề phòng chỉ biết trở mắt nhìn nhau, giống như bị dính định thân thuật đứng ngẩn ngơ trên cầu.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sự kiện cầu Xuân

Lưu Cảnh gác đao trên cổ công tử trẻ tuổi, lạnh lùng nói:

"Thả cô gái kia ra."

Công tử trẻ tuổi không bị Lưu Cảnh siết cổ nữa, hấn nặng nề thở một cái, hô to:

"Tặc đầu binh, nguoi biết ta là ai không?"

Lưu Cảnh cũng giật mình, giờ hấn mới để ý tới cô gái kia gọi người này là 'Hoàng công tử', chẳng lẽ là người thân của Hoàng Tổ?

Tên thủ lĩnh hung ác nói:

"Tiểu tướng quân, cậu còn chưa biết công tử của ta là ai đâu! Là cháu của Hoàng thái thú đấy, nếu thức thời thì nhanh chóng thả người ra, sau đó tự mình rời đi, chúng ta sẽ không truy cứu."

Quả nhiên là người nhà của Hoàng Tổ, bảo sao lại lớn lối như vậy, dám cướp người giữa ban ngày ban mặt, Lưu Cảnh cười lạnh:

"Thả hấn cũng được, các người thả cô gái kia ra trước."

Tên trẻ tuổi này là cháu của Hoàng Tổ - Hoàng Dật, ý vào quyền thế của Hoàng Tổ ở thành Võ Xương nên hoành hành vô ky, không ngờ hôm nay lại gặp Lưu Cảnh.

Hấn đang muốn kêu lớn không được thì cổ họng lại bị bóp, tai nghe đánh bộp một tiếng, đầu óc hấn choáng váng tý nửa thì ngất xỉu.

Trên mặt thủ lĩnh ác nô hiện ra một nụ cười cổ quái, đầu óc của tên quan quân trẻ tuổi này đúng là có vấn đề, thả cô gái này ra rồi bắt lại chẳng phải là rất dễ hay sao?

Hấn quay đầu khoát tay chặn lại:

"Thả cô ta ra!"

Chúng ác nô buông tay, cô gái chạy tới bên cầu, hai tay nắm chặt lan can, kinh hoàng vạn trạng, thủ lĩnh tiến lên một bước, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Luru Cảnh.

"Thế nào nữa đây? Chúng ta đã thả người, người cũng nên thả tín."

Luru Cảnh không thả tên công tử kia ra ngay mà ngoắc tay với cô gái trẻ tuổi:

"Cô qua đây!"

Cô gái trẻ tuổi từ từ tiến lên, hai chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất, bị dọa sợ tới mức run rẩy:

"Tướng quân, tôi nên. . . . làm thế nào bây giờ?"

Luru Cảnh móc mấy đĩnh vàng ở trong ngực của Hoàng Dật, kín đáo đưa cho cô gái, dặn dò:

"Bọn họ sẽ không bỏ qua cho cô đâu, cô mau về nhà mang người chạy trốn, càng xa càng tốt, tới Giang Đông đi, đi mau!"

Cô gái trẻ tuổi cảm động, đập đầu ba cái với Luru Cảnh nói:

"Ân cứu mạng của tướng quân, kiếp sau tiểu nữ kết cò ngậm vành báo đáp."

Nàng nghĩ đến sự độc ác của Hoàng gia, trong lòng vô cùng sợ hãi, không dám dừng lại mà nhanh chóng chạy về nhà.

Hoàng Dật giận dữ, liều mạng giãy giụa, rớt cuộc kêu kêu thành tiếng:

"Đám khốn kiếp các người, còn không mau bắt cô ta lại!"

Chúng nô bộc chen nhau xông lên, Luru Cảnh quát to một tiếng “đứng lại”, chiến đao trong tay tăng lực, một dòng máu tươi từ trên cổ Hoàng Dật chảy ra, mọi người bị dọa không dám nhúc nhích.

"Ai dám động đây, ta làm thịt hắn!"

Vừa dứt lời, có một mũi tên từ trên nóc nhà đối diện bắn tới, lực bay rất mạnh và chính xác, đâm thẳng vào ngực của Hoàng Dật. Hoàng Dật kêu “a” một tiếng, thân hình co quắp, không lâu sau thì toi mạng.

Mũi tên này khiến mọi người khó lòng phòng bị, Luru Cảnh đưa mắt ngẩng đầu tìm kiếm, chỉ thấy trên nóc quán rượu đối diện cách đó vài chục bước có một cô gái áo đen đang đứng, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu đỏ, lưng đeo bội kiếm, tay cầm cung tên, đang lạnh lùng nhìn hắn.

"Công tử chết rồi!"

Trên cầu đại loạn, mười sáu tên ác nô chia binh hai đường, tám người giết về phía Luru Cảnh, tám người còn lại lao tới chỗ thiếu nữ áo đen.

Luru Cảnh đá văng thi thể Hoàng Dật, dừng mạnh như cọp, quơ đao nhào tới, đón đầu bỏ một đao về phía thủ lĩnh ác nô, hàn quang lóe lên, chiến đao đã đến trước mắt.

Thủ lĩnh ác nô tránh né không kịp, bị một đao bổ thẳng vào trán, một tiếng kêu thảm thiết thật dài vang lên, thân hình ngã xuống Tào Hà, nước văng tung tóe.

Sau lưng có tiếng gió rít lên, thân hình Luru Cảnh tựa như gió lốc tránh né, chiến đao trong nháy mắt tụ lực, đâm ra như một tia chớp, một dòng máu nóng bay lên, chiến đao đâm thật sâu vào lồng ngực tên đánh lén, lại một tiếng kêu kinh thiên động địa vang lên.

Trong chớp mắt hắn đã tiêu diệt hai người, sáu người còn lại thấy hấn kiêu dũng như hổ bèn rối rít lui về phía sau.

Đúng lúc này, xa xa truyền tới tiếng kinh hô:

"Mau tránh ra!"

Luru Cảnh ngẩng đầu, chỉ thấy thiếu nữ áo đen kia đã nhảy lên xe ngựa, dùng kiếm chém vào móng ngựa hai cái, hai con ngựa kéo xe nổi điên vọt tới cầu, trong tiếng kêu gào thê thảm, xe ngựa đụng mạnh vào đám ác nô, đám ác nô tránh né không kịp, sáu bảy người bị đụng ngã lăn ra đất.

Cô gái này chính là thiếu nữ xinh đẹp hôm nay ngồi thuyền tới thành Võ Xương, nàng và cậu đang ngồi trong quán rượu ăn cơm trưa, tận mắt chứng kiến cảnh Hoàng Dật cướp đoạt dân nữ.

Cô gái là một người ghét ác như thù, tuyệt không dễ dàng tha thứ cho chuyện áp bức thiện lương xảy ra trước mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng bi thảm, lại chứng kiến bộ mặt dâm dăng của tên công tử kia, lửa giận của cô gái bốc lên.

Nàng phải giết sạch đám ác nhân này, khiến cho trần thế không còn cái ác, ở trong mắt của nàng, tha thứ cho đám ác nhân cũng đồng nghĩa với cái ác.

Sát cơ trong lòng nàng đã bùng cháy, không còn ai có thể ngăn cản được nàng, đừng nói là cháu của Hoàng Tổ, cho dù là con trai của Thiên Vương lão tử, nàng cũng sẽ giết, giết sạch, tuyệt không dung tình.

Thiếu nữ áo đen tay cầm kiếm từ trên xe ngựa nhẹ nhàng nhảy xuống, hai gã ác nô đang nằm dưới đất bị nàng đâm chết, nàng lại kêu to một tiếng, bỏ nhào vào hai người khác.

... . . .

Ác chiến trên cầu đã tới thời điểm cuối cùng, khi thiếu nữ áo đen gia nhập cuộc chiến, thế cục đã phát sinh biến hóa, thiếu nữ này cũng chỉ mười một mười hai tuổi, nhưng do tay cầm lợi kiếm, cặp mắt phun ra lửa giận, giết người không ghê tay.

Nàng mặc dù còn trẻ nhưng võ nghệ lại rất cao cường, thân thể nhẹ nhàng như Hồ Điệp, song kiếm bay múa giết luôn mấy người, nàng hạ thủ rất nhanh chóng, một kiếm là đối phương toi mạng.

Trong chốc lát, nàng đã giết chết bảy người, bao gồm cả người mà Lư Cảnh lâm bị thương chưa chết, một kiếm tung ra là không ai sống sót, ngay cả Hoàng Dật chết toi rồi cũng bị nàng đâm cho hai kiếm.

Hiện giờ mười sáu tên tùy tùng của Hoàng Dật đã chết mười hai người, bốn người còn lại thấy tình thế không ổn, rồi rít muốn nhảy xuống sông thoát thân.

Tay của thiếu nữ vung lên, thanh kiếm bay ra đâm trúng lưng của một tên ác nô, khiến người này dính chặt trên đất.

Một người khác bị Lư Cảnh cầm đao chém chết, hai gã cuối cùng liều mạng nhảy xuống Tào Hà, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Chỉ một khắc đồng hồ, mười sáu danh thủ dưới tay Hoàng Dật bị giết chết mười bốn người, lúc này, thiếu nữ áo đen phát hiện một người bị thương chưa chết liền cầm kiếm đi về phía hắn.

Người bị thương này sợ hãi vô cùng, hắn quỳ xuống đập đầu bình bịch với cô gái, cầu khẩn nói:

"Cô nương, tha cho tiểu nhân một mạng đi! Tiểu nhân chẳng qua là phụng mệnh làm việc. . . ."

Không đợi hắn nói xong, cô gái đã lạnh lùng nói:

"Trước đây ngươi đã làm không biết bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, hôm nay nên ngươi phải đền mạng!"

Tay nàng nâng kiếm, một kiếm cắt đứt cổ họng người này, lại bỏ một kiếm nữa đâm thủng trái tim đối phương.

Ngay cả Lư Cảnh cũng không nhịn được lắc đầu một cái, tuy rằng hắn đã nhiều lần đối mặt với chết chóc, cũng chẳng thương hại gì đám ác nô bị giết, chẳng qua tiểu nương này...

Tuy nói là hành hiệp trượng nghĩa, nhưng hạ thủ cũng quá độc ác rồi.

Lúc này, thiếu nữ ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Lư Cảnh, trong mắt lóe lên sát cơ, từng bước ép sát, Lư Cảnh mặc khôi giáp của quân Kinh châu, là địch nhân trời sinh của nàng.

Lư Cảnh ngăn ra, hắn không hiểu thiếu nữ trước mắt tại sao lại có cừu hận với mình, hắn cười nhạt:

"Chúng ta cùng nhau kẻ vai chiến đấu, cùng chung hoạn nạn, cô nương sẽ không coi ta là địch nhân chứ!"

Cô gái tỉnh ngộ, tại sao mình lại hồ đồ, tên quan quân này cũng giống như nàng, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, giống như nàng ghét ác như thù, trợ giúp điều thiện.

Tại sao mình lại muốn giết hắn.

Sát cơ biến mất, nàng cẩn thận đánh giá Lư Cảnh, chỉ thấy hắn hai hàng lông mày như kiếm, sống mũi cao thẳng, nghiễm nhiên phi phạm, thân hình khôi ngô cao lớn, tràn đầy lực lượng, khiến nàng nhớ tới huynh trưởng của mình, vóc người tướng mạo của hắn có mấy phần giống huynh trưởng.

Trong lòng cô gái dâng lên sự hảo cảm, lắc đầu:

"Ta sẽ không giết ngươi, ngươi là người tốt duy nhất trong quân Kinh châu."

Lư Cảnh thấy nàng nói giọng vẫn còn trẻ con, liền cười hỏi:

"Cô tên là gì, nhà ở đâu?"

"Ta tên là..."

Cô gái còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng kêu ở phía xa xa:

"A Nhân, cháu còn muốn giết người tới khi nào?"

"Sau này còn gặp lại!"

Cô gái lui về phía sau hai bước, xoay người chạy đi, không bao lâu sau thì biến mất vô ảnh vô tung.

Lưu Cảnh nhìn thi thể đầy đất, không khỏi cười khổ một tiếng, vốn tưởng là hành hiệp trượng nghĩa nay lại gây ra một đồng phiến toái, tuy nói người trẻ tuổi này đáng chết, nhưng dù sao hắn cũng là cháu của Hoàng Tổ, Giang Hạ lại là địa bàn của Hoàng gia, Hoàng Tổ đâu chịu bỏ ý đồ, tiểu cô nương này cũng quá lỗ mãng rồi.

Vốn là hắn chỉ muốn uy hiếp cháu Hoàng Tổ, buộc Hoàng Tổ phải cho mình một chút thể diện, bỏ qua cho gia đình cô gái kia, mọi chuyện sẽ kết thúc êm đẹp.

Không ngờ nửa đường xuất hiện một tên Trình Giáo Kim, bắn chết cháu của Hoàng Tổ, đem chuyện nhỏ chọc thành đại sự, để lại cho hắn một đồng chuyện đau đầu nhức óc.

Lưu Cảnh nhặt tất cả xác chết ném hết xuống Tào Hà, ngoài ý muốn nhặt được một thanh trâm cài đầu, phía trên có khảm chín viên bảo thạch to bằng hạt đậu, chế tạo tinh xảo tuyệt luân, đoán chừng là của tiểu cô nương kia đánh rơi.

Lưu Cảnh chờ đến khi tiểu cô nương chạy mất rồi mới cao giọng nói với mọi người xung quanh:

"Ta là đại tướng trong quân của Lưu hoàng thúc, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, quan phủ nếu bắt thì cứ đến quân doanh mà tìm."

... . .

Ở trong phố xá sầm uất giết mười lăm người, bao gồm cháu của Hoàng Tổ, dù gì nó cũng là một đại án, Triệu huyện lệnh của huyện Võ Xương tự mình tới điều tra, nhưng tra xét nửa ngày mà chẳng tìm được đầu mối gì.

Một người là đại tướng trong quân của Lưu Bị, bây giờ Lưu Bị đang làm khách ở sơn trang họ Hoàng, trong khi cô gái còn lại thì biến mất vô ảnh vô tung.

Triệu huyện lệnh bắt đắc dĩ vô cùng, đành phải sai người vẽ lại một bức họa cho là cô gái áo đen, treo giải thưởng cao, đồng thời tự mình chạy tới sơn trang họ Hoàng, bẩm báo Hoàng Tổ chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thiếu nữ áo đen

Màn đêm buông xuống, đèn dầu được thắp, ánh sáng nhấp nhোয় lúc sáng lúc tối, Lưu Cảnh ngồi xếp bằng, đánh giá quan sát cái trâm cài trên tay.

Cô gái mặc áo khoác đỏ để lại cho hắn một ấn tượng sâu sắc, một mặt là vì nàng yêu ghét rõ ràng, làm việc tương đối lỗ mãng, bất kể hậu quả, nhưng đối với một cô gái mười một mười hai tuổi, hắn cũng không quá hi vọng nàng có được sự bình tĩnh và lý trí.

Ấn tượng khác chính là sự quyết đoán của nàng, ra kiếm là có người chết, hắn không bao giờ nghĩ tới một cô gái mười một mười hai tuổi có thể làm được điều này.

Trên cái trâm cài này có khắc một chữ 'Nhân', đoán là tên cô gái kia, tên thì là Nhân nhưng không biết nàng họ gì, cũng không biết nàng học võ công của ai, nhưng đây chính là loại võ công trên chiến trường, đơn giản, nhanh gọn, không có chiêu thức thừa.

Hơn nữa Lưu Cảnh nhận ra kiếm trên tay cô gái là của danh gia chế tạo, chém sắt như chém bùn, sắc bén dị thường, người bình thường chắc chắn không thể có được, sợ rằng lai lịch của thiếu nữ này không đơn giản.

Lúc này, ngoài cửa truyền tới thanh âm của Triệu Vân, trong giọng nói mang theo sự trách cứ:

"Phải luyện võ chứ!"

Sự kiện cầu Xuân kia khiến Lưu Cảnh bị ám ảnh, trong lòng tương đối phiền loạn, không có tâm tình luyện võ, nếu Triệu Vân tự mình tới gọi, hắn đành phải đứng dậy cảm thương ra khỏi doanh trướng.

Bên ngoài đại trướng, Triệu Vân ngồi trên lưng ngựa, trong ánh mắt hiện lên sự trách cứ hằn lười biếng, ở bên cạnh Triệu Vân còn một con ngựa khác, Lưu Cảnh tiến lên cười nói:

"Huynh trưởng có biết chiều này xảy ra chuyện gì trong thành Võ Xương hay không?"

"Ý của đệ là vụ án cầu Xuân kia?"

Triệu Vân nghe đám binh lính kháo nhau chuyện nhau, hần nhìn Lưu Cảnh một cái, có chút nghi ngờ hỏi:

"Việc này có liên quan tới đệ à?"

Lưu Cảnh gật đầu:

"Chính là do đệ gây nên!"

Triệu Vân bình tĩnh nhìn hần, lạnh nhạt nói:

"Bất kể đệ làm gì ta đều không hỏi tới, ta chỉ quan tâm một chuyện, đó làm thầy dạy võ cho đệ, bây giờ bắt đầu dạy đệ cưỡi ngựa."

Hần ném dây cương cho Lưu Cảnh, nói:

"Lên ngựa đi!"

Lưu Cảnh vừa mừng vừa sợ, cuối cùng thì Triệu Vân cũng dạy hần cưỡi ngựa, hần học động tác của Triệu Vân, đạp chân vào bàn đạp phóng người lên ngựa, may mà chiến mã vô cùng ôn thuận, chứ không thì hần phải bẽ mặt rồi.

Lưu Cảnh móc hai chân vào sâu trong bàn đạp, ổn định thân thể, Triệu Vân giật giây cương:

"Nhìn tư thế của ta mà làm, trước luyện cho nhuần nhuyễn thuật cưỡi ngựa, sau này mới luyện tác chiến trên ngựa."

Hai người một trước một sau, chậm rãi phóng ngựa ra thao trường.

... ..

Bên trong thành Võ Xương hiện giờ đã loạn thành một đồng, nhiều đội thân binh bộ khúc (lính riêng) của Hoàng Tổ chạy khắp đường phố, lục soát toàn bộ quán trọ, quán rượu, thanh lâu và những nơi công cộng để tìm bắt một cô gái mặc áo đen. Tiếng âm ỉ vang lên khắp thành, tiếng mắng chửi liên tiếp, náo loạn vô cùng.

Gần Thủy môn có một quán tư nhân khá lớn tên là 'Thủy lục Đào thị', quán này sau này mới được tu bổ làm nhà trọ, trước là nơi truyền tin và bưu dịch của triều đình.

Quán này có phòng trọ để khách nhân dừng chân, đồng thời còn cung ứng cả lương thực củi lửa, nhưng có một quy định là khách nhân phải tự mình nấu cơm, cho nên đại đa số khách trọ đều ra ngoài ăn cơm, xong đâu đấy mới trở về.

Đây chính là một trong những quán trọ mà Đào thị thương hành mở ở huyện Võ Xương, chẳng qua nó không dành cho khách lạ, chỉ để cho người của Đào thị thương hành nghỉ qua đêm, có thể coi là một khách sạn nội bộ.

Lúc này trong một gian phòng ở hậu viện, nam tử trung niên giận dữ, vỗ bàn khiển trách cô gái áo đen:

"Cháu hứa với ta thế nào, ta tin tưởng cháu mới dẫn cháu ra ngoài du ngoạn, vậy mà cháu đã làm những gì? Mùoi mấy mạng người đấy! Sao cháu có xuống tay được cơ chứ!"

Cô gái mặc dù cúi đầu nhưng vẻ mặt không phục, nàng nói nhỏ:

"Đại ca dẫn thiên quân vạn mã, giết người vô số, đâu chỉ mùoi mấy người, tại sao cháu không thể giết?"

"Im miệng!"

Nam tử trung niên càng thêm phẫn nộ, nặng nề vỗ bàn một cái:

"Đây là chuyện giống nhau sao? Nếu cháu chê ít thì bây giờ lập tức ra ngoài, gặp người giết người, trong một đêm có thể giết ngàn vạn người, vậy thì cháu cũng giống như anh cháu, lưu danh thiên cổ, tại sao cháu không đi đi."

Cô gái đâu phải lúc nào cũng bị trách mắng kiểu này, nàng cắn môi, vành mắt đỏ lên, run rẩy nói:

"Sao cháu có thể... tùy tiện lạm sát kẻ vô tội như thế, mùoi mấy người cháu giết hôm nay... đều là ác nhân bắt nạt người hiền, sư phụ và đại ca đều nói diệt cỏ phải diệt tận gốc, nếu bỏ qua cho bọn họ, bọn họ sẽ làm tổn thương nhiều người lương thiện hơn, cháu... không làm sai."

Nam tử trung niên thở dài một tiếng, hần không biết nên nói như thế nào, cô gái này tôn sùng huynh trưởng như thần linh, bắt chước mọi hành động của huynh trưởng, lại còn sư phụ nàng nữa chứ, đúng là lão ni nổi danh độc ác ở Bích Vân tự, dạy dỗ đồ đệ thế này thì xong rồi!

Thôi, chuyện này khi về nói cho mẹ nó biết, mình không thể làm gì hơn nữa rồi.

Hồi lâu, hần bắt đắc dĩ nói:

"Bây giờ ta không nói với cháu chuyện lỗi lầm này nữa, bây giờ chúng ta đang ở trong địa bàn của địch nhân, cháu lại gây chuyện thị phi, vạn nhất anh em cháu bị quan phủ bắt thì ta biết nói gì với mẹ và huynh trưởng của cháu đây?"

Câu nói này khiến cô gái không biết nói gì, nàng thấp giọng nói:

"Cậu, cháu biết sai rồi, lần sau tuyệt không lỗ mắng thế này nữa."

Lúc này, ngoài phòng truyền tới một giọng nói nhỏ:

"Ngô công, tiểu đệ có tin tức."

"Mời vào!"

Cửa mở ra, người đi vào là một nam tử tầm 30 tuổi tên là Đào Chính, là con trai thứ của gia chủ gia chủ Đào Thắng, lần này là đặc biệt đi cùng bọn họ.

Nam tử trung niên nhìn thiếu nữ nói:

"Đi đi! Phải học tập tứ ca của cháu đây, người ta đóng cửa luyện võ, không bước chân ra khỏi nhà, trong khi cháu chỉ biết đi gây họa!"

Cô gái lập tức quên mất bị thương vừa rồi, lập tức tỏ vẻ nghịch ngợm, nàng lẻ lười một cái, điểm mũi chân chạy đi như làn khói, nam tử trung niên nhìn bộ dáng của nghịch ngợm bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, dù sao vẫn là trẻ con!

Đào Chính đóng cửa lại, ngồi xuống nói:

"Trước tiên nói chuyện cầu Xuân đi! Vận may của Nhân cô nương không tệ, lần này có liên quan tới thủ hạ đại tướng của Luru Bị. . . ."

Hần lời còn chưa dứt, ngoài cửa liền truyền tới giọng nói kinh ngạc của cô gái:

"Chính là thiếu niên kia tướng quân kia sao?"

Đào Chính kinh ngạc quay đầu nhìn lại, hóa ra cô bé kia núp ngoài cửa nghe lén, nam tử trung niên mặt trầm xuống, quát:

"A Nhân, không cho phép nghe lén, đi mau!"

Cô gái ở ngoài cửa lăm bầm đôi câu, quệt mồm, mặt húng rờ đi.

Đào Chính nghe tiếng bước chân của nàng ở xa mới tiếp tục nói:

"Hiện trong thành vô cùng náo loạn, nhưng bởi có liên quan tới thủ hạ đại tướng của Luru Bị nên quân đội và quanh phủ lục soát cũng khá lưu tình."

Nam tử trung niên nhú mày hỏi:

"Người bị giết có bối cảnh gì?"

"Người bị giết chính là Tam công tử Hoàng Dật của Hoàng gia, cháu của Hoàng Tổ, chuyện này khá lớn."

Trong lòng nam tử trung niên khá là lo lắng, cháu của Hoàng Tổ ở trong mắt của hần không là gì, nhưng nơi này lại là Kinh châu, không phải Giang Đông, hần trầm ngâm một chút lại hỏi:

"Thủ hạ đại tướng của Luru Bị là ai?"

Đào Chính lắc đầu:

"Điều này thì không biết, chỉ biết người này rất cẩn thận, thay cô nương xử lý hậu sự, lại chủ động nhận tội về mình, người chứng kiến nói là một tướng quân còn trẻ."

Nam tử trung niên trầm tư chốc lát rồi nói nhỏ:

"Chẳng lẽ là Quan Bình, con của Quan Vân Trường?"

"Điều này thì không chắc, có thể là một tiểu tướng vô danh."

Nam tử trung niên gật đầu một cái, không hỏi tới chuyện này nữa, lúc này, Đào Chính lại nói:

"Còn một chuyện liên quan tới Tô tiên sinh, thật đáng tiếc, Tô tiên sinh không có ở Võ Xương, hình như đi Giang Lăng rồi."

Tô tiên sinh mà bọn họ nói tới chính là Tô Chấn, chú của Tô Phi, Tô Phi là phó tướng của Hoàng Tổ. Tô Chấn là một đại thương nhân, có giao tình rất mật thiết với Đào gia, nam tử trung niên lần này tới Võ Xương chính là muốn thông qua người này để gặp Tô Phi, không ngờ hắn không có ở đây.

Trên mặt nam tử trung niên lộ vẻ thất vọng, hắn ngần dậm xà xôi chạy tới đây, vậy mà Tô Chấn lại không có ở Võ Xương, điều này khiến kế hoạch của hắn tan tành mây khói.

Lần này Trương Võ, Trần Tôn làm loạn, Tô Chấn đóng vai khá quan trọng, là cầu nối liên lạc giữa Giang Đông và Trương Võ, Trần Tôn.

Nam tử trung niên nhướng mày:

"Chẳng phải người này có quan hệ rất tốt với Trương Võ hay sao? Tại sao trong thời điểm mấu chốt này lại rời đi."

Đào Chính cười khổ:

"Có thể do hắn cảm thấy sợ hãi, sợ dính líu tới việc Trương Võ, Trần Tôn tạo phản, tôi nghe người trong phủ hắn nói, sáng hôm nay hắn mới rời đi, chắc là có liên quan tới việc Lưu Bị tới đây."

"Vậy thì có chút phiền toái."

Nam tử trung niên chấp tay sau lưng đi qua đi lại.

Đào Chính cuống cuống nói:

"Từ chạng vạng tối hôm nay cửa thành tăng cường lực soát phòng bị, tối hôm nay chỉ lực soát quán trọ, quán rượu nhưng ngày mai sẽ lực soát toàn thành, tôi đề nghị chúng ta lập tức rời khỏi thành về Sài Tang để tránh đầu sóng ngọn gió."

Nam tử trung niên gật đầu, cân nhắc từ phương diện an toàn chỉ có nước này mà thôi.

... ..

Trong giáo trường, Lưu Cảnh đang dựa theo chỉ thị của Triệu Vân để luyện tập thuật cưỡi ngựa, con ngựa hắn cưỡi là một con ngựa già gần 30 tuổi, mặc dù bề ngoài vẫn tương đối khỏe mạnh, nhưng sức lực đã không còn dẻo dai, ngay cả một kẻ ngoại đạo như Lưu Cảnh cũng nhận thấy nó đã già yếu.

Trong lòng Triệu Vân có chút áy náy, bây giờ không còn chiến mã thừa nên không thể làm gì khác hơn là dùng con ngựa già này dạy Lưu Cảnh, chẳng qua ngựa già cũng có một đặc tính tốt là ôn thuận, thực hiện theo chỉ thị, có lợi cho luyện tập thuật cưỡi ngựa.

Hơn thế, đây là vùng sông nước Kinh – Tương phương nam, ra cửa bằng thuyền, đi vào bằng thuyền, không giống người phương bắc sống chủ yếu bằng súc vật, ngựa nơi này không nhiều.

Kiếp trước Lưu Cảnh là người vô cùng hiếu kỳ với những cái mới, thời còn tiểu học đã tự mình học đi xe đạp, dù sau đó có giàu có hơn những vẫn giữ thói quen muốn tự mình làm tất cả.

Chỉ sau hơn một giờ hắn đã nắm được cơ bản của thuật cưỡi ngựa, tuy nhiên cưỡi tốt còn phải luyện nhiều, phóng ngựa chạy cự li ngắn còn được, chứ chạy dài là hỏng bét. Triệu Vân cũng không còn bất ngờ với thiên phú của kẻ này, nếu như bây giờ Lưu Cảnh cưỡi ngựa chạy ra ngoài, hắn cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, ông trời con của hắn cái gì mà chẳng dám làm.

Lưu Cảnh rất hứng thú với việc cưỡi ngựa, thời Hán mạt đã có bàn đạp, chẳng qua bàn đạp là dùng dây thừng buộc lại, chủ yếu dùng cho việc lên ngựa, còn sau khi ngồi trên lưng ngựa rồi phải dùng chân nhiều, bàn để chân được làm từ một mảnh gỗ quán vải mềm bên ngoài.

Ngoài ra yên ngựa kiểu trĩu giữa, cao hai đầu cũng đã xuất hiện, có thể giúp người cưỡi ngựa không bị tụt lại phía sau.

Trên thực tế, ngay từ thời Tây Hán đã xuất hiện yên ngựa và bàn đạp, thích hợp cho việc hành quân đánh giặc, tuy nhiên chúng được truyền tới từ dân tộc Hung nô, sau này kỵ binh Hán triều mới xuất hiện và nhiều lên.

Tới thời Lương Tấn Nam Bắc triều, yên ngựa đúng cách và bàn đạp sắt mới xuất hiện, trọng giáp kỵ binh theo đó ra đời.

Thời Tam Quốc - Hán mạt là thời điểm chuyển biến mấu chốt của việc cải tiến yên ngựa, mặc dù chưa hoàn toàn đúng kiểu nhưng tính thực dụng đã có, cho nên Tào Tháo mới có những binh chủng như Hồ Bảo kỵ, Đột Kỵ binh...

Lưu Cảnh đương nhiên biết ưu thế của yên ngựa và bàn đạp, tới thời Tống triều mới xuất hiện móng ngựa bằng sắt, mà hiện giờ móng ngựa được làm từ da thú thật dày.

Tuy vậy, Lưu Cảnh biết có những việc nghĩ được nhưng làm không được, nếu làm ra bây giờ người có lợi chính là Tào Tháo ở phương bắc mà không phải là Lưu Cảnh hắn.

Trong lúc luyện tập, ngoài đại doanh bỗng xuất hiện nhiều ánh lửa, vô số cây đuốc thấp sáng một vùng, mơ hồ tiếng quan quân ra lệnh:

"Tất cả quân sĩ tập trung."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hưng sư vẫn tội

Lưu Cảnh quay đầu đưa mắt nhìn xung quanh, hắn biết Hoàng Tổ đã tới, Triệu Vân lại làm như chẳng nhìn thấy gì, vẫn lớn tiếng ra lệnh:

"Chạy sang trái!"

Nhưng bọn họ đã không cách nào luyện tập nữa rồi, một tên lính chạy tới, la lớn:

"Triệu tướng quân, chủ công ra lệnh cho người lập tức tới."

Triệu Vân liếc mắt nhìn Lưu Cảnh, rồi chậm rãi nói:

"Đệ đi thay một bộ quân phục, giả làm thân binh của Hoàng thúc, ở bên cạnh ta."

Lưu Cảnh lắc đầu:

"Đệ không muốn trốn tránh!"

Lưu Cảnh không phải làm ra bộ anh hùng hảo hán để chứng tỏ khí tiết, hắn biết chỉ cần đóng giả lính quen, lính của Lưu Bị có tới hai chục ngàn người, Hoàng Tổ tìm sao thấy.

Nhưng nếu như vậy, việc kết minh giữa Lưu Bị và Hoàng Tổ nhất định sẽ có vấn đề, mà Triệu Vân cũng sẽ không giấu Lưu Bị chuyện hắn giết người, từ đó sẽ khiến Lưu Bị hận hắn, cảm Triệu Vân dạy dỗ vô ích cho mình.

Ngược lại, chỉ cần hắn không phá hỏng việc kết minh giữa Lưu Bị và Hoàng Tổ, chủ động phui sạch trách nhiệm của Lưu Bị thì Lưu Bị sẽ không hận hắn, ngược lại còn cảm kích.

Dĩ nhiên, hắn là cháu của Lưu Biểu, Hoàng Tổ sẽ không dám làm gì hắn, ghê nhất chỉ là ghi hận trong lòng.

Cân nhắc lợi ích được mất, Lưu Cảnh quyết định đổi mặt.

Ánh mắt Triệu Vân hiện lên sự tán thưởng, gật đầu:

"Đệ nói đúng, đại trượng phu nên làm như vậy, lòng dạ của ta không bằng đệ."

Trước bãi đất trống của trại lính, Hoàng Tổ giống như một ngọn núi lửa chuẩn bị bùng nổ, hắn đang ở son trang họ Hoàng chiêu đãi Lưu Bị, bỗng nhiên nghe huyên lệnh bẩm báo, cháu Hoàng Dật bị người ta giết chết, hắn kêu la như sấm, lập tức cùng Lưu Bị chạy về trại lính.

Một mặt hắn rất yêu thích đứa cháu Hoàng Dật này, cha nó mất sớm, Hoàng Tổ liền coi Hoàng Dật như con mình, yêu thương chiều chuộng đủ đường, cũng biết mình chiều quá hóa hư, Hoàng Dật thường hay hiếp đáp bách tính, phạm rất nhiều tội ác, nhưng Hoàng Tổ một tay che giấu tất cả, điều này càng khiến Hoàng Dật phách lối hơn, cả ngày chỉ biết mang theo mười sáu tên ác nô đi gây chuyện.

Mặt khác, Giang Hạ chính là địa bàn riêng của Hoàng Tổ, Hoàng thị gia tộc là vọng tộc ở quận Giang Hạ, hắn lại là thái thú Giang Hạ, là thổ hoàng đế ở Giang Hạ. Trong địa bàn của mình, hắn nói một là một, không ai dám nói hai, hôm nay lại có người dám ở trên địa bàn của hắn giết cháu hắn, đây chính là khiêu khích cực lớn đối với Hoàng Tổ.

"Huyền Đức huynh, tối nay huynh nhất định phải giao tên thủ ác cho ta, ta sẽ bồi thường cho huynh gấp bội, xin cho ta thể diện này."

Lưu Bị bây giờ chỉ biết âm thầm kêu khổ, thật ra thì lúc còn ở son trang họ Hoàng nghe hai gã Giáo đạo thủ bẩm báo Hoàng Tổ, hắn đã đoán được người gây ra chuyện này chính là Lưu Cảnh, quan quân thiếu niên chừng 16 tuổi, thân cao tám thước, biểu đường đường, đạo pháp ác liệt, đây chẳng phải Lưu Cảnh thì là ai?

Nhưng hắn lại không dám nói rõ, đây chính là cháu của Lưu Biểu, nếu mình nói ra thì Hoàng Tổ sẽ cho rằng hắn mang cháu của Lưu Biểu ra ép hắn, không nể mặt hắn, trong lòng Lưu Bị hết sức khó xử, hắn phải nghĩ biện pháp phui sạch trách nhiệm trong chuyện này mới được.

Lúc này Triệu Vân vội vã chạy tới thì lễ với Lưu Bị:

"Chủ công!"

Luru Bị vội vàng kéo Triệu Vân qua một bên, thấp giọng hỏi:

"Việc kia là do công tử Cảnh làm à?"

Triệu Vân yên lặng gật đầu, Luru Bị như rơi vào hố băng, đúng là do Luru Cảnh làm, việc này phiền toái rồi, bảo hắn ăn nói sao với Hoàng Tổ đây. Nếu như Luru Cảnh xảy ra chuyện, hắn biết ăn nói với Luru Biểu thế nào?

Lòng Luru Bị vô cùng loạn, hồi lâu lại hỏi:

"Vậy thái độ của công tử thế nào?"

Triệu Vân thờ dài nói:

"Hắn nói mình sẽ gánh vác, không để cho chủ công khó xử."

Câu này khiến Luru Bị thở phào nhẹ nhõm, như vậy là tốt nhất, đừng có kéo hắn vào, cũng đừng phá hủy quan hệ đồng minh giữa hắn và Hoàng Tổ, vì quan hệ đồng minh này, Luru Bị sẵn sàng nhận cái sỉ nhục cho Hoàng Tổ lục soát toàn quân.

Luru Bị yên lặng đứng ở một bên, không can thiệp chuyện Hoàng Tổ truy xét hung thủ.

Trong ánh lửa, nhiều đội binh lính cùng sĩ quan cấp thấp bị mang đến để cho hai gã Giáo đao thủ của Hoàng Tổ nhận người, hai tên Giáo đao thủ kia chính là hai tên đã nhảy sông chạy trốn.

Diện kiểm tra rõ ràng rất nhỏ, thân cao tám thước, tuổi tác từ 20 tuổi trở xuống, mặc dù như vậy nhưng cũng có tới hơn một ngàn người trong diện kiểm tra.

Trong ánh lửa nhấp nhোang, Hoàng Tổ nhìn từng người một, hắn muốn điên lên, không ngừng quay đầu quát hai gã thủ hạ:

"Có phải hay không? Con mẹ nó, nhìn rõ chưa."

Hai gã Giáo đao thủ đầu đầy mồ hôi, ánh mắt chăm chú, bọn họ bị quát tới mức hồ đồ, cảm giác như quên mất bộ dáng của tên hung thủ rồi.

Hoàng Tổ hận đến cắn răng nghiến lợi, rống lớn:

"Đại trượng phu dám làm dám chịu, nếu dám giết người, vì sao không dám đứng ra."

Lúc này, có một giọng nói lạnh lùng vang lên bên cạnh Hoàng Tổ:

"Chẳng phải tôi ở cạnh ông sao?"

Hoàng Tổ hoắc mắt xoay người, lúc này mới phát hiện ra cạnh hắn có một quan quân cao lớn đang đứng, trong ánh sáng nhấp nhোang, hắn nhìn không rõ người này.

Hoàng Tổ cả kinh, liền lui về phía sau mấy bước, chỉ quan quân hô to:

"Người là người nào?"

Người này chính là Luru Cảnh, hắn đứng ở bên cạnh Hoàng Tổ đã lâu, từ từ tiến lên, cười lạnh nói:

"Chẳng phải ông đang tìm tôi sao? Tôi đang ở trước mặt ông này."

Mấy tên binh sĩ cầm đuốc tiến lên, chiếu sáng mặt mũi Luru Cảnh, hai gã Giáo đao thủ cùng nhau kinh hô:

"Chính là hắn, chính là hắn giết công tử!"

"Đúng vậy, là ta giết Hoàng Dật."

Luru Cảnh không giải thích, hắn đi lên trước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hoàng Tổ, lạnh lùng nói:

"Hoàng thái thú, cháu ông ban ngày ban mặt dùng vũ lực cướp đoạt dân nữ, ở Giang Hạ làm ác vô cùng, ông lại công khai dung túng, dối trên gạt dưới, ông đáng bị tội gì?"

Hoàng Tổ là gia chủ của Hoàng thị, cũng đảm nhiệm thái thú Giang Hạ bao năm, người dám nói câu này với Hoàng Tổ không nhiều, mà người dám nói chắc chắn không phải là người bình thường.

Nhưng lúc này Hoàng Tổ đã giận đến mất hết lý trí, sức phán đoán rõ ràng yếu bớt, hẳn không nghe ra sự khác thường trong giọng nói của Lư Cảnh.

Hoàng Tổ kêu la như sấm:

"Bắt lại cho ta!"

Mười mấy tên lính xông lên trước muốn bắt Lư Cảnh, Lư Bị thầm kêu không ổn, hẳn vừa định mở miệng, bốn phía chợt xuất hiện hơn một ngàn tên cung nỏ, cung đã lên dây nhúm thẳng vào bộ hạ của Hoàng Tổ.

Chỉ nghe phó tướng Vương Uy nghiêm nghị quát lên:

"Hoàng Tổ, nếu ông dám bắt người, đừng trách tôi hạ thủ vô tình."

Sự tình đột nhiên trở nên khẩn trương, hơn một ngàn cung nỏ vây xung quanh giống như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu Hoàng Tổ, Hoàng Tổ bừng tỉnh.

Thật ra thì hẳn cũng biết, Lư Bị chẳng qua chỉ là chủ tướng trên danh nghĩa, Lư Biểu không thể nào đem quyền chỉ huy hơn hai vạn người cho Lư Bị, người cầm quyền thật sự của nhánh quân này chính là phó tướng Vương Uy.

Hắn vội vàng chấp tay hô to:

"Chí Công, xin cho ta thẻ điện này, Hoàng Tổ tất có hậu báo."

Lư Bị đồng ý cho Hoàng Tổ lục soát trại lính, Vương Uy cũng cho Lư Bị một chút thẻ điện, không lên tiếng, nhưng nếu muốn thật sự bắt người, Vương Uy sẽ không để cho Hoàng Tổ làm như vậy, điều này không chỉ có quan hệ đến tôn nghiêm của hắn, quan trọng hơn là, Lư Cảnh là cháu của chủ công, Vương Uy sao có thể để cho Hoàng Tổ bắt đi.

Vương Uy cũng cười lạnh nói:

"Hoàng thái thú, tôi không để ông bắt người là vì muốn tốt cho ông, nếu không ông làm sao bẩm báo với chủ công đây?"

Hoàng Tổ cuối cùng cũng tỉnh táo, câu nói của Vương Uy khiến hắn cảm thấy không ổn, hắn quan sát Lư Cảnh một lần nữa, chần chờ hỏi:

"Cuối cùng thì người là ai?"

Lư Cảnh chấp tay với Hoàng Tổ nói:

"Tại hạ Lư Cảnh!"

Hoàng Tổ hít một hơi lạnh, hẳn đương nhiên biết cháu của chủ công ở trong quân đội, hẳn cũng nhận được một phong thư đặc biệt cho Lư Biểu đưa tới, bảo hắn đừng nói rõ chuyện này, tỏ vẻ không biết gì cả.

Nhưng mà bây giờ cháu của hắn bị giết, Hoàng Tổ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cháu hắn chết mà không truy cứu được gì sao?

Hoàng Tổ khắc chế sự tức giận trong lòng, chấp tay thi lễ:

"Hóa ra là công tử Cảnh, Hoàng mỗ chiêu đãi không chu toàn, thất lễ, chẳng qua..."

Nói đến chẳng qua, giọng nói của Hoàng Tổ trở nên sắc bén:

"Chẳng qua dù ta chiêu đãi không chu toàn, công tử Cảnh cũng không thể giết cháu ta, chuyện này công tử phải cho ta một câu trả lời!"

Ngữ khí của hắn vô cùng cương quyết, dù là cháu của Lư Biểu cũng không thể tùy ý giết người của mình

"Nếu ta đứng ra đương nhiên sẽ cho ông một câu trả lời!"

Lư Cảnh nhìn thẳng vào mắt đối phương, không nhường chút nào:

"Nhưng cháu ông ban ngày ban mặt dùng vũ lực cướp đoạt dân nữ, ở Giang Hạ khi nam phách nữ, không chuyện ác nào không làm, ông lại công khai dung túng, dối trên gạt dưới, tôi hỏi ông trước, ông định lúc nào cho dân chúng Giang Hạ một câu trả lời?"

Câu này lúc này Lư Cảnh đã nói một lần, Hoàng Tổ tức giận không để ý, bây giờ Lư Cảnh hỏi lại mới khiến hắn ngẩn ngơ, hóa ra Lư Cảnh muốn đem chuyện này đổ lên đầu hắn.

Hoàng Tổ đương nhiên biết thằng cháu mình là loại người gì, hai năm nay, tháng nào cũng có người tố cáo nhưng đều bị Hoàng Tổ một tay đẩy đi, chuyện có lớn đến đâu Hoàng Tổ cũng không sợ, với thế lực và mạng lưới giao thiệp của hắn ở Kinh châu, tiêu dân bình thường không làm gì được hắn, mà nếu là Lư Cảnh, Lư Cảnh sẽ trực tiếp báo cho Lư Biểu, chuyện không còn đơn giản như lúc đầu.

Nghe tới đây, giọng nói của Hoàng Tổ không còn cương quyết như lúc đầu nhưng hắn không thể bỏ qua thể diện của mình, hừ mạnh nói:

"Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, cháu ta cho dù làm muôn vạn điều không đúng nhưng cũng nên do quan phủ thẩm tra trị tội, không tới phiên công tử Cảnh hạ thủ, bây giờ công tử Cảnh giết nó, chuyện này nên nói thế nào?"

Lưu Cảnh cười lạnh:

"Nếu Hoàng thái thú cũng biết quốc pháp, Lưu Cảnh vậy thì không còn gì để nói nữa rồi, tôi rất tán thành xử lý việc này theo quốc pháp, tôi đề nghị giao vụ án này cho châu mục xử lý, tôi cũng muốn đổi chất trên công đường với Hoàng thái thú, trình lên toàn bộ tang chứng, vật chứng để cho châu mục phán xử xem ai muốn giết ai?"

Lưu Cảnh đối chọi với Hoàng Tổ không phải vì nóng giận nhất thời, hắn biết Hoàng Tổ không rõ chuyện này, còn tình huống thực sự thế nào chẳng lẽ hắn không rõ ràng hay sao?

Hắn xoay người ngoắc tay bảo hai gã Giáo đao thủ tới, hung tợn hỏi:

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hai người cũng biết thân phận của Lưu Cảnh không bình thường, sợ hãi quỳ xuống, không dám giấu giếm nữa, liền đầu đuôi câu chuyện đại khái nói lại một lần, nom nớp bầm tấu:

"Vị tướng quân này không giết công tử, công tử bị một tiểu cô nương bắn chết, bởi vì lúc ấy quá loạn nên chúng thuộc hạ không có chú ý tới."

"Khốn kiếp!"

Hoàng Tổ đập cho hai tên Giáo đao thủ ngã lộn mào, sao không nói cho hắn biết sớm chứ, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi, cười nói với Lưu Cảnh:

"Nếu vậy mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, hóa ra không phải công tử Cảnh hạ thủ, là Hoàng mỗ lỗ mãng không tra rõ sự thật, mong công tử tha thứ."

Nếu là người khác, dù không phải người hạ thủ, Hoàng Tổ cũng sẽ không dễ dàng buông tha, nhưng Lưu Cảnh lại khác, hắn sợ phiền phức, đành phải tìm cho mình một bậc thang hạ đài.

Không ngờ Lưu Cảnh lại không chịu buông tha, vẫn khí thế bức người nói:

"Đúng như Hoàng thái thú nói, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chuyện này ta sẽ bẩm báo với châu mục tra xét tới cùng, nhất định phải tra rõ rốt cuộc Hoàng Dật làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, vì sao phải chết, phải cho dân chúng Giang Hạ một câu trả lời, cũng là cho Hoàng thái thú một câu trả lời."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tâm tư của Lưu Biểu

Hoàng Tổ lúc này khá là lúng túng, nửa ngày không nói được một câu, hắn bây giờ mới nhận ra cái tên Lưu Cảnh này rất lợi hại, rõ ràng là hắn hại chết cháu của mình nhưng lại chiếm đoạt đại nghĩa, mình vừa mở miệng đã ở trong bị động, Hoàng Tổ đành phải ôm hận trong lòng.

Lúc này, Lưu Bị đi ra cười nói:

"Công tử Cảnh, nếu Hoàng Dật đã chết, vậy thì mặc kệ trước kia hắn làm gì, chết là hết, bây giờ chúng ta tới là để tiêu diệt loạn phi, thủy quân Đông Ngô vẫn đang đứng ngoài nhòm ngó, chúng ta nên lấy đại cuộc làm trọng, có thể cho tôi một chút thể diện, tạm thời bỏ qua chuyện này hay không?"

Lưu Cảnh đang chờ Lưu Bị ra mặt, mà bản thân hắn cũng không cách nào điều tra tiếp, Lưu Biểu sao có thể vì một chuyện con con này đắc tội Hoàng Tổ, chuyện này Lưu Biểu sẽ không để ý tới, thậm chí còn bảo hắn xin lỗi Hoàng Tổ.

Nếu Hoàng Tổ nguyện ý dàn xếp, không truy cứu chuyện này nữa, Lưu Cảnh đương nhiên là thuận nước dong thuyền, chuyện lớn hóa nhỏ, chỉ là việc này nhất định phải do Lưu Bị ra mặt, hắn biết thời khắc mấu chốt Lưu Bị sẽ đứng ra làm người hòa giải, nếu không thì không phải là Lưu Bị.

Lưu Cảnh vội vàng khom người thi lễ nói:

"Nếu Hoàng thúc đã lên tiếng, văn bối nào dám không tuân mệnh, nguyện ý nghe Hoàng thúc điều giải."

Trong lòng Lưu Bị rất là đắc ý, nhìn Hoàng Tổ cười nói:

"Hoàng thái thú, nếu người không phải do công tử Cảnh giết, mà là do người khác, vậy thì chuyện này là hiểu lầm, oan gia nên cời không nên buộc, Hoàng thái thú, ông xem..."

Hoàng Tổ cũng biết mình không có cách nào bắt Lư Cảnh, hơn nữa đối phương không phải là người giết Hoàng Dật, dù là Lư Cảnh giết, thù này hấn không thể báo bây giờ, trước đành nhẫn nhịn, cho Lư Bị một chút thể diện là tốt nhất.

"Nếu Huyền Đức huynh ra mặt, vậy chuyện này đến đây là kết thúc, tối nay quấy rầy quý quân rồi!"

Hấn lại thi lễ với Vương Uy:

"Chí Công, cáo từ!"

Hấn không để ý tới Lư Cảnh, xoay người đi ra ngoài đại doanh, hơn trăm tùy tùng đi theo hấn nhanh chóng rời đi, Lư Cảnh cười lạnh một tiếng, thù này đã kết với Hoàng Tổ rồi.

... .

Trong phủ Châu mục, một binh sĩ báo tin cười ngựa chạy gấp, tung người xuống ngựa, chạy lên bậc tam cấp nói:

"Xin bẩm báo chủ công, Giang Hạ có thư khẩn."

Quân sự gác cổng không dám để lâu, vội vàng cho binh sĩ báo tin vào đội rồi chạy như bay vào bẩm báo.

Bên trong thư phòng, Lư Biểu đang ngồi đọc thư, trong lòng khá là bất an, Lư Bị dẫn quân đi đã năm ngày nhưng giờ mới có một bức thư tới.

Thật ra thì Lư Biểu không để trong lòng loạn Trương Võ, Trần Tôn, quan trọng là ba chục ngàn thủy quân Đông Ngô đang thềm thường nhòm ngó Giang Hạ, đây mới là mối họa trong lòng hấn.

Mặc dù cha con Tôn Kiên, Tôn Sách thi nhau đi đòi, nhưng lòng tây tiến của Giang Đông không hết, Giang Hạ lại là trạm đầu tiên trong hành trình tây tiến của quân Giang Đông, đại chiến sớm muộn cũng bùng nổ.

Trong bức thư này, Lư Bị tường thuật ý đồ của Giang Đông, chỉ ra quân Giang Đông không chỉ mưu cầu Giang Hạ, mà vô cùng có khả năng tiến quân Trường Sa, hiện giờ quận Trường Sa binh lực không đủ, Lư Bị tự tiến cử mình trấn thủ quận Trường Sa.

Lư Bị muốn thủ Trường Sa, Lư Biểu cười lạnh một tiếng, chỉ sợ người này cũng chẳng có ý tốt gì.

Lúc này, trong sân truyền tới tiếng bẩm báo của quân sự gác cổng:

"Khởi bẩm lão gia, Giang Hạ có tin thư khẩn cấp đưa tới."

Lư Biểu vội vàng làm nói:

"Trình lên đây!"

Một gã thị vệ đi vào phòng trình thư, Lư Biểu nhìn qua một lượt, quả nhiên là thư do Vương Uy gửi tới, hấn đang đợi tin tức của Vương Uy.

Lư Biểu mở ra xem, trong thư nói ba sự kiện, chuyện thứ nhất là Lư Bị và Hoàng Tổ lui tới mật thiết, chuyện thứ hai là công tử Lư Cảnh giết thẳng cháu độc ác của Hoàng Tổ ở thành Võ Xương, mà chuyện thứ ba, chính là chuyện Hoàng Tổ sử dụng mấy ngàn bộ khúc tư binh, đại quy mô lục soát thành Võ Xương.

Phong thư này khiến cho Lư Biểu vừa cảm tức vừa lo lắng, cảm tức là Hoàng Tổ chưa đồng ý của hấn đã tự ý sử dụng bộ khúc tư binh lục soát toàn thành.

Việc môn phiệt Lư Cảnh có bộ khúc tư binh vẫn là tâm bệnh của Lư Biểu, năm đó hấn còn chưa nhậm chức, nạn trộm cắp trong Kinh châu hoành hành, các đại môn phiệt thế gia vì tự vệ nên mới tranh nhau xây dựng bộ khúc tư binh.

Sau đó Lư Biểu vì muốn có được sự ủng hộ của thế gia ở Kinh châu liền ngầm cho phép bộ khúc tư binh của họ tiếp tục tồn tại, nhưng tới bây giờ đã trở thành một vấn đề nghiêm trọng khó lật lại.

Hấn đã ba lần hạ lệnh, không được đồng ý của hấn, không cho phép bất kỳ ai tự ý sử dụng bộ khúc tư binh, nhưng mệnh lệnh của hấn không có hiệu quả, Hoàng Tổ dùng tư binh lục soát thành, điều này khiến Lư Biểu không nhịn được nữa.

Tuy nhiên, Lư Biểu không chỉ nhức đầu vì Hoàng Tổ sử dụng bộ khúc tư binh, mà là đối phương còn âm thầm lui tới với Lư Bị.

Lư Biểu chấp tay đi qua đi lại, mặc dù Vương Uy không nói rõ Lư Bị lui tới mật thiết thế nào với Hoàng Tổ, nhưng Lư Biểu có thể đoán được, hai người này đã đạt thành hiệp nghị nào đó.

Hoàng Tổ muốn làm cái gì, muốn phản bội mình sao? Khó trách Luru Bị muốn đóng quân trú phòng quận Trường Sa, hấn và Hoàng Tổ nam bắc hô ứng một nửa Kinh châu liền bị đối phương chiếm giữ, Luru Bị tốt bụng vậy ư!

Hoàng Tổ có thể phản bội mình không? Luru Biểu cảm thấy khả năng không quá lớn, dù sao Hoàng Tổ cũng đã đi theo mình bao năm, một mực trung thành, Luru Bị vừa mới tới Kinh châu, có thể nói ngoài danh tiếng ra thì không có gì, Hoàng Tổ không thể nào vì Luru Bị mà phản bội mình.

Hai người bọn họ có thể bắt tay nhau vì lợi ích nào đó, Luru Biểu lại trầm tư một lúc, dù thế nào Luru Bị cũng không chịu ngồi yên, nhất định phải nhanh chóng bảo hấn đi Tân Dã, thay mình chống đỡ quân Tào.

Lúc này, cửa thư phòng lại được mở ra, Thái phu nhân bưng một chén cháo Tổ Yến đi vào thư phòng, nàng đặt chén cháo xuống cười nói:

"Tướng quân sao lại lo lắng như vậy, chẳng lẽ Luru hoàng thúc xuất binh bất lợi?"

Thái phu nhân cũng nghe nói Giang Hạ có người đưa tin tới, đoán chừng chồng đang lo lắng vì bức thư này.

Luru Biểu lắc đầu:

"Không có đại sự gì, quân của Luru Bị vẫn chưa tấn công Trương Võ, chỉ là một số chuyện nhỏ nhặt."

Luru Biểu cũng không muốn nói với vợ chuyện liên quan tới Luru Bị, nói ra Thái Mạo sẽ can thiệp, khiến quyết định của hấn bị ảnh hưởng, hấn thấy vợ nghi hoặc bèn cười nhạt, bổ sung:

"Trong thư chỉ nói là, cháu của Hoàng Tổ gây chuyện ở thành Vô Xương bị Cảnh nhi giết."

"Cái gì?"

Thái phu nhân lập tức bị chuyện này hấp dẫn, mày liễu co lại, nổi giận dưng dưng:

"Sao nó dám lớn mật như vậy, giết con cháu Hoàng gia chẳng phải là gây chuyện cho tướng quân hay sao?"

Luru Biểu khẽ cau mày:

"Phu nhân, trong chuyện này có duyên cớ, đừng kết luận vội vàng, trong thư cũng nói, cháu của Hoàng Tổ bị giết do gây ác, chúng ta không biết rõ ngọn nguồn, hơn nữa Hoàng Tổ và Cảnh nhi đã giải quyết xong, đừng có nghĩ nó quá nghiêm trọng."

Tối nay Thái phu nhân tới thư phòng là muốn nói chuyện liên hôn giữa Luru Tông và Thái gia, việc Luru Cảnh giết cháu của Hoàng Tổ chỉ chuyện ngoài ý muốn, nàng không hiểu tình hình thế nào, chồng lại giải thích thay Luru Cảnh nên cũng không muốn nói chuyện này nữa.

Nàng thở dài:

"Tướng quân, thật ra thì Tông nhi và Thiếu Dư lưỡng tình tương duyệt, tại sao không thành toàn bọn nhỏ chứ? Thiếu Dư không thích Cảnh nhi, Cảnh nhi cũng không muốn cưới Thiếu Dư, thiếp cảm thấy. . . ."

Không đợi nàng nói xong, Luru Biểu đã mất hứng xăm mặt:

"Chuyện này ta đã nói qua, chờ Cảnh nhi về rồi bàn lại, bây giờ ta không muốn nghe bất kỳ giải thích nào!"

Hôm nay Luru Biểu vô tình nghe con trai trưởng nhắc tới chuyện Huyền Lân kiểm đang ở trong tay Tông nhi, chuyện này làm hấn giận dữ, mặc dù Luru Tông liên tục giải thích thanh kiếm này là Luru Cảnh tự nguyện cho hấn, nhưng Luru Biểu không tin, hấn đoán là con trai dùng thủ đoạn đoạt từ trong tay Luru Cảnh.

Luru Cảnh dù không muốn thanh kiếm này cũng phải trả lại cho mình, sao có thể tự ý giao cho Tông nhi, trong này nhất định có vấn đề.

Trên thực tế, sau khi bảo cháu cưới con gái Thái gia, Luru Biểu cũng cân nhắc nhiều lần, việc liên hôn với Thái gia nhất định phải làm, nhưng nếu để cho con trai cưới thì sẽ khiến những thế gia khác bất mãn, đồng thời cũng khiến cho uy vọng của Thái gia lên cao quá mức, bất lợi cho việc kiềm chế Thái gia của hấn.

Trong khi đó, để cháu cưới con gái Thái gia là hay nhất, vừa không khinh thị Thái gia cũng sẽ không khiến những thế gia khác bất mãn, hơn nữa Luru Cảnh là cháu ruột, cao hơn một bậc so với Luru Khánh và Luru Hồ, cũng không bôi nhọ thanh danh Thái gia.

Chuyện này Luru Biểu đã quyết định, hấn không muốn nghe vợ con khuyên nữa, cái gì mà nhi nữ tình trường, cái gì mà hoàn thành ước nguyện, hấn không có hứng thú.

Thái phu nhân đựng phải một cái đĩnh mềm, nàng âm thầm giận nhưng không thể làm gì, khó khăn lắm nàng mới thuyết phục được Thái gia đồng ý Tông nhi, bây giờ lại gặp ông chồng cố quái.

Nhưng sao nàng có thể buông bỏ?

"Tướng quân, chẳng lẽ Tông nhi không được sao? Nó và Thiếu Dur. . . ."

"Nàng đừng nói nữa!"

Lưu Biểu kéo dài giọng, có chút ngang ngược vung vung cánh tay, dùng một giọng không thể phản bác nói:

"Ta đã quyết định, Tông nhi cưới con gái họ Bàng, Kỳ nhi liên hôn với Khoái thị, về phần Thiếu Dur, Cảnh nhi sẽ cưới."

"Đường như tướng quân rất có thành kiến với Thái gia!"

Thái phu nhân ưỡn ngực, bị sự ngang ngược của chồng chọc giận.

"Ngược lại thì có!"

Lưu Biểu xoay người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vợ:

"Ta đối với Thái gia không có một chút thành kiến, ngược lại khá thích Thái gia, nếu không sao chúng ta có thể đứng đây nói chuyện, có đúng không?"

Có lẽ là thấy thái độ của mình hơi cứng rắn, Lưu Biểu cố hạ giọng:

"Phu nhân, Cảnh nhi là chí thân của ta, là cháu trai duy nhất của ta, ta cảm thấy nó xứng với Thiếu Dur."

"Bảo cháu ông đi gặp quý đi!"

Thái phu nhân không kiềm chế được tức giận trong lòng, nàng bỏ lại một câu rồi xoay người nổi giận đùng đùng rời đi.

Lưu Biểu nhìn vợ rời đi, không khỏi lắc đầu một cái, chuyện gì Thái gia cũng đòi đi đầu, lần này mình không thể cho họ vừa ý.

... . . .

Huyện Dương Tân nằm ở trung bộ của Giang Hạ, dân số toàn huyện là hơn hai vạn người, nơi này cũng nơi đóng quân của hai đại tướng Trương Võ, Trần Tôn.

Kể từ khi Trương Võ và Trần Tôn tạo phản, huyện Dương Tân liền thoát khỏi sự khống chế của Kinh châu.

"Ngựa của ta đâu!"

Một gã quan quân hơn 40 tuổi từ huyện nha lao ra ngoài như gió, đầu người này đội nón sắt, áo giáp không mặc, hắn cũng chẳng quan tâm, chỉ lo lắng nhìn xung quanh, giống như đang tìm kiếm cô gái mình yêu mến.

"Tướng quân, ngựa ở chỗ này!"

Một gã thân binh dắt một con chiến mã vô cùng lực lưỡng tiến lên, chiến mã vô cùng khỏe mạnh, da và lông trắng như tuyết, bờm ngựa phiêu dạt tung bay, thân hình cân đối, tứ chi trắng kiện mà thon dài, móng như được đúc từ thép, mắt như mắt ung, dù ở trong sương mù dày đặc, trong tuyết rơi, thậm chí ở trong bóng tối, nó vẫn có thể nhìn rõ như ban ngày.

Ngay cả nông phu ngu muội nhất cũng nhận ra đây là một con ngựa hiếm có, ngày đi ngàn dặm.

"Bảo mã của ta, sinh mạng của ta!"

Quan quân trung niên tiến lên, ôm thật chặt cổ chiến mã, dán mặt mình vào cổ ngựa, hắn sợ rằng mình không quan tâm, chiến mã sẽ bỏ mình mà đi.

Nam tử trung niên này chính là đầu lĩnh nổi loạn Trương Võ, con ngựa này hắn lấy được từ trong tay một gã buôn lậu ngựa, đồn là đến từ Tây Vực, Trương Võ coi nó như số mạng của mình.

Lưu Biểu cũng nhìn trúng con ngựa này, mấy lần bảo hắn dắt ngựa tới Trương Dương nhưng Trương Võ sống chết không chịu, danh tiếng con ngựa này thậm chí còn truyền tới cả Đông Ngô, Tôn Quyền đặc biệt phái người thăm hỏi con ngựa này, Trương Võ cũng không chịu tặng ngựa để bày tỏ thành ý của mình với Tôn Quyền.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Tôn Quyền cực kỳ bất mãn với hắn.

Lúc này Trương Võ đang lo lắng chờ đợi tin tức của quân đội Đông Ngô, hắn ở huyện Dương Tân này quá lâu rồi, cảm thấy nguy hiểm sắp đến.

Nhưng liên lạc giữa hắn và Đông Ngô đã đứt, đã mấy ngày rồi Tô Chấn không đưa tin cho hắn.

Hắn không biết mình nên làm cái gì, ở lại quận Giang Hạ hay là đi vòng tới Bành Trạch, hội hợp với quân Giang Đông, Trương Võ lúc này vô cùng thấp thòm bất an.

Đúng lúc này, một tên lính vội vàng chạy tới, quỳ một chân xuống, gấp giọng bẩm báo:

"Trương tướng quân, thám báo truyền tin phát hiện chủ lực của Kinh châu, ước chừng hơn hai vạn người, đang trùng trùng điệp điệp đánh tới chỗ chúng ta!"

Tin tức này làm Trương Vô ngậy đại.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tiểu trừ loạn tặc

Ở cách huyện Dương Tân ước chừng tám mươi dặm có một đội quân chừng hai vạn người đang trùng trùng điệp điệp tây tiến, cò xí pháp phối, khôi giáp sáng choang, thanh thế rất lớn.

Lưu Bị cười ngửa đi đầu đội ngũ, hần đang đảo mắt nhìn xung quanh, trong lòng như có điều suy nghĩ.

"Đây là lần đầu tiên Lưu hoàng thúc tác chiến ở phương nam à!"

Phó tướng Vương Uy cười nói.

"Đúng vậy! Không giống phương bắc cho lắm, nơi đây khắp nơi toàn là hồ và sông ngòi, không thích hợp cho kỵ binh tác chiến."

Lưu Bị hết sức cảm khái, cười nói:

"Nếu là quân Tào giết tới Giang Nam cũng không thể phát huy ưu thế, chỉ cần quân đội phương nam đồng tâm kháng Tào, ta cảm thấy việc chiến thắng quân Tào không phải là điều không thể."

"Nếu câu này do người khác nói tôi sẽ không tin, nhưng từ trong miệng Lưu hoàng thúc nói ra tôi sẽ không nghi ngờ."

"Ha hã! Quá khen."

Dừng một chút, Lưu Bị lại cười hỏi:

"Chí Công có hiểu rõ về tình hình quân phản loạn không?"

"Coi như là rõ như lòng bàn tay đi!"

Vương Uy nở nụ cười khinh miệt, giải thích cho Lưu Bị:

"Thù hạ chính thức của Trương Vô, Trần Tôn chỉ có ba nghìn người, mặc dù binh lực bây giờ hơn mười ngàn nhưng phần lớn đều là nông phu tạm thời chiêu mộ, hoặc giả là đám lưu manh vô lại, không có sức chiến đấu gì, Lưu hoàng thúc không cần lo lắng, điều đáng lo lắng chính là động tĩnh của quân Giang Đông."

Lưu Bị gật đầu:

"Ta cũng lo lắng quân Giang Đông, rất sợ bọn họ đột nhiên xuất hiện ở huyện Dương Tân."

Vương Uy cười ha hả:

"Tuy có khả năng này nhưng chúng ta chỉ cần tăng cường thám tử là có thể nắm giữ hoàn toàn được động tĩnh của địch quân."

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì Lưu Cảnh cười ngửa chạy lên trước. Hai hôm nay hần đã cơ bản nắm vững được kỹ thuật cưỡi ngựa, tuy chưa tinh thuần lắm mà thôi, đáng tiếc con ngựa hần cưỡi là ngựa già, không thể chạy quá nhanh.

"Công tử Cảnh, đây là lần đầu tiên cậu tham gia chiến dịch đúng không? Ta thấy công tử rất hưng phấn."

Vương Uy cười hỏi.

"Có một chút!"

Lưu Cảnh và Lưu Bị liếc nhau một cái, hai người đồng thời nhớ lại cuộc chiến Nhữ Nam, không khỏi hiểu ý bật cười.

"Hoàng thúc, ta muốn cùng Tiểu Quan tướng quân đi tuần tiểu, không biết có được hay không?"

Lưu Cảnh không phải là quân nhân chính thức, mà là theo quân tác chiến, Lưu Biểu muốn thông qua chiến tranh để rèn luyện ý chí của hắn, điều này Vương Uy hiểu. Hắn vừa định phản đối thì Lưu Bị lại gật đầu đáp ứng:

"Có thể!"

Lưu Cảnh mừng rỡ, ở trên ngựa khom người thi lễ:

"Đa tạ Hoàng thúc chuẩn lệnh!"

Hắn quay đầu ngựa chạy về phía sau, Vương Uy bắt đầu nhìn theo bóng lưng của Lưu Cảnh, hắn hết sức lo lắng nói:

"Hoàng thúc, công tử Cảnh không có kinh nghiệm tác chiến, để cho hắn đi tuần tiểu có phải là quá nguy hiểm hay không, vạn nhất xảy ra chuyện gì. . . ."

Lưu Bị khẽ mỉm cười:

"Công tử Cảnh rất cơ trí, cũng rất lý trí, Tiểu Quan tướng quân sẽ chiều cổ hắn."

Vương Uy bắt đầu đi, Lưu Bị dù sao cũng là chủ tướng, nếu chủ tướng đã đáp ứng, hắn phản đối cũng vô ích, chỉ đành phải thở dài một hơi, lại quay đầu lo âu nhìn theo bóng lưng Lưu Cảnh.

...

Lưu Bị phái ra tất cả ba đội thám báo, mỗi đội thám báo ước chừng trăm người, đội thứ nhất do Quan Bình dẫn đầu. Quan Bình là con nuôi của Quan Vũ, tất cả mọi người trong quân đều gọi hắn là Tiểu Quan tướng quân, tuổi chừng hai mươi, luôn nở nụ cười, khác xa với kiểu trầm mặc của cha hắn.

Có lẽ là do tuổi tác hai người gần tương đương nhau, Quan Bình và Lưu Cảnh rất dễ thân cận.

Ở thành Vô Xương, hai người cũng đã biết nhau, lần này tác chiến, Lưu Cảnh bèn bám cứng lấy Quan Bình, chẳng qua Quan Bình cũng không dám tự tiện làm chủ mà phải được sự cho phép của Lưu Bị.

Quan Bình đang chuẩn bị xuất phát thấy Lưu Cảnh chạy đến bèn nở nụ cười, giục ngựa tiến lên hỏi:

"Thế nào, Hoàng thúc đáp ứng chưa?"

"Đáp ứng rồi!"

Lưu Cảnh hưng phấn đáp.

Quan Bình cười ha ha, vung tay lên:

"Lên đường thôi nào!"

Hắn mang theo Lưu Cảnh cùng với hơn một trăm tên thám báo phóng ngựa về phía nam..

Địa hình xung quanh huyện Dương Tân phụ toàn là đồi núi, chập chùng khó đi, vách đá lở nhô, rừng rậm giăng đầy, mặc dù bây giờ đã là đầu mùa đông nhưng độ ẩm trong rừng vẫn còn cao, nước vẫn chảy mà chưa bị đóng băng, con suối trông như một cái đai lưng bằng ngọc ngồn ngồn quanh đồi núi.

Mặc dù phong cảnh tú lệ nhưng dân số lại vô cùng thưa thớt, dân số quận Giang Hạ chủ yếu tập trung ở ba vùng ven sông là Sài Tang, Vô Xương và Hạ Khẩu.

Diện tích của huyện Dương Tân mặc dù lớn nhất quận Giang Hạ, gấp mấy lần huyện Vô Xương nhưng dân số lại chưa bằng một phần ba huyện Vô Xương.

Mọi người đi hơn ba mươi dặm mà vẫn chưa gặp ai, lúc này, Quan Bình chiến mã của Lưu Cảnh đã kiệt sức, liền khoát tay chặn lại, mọi người thả chậm tốc độ rồi ngừng lại.

"Công tử Cảnh, nếu không chúng ta đi đổi một con ngựa khác đi!"

Quan Bình cười nói.

Lưu Cảnh biết chiến mã trong quân không nhiều, mỗi con chiến mã đều được chủ nhân của nó yêu quý như sinh mạng, Lưu Cảnh mặc dù muốn có được một con ngựa tốt, nhưng hắn không muốn làm cái chuyện đoạt ngựa yêu của người khác.

Lưu Cảnh lắc đầu:

"Không cần, chờ dịp xong Trương Vô, Trần Tôn, ta sẽ nghĩ cách kiếm một con ngựa tốt."

Nói tới chuyện ngựa tốt, ánh mắt Quan Bình hiện lên sự sùng kính:

"Ngựa của cha ta có thể nói là đệ nhất thiên hạ, ngay cả Hoàng Phi Điện của Tào Tháo cũng kém xa."

"Đó là đương nhiên, ngựa Xích Thố của Lữ Bố cơ mà! Ta vẫn cho rằng, trừ người cha huynh ra, thiên hạ không ai có tư cách cưỡi Xích Thố."

"Đa tạ công tử Cảnh khen ngợi, nếu cha ta nghe được công tử khen lời này nhất định sẽ nhìn công tử bằng một con mắt khác."

Hai người vừa nói vừa đi, họ nhận thấy có mấy tên kỵ binh đang phóng ngựa trở về, trên ngựa có mang theo một gã tiểu phu.

"Bẩm báo tướng quân, chúng tôi phát hiện ông tiểu phu này ở trong rừng, hình như ông ấy biết một số tình huống."

Tiểu phu xuống ngựa, tiến lên quỳ xuống, nom nớp lo sợ nói:

"Bái kiến tướng quân!"

"Ông không cần sợ hãi, chỉ cần nói những gì mình biết là chúng tôi sẽ để ông đi ngay lập tức."

"Dạ!"

Tiểu phu cố gắng lục soát toàn bộ những chuyện lý thú trong đầu, hấn kể một cách bí hiểm và công phu, tới mức quên mất nguy hiểm trước mắt.

"Tôi muốn nói, Trương Võ và Trần Tôn hai con ác ma, hơn nửa đàn ông trong thôn của chúng tôi đều bị chúng bắt đi, nữ nhân đều trốn vào trong núi, nếu không thì bị chúng đâm nhọc, còn lương thực, hấn đoạt toàn bộ lương thực của chúng tôi đi rồi. . . ."

Lưu Cảnh không có hứng thú với những chuyện này, hấn cắt đứt lời của tiểu phu, hỏi:

"Chúng tôi muốn biết ông có gặp binh lính Giang Đông khi nào không?"

"Chưa từng gặp!"

Tiểu phu lắc đầu:

"Tôi chắc hấn rằng chưa từng nhìn thấy binh lính Giang Đông, lần cuối cùng gặp quân Giang Đông là hai năm trước."

Mọi người lại vặn hỏi mấy câu, quả thật không có tình huống gì dị thường liên thả tiểu phu ra, Quan Bình trầm ngâm một chút nói:

"Tuy tiểu phu không nhìn thấy quân Giang Đông, nhưng cũng không có nghĩa là không có, hoặc giả hấn không nhìn thấy, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên nam tuần, công tử Cảnh nghĩ như thế nào?"

Lưu Cảnh khẽ mỉm cười:

"Huynh là đầu lĩnh thám báo, mọi chuyện do huynh quyết định."

"Được ! Chúng ta tiếp tục tuần tra."

Quan Bình dẫn mọi người tăng nhanh tốc độ chạy đi.

... .

Sáng sớm hôm sau, Lưu Bị dẫn hai chục ngàn đại quân kéo tới huyện Dương Tân, hạ trại cách huyện thành ba dặm, quân đội nhanh chóng bày trận, hai chục ngàn đại quân ùn ùn kéo đến, ánh đao lóe lên, đặng đặng sát khí.

Huyện Dương Tân mặc dù có phạm vi rộng lớn, nhưng huyện thành lại rất nhỏ, hơn nửa thành tường không cao, đa phần đã cũ nát, cửa thành gần như đã hỏng, không có tác dụng lớn trong quân sự, vừa không đủ phòng ngự đại quân tấn công còn cản trở việc quân trong thành chạy trốn.

Tiếng trống trận ừng ừng, đại quân của Trương Võ, Trần Tôn ra khỏi thành nghênh chiến, ước chừng hơn chín ngàn quân đội, ngoại trừ ba nghìn quân chinh tề, số còn lại không được trang bị đầy đủ, người có vũ khí người không, đội ngũ thì loạn xạ, tay cầm nhiều loại binh khí khác nhau, thậm chí còn có cả cuốc, cùn, gậy gỗ.

Trương Võ và Trần Tôn chiêu mộ gần vạn quân đội nhưng không phải là để đối kháng quân Kinh châu, mà chính là tiền vốn để đầu hàng quân Giang Đông, trong tay có hơn vạn quân đội thì ít nhất cũng phải được làm Trung Lang tướng.

Không nghĩ tới quân Giang Đông chưa đến, quân Kinh châu đã đánh tới, Trương Võ và Trần Tôn cực kỳ bất an.

Dưới đại kỳ, Trương Võ len lén quan sát quân Kinh châu, hấn đã nhận được tin tức Lưu Bị dẫn quân đánh tới, điều này khiến lòng hấn càng thêm lo âu.

Nhưng hắn lại không dám bỏ thành mà chạy, phải biết chiến bại khác hoàn toàn với không đánh mà chạy, chiến bại có thể nói thực lực không đủ, trong khi chưa đánh mà chạy chính là khiếp nhược, Đông Ngô sẽ không tha hắn.

"Trần tướng quân, tướng quân đi đánh trận đầu!"

Trương Vô nhìn Trần Tôn cách đó không xa lớn tiếng ra lệnh.

Trần Tôn chừng hơn ba mươi tuổi, thân cao bảy thước năm, lưng hùm vai gấu, tay cầm một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận đao, lý lịch trong quân của hắn yếu hơn Trương Vô, phía Đông Ngô cũng coi Trương Vô là chủ tướng, hắn làm phó tướng.

Trần Tôn trong lòng khiếp đảm, không dám bước tới khiêu chiến mà quay đầu lên tiếng:

"Trương tướng quân, không bằng để cho người khác đi dò hư thực, sau đó tôi lên cũng không muộn."

Trương Vô không quan tâm, hắn cao giọng nhìn các binh lính hô:

"Đánh trống, trợ uy cho Trần tướng quân!"

"Tùng! Tùng! Tùng!"

Tiếng trống như sấm, rung trời động đất, binh lính hô to thúc giục Trần tướng quân xuất chiến, Trần Tôn bắt đắc dĩ, chỉ đành phải giục ngựa phóng về phía quân Kinh châu.

Hắn vùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận đao nghiêm nghị hô to:

"Ta là đại tướng Trần Tôn! Ai dám đánh với ta một trận?"

Dưới chiến kỳ của quân Kinh châu, Lư Bội cũng chú ý tới một con tuấn mã hùng tráng bên phía địch quân, làm hắn rất là động tâm, thấp giọng hỏi Vương Uy:

"Người cưỡi ngựa trắng kia là ai?"

Vương Uy khẽ mỉm cười:

"Đó chính là Trương Vô, chiến mã của hắn tên là Địch Lô, là một trong bảy lương câu bảo mã, chủ công nhà ta cũng rất là động tâm, đáng tiếc Trương Vô không tiến nạp."

"Lực lưỡng thay! Đúng là một con bảo mã tốt."

Lư Bội thở dài trong lòng.

Hiện giờ Trần Tôn đang xuất trận cướp chiến, lớn tiếng chửi mắng, Lư Bội giận dữ hỏi:

"Người nào đi chém đầu tên giặc kia xuống cho ta?"

"Đại ca, xem đệ chém đầu của hắn!"

Trương Phi hét lớn một tiếng, giục ngựa chạy gấp, tiếng gào như sấm, như thiên thần hạ phàm vậy, trong nháy mắt đã tới trước mặt Trần Tôn, trọng Bát Xà Mâu đâm ra như sấm sét.

Trần Tôn cả kinh, tay chân như nhũn ra, gươm đao cản ngang, nhưng mâu này của Trương Phi nặng nề như núi, hắn không chống nổi bị một mâu đâm xuyên ngực.

Xác của Trần Tôn rơi xuống, Trương Phi quơ múa trường mâu hét lớn một tiếng "giết!" rồi một người một ngựa lao vào trận doanh của quân địch.

Lư Bội thấy tướng địch bị giết, lập tức hạ lệnh:

"Toàn quân xuất chiến, đánh tan địch quân!"

Hai chục ngàn quân Kinh châu la giết kinh thiên động địa, như làn sóng lao về phía phản quân, tinh thần của phản quân vốn đã không cao, giờ gặp tình thế này chưa đánh lòng chiến đã mất, mọi người tranh nhau chạy thoát thân, chiến trường hỗn loạn vô cùng.

Trương Vô thấy tình thế không ổn, quay đầu ngựa chạy trốn, ngựa của hắn tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã rời khỏi chiến trường.

Chương 35: Ngựa Địch Lô thật nhanh

Ở phía đông cách huyện Dương Tân chừng hơn ba mươi dặm, có một ngọn núi khá thấp nhưng cây cối um tùm, có một con đường đi từ phía đông tới, đi xuyên qua ngọn núi, chia rừng cây thành hai nửa.

Trong rừng trái đầy lá thông, khô ráo và dễ chịu, Lư Cảnh và Quan Bình cùng với hơn một trăm tên thám báo đang ngồi nghỉ ngơi, tán gẫu chiến dịch huyện Dương Tân.

"Giao thủ với đám tiểu tặc Trương Võ, Trần Tôn này có thắng cũng không anh hùng, nói thật, ta chẳng có chút hứng thú nào."

Quan Bình cười nói.

"Đúng vậy! Còn không bằng nằm ở chỗ này, ung dung thư thái, rất thoải mái."

Lư Cảnh nằm dưới một cây thông, miệng ngậm một cái cành cây nhỏ, ánh mắt nhìn vào mấy con sóc đang nghịch ngợm nhảy tới nhảy lui trên cây.

Hắn hiện đang nhàn nhã, mặc dù hắn hy vọng có thể kiếm được một con chiến mã trong cuộc chiến Trương Võ, Trần Tôn, nhưng việc này hắn cũng không cần quá để tâm, Triệu Văn sẽ giải quyết giúp hắn.

Quan Bình lại hắt một cái, cười nói:

"Ta nghe cha nói, công tử Cảnh rất có kinh nghiệm tác chiến, công tử Cảnh đã từng đi đánh giặc à?"

"Nào có kinh nghiệm gì đâu, chẳng qua cái món chạy của tôi rất nhanh, gặp nguy hiểm là tính bài chuẩn, các đạo lý khác tôi không hiểu."

Câu nói của Lư Cảnh khiến đám binh lính cười khà khà, lúc này, ở ngoài rừng đột nhiên có tiếng gọi của một tên lính tuần tiểu:

"Quan tướng quân, có người đi về phía bên này, hình như là quân đội!"

Mọi người ríu rít đứng dậy rồi chạy ra ngoài, Lư Cảnh đứng dậy nhưng lại trèo lên một cây tùng, trông về phía xa xa.

Chỉ thấy ở trên con đường phía xa xa có một đội quân đang chạy tới bên này, cách bọn họ chừng hai ba dặm lộ trình, Lư Cảnh nhận ra đây là một toán bại quân, quân số chừng bốn năm trăm người, cầm đầu là một đại tướng cưỡi một con ngựa trắng hùng tráng.

Lư Cảnh nhìn kỹ vào con chiến mã kia, đây chắc chắn là một bảo mã lương câu, trong lòng hắn hưng phấn bùng bùng.

"Mọi người nghe lệnh của ta!"

Quan Bình trầm giọng ra lệnh:

"Chúng ta sẽ phục kích nhánh quân này."

Chúng thám báo ríu rít lên ngựa đi theo Quan Bình.

Đội quân này chính là bại quân ở huyện Dương Tân, Trương Võ góp nhặt được hơn bốn trăm bại binh, hoảng loạn chạy về phía Sài Tang, đây là con đường phải đi nếu muốn tới Sài Tang.

Mọi người chạy trốn một hơi hơn 30 dặm, thấy truy binh đã ở xa, Trương Võ lau mồ hôi trên trán nhìn bốn phía. Hắn rất thông thuộc khu vực này, trước mặt có một ngọn núi tên là đồi Hắc Lâm, qua đồi Hắc Lâm đi tiếp mười mấy dặm là tới một trấn nhỏ.

Hắn quay đầu nói với binh lính:

"Các huynh đệ cố gắng chịu khổ một lúc nữa, chúng ta sẽ tới trấn Dương Đông ăn cơm nghỉ ngơi!"

Hắn giục chiến mã đi về hướng đồi Hắc Lâm, tốc độ cực nhanh, bọn binh lính không ngừng kêu khổ, chỉ đành phải liều mạng chạy theo Trương Võ, không lâu sau họ tới được đồi Hắc Lâm, tiếp tục đi theo đường cái về hướng đông.

Hai bên là rừng thông rậm rạp, mặc dù bây giờ là buổi trưa nhưng trong rừng thông khá nhập nhoạng, gió rét trong thổi tới khiến người cảm thấy gió lạnh từng cơn.

Trương Võ đầu tàu gương mẫu, binh lính một mồi chạy theo sau, đội ngũ kéo dài gần một dặm. Nên trong rừng rậm, trăm tên thám báo đã giương cung lập tên nhắm ngay đám bại binh cách mấy chục bước bên ngoài.

Lúc này, Quan Bình nhận ra Lư Cảnh không có ở đây, trong lòng hẩn thán kinh, nhìn bốn phía nhưng không thấy bóng dáng Lư Cảnh đâu.

Nhưng thời gian đã không cho phép hẩn tiếp tục tìm kiếm, hẩn quyết định thật nhanh:

"Bắn!"

Trăm mũi tên tên dày đặc từ trong rừng cây bắn ra, bại binh không kịp đề phòng trúng tên kêu thảm thiết, vô số người ngã xuống đất, họ đã là chim sợ cành cong, ý chí chiến đấu làm gì còn.

Bây giờ đột nhiên gặp tập kích khiến họ la to, chạy như điên để tìm cách thoát thân, Quan Bình quát chói tai:

"Giết!"

"Giết!"

Kỵ binh thám báo từ trong rừng giết ra, quơ múa trường mâu lướt vào đám bại binh, đám bại binh hiện đứng trên đường cái mà loạn thành một đồng, kinh hoàng la to, liều mạng chạy trốn.

Trương Vô ý vào tuần mã nhanh chóng bỏ chạy, không lâu sau liền thoát khỏi phạm vi cuộc phục kích.

Thấy đã rời khỏi chiến trường, Trương Vô dần dần thả chậm tốc độ, quay đầu nhìn ngó ở phía sau, khi xác định chắc chắn không nghe được tiếng la giết, hẩn mới yên lòng.

Đúng lúc này, có một tiếng động lạ từ bên trái truyền tới, hẩn quay đầu thì thấy một cây thông lớn đang đổ thẳng vào đầu, Trương Vô cả kinh lùi lại để né tránh.

'Àm!' một tiếng, cây đại thụ đổ ở trước mặt hẩn, bụi đất mịt mù, chiến mã bị kinh sợ nâng cao vó trước, hí một tiếng thật dài.

Trong lúc Trương Vô đang bận không chế tình hình thì một cái bóng đen từ phía sau hẩn nhảy xuống, chiến đao sắc bén chém thẳng vào gáy Trương Vô, tiếng đỏ của đại thụ lẫn át tiếng gió của đao nên hẩn không nhận ra.

Khi Trương Vô cảm thấy thì điều gì đó thì trên cổ hẩn đã truyền tới cảm giác đau đớn, trước mắt tối sầm, chết ngay tức khắc.

Lư Cảnh một đao chém bay đầu Trương Vô, máu tươi bắn cao một trượng, dính đầy người Lư Cảnh.

Lư Cảnh một cước đá xác Trương Vô, ngồi trên yên ngựa, mùi máu tanh gay mũi và sát cơ lạnh thấu xương khiến chiến mã giật mình nhảy vọt qua thân cây, nòng nọc chạy trên đường cái.

Lư Cảnh ôm chặt lấy cổ chiến mã, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, bên tai tiếng gió vù vù, thuật cỡi ngựa của hẩn không cao nhưng bù lại có nghị lực người thường không thể bằng, cắn răng để không bị chiến mã hất xuống ngựa.

Đây là một trận tỷ đấu ý chí giữa người và ngựa, Lư Cảnh biết, một khi hẩn rơi xuống lưng ngựa thì hẩn sẽ mất đi con bảo mã lương câu này. Hẩn cắn chặt hàm răng, chịu đựng đau đớn đang tấn công vào tận lực phủ ngũ tạng, dùng hết lực lượng khổng lồ chế chiến mã.

Chiến mã chạy như điên trên đường cái, trán Dương Đông sớm đã bị bỏ qua sau lưng, cũng không biết chiến mã chạy nửa giờ hay một giờ, Lư Cảnh kiệt sức nhưng chiến mã vẫn còn khỏe như thường.

Lúc này phía trước bỗng xuất hiện một cái nương rộng chừng hai trượng, chiến mã hí dài nhảy vọt qua nương, động tác này khiến Lư Cảnh không cách nào ôm cổ chiến mã được nữa, hẩn ngã lộn nhào, 'Ừm!' một tiếng rơi vào trong nước.

Chiến mã chạy mất, Lư Cảnh từ từ bò dưới nương lên, cả người đau đớn vô cùng nhưng tâm tình của hẩn còn ảo não tới cực điểm, thất bại trong gang tấc khiến hẩn tức giận dẫm một quyền xuống đất.

Đúng lúc này, Lư Cảnh bỗng nhiên nghe tiếng hí dài, hẩn giật mình ngẩng đầu lên thì thấy một con chiến mã màu trắng như mây đang chạy tới bên này, bồm ngựa tung bay, vô cùng sống động.

Lư Cảnh mừng như điên, hẩn nhin đau đớn bò dậy, cười lớn mở cánh tay, nghênh đón chiến mã.

... . .

Chiến đấu đã kết thúc, tuy nhiên nó là một chiến dịch chẳng đáng nhớ nhưng, quân phản loạn không có sự tiếp viện của quân Giang Đông, lại gặp phải ưu thế tuyệt đối của quân Kinh châu nên chưa đánh đã chạy.

Hơn chín ngàn quân phản loạn bị giết gần hai ngàn, hơn năm ngàn người bị bắt, số còn lại bỏ trốn. Chiến đấu đã kết thúc, binh lính Kinh châu dọn dẹp chiến trường, nhiều đội tù binh ừ rừ cúi đầu đi qua, binh khí khô giáp và trống trận, cờ xí tịch thu được chất đống như một ngọn núi nhỏ.

Lư Bị cưỡi ngựa đứng trên một ngọn đồi nhìn từng đội tù binh đi qua, nhưng tâm tình của hẩn lại không tốt, hẩn không thu được chiến lợi phẩm mà hẩn

ao ước nhất, một con bảo mã lưng cầu.

"Đại ca, cái tên giặc Trương Vô kia chạy quá nhanh đệ không đuổi kịp, đây là trách nhiệm của đệ."

Trương Phi ở một bên tự trách, hắn cũng muốn cướp con ngựa kia cho huynh trưởng, đáng tiếc hắn bị loạn quân cách trở nên chỉ còn cách trông mắt nhìn Trương Vô bỏ trốn.

"Bỏ qua đi!"

Lưu Bị thở dài, hắn và chiến mã không có duyên phận, nó nhất định thuộc về Tôn Quyền, hắn nở nụ cười tha thứ:

"Tam đệ, một con ngựa mà thôi, không cần để ở trong lòng."

Đại ca mặc dù an ủi như vậy nhưng Trương Phi vẫn tự trách bản thân, trong lòng buồn bực không vui.

Lúc này, xa xa có người hô to:

"Tiểu Quan tướng quân trở lại rồi."

Lưu Bị quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Quan Bình mang hơn trăm kỵ binh áp giải mấy trăm tên tù binh đi tới, vẻ mặt tươi cười, Lưu Bị cười ngênh đón:

"Hiền chất, sao bắt được nhiều tù binh như vậy?"

"Chúng thuộc hạ cần bại binh Trương Vô, Trương Vô cũng bị công tử Cảnh giết chết."

"Trương Vô!"

Lưu Bị giật mình, vội vàng nhìn xung quanh một lượt, hắn nhìn thấy Lưu Cảnh, hơn nữa còn thấy Lưu Cảnh cười một con chiến mã hùng vĩ, các binh lính rối rít vây quanh, hăm một vuốt ve con ngựa này.

Trong lòng Lưu Bị dâng lên một loại chua xót khó mà ức chế, không nghĩ tới con ngựa này lại bị Lưu Cảnh lấy được, nhìn bộ dáng của Lưu Cảnh là có thể thấy hắn cực kỳ yêu con chiến mã này.

Trương Phi nóng mặt, chạy như bay tiến lên chấp tay cười nói:

"Công tử Cảnh, đại ca ta ngưỡng mộ con ngựa này đã lâu, công tử có thể bỏ thứ mình yêu thích hay không?"

"Dực Đức!"

Lưu Bị mặt trầm xuống trách cứ:

"Sao đệ lại nói như vậy? Lưu Bị ta sao có thể đoạt vật yêu của người khác."

Lưu Bị giục ngựa tiến lên, cười híp mắt chấp tay nói:

"Chúc mừng công tử Cảnh giết được đầu lĩnh phản tặc, lập được công lớn."

Lưu Cảnh hận vô cùng, đây là bảo mã mà hắn dùng mạng đổi mới có được, Lưu Bị tai to nói câu đầu tiên đã định đoạt đi hay sao? Nằm mơ đi!

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy nhưng hắn lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ tung người xuống ngựa, đem chiến mã dắt cho Lưu Bị:

"Lưu hoàng thúc là anh hùng thiên hạ, phải cỡi long cầu bảo mã, con ngựa này nếu Hoàng thúc thích cứ việc cầm đi."

Nói cũng rất hay, tính tình cũng thoải mái, nhưng lúc này Lưu Bị đã phủ nhận, nói là không đoạt vật yêu của người khác, bây giờ dù Lưu Cảnh có cho thật hắn cũng không dám nhận.

Trong lòng Lưu Bị khổ sở, trên mặt lại mang nụ cười cảm kích:

"Đa tạ công tử Cảnh khẳng khái, công tử Cảnh là thiếu niên anh hùng, cười con ngựa này sẽ càng tăng thêm sức mạnh, tâm ý của công tử Lưu Bị nhận, nhưng con ngựa này thứ cho ta không thể tiếp nhận."

Lưu Cảnh gật đầu:

"Lưu hoàng thúc vô cùng khiêm tốn, làm người ta kính nể."

Chẳng qua, Lưu Cảnh rất muốn tặng con ngựa này cho Triệu Vân để bày tỏ lòng biết ơn của hắn, Lưu Cảnh lại dắt đem ngựa đến trước mặt Triệu Vân, khom người thi lễ:

"Triệu tướng quân có ân dạy võ, Lư Cảnh khắc trong tâm khảm, con chiến mã này tặng cho tướng quân để bày tỏ lòng cảm kích của Lư Cảnh với tướng quân."

Lúc này, vô số con mắt đều hướng về phía Triệu Vân, ngay cả Lư Bị cũng không nhìn được liếc mắt nhìn Triệu Vân, tất cả mọi người đều nhận ra, Lư Cảnh đưa ngựa cho Lư Bị chỉ là vì đáp ứng lời khách khí của Trương Phi, nhưng hân tặng ngựa cho Triệu Vân lại là thật tâm thành ý, khẩu khí hoàn toàn bất đồng.

Triệu Vân trầm ngâm chốc lát, hẳn có thể cảm thấy sự chân thành của Lư Cảnh, chẳng qua nếu hân nhận con ngựa này thì cuối cùng vẫn rơi vào trong tay chủ công. Mặc dù chủ công rất thích con ngựa này, nhưng nhận ngựa sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của chủ công, đây là điều không tốt, Triệu Vân không muốn làm như vậy.

Nghĩ tới đây, Triệu Vân vỗ chiến mã, khẽ mỉm cười:

"Đa tạ ý tốt của công tử Cảnh, ta thấy con ngựa này rất có tình cảm với công tử, nó vừa nhận công tử làm chủ, sao có thể chuyển ngay cho người khác được, ngựa cũng có trung nghĩa, hi vọng công tử yêu mến nó."

Triệu Vân và Lư Cảnh liếc nhau một cái, có mấy lời không cần phải nói ra ngoài, trong lòng bọn họ biết là được, hai người cười hiểu ý.

Cách đó không xa, Lư Bị thấy Triệu Vân trò chuyện với Lư Cảnh, đôi mắt đã trở nên lạnh lùng, hẳn đương nhiên biết tại sao Triệu Vân không chịu nhận chiến mã, không phải là ở trong lòng hân, mình không bằng quan trọng bằng Lư Cảnh nên hân thà để chiến mã lại cho Lư Cảnh cũng không chịu hiến cho mình, lòng trung thành của hân đối với mình đã phai nhạt, chẳng nhẽ mình không biết?

Hồi lâu, Lư Bị xoay người nhìn trời, hai tay chấp sau lưng, mũi nặng nề hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Quán rượu Xích Bích

Quận Giang Hạ ao hồ rất nhiều, sông ngòi ngang dọc, người dân ở đây bình thường đều dùng thuyền để di chuyển, thương nhân phần lớn đều đi đường thủy, vừa vận chuyển được nhiều hàng hóa, vừa thoải mái trong việc đi đường.

Nhưng đường bộ cũng có người đi, từ huyện Dương Tân ra bắc tới Tương Dương có hai đường chính, một là đi qua Hạ Khẩu, dọc theo bờ phải Hán Thủy ra bắc, con đường còn lại chính là đi qua bến đò Xích Bích, dọc theo bờ trái Hán Thủy ra bắc.

Hai con đường, đi con đường thứ hai thuận lợi hơn.

Trưa hôm nay, trên bến đò Xích Bích xuất hiện một gã quan quân trẻ tuổi, sau lưng mang theo một gã kỵ binh tùy tùng, mặc dù tướng mạo đường đường, nghiễm nhiên phi phàm, nhưng cái khiến người ta chú ý lại là chiến mã hân đang cưỡi.

Đây là một chiến mã màu trắng, cực kỳ hùng vĩ, bước đi phiêu dật mà có lực, khiến ai trên đường cũng phải ghé mắt nhìn.

Quan quân này đương nhiên là Lư Cảnh, hân không hộ tống đại quân Lư Bị đi thuyền trở về Tương Dương, mà cưỡi ngựa yêu theo đường bộ trở về, Lư Bị không thuyết phục được hân, lại lo lắng ngựa của hân bị người đánh cắp, bèn phái một gã thủ hạ võ nghệ cao cường hộ vệ.

Mới có được bảo mã, cái khát vọng muốn sớm chiều ở cùng để tạo tình cảm khiến Lư Cảnh không chịu đi thuyền, một đường cưỡi ngựa ra bắc, vừa đi đường vừa cùng cố tình cảm.

Lư Cảnh đứng trên một cái gò cao nhìn Trường Giang cuộn cuộn, nơi này chính là Xích Bích, "Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông, sông sâu sóng cả lấp anh hùng", chưa tới bảy năm nữa, nơi này sẽ bùng nổ một trận chiến quyết định thế cục thiên hạ.

Lư Cảnh đưa mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng bị một gã tửu bảo cắt đứt mạch suy tư:

"Quân gia, đã gần trưa rồi, vào tiểu điểm uống một ly rượu rồi qua sông! Bây giờ thuyền phu trên bến đò cũng đang nghỉ ngơi, không có ai chờ đâu."

Lư Cảnh quay đầu nhìn tửu bảo, thấy đôi phương mặt mũi tươi cười, trong đôi mắt tràn đầy nhiệt tình, liền hỏi:

"Quán rượu của cậu ở đâu?"

Tửu bảo chỉ một quán rượu sau lưng cách nơi đứng không xa:

"Tửu quán đệ nhất trấn nhỏ đây!"

Lưu Cảnh nhìn theo theo ngón tay đối phương, thấy quán rượu nằm cách trấn Xích Bích chừng 500 bước, trấn Xích Bích là một trấn nhỏ, có chừng trăm gia đình, phần lớn mọi người đều mở tiệm buôn bán.

Hai bên đường ở đây có đầy đủ các loại cửa hàng, lữ xá, quán rượu, thanh lâu, nguyên liệu nấu ăn, tạp hóa nam bắc..., tổng cộng có khoảng mấy chục tiệm, chủ yếu là bán cho khách qua sông.

Thuyền bè qua sông hầu như đều cập bến Xích Bích, lên bờ uống rượu mua đồ, cho nên trấn Xích Bích rất là náo nhiệt.

Từ quán đứng đầu trấn nhỏ theo hướng chỉ của từ bảo là một quán rượu hai tầng, phía sau còn có vườn rau trồng, diện tích ước chừng hai mẫu, ở cửa có một chuồng ngựa, hiện đang có mười mấy con, ở bên cạnh có một tấm biển gỗ, phía trên đề tên quán rượu, tấm gỗ đã được sơn vàng, trên viết ba chữ to như cái đầu: 'Xuân Lai cư'.

Lưu Cảnh nóng lòng qua sông, hắn đang do dự thì tùy tùng cười nói:

"Không thì Lưu tướng quân cứ đi uống một ly rượu, tôi tới bến đò chuẩn bị thuyền bè, sau đó sẽ quay lại."

Lưu Cảnh gật đầu một cái, như vậy cũng được, lúc này, từ bảo lại cười nói:

"Trong quán rượu còn có bạn của quân gia, là họ nhận ra quân gia nên bảo tiểu nhân tới mời."

"Bạn?"

Lưu Cảnh hơi sững sờ, hắn không nhớ nổi mình có bằng hữu gì ở quận Giang Hạ, hắn nghi ngờ nhìn quán rượu một cái, lòng hiếu kỳ khiến hắn giục ngựa đi về phía quán rượu.

Quán rượu làm ăn cũng khá thịnh vượng, bàn trên lầu hai đã kín, ở lầu một mới được một nửa khách nhân, ước chừng mười mấy người.

Lưu Cảnh vừa tới đã thấy ở cửa có hai người đang đứng, một nam một nữ rất trẻ, tuổi tác thiếu niên kia tương đương với hắn, vóc người khôi ngô cao lớn, mắt hồ mũi cao, da hơi đen, mặc cẩm bào, thắt lưng bằng lụa cẩm, anh tuấn bồng bồng, nhưng ánh mắt hắn nhìn chiến mã của Lưu Cảnh rất nóng bỏng.

Mà cô gái thì Lưu Cảnh biết, không phải tiểu cô nương cùng hắn đánh giết Hoàng Dật trên cầu Xuân đó sao? Hóa ra là nàng!

Cô gái nhìn thấy Lưu Cảnh, vội vàng cười tủm tỉm đứng lên:

"Tướng quân còn nhớ tôi không?"

Lưu Cảnh gật đầu:

"Cô nương có thể bình an rồi thành Võ Xương, ta cũng yên tâm!"

Hắn buộc chiến mã vào chuồng ngựa, lại dẫn từ bảo dùng thức ăn và nước uống thượng hạng cho ngựa rồi mới đi vào quán rượu, hơi chấp tay cười nói:

"Không nghĩ tới ở Xích Bích có thể gặp lại cô nương, quả nhiên là nhân sinh hà xử bất tương phùng (nơi nào cũng có thể gặp nhau)."

Cô gái không còn mặc đồ đen áo khoác đỏ như lần trước, mà mặc một bộ trang phục điển hình của con gái, lộ ra vóc người thon dài, trên người lại khoác thêm một cái áo ngắn, chiếc cổ trắng như tuyết được phủ thêm một tấm khăn hồ ly màu đỏ.

Trên người nàng không còn một chút sát khí nào cả, không thấy bóng dáng của đoàn kiếm và chiến cung đâu, trở nên ôn nhu hiền thực, mặc dù tuổi tác hơi nhỏ nhưng giờ tay nhắc chân đã có một loại nhã trí không nói thành lời, gần như là khác hoàn toàn với lần trước.

Cô gái yêu kiều thi lễ:

"Đa tạ công tử một mình chịu tội, giúp tôi bình an rồi thành thành Võ Xương, tiểu nữ trong lòng vô cùng cảm kích."

Nàng mặc dù luyện tập võ nghệ, ghét ác như thù, giết người bất chấp hậu quả, nhưng lúc bình thường tâm tư lại rất tinh tế, việc Lưu Cảnh cố tình chịu mọi trách nhiệm nàng cũng có thể nhận ra.

"Cô nương quá khen!"

Lưu Cảnh cười thi lễ, không để chuyện này ở trong lòng, hắn phát hiện thiếu niên ngồi đối diện dường như khá nôn nóng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía chiến mã của mình, trong đôi mắt toát lên sự mong muốn khó che giấu, điều này khiến cho Lưu Cảnh sinh lòng cảnh giác, chẳng lẽ bọn họ vì chiến mã của mình mà tới?

Hắn nhẹ nhàng tăng hắng một cái, nhìn thiếu niên cười nói:

"Tại hạ Lưu Kiện, là một Truân trưởng trong quân Kinh châu, xin hỏi nhân huynh tôn tính là chi?"

Thiếu niên thu hồi ánh mắt, có vẻ hơi mất bình tĩnh, giống như không muốn người khác nhìn thấu tâm tư, vội vàng ôm quyền nói:

"Tại hạ họ Đào, người Sài Tang, tướng quân có thể gọi ta là Tứ lang, đây là em gái ta, đa tạ công tử ở thành Võ Xương tương trợ."

Lưu Cảnh giờ mới biết thân phận của bọn họ, hóa ra là người của gia tộc họ Đào ở Sài Tang, khó trách trông như người giàu sang.

"Đào công tử không nên khách khí, thật ra tôi phải cảm tạ lệnh muội xuất thủ tương trợ mới đúng."

"Ha há! Tướng quân quá khiêm nhường."

Thiếu niên khoát tay cười nói:

"Tướng quân mời ngồi đi!"

Lưu Cảnh khiêm nhường mấy câu liền ngồi xuống, ngồi đúng vị trí có thể nhìn thấy con ngựa của hắn, thiếu niên lại sai người mang rượu, cười híp mắt hỏi:

"Nghe giọng nói, tướng quân hình như là người ở khu vực Thái Sơn, tại sao lại nhập ngũ ở Kinh châu?"

"Thiên hạ đại loạn, có gì mà không thể."

Lưu Cảnh cười nhạt, lấy từ trong ngực ra một cái túi cầm nhỏ, cẩn thận lôi ra một cái trăm cài trả lại cho cô gái:

"Đây là trăm cài của cô nương! Quá tinh xảo, chỉ hi vọng tôi không làm hỏng nó."

Ánh mắt cô gái sáng lên, tươi cười rạng rỡ nhận lấy chiếc trăm:

"Tôi còn tưởng đã mất rồi, hóa ra công tử nhặt được, bây giờ trả lại khiến tôi vô cùng biết ơn."

Lúc này, ánh mắt của thiếu niên lại nhìn về phía chiến mã bên ngoài, hắn rốt cuộc không nhịn được nói:

"Lư tướng quân, chiến mã ngoài cửa có phải đoạt được trong tay Trương Võ không?"

"Đúng vậy! Trương Võ bị tôi giết chết, ngựa của hắn đương nhiên thuộc về tôi, tôi thấy công tử rất hứng thú với con ngựa này."

Thiếu niên cắn môi một cái, lấy hết dũng khí nói:

"Thực không dám giấu giếm, chúng tôi tới Giang Hạ chính là vì con ngựa này, dưới mắt con ngựa này có một nhúm lông trắng trông như giọt lệ nên mới có tên là Địch Lô, là danh mã trong thiên hạ, tôi nguyện ý bỏ ra trăm lượng vàng mua con ngựa này, không biết tướng quân có chịu bỏ thứ mình yêu thích hay không?"

Lưu Cảnh nở nụ cười, thiếu niên này đúng là không hiểu sự đời, đã nói là danh mã trong thiên hạ mà chỉ muốn bỏ ra trăm lượng vàng để mua, làm gì có ai đồng ý mới làm ăn này.

Lưu Cảnh lắc đầu:

"Là ngàn vàng cũng không bán!"

Thiếu niên biến sắc, ngay người hỏi lâu rồi uống cạn sạch một ly rượu, cô gái bên cạnh cười nói:

"Lư tướng quân, con ngựa này chúng tôi đã chú ý tới nó nhiều năm trước, cũng phải người liên hệ với Trương Võ, Trương Võ cũng đồng ý đem con ngựa này tặng chúng tôi, không ngờ lại xảy ra chiến sự, Trương Võ ngoài ý muốn bỏ mình, con ngựa này bị tướng quân bắt được, điều này khiến cho chúng tôi tiếc nuối vô cùng. Nếu như tướng quân tin chúng tôi, có thể theo chúng tôi tới Đào gia ở Sài Tang một chuyến, chúng tôi nguyện lấy ba nghìn lượng hoàng kim đổi lấy con ngựa này, không biết tướng quân có đồng ý hay không?"

"Hóa ra là vì con ngựa này tôi và cô nương mới có thể gặp lại nhau, xem ra các người đã sớm chú ý tới tôi rồi."

Lưu Cảnh lắc đầu:

"Đáng tiếc quá! Vạn kim tôi cũng không đổi."

Lưu Cảnh vừa dứt lời, thiếu niên đặt mạnh ly rượu xuống bàn, lạnh lùng nói:

"Ta thấy người ở thành Võ Xương tương trợ xá muội nên mới khách khí với người, nói chuyện mua bán, nếu không chúng ta đã sớm động thủ rồi, họ Lưu kia, chớ rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

"Đào công tử là muốn đoạt ngựa của ta sao?"

Giọng nói của Lưu Cảnh cũng trở nên lạnh lùng, đối chọi gay gắt.

"Ta chỉ khuyên ngươi thức thời vụ mới là tuần kiệt, võ nghệ của ngươi kém cả xá muối của ta, chưa tính đến ta thì còn những người khác, ngươi mở to mắt mà nhìn xung quanh đi!"

Thiếu niên nói tới chỗ này, hơn mười tửu khách trong tửu quán đều đứng lên, ai lấy đều khôì lực lưỡng, ánh mắt sắc bén, bên hông đều có lợi đao, bọn họ đóng toàn bộ cửa sổ lại đề phòng Luru Cảnh bỏ trốn.

Luru Cảnh cười ha hả:

"Xem tình hình, ta chỉ còn cách thức thời làm tuần kiệt thôi, tốt nhất là hai tay dâng tặng chiến mã."

Hắn vừa nói dứt lời là động thủ liền, đưa tay kéo cô gái tới trước mặt mình, không đợi cô gái phản kháng đã dùng tay siết cổ, một thanh chủy thủ đặt vào gò má.

Cô gái phản ứng cũng cực nhanh, cùi chỏ thúc mạnh về phía sau, đánh đúng ngực Luru Cảnh. Luru Cảnh rên lên một tiếng, chủy thủ trong tay thêm sức, một tia máu xuất hiện trên má của nàng.

"Cô còn dám làm vậy, dung mạo của cô sẽ thay đổi đấy."

Cô gái không sợ chết nhưng lại vô cùng sợ dung mạo sẽ bị hủy, giết một trăm Luru Cảnh cũng không lấy lại được dung mạo như hoa như ngọc bây giờ. Nàng siết chặt quả đấm, trong lòng tức giận vô cùng, hô to:

"Đồ vô sỉ, ngươi mau buông ta ra!"

Luru Cảnh bắt cô gái làm con tin, cô gái phản kháng rồi khuất phục, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, cho tới lúc này, thiếu niên kia và tùy tùng bốn phía mới phản ứng kịp.

"Ngươi lớn mật!"

Thiếu niên đột nhiên giận dữ, vỗ bàn một cái đứng dậy:

"Buông nàng ra!"

Tùy tùng bốn phía cùng nhau rút đao xông tới, Luru Cảnh đứng lên, kéo cô gái dựa vào vách tường, lạnh lùng nói:

"Thật xin lỗi, ta luôn là người không thức thời vụ, các ngươi nếu muốn nàng chết thì cứ tiến lên đi."

Đám tùy tùng đưa mắt nhìn thiếu niên, thiếu niên này từ nhỏ lớn lên trong quyền quý, lúc nào cũng cao cao tại thượng, không biết thế gian hiểm ác, hắn nằm mơ cũng không ngờ, Luru Cảnh lại dám bắt muối muối của hắn làm con tin, đơn giản vì đây chính là ăn gan hùm mật gấu. Hắn không biết Luru Cảnh là người hành động theo bản tính, thiên hạ không chuyện gì hắn không dám làm.

Thiếu niên nhất thời có chút bối rối, nếu như em gái xảy ra chuyện, hắn làm sao ăn nói với mẫu thân và Nhị ca? Hắn hít một hơi thật sâu, vội vàng khoát tay:

"Ngươi buông nàng ra, ta sẽ không lấy ngựa của ngươi nữa."

Luru Cảnh nhận thấy rõ là thiếu niên đã yếu thế, thiếu nữ này còn quý báu hơn so với cả công chúa, đây chính là nhược điểm trí mạng của họ, đã như vậy thì sao hắn có thể thả nàng?

Luru Cảnh cười lạnh, nghiêm nghị quát lên:

"Tất cả tránh qua một bên cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thiếu nữ con tin

Thiếu niên nam tử thấy Luru Cảnh bộc lộ bộ mặt hung ác, sát cơ đằng đằng, thanh chủy thủ sắc bén đề ở cổ trên em gái, hắn vừa tức vừa hoảng nhưng lại vô kế khả thi.

Giăng co một lúc, thiếu niên nam tử đành bất đắc dĩ đành phải nhượng bộ, hung hăng trừng mắt với Luru Cảnh, ra lệnh:

"Tất cả đi sang một bên!"

Mọi người vội rít tránh cửa quán rượu, Luru Cảnh nói khẽ với cô gái nói:

"Tôi an toàn sẽ thả cô đi, nếu cô dám phản kháng một lần, tôi sẽ rạch một đao trên mặt cô, đi!"

Cô gái cắn môi tới mức trắng bệch, nàng chưa bao giờ bị bắt làm con tin, hơn nữa người bắt nàng lại còn là đàn ông, tay ôm nàng thật chặt, điều này làm nàng vừa khúat nhục vừa cảm thấy xấu hổ, quan trọng là nàng rất sợ hấn dùng đao rạch mặt mình, nếu vậy thì dung mạo của mình xong rồi.

Con gái dù sao cũng thích mình xinh đẹp, nhiều người coi trọng nhan sắc hơn cả tính mạng, nàng cũng biết tình cảnh của đối phương, chỉ cần đối phương không tổn thương nàng thì nàng cũng không mạo hiểm phản kháng.

Nàng đành nhịn lần khúat nhục này, đi theo Luru Cảnh về phía cửa chính, Luru Cảnh không chế cô gái, từng bước rời quán rượu. Lúc này, tùy tùng của Luru Cảnh đã nghe tin từ bến tàu chạy về.

Hắn thấy Luru Cảnh đi ra, vội vàng ra cỡi dây buộc ngựa, Luru Cảnh huyết sáo một tiếng, chiến mã ngoan ngoãn đi theo ra phía bến đò.

Thiếu niên nam tử cùng với hơn 10 thủ hạ đi theo, hắn nhìn cơ thể yếu đuối của em gái bị Luru Cảnh kéo lê về phía bến đò, mắt giận tức mới có thể phun lửa, âm thầm thề, nhất định phải băm thây người này thành vạn đoạn.

"Mọi người nghe cho kỹ, trên bến đò, chỉ cần hấn thả người là chúng ta sẽ đồng thời động thủ, không thể để cho hấn chạy mất, biết chưa?"

"Rõ!"

Mọi người nắm chặt binh khí, từng bước từng bước đi theo Luru Cảnh, tích lực chờ thời.

Trên bến đò, thuyền bè đã chuẩn bị xong, đây là một chiếc lâu thuyền năm trăm thạch (1), tùy tùng của Luru Cảnh dắt ngựa lên thuyền trước.

(1) Thạch: đơn vị tính số lượng lúa, thạch lúa, trọng lượng chuyên chở của tàu thuyền thời này lấy thạch làm đơn vị tính

Luru Cảnh nhìn theo đám người đi theo hấn tới bến đò, thấy bọn họ nắm chặt binh khí, bố trí người ở bốn phía, rất rõ ràng là muốn phát động công kích.

"Ngu xuẩn!"

Luru Cảnh cười lạnh, nói khẽ với cô gái:

"Lên thuyền đi!"

"Tại sao còn phải lên thuyền!"

Cô gái nổi giận, nàng cắn răng nhìn Luru Cảnh:

"Ta đã đi theo tới tận đây, ngươi định bao giờ mới chịu thả ta?"

Luru Cảnh vẫn đề chủy thủ vào gò má của nàng, không thương hương tiếc ngọc:

"Qua sông tôi sẽ thả cô, lên thuyền!"

Cô gái bất đắc dĩ bị Luru Cảnh kéo lên thuyền, thuyền lớn chậm rãi khởi động, thiếu niên nam tử giận dữ, xông lên trước hô:

"Họ Luru kia, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào, tại sao không thả em gái ta!"

Luru Cảnh không quay đầu lại nói:

"Các ngươi đợi thêm một giờ, thuyền phu sẽ tự động đưa em gái ngươi trở về, nếu các ngươi dám giờ trò, lệnh muối ắt sẽ táng thân đáy sông, nặng nề thế nào, tự các ngươi ước lượng đi!"

Thiếu niên nam tử hận tới cực điểm nhưng không thể làm gì, đành trơ mắt nhìn thuyền rời bến.

Một gã tùy tùng tiến lên thấp giọng nói:

"Thiếu chủ, không bằng chúng ta lái thuyền theo sau, động thủ ở dưới nước!"

Thiếu niên nam tử quay đầu trừng mắt một cái, trút toàn bộ lửa giận lên người này, đá mạnh một cước:

"Đồ ngu, Thượng Hương ở trên tay hấn, ngươi muốn hại chết nàng sao?"

Mọi người sợ hãi, không ai dám lên tiếng nữa.

Thiếu niên nam tử neho mắt nhìn chiếc thuyền đi xa, trầm giọng nói:

"Lần này là ta khinh địch, ta nhận thua, lần kế sẽ không để cho hấn chạy mất."

Hấn lại quay đầu dặn dò một gã thủ hạ:

"Người theo hấn tới Tương Dương, dò hỏi tung tích của ngựa Địch Lô, đồng thời tra rõ thân phận người này, sau đó trở về bẩm báo."

"Tuân lệnh!"

Thủ hạ thi lễ một cái, vội vã tìm thuyền rời đi.

...

Trên sông lớn, chiếc thuyền từ từ đi tới bờ bên kia, Lư Cảnh chấp tay đứng ở đầu thuyền, ngắm nhìn sóng nước mênh mông. Lúc này, Lư Cảnh đã thả cô gái kia ra, nàng ngồi một bên nhẹ nhàng xoa vết rách nơi gò má.

Mặc dù vết thương không sâu lắm, nhưng vết rách này cũng phải mất chừng hai tháng mới khỏi hẳn, trong lòng nàng vừa hận vừa tức, nước mắt đã tuôn rơi.

Lư Cảnh không nhịn được nhìn cô gái một cái.

"Người nhìn cái gì!"

Cô gái cắn răng nghiêng lợi nhìn hấn nói:

"Tốt nhất là một đao giết ta đi, sau đó ném xác xuống sông, đỡ sau này ta tìm người tính sổ."

"Tôi vô tình mạo phạm cô nương nhưng do các người lừa tôi quá mức, ngựa Địch Lô là do tôi liều mạng trên chiến trường mới có được, các người lại ngang nhiên muốn cướp nó đi. Nếu không phải vì cô nương từng sống vai tác chiến với tôi, tôi đã sớm giết rồi, Lư Cảnh tôi lòng dạ độc ác, nói được là làm được."

"Người tên là Lư Cảnh!"

Cô gái nhìn hấn:

"Người không phải Lư Kiện? Người gạt chúng ta."

Lư Cảnh cười, nhìn nàng nói:

"Thì cứ coi như lừa các người đi, chẳng qua cô nương cũng họ Đào sao?"

Cô gái khinh miệt bĩu môi:

"Ta họ gì, người không cần biết, người chỉ cần nhớ kỹ, đắc tội ta, người sẽ phải hối hận cả đời."

"Trên trâm cài của cô nương có một chữ 'Nhân', đó là tên của cô nương, tôi đoán cô nương họ Tôn, đúng không?"

Sắc mặt cô gái đại biến, sau đó trở nên âm trầm, hoảng sợ nhìn Lư Cảnh, đôi phương vạch trần lai lịch của nàng, khiến nàng vô cùng sợ hãi, huynh trưởng và tùy tùng đều không ở đây, thuyền đến bờ bên kia, hấn sẽ để cho mình đi sao?

Cô gái nhìn xuống dòng sông, trong lòng đang tính toán xem có nên nhảy sông chạy trốn hay không.

Lư Cảnh lạnh nhạt nói:

"Bất kể cô họ Tôn hay họ Tào, lời tôi nói rất có trọng lượng, sang bờ bên kia sẽ thả cô về. Chẳng qua cô nương và lệnh huynh tốt nhất không nên mạo hiểm mà thâm nhập hiểm cảnh, các người quá non nớt, rất nhiều câu nói để lộ chân tướng, tôi có thể nhìn ra thì người khác cũng làm được."

Lư Cảnh nói câu này khiến cô gái thoáng an lòng, yên lặng chốc lát, nàng không nhịn được hỏi:

"Người suy đoán thế nào?"

Lư Cảnh cười ha hả:

"Vừa rồi tôi chỉ lừa cô một chút thôi, cô lại tự mình thừa nhận, cô nương, cô nói xem?"

"Người"

Cô gái giận đến khắp mặt đỏ bừng:

"Ngươi. . . Ngươi là tên vô lại!"

Luru Cảnh biết, mặc dù Tôn Kiên và Luru Biểu là kẻ thù truyền kiếp, nhưng điều này chẳng liên quan gì tới hắn. Tuy nhiên, bây giờ hắn bắt cóc em gái Tôn Quyền, hậu quả của chuyện này cũng khiến hắn lãnh đủ, cho nên hắn nói toạc thân phận của nàng, để khi trở về Đông Ngô thiếu hắn một cái nhân tình!

Một lát sau, thiếu nữ đã bình tĩnh lại, không nhìn được liếc mắt nhìn Luru Cảnh, cắn đôi môi, thấp giọng nói:

"Luru tướng quân, thất phu vô tội, hoài bích có tội, ngay cả Trương Võ cũng không giữ nổi con ngựa này, tướng quân chỉ là một Truân trưởng nho nhỏ thì kiêu gì nó cũng không thuộc về tướng quân. Nếu như tướng quân chịu đem chiến mã hiến tặng cho tôi, tôi không chỉ cho tướng quân ba nghìn lượng hoàng kim, mà còn tiến cử tướng quân làm Nha tướng Giang Đông, hơn nữa chuyện tướng quân mạo phạm tôi cũng được xóa bỏ, thế nào, đây chính là cơ hội để tướng quân thăng quan phát tài đây."

"Cô nương đang khuyên ta đầu hàng Đông Ngô sao?"

Luru Cảnh cười cười nhìn nàng.

Cô gái thở dài:

"Là tôi nói thật lòng, tướng quân chắc chắn không giữ nổi con ngựa này, đúng rồi, tướng quân cũng họ Luru, trừ phi tướng quân là con cháu của Luru Biểu, nhưng mà. . . có thể sao?"

Cô gái nhìn Luru Cảnh, trong đôi mắt tràn đầy mong đợi, nàng hy vọng Luru Cảnh có thể biết thiệt hơn, đem ngựa giao cho nàng. Đúng lúc này, chiếc thuyền bỗng nhiên lắc lư, nàng nhận ra mình đã đến bờ bên kia.

Luru Cảnh không làm như nàng mong đợi, hắn dắt chiến mã khề khom người:

"Cô nương, bảo trọng nhé!"

"Luru Cảnh, ngươi không sợ ta trả thù hay sao?"

Cô gái xông lên trước mấy bước la lớn, trong lòng nàng tràn đầy khuất nhục, nhìn Luru Cảnh cứ như vậy rời đi, nàng không cam lòng.

Luru Cảnh dừng bước, hắn không quay đầu lại mà trầm giọng nói:

"Tôi không làm hại cô nương, vì sao cô nương phải hại tôi?"

Nói xong, hắn dắt chiến mã lên bờ, hai người phóng người lên ngựa, Luru Cảnh dặn tùy tùng một câu, tùy tùng ném một thanh đao cho cô gái rồi hai người phóng ngựa rời đi.

Có lẽ là do trong lòng tức giận, cô gái nhất thời không cảm nhận được thâm ý trong hành động ném đao của Luru Cảnh. Thấy bóng người Luru Cảnh biến mất, nàng giậm chân một cái:

"Họ Luru kia, ngươi chờ đấy!"

Mặc dù nàng vô cùng phẫn hận với việc Luru Cảnh bắt cóc mình, không muốn tiếp nhận nhân tình của người khác, nhưng rất nhanh, loại phẫn hận này đã phai nhạt đi mấy phần.

Bởi vì nàng đã nhận ra, nếu như hắn không cho nàng một thanh đao, sợ rằng đường về của nàng sẽ khó khăn hơn nhiều, dù sao trên thuyền cũng có sáu bảy thuyền phu thô lỗ, do lúc này nàng bị bắt giữ nên thể hiện thái độ khinh thị, loại khinh thị này khiến ánh mắt của họ trở nên bất thiện.

Cô gái tung người nhảy một cái lên thang lầu, một đao chém gãy tay vịn, phẫn nộ quát:

"Lái thuyền đang hoàng cho ta, nếu không các người đừng mong sống sót".

Thiếu nữ mạnh mẽ khiến thuyền phu thu hồi ý khinh thị, không dám có lòng xấu xa, chậm rãi di chuyển thuyền sang bờ bên kia.

... .

Thành Vô Xương, Hoàng Tổ chấp tay đứng trong hạc đình trên bến tàu, đưa mắt nhìn đội thuyền của Luru Bị đi xa, hắn khe khẽ thở dài, trên mặt nở nụ cười thâm ý.

"Cha, hài nhi có đôi lời muốn nói."

Con trai trưởng của Hoàng Tổ là Hoàng Xạ đứng bên cạnh nhỏ giọng nói, có một số lời đã ngẹn trong lòng hắn mấy ngày nay, hắn đợi đại quân Luru Bị

rời đi rồi mới nói.

Hoàng Tổ gật đầu, nháy mắt với đám thân binh bên cạnh, đám thân binh rồi rít rời khỏi đình, người cuối cùng khép cửa lại.

"Ngô nhi có lời gì muốn nói?"

"Cha giao kết Luru Bị, hài nhi rất lo lắng châu mục sẽ không vui, Vương Uy theo quân cùng đi, châu mục sao có thể không biết? Châu mục có thể vì chuyện này bất mãn với cha hay không."

Hoàng Tổ nheo mắt cười:

"Điều kiện kị quan trường này ta sao lại không biết, đó là do con chưa hiểu, loại chuyện như vậy một khi phát sinh, Luru Biểu ngoài việc chèn ép ta, sẽ còn cách khác là lôi kéo ta. Con cảm thấy Luru Biểu sẽ lựa chọn phương án nào với Hoàng thị Giang Hạ?"

Hoàng Xạ giờ mới hiểu được thâm ý của phụ thân:

"Ý cha nói, châu mục sẽ tăng cường lung lạc Hoàng gia, để cho cha không kết minh với Luru Bị đúng không ạ?"

"Đó là đương nhiên!"

Hoàng Tổ cười nói:

"Luru Biểu yên ổn phải có thể gia Kinh châu ủng hộ, hắn không dám đắc tội danh môn Kinh châu, nhất là Hoàng thị Giang Hạ ta. Điều này quan hệ trực tiếp đến an nguy của quận Giang Hạ, chẳng nhẽ hắn không sợ chèn ép ta quá mức, ta sẽ đầu hàng Giang Đông hay sao. Cho nên hắn sẽ chỉ còn cách lung lạc ta mà thôi, sẽ không dám chèn ép nữa."

Nói tới chỗ này, Hoàng Tổ khẽ thở dài:

"Hai năm này, Luru Biểu có chút khinh thị với ta, việc Luru Bị nịnh hót ta coi như là cảnh cáo hắn một cái đi, để cho hắn tỉnh táo lại một chút."

"Cha quả nhiên cao minh!"

Hoàng Xạ giờ mới hiểu được dụng ý của phụ thân, trong lòng rất khâm phục, hắn dừng một chút rồi nói:

"Vậy cha có thể nhân cơ hội châu mục nhượng bộ để nói chuyện Tam đệ bị giết, chuyện này không thể bỏ qua như vậy được, ít nhất cái tên Luru Cảnh đó phải công khai xin lỗi Hoàng gia!"

"Con thì biết cái gì!"

Hoàng Tổ lạnh lùng liếc mắt nhìn con trai:

"Chuyện này ta đã viết thư nhận tội với Luru Biểu, là Hoàng Tổ ta quản thúc con cháu không nghiêm, khiến chúng ban ngày ban mặt công khai dùng vũ lực cướp đoạt dân nữ, trừng phạt nó là đúng tội!"

Hoàng Xạ ngạc nhiên:

"Việc này. . . . Cha làm vậy không khỏi quá tổn thương tình cảm của người trong tộc rồi."

Hoàng Tổ chấp tay nhìn mặt sông, hồi lâu, hắn cười nhạt:

"Tình cảm trong gia tộc so với lợi ích của ta thật không đáng nhắc tới."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Cầm Phàm tặc

Hai ngày sau, Luru Cảnh cuối cùng cũng trở về thành Tương Dương, hắn và tùy tùng đi tới bến tàu hỏi thăm trước, biết đội thuyền của Luru Bị vẫn chưa trở về nên lấy năm lượng vàng kín đáo đưa cho tùy tùng, nhìn hắn cười nói:

"Đọc theo đường vắng và cho anh bạn nhiều, anh bạn về nhà trước đi, số tiền này coi như là một chút tâm ý của ta dành cho cha mẹ cậu mua ít đồ."

Gia đình của tùy tùng ở Phàn thành, bờ đối diện của sông Hán Thủy, hắn từ chối không được đành phải cảm kích nhận vàng, thi lễ một cái cáo từ rồi đi.

Lưu Cảnh đứng nhìn bên sông một lúc rồi giục chiến mã chạy vào trong thành, cưỡi ngựa đi đường ba ngày khiến hần có chút mệt mỏi, chuẩn bị về phủ ngủ một giấc, sau đó tới báo cáo với bá phụ Lưu Biểu.

Hiện giờ đang là giữa trưa, trên con đường ở thành bắc có rất nhiều sạp hàng, người đến người đi khá là thịnh vượng.

Cách đó không xa còn có mấy quán rượu và lữ xá, mơ hồ có thể nghe tiếng cười nói ồn ào trong quán rượu vọng ra, từ quán Vọng Giang nổi danh nhất thành Tương Dương cũng ở khu vực thành bắc này.

Thành Tương Dương phòng ngự hết sức nghiêm mật, ở bên ngoài bắc thành có một cái Ứng thành (bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành), xuyên qua Ứng thành mới tới được nội thành, hiện có gần ngàn binh lính đang canh giữ cửa thành bắc.

Tuy nói thành trì phòng ngự chu đáo nhưng binh lính canh giữ cũng không quá tận tâm, mấy chục binh lính thủ thành lười biếng túm năm tụm ba, tụ tập bên tường thành nghỉ ngơi, chỉ phân công mấy người nhìn người đi đường ra vào. Bọn họ cũng không kiểm tra, chỉ khi nào nhìn thấy người khả nghi mới ra hỏi han.

Đúng lúc này, ánh mắt của các binh lính đồng thời sáng lên, có người kêu:

“Mau nhìn kia, con ngựa kia đẹp quá!”

Các binh lính cũng nhìn thấy một con chiến mã vô cùng hùng vĩ đang chậm rãi đi về phía cửa thành, người ngồi trên ngựa hình như là một quan quân.

Chỉ cần không phải quan có mũ lông, các binh sẽ không coi đám quan quân ra gì.

Mấy chục tên lính tinh thần phấn chấn, chen nhau xông lên, vây lấy chiến mã của Lưu Cảnh, họ không phải là khiêu khích cản đường mà chỉ đứng hai bên đường chỉ chỉ chỏ chỏ.

"Một con bảo mã lương câu thật tuyệt, so với con Hoàng Đề Sư Tử Đầu của Thái quân sư còn hùng tráng hơn mấy phần."

"Con ngựa kia của Thái quân sư kém quá nhiều, ta thấy con Truy Phong Long câu của châu mục cũng phải kém một bậc."

Trong nghị luận, có người nhận ra chủ nhân của chiến mã bèn thấp giọng kêu lên:

"Đây không phải là công tử Cảnh sao?"

"Công tử Cảnh là ai?"

"Đồ ngốc! Công tử Cảnh cũng không biết, là người đầu kiếm đánh bại Thái Tiến đó, quên rồi à?"

"Hóa ra là hần, là cháu của châu mục đấy!"

Nhận ra Lưu Cảnh, mấy tên định tiến lên vội vàng lui ra, Lưu Cảnh cười một tiếng, giục ngựa đi liền, mọi người đành trở mắt nhìn con ngựa hùng tráng này đi vào cửa thành.

Những tiếng bàn tán hâm mộ kiểu này, Lưu Cảnh đã nghe nhiều thành quen, hần cũng nhận ra con chiến mã này sẽ mang lại cho hần một chút phiền toái, và cũng mong là chỉ một chút phiền toái mà thôi.

Vừa vào Ứng thành, sau lưng bỗng nhiên có người hô to:

"Cầm Phàm tặc tới!"

Chỉ thấy vô số sạp bán hàng ở ngoài thành dao động, người người hoảng sợ, vô số người chen nhau vào thành, trông không khác nào cảnh tượng mấy người bán hàng rong đòi sau gập mấy ông quản lý đô thị vậy.

Ba chữ 'Cầm Phàm tặc' khiến cho Lưu Cảnh cảm thấy hứng thú, hần lập tức quay ngựa lại, hai chân nhẹ nhàng kẹp một cái, chiến mã lại lộc cộc chạy ra ngoài thành.

Bên ngoài thành bắc vốn là nơi náo nhiệt, trăm loại hàng tạp hóa, sạp hàng nhiều vô kể, ngoài ra còn có ba quán rượu và hai lữ xá.

Nhưng lúc này, quầy đậu hủ từ bị đổ, rau cải bị đập nát, những người bán sạp hàng nhỏ chạy không còn một mống, ba quán rượu cũng đã đóng cửa, mấy chục tửu khách núp ở sau cửa sổ nhòm ra bên ngoài.

Ba chữ 'Cầm Phàm tặc' đã dọa cho người Tương Dương sợ tới mức náo loạn.

Cũng có không ít người lớn gan đi ra xem náo nhiệt, một số ông chủ sạp hàng rong chạy ra ngoài thành xem hàng của mình, hơn trăm người vây kín hai bên cửa thành.

Ở trên bến đò Tương Dương cách nơi này không xa hiện có hơn trăm chiếc thuyền, tầm khoảng hơn bốn trăm người xuống thuyền tập trung ở trên bờ

sông, phía sau họ có một chiếc thuyền lớn đang thu buồm, có thể nhận thấy cánh buồm được may từ vải gấm năm màu.

Ba gã đại hán nhanh chóng đi về phía cửa thành, người cầm đầu chừng hai mươi tuổi, thân cao đủ tám thước hai, da ngăm đen, một đôi mày kiếm dưới mắt hồ lấp lánh có thần, mũi cao mặt vuông, tướng mạo đường đường.

Hắn mặc một bộ cẩm bào hoa lệ nhưng lại để phanh vạt áo, cơ ngực bắp thịt rắn chắc lộ ra ngoài, tay cầm một đôi kích, lưng đeo cung tên, hông đeo trường đao, đi như hổ sinh uy, vừa lộ ra sự phóng đảng khó quản chế nhưng lại uy phong凛凛.

Hắn đi qua người Luru Cảnh, hơi thở nồng nặc tràn tới mang theo một loại áp lực cường đại, đôi kích trong tay hắn ít nhất phải tám mươi cân, bàn tay giống như hai cái chân hổ đang cầm chặt đôi kích.

Luru Cảnh vội vàng giục ngựa nhường đường, đại hán kinh ngạc nhìn chiến mã của hắn, khẽ mỉm cười với hắn để lộ hàm răng trắng như tuyết.

Nụ cười này khiến Luru Cảnh sinh ra hảo cảm, người này chẳng lẽ chính là Cam Ninh uy danh hiển hách trong Tam Quốc Diễn Nghĩa hay sao?

...

Quân coi giữ cửa thành rất khẩn trương, nhiều đội binh lính chạy lên đầu thành, tay cầm trường mâu cung tên, nhìn chăm chú vào đội ngũ mấy trăm vị khách mới xuất hiện.

Đại tướng phụ trách phòng thủ thành Tương Dương tên là Thái Trung, là tộc đệ của Thái Mạo, chỉ là một tên Nha tướng, hắn thân cao bảy thước sáu, bả vai cực kỳ thật đầy rộng, đôi mắt hình tam giác, nổi danh lòng dạ độc ác ở Tương Dương.

Hắn vừa nghe binh lính thủ hạ nói, có một con ngựa vào thành liền chạy lên đầu tường, bất ngờ lại gặp đúng lúc Cam Ninh xuất hiện, Thái Trung cầm một thanh Kim Bối Hồ Nha đao, ánh mắt lạnh lùng nhìn mấy đại hán đang đi về phía cổng thành.

"Đứng lại!"

Thái Trung quát chói tai:

"Bọn mày là ai mà dám xông vào thành Tương Dương?"

Đại hán cầm đầu khoát tay chặn lại, tỏ ý bảo thủ hạ dừng bước, hắn bước nhanh về phía trước ôm quyền thi lễ, cất cao giọng nói:

"Tôi là Cam Ninh, Cam Hưng Phách, nghe tin Luru châu mục chiêu hiền nạp tài nên đặc biệt tới góp sức!"

Tất cả mọi người đều đoán được hắn là Cam Ninh, nhưng lời giới thiệu của hắn vẫn làm mọi người xôn xao, Cam Ninh có danh tiếng cực lớn ở Kinh Tương, già trẻ Kinh châu người người đều biết, người này là một trong những thủ lĩnh thủy tặc trên sông, làm người trượng nghĩa hào sảng, đồng thời mang lại lòng dạ độc ác, người kính hắn, hắn đáp lễ gấp mười, người ác với hắn, hắn cũng ác trả gấp mười.

Trên bộ thì hắn dùng xe ngựa, dưới nước thì dùng thuyền nhẹ, cánh buồm thuyền nào cũng được may từ vải gấm, cho nên mới có danh hiệu 'Cầm Phàm tặc'.

Bởi vì hắn giết người như ngóe, đoạt tài cướp hàng không chút lưu tình nên nhiều năm qua hoành hành khắp chốn Kinh - Tương và Ba Thục, quan phủ nhiều lần tiêu trừ mà không có kết quả, không ngờ hôm nay hắn xuất hiện dưới thành Tương Dương.

"Cầm Phàm tặc muốn giết người!"

Binh lính trên thành kêu la om sòm, giương cung lắp tên, mấy trăm mũi tên nhắm ngay Cam Ninh ở dưới thành, ai nấy đều khẩn trương dị thường, giống như Cam Ninh mang binh tới tấn công Tương Dương vậy.

Đôi mắt tam giác của Thái Trung hí thành một đường, trong mắt hung quang chớp động, hai năm trước hắn từng phụng mệnh đi tiêu diệt lũ Cầm Phàm tặc này, ai ngờ đại bại mà về, châu mục tức giận bãi nhiệm chức vụ Giáo úy thủy quân của hắn, biến hắn thành một Nha tướng thủ thành hôm nay.

Trong lòng Thái Trung nhất thời nổi sát cơ, kẻ thù đưa tới cửa, cơ hội này làm sao hắn có thể bỏ qua? Nhưng trong lòng hắn cũng biết, võ nghệ Cam Ninh cực kỳ cao cường, trong tay lại có binh khí, hấp tấp sẽ khiến đối phương chạy mất, cần dùng kế dụ hắn vào thành. . .

Nghĩ tới đây, Thái Trung cười ha hả:

"Hóa ra là Cam lão đệ tới nương tựa châu mục, cái tà quy chánh, đây là chuyện tốt!"

Hắn quay đầu ra lệnh cho thủ hạ:

"Hạ cung xuống!"

Các binh lính từ từ hạ cung, Thái Trung đi nhanh xuống dưới tường thành, ra khỏi cửa thành hắn thi lễ thật sâu, nhoen miệng cười để lộ hai cái răng cửa bằng vàng, vô cùng thành khẩn nói:

"Cam lão đệ chính là hào kiệt trong loài người, nguyện ý nương tựa châu mục, đây chính là chuyện vui của quân Kinh châu. Thái Trung ta cũng nguyện ra sức khuyến mãi, nguyện dẫn Cam lão đệ đi gặp châu mục, mời theo ta vào thành!"

... . .

Lưu Cảnh trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là Cam Ninh, nhưng lúc này Lưu Cảnh lại nghe người xung quanh xì xào bàn tán.

"Cái tên Cẩm Phàm tặc này sắp xui xẻo rồi, lại gặp phải Thái Trung, năm đó Thái Trung bại ở trên tay đối phương, hôm nay sao có thể tha cho hắn rồi đi được."

"Không thể nào! Cam Hưng Phách tới nương tựa châu mục, Thái Trung dám giết hắn sao?"

"Hừ! Thái gia có cái gì không dám, châu mục sẽ không vì một tên Cam Ninh mà đắc tội Thái gia đâu."

... .

Lưu Cảnh thầm giật mình, tình hình hiện giờ có chút phiền toái, nếu không giữ được Cam Ninh thì đối phương sẽ đi nương tựa Đông Ngô, nhưng vấn đề bây giờ là tên Thái Trung này muốn nhân cơ hội giết người.

Lưu Cảnh hẳn tuy là cháu của Lưu Biểu nhưng lời nói lúc này chưa đủ sức nặng, Thái Trung chưa chắc đã chịu nghe lời của hắn, bây giờ chỉ có Lưu Biểu tự mình ra mặt mới có thể vận hội cục diện, nhưng nếu hắn đi mời Lưu Biểu, vậy thì nhanh nhất cũng phải mất nửa canh giờ, chờ đến lúc đó thì mọi chuyện đã hỏng bét rồi, phải làm sao bây giờ?

Lưu Cảnh rất khẩn trương nhưng lại nhất thời vô kế khả thi.

Cam Ninh cười lạnh một tiếng, hắn không phải đứa trẻ ba tuổi, tên Thái Trung này có ý gì hắn đương nhiên biết. Nếu hắn đã công khai muốn nương tựa vào Lưu Biểu, vậy thì Lưu Biểu phải tự mình đến gặp hắn, xóa bỏ toàn bộ hiểm khích lúc trước để bảo đảm an toàn cho hắn. Nếu Lưu Biểu không có chút thành ý này thì hắn chỉ còn cách đi nương tựa vào Đông Ngô Tôn Quyền.

Cam Ninh cười nhạt:

"Đa tạ ý tốt của Thái tướng quân, Cam Ninh tôi ngàn dặm xa xôi tới nương tựa, chỉ hy vọng châu mục có thể cho chút thể diện tới cửa thành bắc gặp nhau, mời Thái tướng quân chuyển cáo cho châu mục, Cam Ninh ở chỗ này chờ đại giá."

"Cần rồi!"

Thái Trung đột nhiên giận dữ:

"Châu mục có thân phận bậc nào, sao có thể tới đón tiếp một tên thủy tặc trên sông như ngươi, nếu ngươi không thích thì đừng trách ta không khách khí."

Thái Trung khoát tay, hơn trăm binh lính sau lưng chen nhau xông lên bao vây Cam Ninh, một trăm cung thủ nhắm thẳng vào ngươi.

Thủ hạ của Cam Ninh thất kinh, rút đao muốn xông lên, Cam Ninh khoát tay chặn lại, hắn không lộ thanh sắc, cười lạnh một tiếng:

"Đây chính là đạo đãi khách của Kinh châu sao?"

Thái Trung ngửa đầu cười to:

"Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại tới, Cam Hưng Phách, hôm nay chính là ngày ngươi mất đầu, nhận lấy cái chết đi!"

Hắn đang muốn hạ lệnh bắn tên, Cam Ninh cũng nắm chặt đôi kích, đại chiến sắp bùng nổ thì có một tiếng hô to truyền tới:

"Châu mục có lệnh!"

Ngay sau đó, một con chiến mã hùng vĩ lao vọt vào giữa vòng vây, mấy tên lính tránh né không kịp bị chiến mã đụng ngã lăn trên đất. Biển cỏ đột nhiên tới khiến đại chiến sắp bùng nổ tạm thời bị dẹp qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hóa giải nguy cơ

Tiếng 'Châu mục có lệnh' đến rất kịp thời khiến Thái Trung sửng sốt, hần không ra lệnh bắn tên, mà sát khí của Cam Ninh cũng biến mất, hai người đồng thời nhìn về phía người lao tới.

Người vừa tới mặc Ngự Lâm giáp, đầu đội Ung Lăng khôi, tuy ăn mặc chỉ như một binh sĩ phổ thông nhưng con ngựa của hần lại khiến người khác chú ý.

Cam Ninh kinh ngạc nhưng không lộ thanh sắc, Thái Trung nhìn chòng chọc vào con bảo mã, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, hần liếc nhìn Lưu Cảnh nhưng không nhận ra lai lịch đối phương, chỉ thấy đối phương là một tên lính cấp thấp. Thái Trung đột nhiên giận dữ, trường đao trong tay chỉ một cái:

"Mày là ai mà dám phạm thượng!"

Dân chúng xung quanh xì xào bàn tán tiếng, tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, người vừa tới hóa ra lại là Lưu Cảnh, trong thời điểm chỉ mình treo chuông, hần không chút nghĩ ngợi vọt vào.

Lưu Cảnh lạnh nhạt nói:

"Tại hạ chỉ là một Truân trưởng nhưng muốn cho Thái tướng quân một lời khuyên."

Đôi mắt tam giác của Thái Trung híp lại, cười gằn:

"Đồ không biết sống chết, một tên Truân trưởng nhỏ nhoi mà lại dám phạm thượng, theo quân quy sẽ bị chém nhưng nếu để con ngựa lại thì ông đây tha cho một mạng, nếu không ông đây sẽ giết người lấy ngựa!"

Thái Trung hung ác nhìn chăm chăm vào Lưu Cảnh, Lưu Cảnh chỉ cười lạnh không nói.

"Cung tiễn thủ chuẩn bị!"

Thái Trung hung tợn hạ lệnh.

Trăm tên cung thủ giơ cao tay, lúc này, một gã Bá trưởng giữ cửa thành chạy lên trước nói nhỏ vào tai Thái Trung đôi câu.

Thái Trung ngẩn ra, cháu của châu mục ư, hóa ra tiểu tướng này chính là Lưu Cảnh đánh bại Thái Tiến khi xưa, hần nghi ngờ liếc mắt nhìn thiếu niên trước mặt, chiến mã hùng vĩ, sắc mặt không sợ hãi, có khi là cháu của châu mục thật.

Thái Trung không dám làm bậy, đưa tay ngăn lại:

"Bỏ cung xuống!"

Các binh lính lại hạ cung tên, Lưu Cảnh quay đầu hơi mỉm cười nói với Cam Ninh:

"Cam tướng quân là nhân sĩ hào kiệt, có cho tôi nói mấy lời công đạo hay không?"

Cam Ninh trầm kêu xấu hổ, hần cũng động tham niệm với chiến mã của thiếu niên, vốn định hạ thủ cướp đoạt nhưng không ngờ đối phương lại mang lòng bảo vệ mình. Sự xấu hổ làm mặt hần nóng lên, gật gật đầu nói:

"Thiếu lang mời nói!"

Kiếp trước Lưu Cảnh cũng là người nhiệt tình hào sảng, thích can thiệp vào chuyện bất tình, cũng hay giúp người khác, với kinh nghiệm làm luật sư, hần biết làm thế nào để hóa giải mâu thuẫn giữa đôi bên trong tình huống này.

Không những phải khống chế mâu thuẫn sắp bùng nổ, mà còn phải giữ Cam Ninh ở lại, không thể thả hần đi Đông Ngô, hơn nữa cũng không thể đắc tội Thái Trung, nhất định phải cho đối phương một bậc thang hạ đài, đề phòng hần thẹn quá thành giận, không để ý hậu quả giết người. Tóm lại, mọi phương diện đều phải chu toàn, như vậy mới có thể hóa giải nguy cơ này.

Thân phận của hần cũng đã được đối phương thừa nhận, đây là bước thành công đầu tiên, nhưng mấy bước tiếp theo cũng nhất định không được sơ sót.

Lưu Cảnh chấp tay nhìn Thái Trung cười nói:

"Thái tướng quân tận tâm với trách nhiệm được giao, làm việc cẩn thận khiến người ta khen ngợi, chẳng qua Cam tướng quân là người ngăn dậm tới nương tựa, thành ý đó cũng rất đáng trân trọng. Tôi tin rằng châu mục sẽ không quá nể hà, giúp danh tiếng nập hiền yêu khách truyền khắp thiên hạ, lời kéo được nhiều nhân sĩ tài俊 hơn. Cho nên mong Thái tướng quân tha thứ, tốt nhất nên đợi châu mục xử lý chuyện này, tướng quân nghĩ sao?"

Đầu tiên là nịnh hót đôi câu nhưng câu nói tiếp theo mới là trọng điểm, trong mềm có cứng, hần đang cảnh cáo Thái Trung, mày không được phá hỏng danh tiếng chiêu hiền nạp tài của chủ công.

Nên nhớ danh tiếng ở thời Hán mạt vô cùng trọng yếu, nhất là đối với một chư hầu như Lưu Biểu, có danh hiền mới có người tới gia nhập.

Sắc mặt Thái Trung hết sức khó coi, vốn hần định giết Cam Ninh một cách thần không hay quỷ không biết, vừa giải mối hận trong lòng, vừa giết được thủy tặc lập công, một mũi tên hạ hai chim.

Chẳng qua nếu Lưu Cảnh xuất hiện thì hẳn biết mưu đồ của mình đã hỏng, nhưng bỏ qua thế này thì thế diện hẳn làm gì còn. Thái Trung lạnh lùng nói:

"Hóa ra là công tử Cảnh, mới vừa rồi đắc tội, nếu công tử Cảnh muốn giữ gìn danh tiếng cho châu mục thì xin cứ việc đi bẩm báo, người này là đại tặc trên sông, tôi phải canh chừng hẳn để đề phòng hắn đột nhập vào thành cướp bóc."

Lưu Cảnh hơi có chút khó xử, hẳn lúc này không thể rời đi, hẳn biết mình chỉ cần rời đi là biến cố sẽ xảy ra, cho dù Cam Ninh không chết cũng bị Thái Trung đuổi đi.

Hắn trầm ngâm một chút liền nói:

"Có thể mời Thái tướng quân đi cùng với tôi không?"

"Không được!"

Thái Trung quả quyết cự tuyệt:

"Nghiêm thủ cửa thành, không để cho thủy tặc vào thành là chức trách của tôi, tôi không sẽ rời khỏi cửa thành một bước."

Lưu Cảnh cảm thấy đây là vấn đề đau đầu, sớm biết thế này thì giữ tên tùy tùng ở lại thêm một chút có phải hay không, làm sao bây giờ, ai chịu thay mình truyền tin đây?

Dân chúng xung quanh nghị luận ầm ĩ, ở dưới gốc cây đại thụ cách đó không xa có một ông lão râu tóc bạc phơ dắt theo một con La chăm chú nhìn Lưu Cảnh, khẽ vuốt râu dài cười mà không nói.

Đúng lúc này, từ trong quán rượu bên cạnh truyền tới một tiếng cười dài:

"Công tử Cảnh, tôi thay công tử đi bẩm báo châu mục có được không?"

Chỉ thấy một văn sĩ cao gầy từ trong quán rượu đi ra, người này mặc áo nho trắng, đầu đội bình khăn, tuổi chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, da trắng nõn, mắt sáng ngời đoan chánh, nho nhã ung dung, có một nét tao nhã lịch sự không nói ra lời.

Thái Trung biết người này, trong lòng thầm kêu một tiếng may mắn:

"Hóa ra hẳn nấp trong tiệm rượu, suýt nữa thì phạm sai lầm lớn."

Lưu Cảnh mừng rỡ, tiến lên thi lễ nói:

"Xin hỏi tôn tính đại danh của tiên sinh?"

Văn sĩ trẻ tuổi hơi chấp tay cười nói:

"Tại hạ là phụ tá của Lưu châu mục, Y Tịch người Sơn Dương là tôi!"

.....

Thành tây, Trần Nam tướng quân phủ hiện cũng là phủ Châu mục Kinh châu, là trung tâm quyền lực của cả khu vực Kinh – Tương. Lúc này, trong quan phòng của châu nha, Lưu Biểu đang thương nghị chuyện quan trọng với hai người Thái Mạo, Khoái Việt.

Hôm nay Lưu Biểu nhận được một phong thư do Viên Thiệu viết, thỉnh cầu Lưu Biểu xuất binh Trung Nguyên, Viên Thiệu từ phía bắc đánh ra, hai quân nam bắc giáp công Tào Tháo, giết hẳn tặc, cùng nêu cao đại nghĩa.

Thật ra thì đây là bức thư thứ hai mà Viên Thiệu viết, ở trận chiến Quan Độ năm ngoái, Viên Thiệu cũng đã viết thư tới, yêu cầu kết minh cùng công kích Tào Tháo, Lưu Biểu do dự không dứt, đám trọng thần thủ hạ của hắn ngoại trừ Hoàng Tổ ra, ai cũng nhất trí phản đối kết minh với Viên Thiệu.

Thậm chí Hàn Tung và Biệt Giá Lưu Tiên còn khuyên thừa dịp Tào Tháo chưa mạnh, đầu hàng Tào Tháo để lấy được trọng dụng về sau.

Hôm nay Viên Thiệu lại viết bức thư thứ hai, Khoái Việt cười nói:

"Năm ngoái tôi đã biết Bản Sơ tất bại nên mới khuyên chủ công chớ kết minh với Viên thị, Viên Thiệu là người thiếu tình cảm ít lý trí, có mưu sĩ Điền Phong mà còn thất bại, có đại quân triệu người mà lại không quả quyết, chẳng khác gì Hà Tiến năm xưa, nay chiến đấu với Tào Tháo, kiểu gì cũng bại!"

Lưu Biểu trầm ngâm một chút, lại hỏi Thái Mạo:

"Đức Khuê nghĩ như thế nào?"

Mặc dù Thái Mạo và Khoái Việt tranh đấu với nhau sứt đầu vì lợi ích gia tộc, nhưng họ đồng thời phản đối kết minh với Viên Thiệu. Thái Mạo cười lạnh một tiếng:

"Năm ngoái Viên mạnh Tào yếu, chúng ta còn không kết minh với Viên Thiệu, bây giờ Viên yếu Tào mạnh, chúng ta lại đi kết minh với Viên Thiệu, vậy chẳng phải để người thiên hạ cười nhạo hay sao? Dù thư có tới 10 bức, chủ công cũng không nên để ý tới."

Lưu Biểu quả thực có chút bận tâm, hắn lo lắng không phải là Viên Thiệu, mà là lo lắng cho mình, một khi Tào Tháo diệt Viên Thiệu xong, người kế tiếp chắc chắn sẽ là Kinh châu Lưu Biểu hắn.

Thái Mạo nhìn thấu lo âu của Lưu Biểu, liền nói:

"Vi thần hoài nghi bức thư này của Viên Thiệu là kẻ đi họa Kinh châu!"

Lưu Biểu ngăn ra:

"Lời này hiểu thế nào?"

"Năm ngoái Viên Thiệu thất bại trong trận chiến Quan Độ, năm nay lại bại ở Thương Đình, hắn đã cùng đồ mật lộ, muốn tự vệ còn không thể, đâu có sức mà đi giết Hán tặc. Chủ công nếu xuất binh đánh Trung Nguyên, Kinh châu tất nhiên sẽ bị quân Tào trả thù, Viên Thiệu nhờ đó mà tránh được đại nạn, được cơ hội thở dốc. Đây thật ra là kẻ vây Ngụy cứu Triệu của Viên Thiệu, chủ công không thể trúng kế."

Lưu Biểu âm thầm thờ dài, cứu cũng có nguy cơ mà không cứu cũng có hậu họa, đúng là khó quyết định mà.

Lúc này, một gã thị vệ đi tới cửa, khom người bẩm báo:

"Khởi bẩm châu mục, Y tiên sinh cầu kiến, nói có chuyện trọng yếu cần bẩm báo."

.....

Y Tịch là người huyện Cao Bình, quận Sơn Dương, là đồng hương với Lưu Biểu, thời niên thiếu vì trốn tránh chiến loạn mà tới Kinh Tương nương tựa vào Lưu Biểu, bởi vì hắn thông minh hơn người, đã gặp chuyện là nhớ mãi không quên nên được Lưu Biểu vô cùng thương thức, giúp hắn hoàn thành việc học, bá danh sĩ Tương Dương Bảng Đức công làm thầy.

Năm 20 tuổi Nhượng quán, Bảng Đức công đề cử hắn cho Lưu Biểu, trở thành phụ tá của Lưu Biểu, giúp hắn chỉnh lý văn thư, thảo tấu chương, vô cùng được Lưu Biểu tin cậy.

Hôm nay Y Tịch xin nghỉ một ngày tới Phàn thành mua đồ, lúc về tới thành bắc thì đã là giữa trưa bèn vào quán rượu ăn cơm, không ngờ đúng lúc gặp Cam Ninh tới cửa, cũng tận mắt chứng kiến cảnh tượng Lưu Cảnh hóa giải nguy cơ.

Y Tịch vội vã đi lên đại sảnh, trong lòng còn đang cảm khái khen Lưu Cảnh cơ trí không thôi. Việc này không chỉ có dũng khí, mà còn phải có thủ đoạn, hơn nữa phải hiểu lễ nghĩa, hơi sơ sót sẽ thất bại. Một thiếu niên 15, 16 tuổi như Lưu Cảnh mà xử lý lão luyện tới mức này, đúng là làm cho Y Tịch thán phục vô cùng.

Y Tịch quý xuông cung kính thi lễ với Lưu Biểu:

"Thuộc hạ có một chuyện quan trọng muốn bẩm báo chủ công."

"Cư Bá có chuyện gì muốn nói?"

Lưu Biểu khẽ cười hỏi.

"Thuộc hạ hôm nay tới Phàn thành, trên đường trở về thì thấy Cam Ninh muốn tới nương tựa vào chủ công."

"Là Cầm Phàm tặc Cam Ninh - Cam Hưng Phách?"

Thái Mạo đứng cạnh tức sùi bọt mép, hắn quản lý thủy quân Kinh châu, nhiều lần giao chiến với Cam Ninh nhưng đều bị hạ nhục, tổn hại nghiêm trọng tới danh vọng trong quân của hắn, khiến hắn vô cùng thống hận Cam Ninh.

"Đúng là người này!"

Y Tịch liền thuật lại chuyện Thái Trung muốn giết Cam Ninh, Lưu Cảnh đứng ra hóa giải sát cơ sắp bùng nổ của hai bên, tường thuật cặn kẽ từng chi tiết. Miệng lưỡi của hắn cực tốt, trong lòng lại có hảo cảm với Lưu Cảnh nên miêu tả hình tượng Lưu Cảnh cao hơn mấy lần.

Thái Mạo và Khoái Việt nhìn nhau, hóa ra Lưu Cảnh đã trở về. Thái Mạo là người có thân phận, hắn mặc dù hận Cam Ninh tận xương nhưng cũng không ngang ngược như Thái Trung, hắn biết trong quan trường không thể lấn áp chủ, hắn nhin tức giận trong lòng, tạm thời không nói lời nào chờ đợi ý kiến của Lưu Biểu.

Lưu Biểu trầm tư một lát rồi nói:

"Tên Cam Ninh này nên xử trí thế nào, đây đúng là chuyện khiến người ta đau đầu."

Hắn nhìn Thái Mạo một cái, giống như đang trung cầu ý kiến, Thái Mạo cười lạnh:

"Người này giết người vô số, tội ác chất chồng, bao nhiêu người Kinh châu đã bị hắn giết hại, nếu đã tới đây thì thuộc hạ nghĩ bao nhiêu sinh linh bị hắn giết cũng có thể nhắm mắt."

Trong lòng Y Tịch khản trương, nếu như giết Cam Ninh vậy thì tên Thái Mạo này có khác gì Thái Trung, hắn vội vàng khuyên nhủ:

"Chủ công xin nghe thuộc hạ nói một lời, Cam Ninh là hào kiệt Kinh Tương, võ nghệ cao cường, hắn thấy thiên hạ đại loạn, Tào tặc dòm ngó phương nam. Giờ đang là lúc Kinh châu cần dùng người, hơn nữa danh sĩ Kinh châu đông mà võ tướng lại quá ít, Cam Ninh tới nương tựa chính là trời giúp chủ công, chủ công không nên nhớ chuyện cũ, không nên cự tuyệt hắn ngoài ngàn dặm, càng không thể giết hắn, mong chủ công minh giám."

Thái Mạo nặng nề hừ một cái:

"Hiền giả có hiền danh, người ác có tiếng xấu, chủ công nếu thu giặc sông làm tướng thì khác nào tự hủy danh tiếng, thiên hạ lương tài ai dám đến nương tựa chủ công? Y tiên sinh, ông phải thay chủ công cân nhắc vấn đề danh vọng."

Trong lòng Lư Biểu có chút mâu thuẫn, hắn biết Cam Ninh võ nghệ cực cao, có cái dũng vạn người khó địch, dùng hắn làm tướng, đúng là có thể chế ngự Đông Ngô và quân Tào. Chặng qua Thái Mạo nói câu vừa rồi lại trùng điệp yếu, thu giặc sông làm tướng sẽ làm tổn hại thanh danh của hắn, khiến cho hiền giả dừng bước, điều này khiến Lư Biểu khó mà quyết định.

Lúc này, Khoái Việt ở một bên hơi mỉm cười nói:

"Thật ra thì chủ công còn có con đường thứ ba để đi."

Lư Biểu hơi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ, giữa thu hay không thu, quả thật hắn còn con đường thứ ba để đi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lời khuyên của Khoái Việt

Ngoài cửa thành bắc, Cam Ninh vẫn kiên nhẫn chờ đợi, trước đây hắn tham dự cuộc chiến phản đối Lư Chương lên ngôi nhưng bị đánh bại, buộc trở thành thủy tặc. Nhưng hiện giờ thiên hạ đại loạn, hắn không cam lòng làm tặc, muốn kiến công lập nghiệp nên đặc biệt tới nương tựa Lư Biểu.

Không ngờ vừa tới thành liền bị Thái Trung gây sự, điều này khiến Cam Ninh hết sức khó chịu, nếu theo tính tình của hắn, hắn đã sớm phẩy tay áo bỏ đi, chẳng qua thấy thiếu niên Lư Cảnh kia có lòng cho nên hắn quyết định nhịn một chút, không so đo với Thái Trung, đợi Lư Biểu tới rồi nói chuyện.

Lư Cảnh thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn Cam Ninh, hắn đang rất lo lắng Cam Ninh giận dữ rồi đi đầu phục Tôn Quyền.

Cam Ninh là một trong những nhân vật hắn thích nhất Tam Quốc, trong lịch sử vốn không có một nhân vật như Lư Cảnh hắn, bây giờ xuất hiện, vận mạng của Cam Ninh có bị thay đổi hay không?

Trên đầu tường, Thái Trung nheo mắt thỉnh thoảng nhìn về Lư Cảnh, hắn bây giờ đã không còn hứng thú với Cam Ninh nữa, cái tên Lư Cảnh này đã khơi dậy hứng thú của hắn, nhất là con chiến mã đối phương đang cười, điều này làm hắn thêm nhỏ dãi.

"Châu mục giá lâm!"

Có binh lính cao giọng hô, chỉ thấy từng nhóm binh lính từ bên trong thành đi ra, vây quanh châu mục Lư Biểu cười ngửa đi ở giữa, phía sau cũng có mười mấy người cười ngửa đi theo, chính là đám người Thái Mạo và Khoái Việt.

Lư Biểu giữ im chiến mã, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về Cam Ninh, Cam Ninh vội vàng tiến lên, quỳ một chân xuống:

"Ba Quận Cam Ninh bái kiến Trấn Nam tướng quân!"

Lư Biểu khẽ mỉm cười:

"Cam tráng sĩ xin đứng lên!"

Cam Ninh đứng dậy nói:

"Cam Ninh từng có nhiều tiếng xấu, hi vọng tướng quân không nhắc chuyện cũ, nguyện dốc sức làm việc cho tướng quân."

Lưu Biểu cười ha hả:

"Cam tráng sĩ nguyện cải tà quy chính, đáp đền công lao với triều đình, đây là may mắn của Kinh châu, cũng là may mắn của Lưu Biểu ta. Mời Cam tráng sĩ dẫn theo bộ chúng tới ở Phàn thành, ta sẽ chu cấp lương bổng, tuy nhiên cũng ủy khuất tráng sĩ tạm thời nhậm chức Nha tướng. Khúc trưởng, đợi ta bẩm báo triều đình rồi sẽ phong tráng sĩ làm Trung Lang tướng, ý của Cam tráng sĩ như thế nào?"

Cam Ninh mừng rỡ, Lưu Biểu đồng ý tâu phong hấn làm Trung Lang tướng thì thật là quá hậu đãi, hấn một lần nữa quỳ xuống:

"Nguyện dốc sức cho Trần Nam tướng quân."

Lưu Biểu cười híp mắt, đây chính là con đường thứ ba của Khoái Việt, không dùng mà cũng không đuổi, tạm thời giữ Cam Ninh ở lại Kinh châu, điều này vừa không tổn hại danh vọng của mình, cũng không nuôi hậu hoạn về sau, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Nói sẽ dâng tấu chương xin phong hấn làm Trung Lang tướng chẳng qua chỉ là một cái cớ để làm yên lòng Cam Ninh, các chức vụ như Nha tướng, Khúc trưởng Lưu Biểu có thể tự mình bổ nhiệm, mà các chức như Trung Lang tướng, Giáo úy thì nhất định phải bẩm tấu triều đình.

Mà triều đình thì ở xa, không có thời gian một hai năm thì không có tin tức, quan trọng hơn là nếu chuyện này không thành, hấn có thể đổ tội cho Tào Tháo, dù sao Lưu Biểu cũng không quá nhiệt tình với Cam Ninh, việc này có làm hay không cũng chẳng quan hệ gì tới hấn.

Cam Ninh là người quang minh lỗi lạc, nào biết loại thủ đoạn quan trường này, hấn cho rằng Lưu Biểu thật sự có thành ý dâng tấu chương xin phong hấn làm Trung Lang tướng, trong lòng đối với Lưu Biểu tràn đầy cảm kích, đây cõi lòng mong đợi.

Lưu Biểu ngay sau đó lại dặn dò một Tông sự:

"Dẫn Cam tráng sĩ và bộ chúng tới đình Phụng Dực ở Phàn thành, an bài cuộc sống thật tốt."

Tông sự tiến lên đưa tay nói:

"Cam tráng sĩ mời!"

Cam Ninh nhìn một cái Lưu Cảnh, hướng hấn thi lễ:

"Hôm nay tiểu hữu ra sức bảo vệ, Cam Ninh khắc trong tâm khảm, chúng ta sau này còn gặp lại!"

Lưu Cảnh cũng cười hoàn lễ:

"Mong Cam tướng quân an tâm lưu lại, người tài nên có đất dụng võ!"

Cam Ninh xoay người rời đi, dẫn thủ hạ lên thuyền đi tới Phàn thành ở bờ bên kia.

Lúc này Lưu Biểu mới nhìn Lưu Cảnh, hơi mỉm cười nói:

"Y Bá Cơ nói cháu rất có tài ăn nói, có thể đào tạo, ta quyết định cho cháu tới thư viện Lộc Môn đi học, khổ đọc năm năm. Cháu về thu dọn đồ đạc một chút, ngày mai huynh trưởng cháu sẽ dẫn đi."

Lưu Cảnh âm thầm thở dài, bây giờ đã là năm Kiến An thứ 6, hấn nào có tâm tư đi học ẽ a, hấn khom người thi lễ nói:

"Đa tạ ý tốt của bá phụ, cháu muốn học võ hơn, buổi tối sẽ tự mình học văn, hi vọng bá phụ tác thành."

Lưu Biểu ngần ra, hấn không ngờ Lưu Cảnh lại ở trước mặt mọi người cự tuyệt mình, làm trong lòng hấn hơi có chút không thích, nhưng hấn cũng không biểu lộ ra, chỉ cười một tiếng:

"Vây cũng tốt! Chuyện này sau này hãy nói."

Lúc này, Lưu Biểu lại nhìn thấy bảo mã của Lưu Cảnh, đôi mắt trở nên nóng bỏng, hấn đã nhận được tin báo của Vương Uy, bảo mã của Trương Võ bị cháu hấn đoạt được.

Hấn có lòng với con ngựa này của Trương Võ đã lâu, mấy lần phái người đi xem ngựa, thật ra chính là ám chỉ cho Trương Võ biết, đáng tiếc Trương Võ coi con ngựa này như tánh mạng, thả đắc tội hấn Lưu Biểu cũng không chịu đáng lên.

"Ha hả! Con ngựa này không tệ."

Lưu Biểu nhẹ nhàng vuốt ve bảo mã, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Thái Mạo đứng bên cạnh cười nói:

"Công tử Cảnh, năm ngoái châu mục đại nhân năm nghe nói tới con chiến mã này, đáng tiếc Trương Võ không biết điều..."

Thái Mạo nói bóng gió chính là muốn ám chỉ cho Luru Cảnh hiểu mà thôi, đám đoạt đồ của chủ công à? Trong câu nói tưởng như tùy ý này lại ẩn chứa một cái gai độc.

Luru Cảnh quay đầu nhìn Thái Trung, cười nói:

"Mới vừa rồi Thái tướng quân đã nói với ta về con ngựa này, nếu ta không cho hấn thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng, Thái quân sư, ông làm tôi rất khó quyết định!"

Biện pháp tốt nhất đối phó với gai độc không phải là né tránh, mà là đối đầu trực diện. Thái Mạo biến sắc, quay đầu căm tức nhìn Thái Trung, Thái Trung bị dọa sợ vội vàng tiến lên quỳ xuống:

"Chủ công, điều này chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm!"

Luru Biểu không lộ thanh sắc, cười một tiếng:

"Ai cũng có lòng yêu ngựa, Thái tướng quân không cần sợ hãi như vậy."

Luru Biểu mặc dù thích con ngựa này nhưng sẽ không dùng, đầu năm nay Khoái Lương nói cho hấn biết, con ngựa này có tên là Địch Lô, là ngựa kỵ chủ, bây giờ Trương Vô vì con ngựa này mà chết, quả nhiên ứng với lời ấy, hấn đương nhiên sẽ không muốn con ngựa này nữa.

Hấn nhìn Luru Cảnh cười nói:

"Ta đã xem quân báo, nói cháu chặn đường Trương Vô, lập được chiến công, con ngựa này coi như ban thưởng cho cháu vậy, phải yêu mến nó biết chưa."

Luru Cảnh mừng rỡ, hấn phân vân không biết có nên tặng con ngựa này cho Luru Biểu hay không, không cho thì bất kính trước bô, mà cho thì hấn lại không đành lòng.

Bây giờ Luru Biểu chính thức tỏ thái độ, khiến hấn bớt đi rất nhiều phiền não, hấn mừng rỡ cuống quýt ôm quyền nói cảm ơn:

"Đa tạ bá phụ ban thưởng!"

Luru Biểu cười ha hả, quay đầu ngựa lại trở về thành, Y Tịch từ từ đến gần Luru Cảnh, thấp giọng nói:

"Mới vừa rồi công tử không nên cự tuyệt tới Lộc Môn đi học, cứ nên đồng ý rồi sau này hãy nói lại."

Luru Cảnh lắc đầu:

"Có chuyện có thể ậm ừ nhưng có chuyện lại không thể hàm hồ, nói không giữ lời, ngược lại sẽ làm bá phụ và Bàng gia không ưa, tiên sinh nghĩ như thế nào?"

Y Tịch đỏ mặt, cười ha hả:

"Công tử nói rất đúng, Y Tịch thụ giáo."

Hấn chấp tay một cái rồi theo Luru Biểu đi về, chỉ sau một lúc mọi người cũng giải tán. Lúc này, Thái Trung đi từ từ đi lên, chấp tay nói:

"Mới vừa rồi không biết là công tử, đã đắc tội rồi."

"Thái tướng quân không nên khách khí, chẳng phải các cụ thường có câu không đánh nhau thì không quen biết hay sao!"

"Công tử thật là độ lượng!"

Thái Trung lại cười híp mắt nói:

"Công tử nếu không chê, tôi xin dạy công tử học võ, không biết công tử có cho tôi thể diện này hay không?"

Luru Cảnh đâu có để ý gì tới cái tên này, hướng chỉ Thái Trung bụng dạ khó lường, không chừng lại có chủ ý gì với mình cũng nên. Luru Cảnh liền chấp tay cười nói:

"Đa tạ ý tốt của Thái tướng quân, bá phụ muốn tôi bái tướng quân Vương Uy làm thầy, tôi không tiện cự tuyệt, thật xin lỗi."

Thái Trung cười khan hai tiếng:

"Ha ha! Thì ra là như vậy, Vương tướng quân võ nghệ cao cường, ta không thể sánh được, chúc mừng công tử."

"Thái tướng quân, sau này chúng ta còn gặp lại!"

Lưu Cảnh hướng hần chấp tay thi lễ:

"Cáo từ."

Hần giục ngựa đi vào trong thành, Thái Trung nhìn hần đi xa, sắc mặt nhất thời trầm xuống, nặng nề hừ một tiếng:

"Đồ không biết điều!"

... ..

Lúc này Lưu Biểu đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại ở trong quan phòng, hôm nay Lưu Cảnh ở trước mặt mọi người cực tuyệt hần, quả thực khiến hần có chút không thích.

Lưu Cảnh tới Kinh châu đến nay đã hơn một tháng, theo thời gian trôi qua, hần cũng dần dần cảm nhận được tính cách của đứa cháu này.

Từ bề ngoài, đứa cháu này khiêm tốn nhã nhặn, đối với người rất rộng lượng, có tài ăn nói, tương đối biết đối nhân xử thế, trừ phương diện lễ nghi còn thiếu sót một chút, những mặt khác đều rất khá.

Nhưng bây giờ Lưu Biểu cũng phát hiện thật ra cháu mình là người rất kiên quyết, vô cùng có chủ kiến, nhất là chuyện liên quan tới lợi ích bản thân, cháu mình sẽ không lùi bước.

Từ việc chiến mã hôm nay có thể thấy, mặc dù Thái Mạo nhắc nhở nó như vậy, nhưng nó thùy chung vẫn giữ im lặng, có thể nhận ra nó không muốn tặng chiến mã cho mình, có thể coi đây là lợi ích thiết thân của nó.

Ngoài ra cháu hần cũng vô cùng có chủ kiến, chuyện nó đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, thậm chí không tiếc đối kháng với mình. Việc tới Lộc Môn đi học hôm nay chính là ví dụ điển hình nhất, thậm chí nó còn ở trước mặt mọi người cực tuyệt đề nghị của mình.

Mặc dù những tính cách này không phải là không tốt, nhưng trong lòng Lưu Biểu lại thấy không thích, ở Kinh châu, lời nói của hần chưa có ai dám phản đối, hần nói chính là trời nói, nhưng Lưu Cảnh lại dám cãi không, đây là lần đầu tiên như vậy.

Tính cả chuyện hần thất lễ với vợ mình, còn tự tiện đem Huyền Lân kiếm cho Tông nhi, những chuyện nhỏ này tích lũy dần dần khiến Lưu Biểu bắt đầu có bất mãn với cháu của mình, hần cảm thấy mình cũng không quá thích đứa cháu này.

Lúc này, ngoài cửa truyền tới giọng nói của Khoái Việt:

"Chủ công, thần có thể vào không?"

"Vào đi!"

Lưu Biểu ngồi về chỗ của mình, một lát sau Khoái Việt đi vào, khom người thi lễ:

"Chủ công!"

"Ngồi xuống nói chuyện đi!"

Lưu Biểu cười khoát tay.

Khoái Việt ngồi xuống đối diện, cẩn thận liếc mắt nhìn Lưu Biểu, cười nói:

"Tâm tình chủ công hình như không được tốt lắm?"

Lưu Biểu khẽ thở dài:

"Có một số phiền não không nói rõ được."

"Có phải vì chuyện của công tử Cảnh không ạ?"

Lưu Biểu gật đầu:

"Đúng vậy! Đứa bé kia. . . làm ta có chút thất vọng."

"Chủ công thất vọng là vì chuyện công tử Cảnh châm chọc Thái Mạo hay là vì chuyện tới thư viện Lộc Môn học tập?"

"Cả hai chuyện! Nó nên khiêm tốn hơn, cũng nên tôn trọng trưởng bối hơn, nhưng điều này nó vẫn chưa làm được."

Khoái Việt đứng lên, thi lễ thật sâu:

"Thần tới là vì muốn chúc mừng chủ công, gia tộc có đại tài."

Lưu Biểu ngẩn ra:

"Lời này của ông hiểu như thế nào?"

"Chủ công, xin thứ cho thần nói thẳng."

"Ông nói đi! Ta sẽ không trách."

Khoái Việt khẽ mỉm cười:

"Chủ công cho rằng nếu hôm nay không có công tử Cảnh thì Cam Ninh sẽ thế nào?"

Lưu Biểu suy nghĩ một chút rồi nói:

"Hoặc là Cam Ninh bị giết, hoặc là đại náo một trận rồi rồi đi."

"Vậy nếu như đổi thành công tử Tông ở thành bắc, chuyện sẽ thế nào?"

Lưu Biểu cười khò:

"Sợ rằng còn loạn hơn, không nói tới nó, dù là Kỳ nhi cũng sẽ không xử lý nổi, nó quá nhu nhược."

"Nhưng công tử Cảnh lại xử lý thích đáng chuyện này, chủ công, công tử Cảnh mới mười sáu tuổi, loại quyết đoán này không có ở những người cùng trang lứa. Ít nhất thần đã nghe Huyền Đức công nói, đại tướng Triệu Vân ở Nhữ Nam bị quân Tào gây thương tích, chính là công tử Cảnh một lòng không rời cồng trên lưng chạy trốn, thậm chí khi bị Vu Cấm bắt lại cũng có thể ung dung ứng đối, khi bị Tào Tháo tự mình dẫn quân vây khốn, công tử còn có thể cơ trí thoát hiểm, chủ công không cảm thấy đứa nhỏ này là người có tình có nghĩa, cơ trí bén nhạy, là một đại tài đáng bồi dưỡng hay sao?"

Chuyện này Lưu Biểu cũng nghe Lưu Bị nói, chẳng qua Lưu Biểu không quá tin tưởng, hẳn cảm thấy Lưu Bị đang cố gắng nâng đỡ Lưu Cảnh.

Hắn cúi đầu suy nghĩ, lại thở dài:

"Nhưng là nó quá mức cương quyết, thậm chí ngay cả lời của ta cũng dám chống đối trước mặt mọi người, một lòng luyện võ, không muốn đọc sách thánh hiền, ta lo lắng không ai kiểm chế được nó."

"Đây chính là điểm thần muốn khuyên chủ công, Kinh châu là mảnh đất tứ chiến, bắc có Tào Tháo nhìn thềm thường, đông có Tôn Quyền lòng lang dạ thú, tây có Lưu Chương rục rịch, nam có Tú châu Trương Tân liên tục chinh chiến nhiều năm, tương lai công tử Kỳ kế vị, tuy sẽ trưởng thành theo thời gian nhưng dũng liệt không đủ, khá là nhu nhược, khó mà ngăn cản cường địch bốn bề. Chủ công đã từng suy nghĩ tới việc con cháu trong nhà có ai đứng ra phụ tá hay chưa?"

Không đợi Lưu Biểu trả lời, Khoái Việt lại tiếp tục nói:

"Công tử Cảnh quả cảm dũng liệt, lại có tài cầm binh, hôm nay mặc dù dám chống đối chủ công, châm kim đá Thái Mạo, nhưng tương lai cũng sẽ quyết liệt chống Tào Tháo, lạnh nhạt với Tôn Quyền, chủ công, đây chẳng phải là trời cao ban cho công tử Kỳ lương phụ hay sao?"

Lưu Biểu cũng miễn cưỡng coi là một hùng tài đại lược, sao có thể không hiểu thâm ý của Thái Mạo, hắn chậm rãi gạt đầu, thở dài nói:

"Những lời khuyên của Công Chi đều là lá ngọc cành vàng!"

Giờ khắc này, Lưu Cảnh cũng không đáng bận tâm như hắn đã từng nghĩ.

Chẳng qua Khoái Việt lại ngầm thở dài, hẳn đi theo Lưu Biểu hơn mười năm nên rất hiểu đối phương, nhược điểm lớn nhất của Lưu Biểu chính là nghi kỵ, rất hay thay đổi, bây giờ có mình khuyên nhủ, nhưng mai này thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bác cháu dạ đàm

"Mọi người nói xem có cách gì dạy dỗ thằng tiểu tử chưa ráo máu đầu không biết trời cao đất rộng kia một chút không?"

Trong thư phòng, Thái Mạo cùng hai gã tộc đệ Thái Trung, Thái Hòa bàn bạc về chuyện xảy ra hôm nay, là nhân vật số hai Kinh châu, vậy mà Thái Mạo lại bị Lưu Cảnh ở thành bắc châm chọc, công khai làm nhục, khiến cho hắn mất mặt trước bao nhiêu người, cục tức này Thái Mạo không nuốt trôi.

Ngồi ở đây cũng có cả đưa cháu Thái Tiến, Thái Tiến mặc dù thương thể chưa khỏi hẳn nhưng đã có thể xuống giường đi bộ, cũng coi như một trong những người của Thái gia có liên quan tới Lư Cảnh, cho nên Thái Mạo gọi tới để bàn bạc.

Quan chức của Thái Trung, Thái Hòa mặc dù không cao lắm nhưng cũng rất nổi danh, ở thành Tương Dương nhắc tới Thái thị song hồ là ai cũng phải biến sắc. Hai người đều có võ nghệ cao cường, thích hoành hành ngang ngược, tranh đấu tàn nhẫn nên không ai dám chọc vào bọn họ, ngay cả Tương Dương Bàng thị cũng phải tránh xa bọn họ tới chín mươi dặm.

Hôm nay Thái Trung bị dính chương của Lư Cảnh, suýt nữa chọc giận Lư Biểu, mặc dù Lư Biểu không trách cứ, nhưng địa vị của hắn trong lòng Lư Biểu nhất định sẽ giảm xuống nên lúc này trong lòng Thái Trung tràn đầy lửa giận.

"Tốt nhất là âm toán cho xong, hắn có thể phòng bị nhất thời, chẳng lẽ có thể phòng bị một đời hay sao? Thừa dịp lúc hắn đi thuyền qua Phàn thành, chúng ta đánh đắm thuyền trên xuống, ra tay bất ngờ diệt trừ hắn, đại ca cảm thấy thế nào?"

Thái Hòa cũng gật đầu:

"Đệ đồng ý ý kiến của Tam ca, dù sao hắn cũng chỉ là cháu của Lư Biểu, được Lư Biểu bao che nên chúng ta rất khó đối phó hắn ngoài sáng, âm toán thì chúng ta không ngại, chỉ cần không có chứng cứ, Lư Biểu cũng không thể làm gì với Thái gia."

Hai anh em này anh một lời, em một lời, kiên trì muốn âm thầm diệt trừ Lư Cảnh. Thái Tiến ngồi bên dưới không nhận được nói:

"Tam thúc, Tứ thúc, cháu cảm thấy tốt nhất là nên làm cách quang minh chính đại, chẳng hạn như đánh bại hắn trong lúc tỷ võ, làm gì phải dùng thủ đoạn bất minh đối phó với một tên văn bối, như vậy sẽ tổn hại tới danh tiếng của Thái gia."

"Cái tên khốn kiếp nhà ngươi!"

Thái Trung đột nhiên giận dữ, quay đầu căm tức nhìn Thái Tiến:

"Cháu làm mất hết mặt mũi của Thái gia mà vẫn còn tư cách nói chuyện sao?"

Thái Tiến mặt mũi đỏ bừng, cãi:

"Ít nhất cháu cũng quang minh chính đại tỷ võ, thất bại là do tài nghệ không bằng người, không thẹn với lương tâm, không có ai dám xem thường Thái gia, nhưng mọi người âm toán sau lưng, đây mới là hành vi tiểu nhân, một khi bị cháu mục biết được sẽ là tai họa của Thái gia. Các chú đang chơi với lửa có ngày chết cháy."

Thái Trung là một người tính khí dữ dằn, giờ đây thấy một tên văn bối mà dám chống đối hắn khiến lửa giận bốc lên vạng trượng, hắn xông lên tát cái bốp vào mặt Thái Tiến. Thái Tiến vốn đang bị thương nên không thể né tránh, bị một quyền đánh ngã xuống đất.

"Cút ra ngoài cho ông! Đồ vô dụng!"

Thái Trung hung dữ hét lên.

Thái Tiến nhìn đau, từ từ đứng lên, hắn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Thái Trung, cái nhìn mang theo sự khinh thường này khiến Thái Trung càng thêm phần nộ, hắn siết chặt quả đấm đang định đánh nữa thì Thái Mạo quát lên:

"Được rồi, đừng làm loạn nữa!"

Thái Mạo thấy sắc mặt Thái Tiến đã xám ngắt, đoán chừng đã ảnh hưởng tới vết thương, liền nói:

"Cháu đi ra ngoài đi! Đừng nên chọc Tam thúc của cháu tức giận."

Thái Tiến lạnh lùng liếc mắt nhìn Thái Trung rồi thì lễ với Thái Mạo, từ từ xoay người đi ra ngoài. Thái Trung nhìn bóng lưng của hắn hừ một tiếng:

"Cái loại phản nghịch gia tộc!"

Thái Mạo có chút mất hứng vì câu nói này, sảng giọng nói:

"Tam đệ, không nên nói như vậy, Thái gia ta không có phản nghịch, chỉ có ý tưởng bất đồng."

Thái Trung không nói thêm gì nữa, Thái Hòa bên cạnh cười nói:

"Gia chủ đồng ý phương án của chúng đệ không?"

Thật ra Thái Mạo cũng rất đồng ý với phương án của hai người, nếu như là người bình thường, hắn có giết cũng không sao, nhưng Lư Cảnh dù sao cũng là cháu của Lư Biểu, hắn vẫn lo ngại ném chuột sợ võ bình.

Hắn trầm tư hồi lâu, thờ dãi nói:

"Để cho ta suy nghĩ một chút nữa đi! Chuyện này nếu không có lệnh của ta, các đệ không thể hành động thiếu suy nghĩ, biết chưa?"

Thái Trung, Thái Hòa mặc dù lửa giận đầy đầu nhưng cũng không dám chống lại lệnh gia chủ, hai người liếc nhau một cái, chỉ đành phải gật đầu đáp ứng.

... ..

Thái Mạo buồn buồn không vui đi tới hậu viện, đi vào trong căn nhà của Thái Huân, chỉ thấy chủ của mình đang cầm cái chổi quét sân, Thái Mạo không dám quấy rầy, đứng ở bên cạnh đợi.

"Có chuyện gì?"

Thái Huân nhìn Thái Mạo hỏi nhưng vẫn không dừng chổi.

"Nhị thúc, cháu của Lư Biểu nhiều lần mạo phạm Thái gia, cháu cảm thấy không thể nhịn được nữa."

"Chính là cái tên muốn kết hôn với Thiệu Dư à?"

"Dạ!"

Thái Mạo liền đem câu chuyện xảy ra gần đây nói lại, cuối cùng thở dài:

"Tỷ vô thất bại, cháu không nói lời nào, nhưng hôm nay ở trước mặt mọi người hấn công khai châm chích cháu, cục tức này cháu thật sự nuốt không trôi."

"Vậy cháu chuẩn bị làm gì bây giờ?"

Thái Huân buông cây chổi, ngồi lên một cái đôn đá, lạnh nhạt hỏi.

"Hiện giờ cháu cũng chưa có chủ ý gì, Tam đệ Tử đệ chủ trương âm thầm hạ thủ, đưa hấn vào chỗ chết, cháu cảm thấy nguy hiểm quá lớn, mất nhiều hơn được cho nên đặc biệt tới thỉnh giáo Nhị thúc."

Thái Huân cười lạnh:

"Hôm nay nó ở thành bắc châm chích cháu, Lư Biểu có bảo nó xin lỗi cháu không?"

"Việc này. . . . hình như không có."

Thái Mạo bỗng nhiên ngửi thấy mùi cay. Đúng vậy, tại sao Lư Biểu không bảo hấn xin lỗi mình, chẳng lẽ Lư Biểu ngầm cho phép Lư Cảnh làm như vậy?

"Cháu giờ đã hiểu chưa?"

Thái Huân nhìn chằm chằm vào Thái Mạo.

Thái Mạo lau mồ hôi trên trán, hấn chợt nhớ tới một chuyện khác, đó chính là việc Lư Cảnh ở thành Võ Xương giết cháu của Hoàng Tổ, hình như Lư Biểu cũng không bảo Lư Cảnh xin lỗi Hoàng Tổ, chẳng nhẽ Lư Biểu bắt đầu thay đổi thái độ với thế gia Kinh châu rồi sao?

"Cháu có chút hiểu."

"Cháu hiểu là tốt rồi, một thiếu niên 16 tuổi chẳng là gì cả, quan trọng là Lư Biểu đứng sau lưng hấn. Chúng ta có thể coi tên Lư Cảnh này như một cái gương, hấn có thể soi sáng thái độ của Lư Biểu với thế gia Kinh châu. Lư Biểu không bắt nó xin lỗi Hoàng Tổ, có thể thấy Lư Biểu bất mãn với việc Hoàng Tổ quan hệ mật thiết với Lư Bị, Lư Biểu ngầm cho phép nó châm chọc cháu, ý nói Lư Biểu cũng bất mãn với cháu!"

"Dạ ! Cháu biết."

Thái Mạo ướt đầm lưng áo, buổi nói chuyện với thúc phụ đã làm hấn tỉnh táo.

Thái Huân cười một tiếng:

"Ta không có suy nghĩ gì về việc đối phó Lư Cảnh cả, nhưng ta tương đối đồng ý với quan điểm của cháu, mọi việc phải cân nhắc thiệt hơn, giết chết Lư Cảnh, Thái gia có thể được lợi ích gì, ngược lại sẽ mất đi cái gì? Cháu hiểu rõ điều này thì sẽ biết mình nên làm gì."

Thái Mạo yên lặng gật đầu, giết chết Lư Cảnh chẳng qua chỉ nhờ được cục tức trong lòng Thái Trung, nhưng lại mang tới nguy cơ Thái gia bị tịch thu gia sản diệt tộc. Là một gia chủ gánh vác cả tiền đồ của gia tộc, hấn nhất định phải tỉnh táo, không thể bị cừu hận che mắt.

Thái Huân không quan tâm tới hấn nữa, cầm chổi tiếp tục quét sân.

Thái Mạo thi lễ một cái, từ từ rời đi, bỗng nhiên hấn nhìn thấy một bóng đồ ở cách đó không xa, Thái Mạo nhận ra có người nghe lén liền lập tức đuổi

theo.

Đuổi qua hai cái cổng nhỏ, Thái Mạo nhìn thấy người chạy phía trước là con gái Thiếu Dur của hắn.

"Đứng lại!"

Thái Mạo gầm lên một tiếng.

Thái Thiếu Dur sợ hãi đứng lại, Thái Mạo đi lên trước, căm tức nhìn con gái:

"Con đi theo ta đứng không?"

Thái Thiếu Dur cúi đầu không dám nói lời nào, vừa nãy nàng nghe Tam thúc nói, cha đi gặp Nhị tổ phụ thương lượng chuyện Luru Cảnh, nàng nghi ngờ nó có liên quan tới chuyện hôn nhân của mình nên chạy tới nghe lén, ai ngờ lại bị cha phát hiện.

Thái Mạo rất biết tâm tư của con gái, hắn lạnh lùng nói:

"Con đã không yên tâm, vậy ta nói cho con biết, ta đã quyết định tiếp nhận lời cầu hôn của châu mục, đem con gả cho Luru Cảnh, con tốt nhất nên dẹp bỏ những ý nghĩ lung tung đi, nghiêm chỉnh chuẩn bị xuất giá."

"Không! Con không gả cho hắn."

Thái Thiếu Dur tức giận quát to.

"Việc này không do con quyết định."

Thái Mạo hung ác trợn mắt nhìn nàng một cái, xoay người đi liền, Thái Thiếu Dur vạn phần hoảng sợ, nàng chạy lên trước ôm lấy cánh tay cha mình:

"Cha, con xin cha mà, đừng gả con cho hắn!"

Thật ra thì Thái Mạo cũng không muốn gả con gái cho Luru Cảnh, chẳng qua tâm tình của hắn lúc này không tốt, con gái lại không hiểu chuyện, lén lén lút lút theo dõi hắn, điều này khiến hắn càng tức hơn.

Hắn muốn dạy dỗ con gái bướng bỉnh này một chút nên lạnh lùng hất tay nàng ra, sai bước rồi đi, Thái Thiếu Dur đuổi theo mấy bước, hô to:

"Con thà chết cũng không gả cho hắn."

"Vậy con chết ngay đi!"

Thái Mạo bỏ lại một câu rồi đi mất.

Thái Thiếu Dur không biết tâm tư của cha mình, nàng ngã quỵ xuống đất, trong lòng tuyệt vọng che mặt thất thanh khóc rống lên.

... .

Màn đêm buông xuống, Luru Cảnh được một gã thị vệ dẫn tới phòng của Luru Biểu, thị vệ gõ cửa:

"Chủ công, công tử Cảnh đã tới!"

"Vào đi!"

Trong phòng truyền tới giọng nói khá là êm ái của Luru Biểu.

Thị vệ đẩy cửa, Luru Cảnh nhanh chóng đi vào, hắn quỳ xuống thi lễ với Luru Biểu:

"Cháu bái kiến bá phụ!"

"Đứng dậy đi!"

Luru Biểu cười híp mắt khoát tay:

"Ta có lời muốn nói với cháu."

Luru Cảnh ngồi thẳng người, cung kính chờ Luru Biểu mở miệng, Luru Biểu tương đối hài lòng với thái độ này của Luru Cảnh, hắn có thể cảm nhận được sự cung kính của Luru Cảnh, đây là sự tôn kính của văn bối đối với trưởng bối.

"Chúng ta nói chuyện hôn sự của cháu một chút đi! Ta nghĩ cháu cũng đã biết rồi."

Lưu Cảnh không ngờ Lưu Biểu lại nói chuyện hôn sự của mình, hắn còn tưởng rằng Lưu Biểu định nói chuyện Hoàng Tổ, hoặc là nói chuyện Cam Ninh hôm nay, giờ đột nhiên nói tới chuyện hôn nhân khiến hắn không chuẩn bị kịp, chỉ yên lặng gật đầu, khom người lắng nghe.

"Thật ra thì trước đây ta đã cân nhắc để mối hôn sự này cho Khánh nhi, nhưng Thái gia dù sao cũng là đệ nhất thế gia Kinh châu, quyền cao chức trọng, mà Khánh nhi chỉ là cháu họ của ta, quan hệ không được gần gũi cho lắm, bảo hắn cưới Thiếu Dư có thể là không tôn trọng Thái gia, cho nên ta mới nghĩ tới cháu, đây cũng là một nguyên nhân ta gọi cháu từ quê lên đây."

Nói tới chỗ này, Lưu Biểu nhìn Lưu Cảnh một cái, thấy hắn vẫn bình tĩnh như cũ, không lộ vui buồn, trong lòng thầm khen tiếp tục nói:

"Đây cũng là nguyên nhân mà ta đưa Huyền Lân kiểm cho cháu, Huyền Lân kiểm chính là vật hôn ước ta hứa với Thái Mạo, nhưng ta không hiểu vì sao cháu lại cho Tông nhi, chẳng lẽ cháu bất mãn với mối hôn sự này sao?"

Dừng một chút, Lưu Biểu lại cười nói:

"Có lời gì cứ việc nói thẳng, tối nay ta muốn nói chuyện thẳng thắn, công bình với cháu."

Lưu Cảnh yên lặng suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Bá phụ có nghĩ, với mâu thuẫn hiện giờ của cháu và Thái gia, hai bên có thể tiếp tục cưới xin sao?"

"Mâu thuẫn?"

Lưu Biểu cười ha hả:

"Mấy cái chuyện vặt vãnh kia có gì đáng để nói? Nếu như Thái Mạo không có cả chút lòng dạ này thì Thái gia đâu phải là đệ nhất thế gia Kinh châu, còn làm quân sư làm gì, cháu cứ yên tâm đi, giữa các người không có mâu thuẫn gì đâu."

Nói đến đây, Lưu Biểu nhìn Lưu Cảnh chậm rãi hỏi:

"Cháu phải nói rõ cho ta biết, cháu có thái độ gì với hôn sự này, là đồng ý hay không đồng ý?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lại chuyện cưới xin

Lưu Cảnh suy nghĩ một lúc rồi quả quyết lắc đầu:

"Cháu không muốn cưới nữ nhân Thái gia."

Mặc dù Lưu Biểu đã đoán được thái độ của Lưu Cảnh từ việc hắn đem Huyền Lân kiểm tặng cho Tông nhi, nhưng vẫn không ngờ thái độ của Lưu Cảnh lại cương quyết như vậy, không để lại đường lùi chút nào.

Lưu Biểu ngậm thở dài, vừa cười vừa an ủi Lưu Cảnh:

"Ta cũng biết con gái Thái Mạo tương đối tự do phóng khoáng, thiếu một ít hiền huệ của đại gia khuê tú, chẳng qua cô bé đấy còn trẻ, khi trưởng thành tâm tính sẽ tốt hơn. Dù sao cũng là con gái của gia chủ Thái gia, chắc sẽ không đến nỗi nào. Cháu nên về rồi suy nghĩ cũng được."

Lưu Biểu cho rằng nguyên nhân mà Lưu Cảnh cự tuyệt mối hôn sự này là vì Thái gia, người trẻ tuổi thường chú ý tới tướng mạo, tính cách của con gái, mà không chú ý chút nào tới bối cảnh của gia đình nàng, chờ khi lớn thêm chút tuổi, họ mới thấy được tầm quan trọng của gia cảnh nhà vợ.

Không ngờ Lưu Cảnh vẫn lắc đầu:

"Không phải là do cô gái kia thế nào, cháu không biết cô ta nên cũng không quan tâm, điểm mấu chốt là cháu không muốn cưới con gái nhà Thái gia."

"Ha ha! Ngay cả nữ nhân Thái gia cháu cũng không muốn lấy, không biết cháu muốn lấy con gái nhà ai, nên nhớ rằng gia tộc họ Thái là thế gia đệ nhất Kinh châu, người muốn bước vào cửa nhà này đông như thuyền trên sông. Chẳng lẽ cháu muốn cưới con gái nhà Khoái gia, Bàng gia hay sao. Nếu nghĩ vậy thì cháu sai rồi."

Lưu Biểu thấy Lưu Cảnh tới Kinh châu chưa được bao nhiêu thời gian, có lẽ vẫn chưa hiểu tình hình, hắn mới tiếp xúc với đám người kém cỏi như Thái Trung, Thái Tiến liền có thành kiến với Thái gia.

Hắn lại kiên nhẫn giải thích:

"Dù danh vọng quan trường hay mạng lưới giao thiệp, Bàng thị và Khoái thị đều kém Thái thị, trong quan trường Kinh châu không biết có bao nhiêu người đánh tiếng, nếu cháu coi thường cả con gái Thái gia thì đúng là sai lầm. Tin này truyền đi chỉ sợ sẽ khiến cho không biết bao nhiêu người chê cười."

"Cảm tạ ý tốt của bá phụ, nhưng chuyện lấy vợ là đại sự cuộc đời của cháu, sao có thể không cân nhắc cẩn thận. Thái gia mặc dù không tệ nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thế gia Kinh châu mà thôi, chưa tính là to lớn gì lắm, ít nhất ở trong mắt cháu Thái gia không quá lớn, bá phụ không nên quá thoải phồng thực lực của họ."

Lưu Cảnh nói câu này khiến Lưu Biểu cảm thấy hứng thú, hóa ra cháu mình coi thường Thái gia, vậy nó muốn cưới con gái nhà ai?

"Vậy cháu nói xem, vợ cháu phải như thế nào."

Lưu Cảnh cười:

"Có lẽ bá phụ đang nghĩ cháu với cao, nhưng đúng là cháu có kỳ vọng như vậy, cháu hi vọng vợ tương lai của cháu phải là con gái của chư hầu một phương, hoặc là con gái của Tào Tháo, hoặc là em gái của Tôn Quyền, cái gì mà con gái Thái gia, cháu nhìn không thuận mắt cho lắm."

Lưu Biểu nghe mà trợn mắt há mồm, ngay cả hắn cũng không dám nghĩ tới con gái Tào Tháo, em gái Tôn Quyền, không ngờ cháu mình. . . . Lưu Biểu thật không biết nên nói cái gì cho phải, xem ra tới nay không cần nói thêm gì nữa, nói thêm cũng không có kết quả.

Lưu Biểu cười khò:

"Được rồi! Cháu cứ về đi, chuyện này không gấp, cháu suy nghĩ cho thật kỹ, nếu cháu có bạn bè thì không ngại hỏi ý kiến của họ, xem họ có ủng hộ cháu cưới con gái của Tào Tháo, em gái của Tôn Quyền hay không, đi đi!"

"Cháu quấy rầy bá phụ rồi!"

Lưu Cảnh thì lễ rồi đứng dậy rồi đi, Lưu Biểu nhìn hắn đi xa, lắc đầu một cái, đứa nhỏ này đúng là với quá cao.

... ..

Lưu Cảnh trở về nhà mình, Mông thúc ra ngoài đón, hắn thấy Lưu Cảnh bình an vô sự, nhất thời dài thở phào một cái, cười nói:

"Ta còn tưởng rằng công tử sẽ bị chủ nhân trách phạt, không sao là tốt rồi."

"Tại sao cháu lại bị bá phụ trách phạt?"

Lưu Cảnh không hiểu hỏi.

"Trong phủ đều nói, công tử có được một con ngựa tốt mà lại không tặng cho chủ nhân, chộc giận chủ nhân, chủ nhân sẽ động thủ với công tử cho nên lão nô mới lo lắng."

"Mông thúc không cần lo lắng, bá phụ không nói chuyện chiến mã với cháu."

Nói đến chiến mã, Lưu Cảnh lập tức nhớ tới con ngựa của hắn nên xoay người đi tới chuồng ngựa, Mông thúc cười nói:

"Ta mới vừa đi xem qua rồi, phu xe của cháu rất tinh tế, tinh thần con ngựa rất tốt, buổi tối ta lại đi xem nó thế nào, công tử yên tâm đi!"

"Khổ cực cho Mông thúc rồi."

Lưu Cảnh mặc dù ở với Mông thúc thời gian không dài lắm, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự kính trọng, thương yêu của ông dành cho mình.

Lưu Cảnh hắn cũng rất cảm kích ông lão, chẳng qua Lưu Cảnh không thích thổ lộ tình cảm, giấu kín phần kính ý này ở trong lòng.

Đi mấy bước, hắn lại quay đầu cười hỏi:

"Mông thúc, thúc cảm thấy cháu cưới con gái Thái Mạo có hợp không?"

"Việc này... ta nói không tiện lắm."

"Không sao đâu, chú cứ thoải mái đi."

Mông thúc cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Nếu như có có thể, ta cảm thấy công tử nên cưới người con gái mình thích."

Lưu Cảnh yên lặng gật đầu, đây mới thực sự là người quan tâm mình, vì hạnh phúc của mình mà lo nghĩ, rất chất phác và chân thành. Trong khi đó, Lưu Biểu mặc dù là bá phụ hắn, nhưng ông chỉ coi hắn như một quân cờ lung lạc thế gia Kinh châu, dùng thủ đoạn hôn nhân để quyết định chính trị, không

quan tâm tới nguyện vọng của hắn. Trong lòng hắn, sự quan tâm của Luru Biểu còn xa mới bằng được Mông thúc.

Thật ra thì Luru Cảnh nói với Luru Biểu rằng mình muốn kết hôn với con của Tào Tháo, em của Tôn Quyền chẳng qua chỉ là một cái cớ, hắn không phải muốn kết hôn với con của Tào Tháo, em của Tôn Quyền mà muốn bày tỏ thái độ khinh miệt của mình với Thái gia, một tiểu gia tộc nho nhỏ mà đã tưởng mình cao bằng trời.

Hắn lấy vợ cũng phải lấy người mình thực sự yêu thương, chứ không quá lo nghĩ tới thân phận, địa vị của gia đình đối phương, Đình phu nhân của Tào Tháo hình như cũng đâu có bối cảnh gì.

Hắn đã quyết định, trong chuyện hôn nhân, bất kể Luru Biểu khuyên như thế nào, hắn cũng tuyệt đối không đồng ý cưới nữ nhân nhà họ Thái.

... .

Đêm đã khuya, Luru Biểu nằm ở trên giường nhìn nóc trướng tới mức xuất thần, trong lòng hắn có tâm sự nên không thể nào ngủ được.

"Tướng quân có tâm sự gì sao?"

Cô vợ trẻ nằm ở một bên nhỏ giọng hỏi.

"Ài! Phiền lòng vì chuyện hôn sự của Cảnh nhi."

Luru Biểu thở dài:

"Thằng nhỏ lại từ chối, đây là điều ta không ngờ tới."

Trong lòng Thái phu nhân thầm vui mừng, những ngày qua nàng cũng phiền não vì chuyện này, ông chồng từ kiên quyết không chịu nhượng bộ khiến kế hoạch của nàng có nguy cơ tan vỡ. Luru Cảnh từ chối là tốt nhất.

Thái phu nhân kèm chế vui sướng trong lòng, ôn nhu khuyên nhủ:

"Hoặc giả giữa bọn họ đúng là vô duyên, thiếp cảm thấy hôn nhân phải tùy duyên, không thể miễn cưỡng, nếu như nghịch duyên mà ép, kết quả cuối cùng sẽ không tốt, tướng quân nghĩ sao?"

"Hừ!"

Luru Biểu hừ lạnh một tiếng nói:

"Một thằng nhỏ 15, 16 tuổi thì biết cái gì gọi là duyên, ta còn tưởng rằng nó trưởng thành hiểu chuyện, ai ngờ mấy câu nói hôm nay của nó lại làm ta bất ngờ, có thể nói là vô cùng thất vọng!"

Thằng thần mà nói, là sự quật cường của Luru Cảnh làm hắn thất vọng, nó là người đầu tiên dám chống đối mình.

"Nó nói cái gì?"

Thái phu nhân tò mò hỏi.

"Nó nói vợ của nó phải là con của Tào Tháo, em của Tôn Quyền, nàng xem nó có hoang đường không?"

"Hi hi!"

Thái phu nhân che miệng cười, thiên hạ hóa ra lại có người không biết trời cao đất rộng tới mức này, dù là Tào Tháo hoặc Tôn Quyền muốn liên hôn với Kinh châu thì cũng không tới phiên đứa nhỏ này!

Thái phu nhân bỗng nhiên xoay tròn mắt, âm thầm ngạc nhiên, đây chẳng phải là cơ hội đối phó Luru Cảnh tốt hay sao?

"Tướng quân, ngược lại thiếp cảm thấy nó nghĩ như vậy là có thâm ý."

"Thâm ý gì?"

Luru Biểu nghiêng đầu, không hiểu nhìn vợ.

"Tướng quân cảm thấy bình thường Cảnh nhi là người như thế nào?"

"Ta cảm thấy nó trầm ổn lão luyện, mặc dù là thiếu niên nhưng cách nói chuyện, làm việc còn bình tĩnh hơn người lớn mấy phần, là một người rất có tầm nhìn."

"Đúng! Thiếp cũng cho rằng như thế, mặc dù thiếp tiếp xúc với nó không nhiều nhưng ấn tượng của nó lưu lại với thiếp rất sâu, cũng tương tự như tướng quân. Nếu vậy thì tướng quân không cảm thấy câu nói này của nó có chút kỳ quái hay sao?"

Lưu Biểu suy nghĩ một chút nhưng vẫn không hiểu vợ ám chỉ cái gì:

"Nàng nói câu này là có ý gì?"

"Tướng quân, thật ra ý của thiếp rất đơn giản."

Thái phu nhân hạ thấp giọng, thì thầm vào tai chồng:

"Thiếp hoài nghi không biết nó có đang mưu tính chuyện thừa kế cơ nghiệp Kinh châu hay không, nếu không vì sao nó phải nghĩ tới chuyện cưới con gái Tào Tháo, em gái Tôn Quyền, tướng quân nghĩ thử xem?"

Lưu Biểu hít một hơi lạnh:

"Nhưng mà. . . nó mới mười sáu tuổi, làm gì có dã tâm như vậy? Không thể nào!"

"Không thể nào!"

Lưu Biểu suy nghĩ một chút rồi kiên quyết lắc đầu, hẳn cảm thấy cháu mình không phải hạng người như vậy. Thêm nữa là nó còn quá trẻ, sẽ không có ý nghĩ không an phận kiểu này, thời điểm mình 16 tuổi mình cũng đâu có biết cái gì.

Thái phu nhân cười lạnh:

"Tướng quân quên rồi sao? Khổng Bặc Hải (1) bốn tuổi đã biết nhường người khác quả lê, người có chí chẳng liên quan gì tới tuổi tác cả!"

(1) Khổng Dung (153–208) là quan nhà Đông Hán và quân phiệt đầu thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Khổng Dung có tên tự là Văn Cừ, là cháu 20 đời của Khổng Tử. Ông sinh ra tại nước Lô[1], nổi tiếng học giỏi, được nhiều người biết đến. Cha ông là Khổng Tuyệt Minh làm thợ dệt, chết lúc ông năm tuổi; mẹ ông là Khổng Tuyệt An làm một nữ thợ làm bánh. Khổng Tuyệt An do có khối bốc lên từ bánh mì lên người mà có thai. Lớn lên, Khổng Dung làm quan cho nhà Đông Hán. Đến năm 190, ông được bổ nhiệm làm tướng quốc nước Bắc Hải thuộc Thanh châu, khu vực là địa bàn hoạt động của quân khởi nghĩa Khăn Vàng. Khi đến Bắc Hải, ông ra sức chinh đồn lại tình hình nội trị và tái thiết, mở nhiều trường học, thu dụng nhiều người phải chạy loạn do chiến tranh. Nhờ đó mà có tên là Khổng Bặc Hải.

Lưu Biểu trầm mặc, hẳn thở dài một tiếng, từ từ nhắm mắt lại, hồi lâu sau nói thầm, không biết đang nói với mình hay nói với vợ:

"Vậy thì đành để nó giống Khánh nhi, dọn ra ngoài là tốt nhất, tốt nhất là không nên để lại một số tiếng đồn không hay!"

Thái phu nhân âm thầm đắc ý, biết chồng không ai bằng vợ, nàng hiểu rất rõ tính đa nghi của chồng mình, có một số việc chỉ cần mình nói, bất kể chồng có tin hay không nhưng cũng lưu lại một ấn tượng trong lòng chồng. Lưu Cảnh kia có tính mình cỡ nào như làm sao được tiếng thì thầm bên gối như mình?

... ..

Sáng sớm hôm sau, khi trời mới còn tờ mờ sáng, Lưu Cảnh đã dắt ngựa dõng phu, hẳn phải nhân dịp lúc đường chính không người rồi khỏi thành luyện ngựa. Hẳn phải cho chiến mã di chuyển, nếu không sẽ giảm nhuệ khí của nó.

Lưu Cảnh phóng người lên ngựa, vừa định giục ngựa đi thì có người gọi: "Công tử Cảnh!"

Lưu Cảnh quay đầu lại thấy ở gốc cây cách cửa phủ không xa có một bóng người, vóc người cao gầy, chính là Thái Tiến lần trước bại trong trận đấu kiếm với hắn.

Lưu Cảnh tung người xuống ngựa, dắt ngựa đi lên trước cười nói:

"Thái huynh thương thể đã đỡ hơn chưa?"

Thái Tiến gật đầu cười nói:

"Đa tạ công tử Cảnh hạ thủ lưu tình, bây giờ đã tốt hơn nhiều, qua một tháng nữa là có thể hoàn toàn kháng phục."

"A, vậy thì tốt!"

Lưu Cảnh lại cười hỏi:

"Sớm như vậy, Thái huynh tới tìm tôi sao?"

Thái Tiến lấy ra một tấm vải gấm, hai tay trình cho Lưu Cảnh:

"Đây là thư khiêu chiến của tôi, tôi muốn khiêu chiến với công tử Cảnh lần nữa."

Đây là quy củ đấu kiếm, nếu nhu thua lần đầu tiên, người thua có quyền khiếu chiến thêm lần nữa.

Lưu Cảnh cũng biết quy củ này, hắn không cự tuyệt mà nhận chiến thư cười nói:

"So kiếm lần nữa thì không sao, nhưng đợi thương thế của Thái huynh khỏi hấn rồi tiến hành, bây giờ không có lợi cho huynh!"

Thái Tiến lắc đầu:

"Thời gian hẹn đấu kiếm của tôi không phải bây giờ, mà là hai năm sau, trong hai năm này tôi sẽ cố gắng luyện võ, hai năm sau, chúng ta lại so đấu một lần để phân cao thấp, công tử Cảnh có đồng ý không?"

Ấn tượng của Lưu Cảnh với Thái Tiến không tệ, thấy đối phương là một người quang minh lỗi lạc, lần trước hấn không dùng âm mưu quỷ kế mà đường đường chính chính so kiếm với mình. Trận chiến hai năm sau Lưu Cảnh cũng khá mong đợi.

Hắn vui vẻ đáp ứng:

"Vậy thì được, chúng ta quyết định như vậy!"

Hai người xòe tay vỗ một cái, đây gọi là vỗ tay thề.

Thái Tiến chấp tay cười nói:

"Vậy thì đợi hai năm sau tỷ võ, sau này gặp lại."

"Sau này gặp lại!"

Thái Tiến xoay người rời đi, nhưng đi hai bước thì chần chờ, rốt cục vẫn quay đầu lại nói:

"Những ngày tới công tử Cảnh nên lưu ý nhiều hơn, chú ý xem bên cạnh mình có người khả nghi hay không, nhất thiết đừng có chủ quan nhé."

Lưu Cảnh ngẩn ra, đây là ý gì, muốn mình chú ý cái gì?

Hắn suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi gật đầu:

"Đa tạ ý tốt của Thái huynh, tôi nhất định sẽ cẩn thận."

Thái Tiến rời đi, Lưu Cảnh đứng nhìn theo, âm thầm nghĩ ngợi:

"Xem ra không phải ai trong Thái gia cũng là người hèn hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người khả nghi

Lưu Cảnh nhìn Thái Tiến đi xa rồi cẩn thận ngẫm nghĩ lời của đối phương, chẳng lẽ Thái gia định âm thầm xuống tay với mình sao?

Lưu Cảnh lắc đầu, hắn không tin Thái Mạo ngu xuẩn như vậy, dầu gì hắn cũng là quân sư của Kinh châu, sẽ không sử dụng thủ đoạn đại kỵ quan trường là ám toán như thế này, Lưu Cảnh hấn mất nhiều hơn được, hắn không tin Thái Mạo sẽ làm chuyện buồn bán lỗ vốn này.

Chẳng qua. . . Thái Trung loại có khả năng giấu Thái Mạo xuống tay với mình, Lưu Cảnh nhớ tới hai cái răng cửa vàng óng ánh của Thái Trung, lại nhớ tới cảnh đối phó Cam Ninh, hắn biết đối phương là người không từ thủ đoạn.

Nghĩ tới đây, Lưu Cảnh cảnh giác nhìn xung quanh, bây giờ vẫn còn là sáng sớm, trên đường hầu như không có ai, liếc mãi mới thấy một ông lão bán đồ ăn.

Ngoài ra, phía bên trái mười mấy bước có một cái đình, trong đình có một lão đạo sĩ đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, cạnh đình còn có một con La, nhìn bộ dáng ông cụ trông rất phong trần mệt mỏi, hình như là đi đường xa tới đây.

Thấy xung quanh không có gì khả nghi, Lưu Cảnh kẹp hai chân vào bụng ngựa, chiến mã nhanh chóng rời khỏi Lưu phủ đi về phía thành đông.

Khi hấn rời đi, lão đạo sĩ ngồi ở trong đình từ từ mở mắt nhìn theo bóng lưng của Lưu Cảnh, trên miệng nở nụ cười đầy thâm ý.

... .

Bến đò Hán Thủy là con đường thiết yếu đi lại giữa Tương – Phần, nối liền bờ nam sông Hán Thủy nơi có thành Tương Dương và bờ bắc Phần thành.

Thành Tương Dương ban đầu vốn là một thành trì khổng lồ chế bến đò quân sự này, thời điểm Lữ Lương Hán không có ai phát hiện ra vị trí quan trọng của nó, nhưng kể từ Lưu Biểu tới Kinh châu, dựa vào Tương Dương hiểm yếu để ngăn cản phương bắc xuôi nam, địa vị của nó mới dần được mọi người chú ý.

Ở trong lịch sử Trung Quốc, khi nam bắc hình thành hai chính quyền khác nhau, Tương - Phần lúc nào cũng bị đẩy vào chiến hỏa, cho dù là tam quốc, Nam Bắc triều, Tống – Kim hay Tống - Nguyên.

Trần Lượng thời Tống (1) từng nói:

'Tương - Phần đông thông Ngô Hội, tây liền Ba Thục, nam giáp Hồ Tương, bắc khổng Quan Lạc, có cơ có dã, phòng thủ hay tấn công đều được.'

(1) Trần Lượng (1143 - 1194), người huyện Vĩnh Khang, châu Lộ Vũ, Lương Chiết thời Nam Tống (nay là thành phố Vĩnh Khang, khu Kim Hoa, tỉnh Chiết Giang), tên chữ là Đồng Phủ, hiệu là Long Xuyên tiên sinh, là chính trị gia, nhà triết học thời Nam Tống.

Câu nói này đã lột tả được toàn bộ vị trí địa lý trọng yếu của Tương - Phần, đây cũng là nguyên nhân chúng liên tiếp bị chìm trong chiến hỏa.

Tương - Phần tuy là một thế, nhưng nơi Lưu Cảnh ở là nơi dành cho quan phủ và gia đình quan viên, những người quyền cao chức trọng ở Tương Dương trú ngụ, văn hóa lễ nghĩa thì nhiều nhưng buôn bán không phát đạt.

Mà bờ bắc Phần thành mới là nơi tập trung của hàng hóa Kinh châu, là nơi thương nhân tụ tập, buôn bán phát đạt, các loại cửa hàng, quán rượu, lữ xá, thanh lâu, sòng bạc... đều có, mỗi ngày người qua lại như nước thủy triều, náo nhiệt vô cùng.

Mà giữa hai bờ sông lúc nào cũng có đò ngang qua lại, ngày đêm không ngừng.

Không biết vì nguyên nhân gì mà phủ Trấn Nam tướng quân của Lưu Biểu lại ở thành tây, nhìn ra phía đông, ở giữa có một con đường lớn Tương Miện chạy dọc thành, đây cũng là đặc điểm của thành Tương Dương, dài nhưng hẹp hai bên.

Gia trạch của Lưu Biểu nằm ở vị trí giữa hai bên nam bắc, khu vực này toàn là nơi tập trung của quan lại, nơi nào cũng thấy binh lính tuần tra, phòng bị vô cùng nghiêm ngặt.

Phóng ngựa chạy dọc theo con đường rẽ vào Lưu phủ, Lưu Cảnh liền đi tới đường lớn Tương Miện. Con đường này rộng năm mươi bước, ở giữa có hai hàng cây rậm rạp, giữa hai hàng cây lại có một con đường gọi là Quan Hiền đạo, chỉ dành riêng cho quan viên và danh vọng sĩ tộc đi lại.

Hên hàng cây là hai con đường dành cho dân chúng phổ thông, bên trái là đường vào, bên phải là đường ra, ngày nay gọi là đường một chiều.

Có thể nói đây là một trật tự quyền lực, dưới sự áp chế của quyền lực, người đi đường phải đi đúng đường của mình, nếu xảy ra chuyện dân đi đường quan, hoặc là quan dân đi lại lung tung, vậy thì nó tượng trưng cho ý nghĩa thành Tương Dương bắt đầu hỗn loạn, thậm chí Lưu Biểu đã mất đi quyền khổng lồ Kinh châu.

Hai bên đường dành cho dân chúng đã có khá nhiều người đi lại, lui tới rất là náo nhiệt, mà trên đường Quan Hiền lại rất ít người, mặc dù đã là mùa đông nhưng vẫn chưa có tuyết rơi, hàng cây hai bên vẫn xanh ngắt.

Lưu Cảnh phóng ngựa trên đường Quan Hiền, chiến mã bốn vó tung bay, một cái bóng trắng lao vun vút, Lưu Cảnh nằm rạp người ở trên chiến mã, gió hai bên thổi vù vù, chốc lát sau chiến mã đã tới cửa đông, sau đó lao như bay trên đồng bằng, tâm lý kích thích khiến Lưu Cảnh muốn gào to.

... .

Hai canh giờ rưỡi sau, Lưu Cảnh mới quay trở về Tương Dương, mặc dù mồ hôi đầm đìa nhưng tinh thần của người và ngựa vô cùng phấn chấn.

Lưu Cảnh hiện giờ không cưỡi ngựa, hấn dắt ngựa yêu đi rất chậm, Địch Lô nhẹ nhàng di chuyển, thỉnh thoảng nghịch ngợm tựa đầu cọ cọ vào mặt Lưu Cảnh, sau đó lại thờ phỉ phỉ, phun ra cả nước mũi nước miếng lên mặt hấn..

Lúc vào đến cửa tây, quán xá hai bên đã mở, trời cũng gần giữa trưa, mấy từ bảo đứng ở hai bên đường mau miệng mời chào khách nhân.

Chạy một buổi sáng, Lưu Cảnh đã đói bụng, hấn vỗ vào đầu ngựa, cười nói:

"Ông bạn, có muốn đi uống một ly không?"

Một gã từ bảo thấy Lưu Cảnh có ý định ăn uống, vội vàng tiến lên cười nói:

"Công tử, tiểu điểm có rượu ngon nhất Tương Dương, cũng mới có con cá chép câu được dưới sông Hán Thủy, cá chép nhồi hành là một món ăn nổi tiếng, giá cả khá rẻ, mời vào thưởng thức một chút!"

Từ bảo lại nhìn chiến mã của hấn vội vàng bổ sung nói:

"Tiểu điểm còn có đậu đen thượng hạng mới chưng, là món ngon dành cho chiến mã."

Những lời này khiến Luru Cảnh động tâm, hần cười ha ha:

"Vì câu nói đậu đen thượng hạng của cậu, tôi sẽ tới tử điểm dùng cơm!"

Hần tiện tay lấy mấy đồng tiền ở trong ngực kín đáo đưa cho tử bảo cười nói:

"Chăm sóc chiến mã thật tốt cho tôi, chút tiền này là phần thưởng cho cậu."

Nghe tiếng leng keng trong lòng bàn tay, ánh mắt tử bảo cười híp lại:

"Công tử yên tâm đi! Tôi nhất định chăm sóc tốt cho chiến mã, hơn nữa còn buộc chiến mã ở nơi mà công tử có thể nhìn thấy."

Đây là một loại quy củ bất thành văn, chiến mã quý giá không thể thả lung tung ở trong chuồng ngựa phía sau, nếu bị trộm mất thì quán rượu cũng không bồi thường nổi, cho nên mỗi cửa hàng đều có một chuồng buộc ngựa, do tử bảo đón khách trông coi, đồng thời cũng là để cho chủ nhân có thể nhìn thấy ngựa của mình.

Luru Cảnh nhìn chuồng ngựa trước cửa, bên trong chỉ có một con La nên hần đi nhanh vào quán rượu, ngồi xuống một bàn cạnh cửa sổ, chỉ cần thò đầu ra là thấy chiến mã của mình.

Khách nhân trong quán cũng không nhiều, hiện giờ vẫn còn một nửa bàn trống, bọn tử khách tùm năm tùm ba, ngồi chung một chỗ uống rượu nói chuyện phiếm, cách hai bàn có một lão đạo sĩ đang ngồi. Người này mặc đạo bào màu xám tro cũ kỹ, đầu đội trúc quan, trông như vừa ốm sắp chết mới khỏi nhưng tinh thần lại rất tốt, hạc phát đồng nhan, có mấy phần tiên phong đạo cốt. Trước mặt lão đạo sĩ chỉ có một bàn cờ và một bầu rượu, lão đang cầm ly rượu tỉnh tể thưởng thức.

Lão đạo này khiến Luru Cảnh ngẩn ngời, sáng sớm hần đã nhìn thấy lão ở trong đình trước cửa Luru phủ, tại sao bây giờ lại gặp?.

Trong lòng Luru Cảnh hơi cảm thấy kỳ hoặc, chẳng lẽ lão đạo này chính là người khả nghi do Thái Trung phái tới? Nhưng hần lại đổi ý, là lão đạo này tới quán rượu trước, nếu hần không đến quán rượu thì bọn họ cũng không gặp nhau, có lẽ đây chỉ là một loại trùng hợp.

Luru Cảnh ngồi xuống gọi mấy món thức ăn và một bầu rượu, hần lại thò đầu nhìn chiến mã, tử bảo đang mang một nôi đậu đen tới cho chiến mã ăn, sau đó lại mang tới một thùng nước trong.

"Thất phu vô tội, hoài bích có tội!"

Cách đó không xa, lão đạo đang nói thầm một mình.

Người lão đạo này đang nói mình đây! Luru Cảnh không khỏi cười khở một tiếng, kể từ khi có con chiến mã này, cuộc sống của hần không còn sự vô âu vô lo như trước, hần biết có rất nhiều người đang dòm ngó con ngựa này, chỉ hơi mất cảnh giác là có người sẽ trộm mất ngay.

Nhiều khi Luru Cảnh còn bật dậy lúc nửa đêm vì không yên tâm về chiến mã của mình, thậm chí hần còn nghi Luru Tông cũng có ý định hạ thủ, bởi vì hần lấy ánh mắt Luru Tông nhìn con ngựa này đầy tham lam.

Với thực lực của hần bây giờ, muốn giữ con ngựa này đúng là vô cùng khó khăn, chỉ đánh đòn hết tâm huyết là được.

Luru Cảnh nhìn lão đạo sĩ có lòng tốt cười một tiếng, lại bùng ly rượu lên, trong lúc hần đang uống thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng ngựa hí dài, ngay sau đó tiếng kêu hoảng sợ của tử bảo:

"Dừng lại, đây là ngựa của người khác!"

Luru Cảnh vội vàng thò đầu nhìn lại, chỉ thấy con ngựa của hần đã bị một đại hán cỡi dây thừng, tử bảo bị đánh ngã trên đất, đại hán cầm dây cương, ý đồ phóng người lên ngựa, nhưng con ngựa của hần lại giầy dựa lung tung, không để cho đại hán cưỡi được.

Luru Cảnh giận dữ, hần cầm đao chạy xuống lầu, vừa mới chạy ra quán rượu đã thấy đại hán kia cười lên được lưng Địch Lô, vung roi vụt vào mông ngựa một cái, chiến mã bị đau, vó trước nâng lên thật cao, hí lên một tiếng đau đớn.

Mất thấy chiến mã sắp bỏ chạy, mà Luru Cảnh lại còn cách chiến mã tới hơn hai chục bước, dù hần có cố hết sức cũng không kịp. Ánh mắt Luru Cảnh đỏ lên, đao trong tay ném thẳng vào tên trộm ngựa, tên trộm ngựa né người tránh thoát, hai chân kẹp chiến mã một cái, Địch Lô bị buộc phải chạy đi.

Nhưng khi Địch Lô mới chạy được mấy bước, bỗng nhiên có một bóng xám từ trên trời hạ xuống, giống như chim ưng nhẹ nhàng đạp chân vào lưng ngựa, chỉ nghe kêu đau một tiếng, tên trộm ngựa kia đã rơi dài.

Chiến mã nhanh chóng ngừng lại, Luru Cảnh thấy người khổng lồ chế chiến mã lại chính là lão đạo sĩ kia, lão cười híp mắt nhìn Luru Cảnh, trong đôi mắt long lanh lóe lên một loại ánh sáng khiến người khác tin nhiệm.

Luru Cảnh buông lỏng thân mình, hướng lão đạo khom người thi lễ một cái, ánh mắt hần lại rơi vào tên trộm ngựa, trong mắt tỏa ra sát cơ kinh người, hần tiến lên mấy bước, một tay tóm tóc kéo lê đối phương rồi một tay nhặt chiến đao trên đất.

"Công tử Cảnh tha cho tôi một mạng!"

Tên trộm ngựa hoảng sợ quát to:

"Tôi bị buộc phải làm theo lệnh người ta, là bất đắc dĩ mà thôi."

Lưu Cảnh kẻ chiến đao vào cổ đối phương, nghiêm nghị quát lên:

"Là ai xúi giục mày, nói!"

"Tôi không thể nói, mong công tử tha cho tôi!"

Lưu Cảnh giờ tay chém xuống, một đao chặt đứt tay trái tên trộm ngựa, tên trộm ngựa đau đến kêu thảm thiết, la lên như heo bị chọc tiết:

"Là Thái Trung! Là hắn xúi giục tôi."

Lão đạo bên cạnh có chút không đành lòng, nhìn Lưu Cảnh nói hộ:

"Lưu công tử, tên trộm ngựa này mặc dù đáng tội, nhưng hắn không phải chủ mưu mà do có người xúi giục sau lưng, chẳng qua chỉ phụng mệnh làm việc, công tử cho lão một chút thể diện, tha cho hắn một mạng đi!"

Lão đạo cứu chiến mã của mình, nếu lão đã mở miệng thì Lưu Cảnh cũng không thể nào làm trái, hơn nữa hắn đã chặt đứt tay đối phương, lửa giận trong lòng cũng đã giảm, hắn đá tên trộm ngựa một cước rồi quát:

"Cút!"

Tên trộm ngựa nhìn đau nhứt bàn tay rồi bỏ chạy, chờ hắn đi xa, Lưu Cảnh mới đi tới trước mặt lão đạo thi lễ:

"Đa tạ tiên trưởng xuất thủ cứu chiến mã, Lưu Cảnh vô cùng cảm tạ."

Lão đạo sĩ vuốt râu khẽ mỉm cười:

"Khí vào đàn điền như giếng mùa hạ!"

Hai mắt Lưu Cảnh tròn trũng, vô cùng kinh hãi nhìn lão giả.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ngọc chân nhân ở Thường Sơn

Khí vào đàn điền như giếng mùa hạ!"

Đây chính là câu đầu tiên trong công pháp Lạc Phượng, công pháp này là bí mật bất truyền của sư môn Triệu Vân, tại sao lão đạo này lại biết?

Lưu Cảnh bỗng nhiên nghĩ ra:

"Ngài là..."

Lão đạo khẽ mỉm cười:

"Bản đạo là Ngọc chân nhân ở Thường Sơn, công tử Cảnh đã từng nghe nói đến chưa?"

Trong lòng Lưu Cảnh kích động vô cùng, đúng là ông ấy rồi. Triệu Vân cũng từng nói đến người này, kể rằng tuổi tác cũng phải ít nhất tám chín mươi tuổi, không ngờ lại trẻ như lão đạo sĩ hạc phát đồng nhan trước mặt, Lưu Cảnh lập tức quỳ xuống, cung kính dập đầu:

"Lưu Cảnh bái kiến Ngọc chân nhân tiên trưởng!"

Lão đạo này chính là sư phụ Ngọc chân nhân của Triệu Vân, có danh hiệu là Ngọc Chân tử, tu hành ở Lạc Phượng sơn quận Thường Sơn, năm nay đã tám mươi bảy, do có thuật tu tiên nên mặc dù tuổi tác gần 90 mà trông chỉ như người trung niên, tinh thần quắc thước, đi đường núi như bay, cho nên dân chúng địa phương gọi người này là thần tiên.

Hai mươi ngày trước lão nhận được thư của ái đồ Triệu Vân, khẩn cầu lão tới chỉ điểm võ nghệ cho Lưu Cảnh. Ở trong thư, Triệu Vân khen Lưu Cảnh có tư chất cực tốt, thậm chí còn trên mình, điều này Ngọc chân nhân không hỏi thế tục đã lâu nay lại động phạm tâm, đặc biệt chạy tới Trương Dương.

Triệu Vân đương nhiên không phải là người tự học thành tài, hẳn vốn là một thợ săn ở Thái Hành sơn, năm mười bốn tuổi dùng bẫy bắt được một con sói mẹ, nhưng vì thương hại sói con mà thả cho nó đi. Ngọc chân nhân nhìn thấy điều này, cho là Triệu Vân có lòng từ bi, liền thu hắn làm quan môn đệ tử (đệ tử cuối cùng), Triệu Vân khổ luyện năm năm, cuối cùng cũng luyện thành một thân võ nghệ tuyệt đỉnh.

Ngọc chân nhân đã chuẩn bị bế quan, nhưng một bức thư của ái đồ Triệu Vân khiến cho trần tâm động dậy, một mình xuôi nam tới Kinh châu.

Ngọc chân nhân cười ha hả đỡ Lưu Cảnh dậy, mấy hôm trước hắn đã tới Trương Dương rồi, khi ở thành bắc lão thấy Lưu Cảnh dừng cứu Cam Ninh, cho nên ân tượng với Lưu Cảnh cực tốt.

Chẳng qua việc Lưu Cảnh một đao chặt đứt tay tên trộm ngựa đã khiến Ngọc chân nhân có thành kiến, sát nghiệp của người này quá nặng làm lão có chút tiếc nuối.

"Chúng ta ra ngoài thành nói chuyện đi!"

Ngọc chân nhân cười cười La lộ cộc ra ngoài thành, lúc này Lưu Cảnh đã vút chuyện Thái Trung lên mây, vội vàng giục ngựa chạy gấp, đi theo Ngọc chân nhân ra khỏi thành.

Mặc dù thời gian học võ của Lưu Cảnh không lâu, nhưng hắn đã coi như là nhòm được qua cửa kính, Triệu Vân dạy hắn công pháp Lạc Phượng giúp hắn có thể nhanh chóng tập trung lực lượng và bùng nổ, có thể vận dụng lực lượng vì điều khiển đao pháp của hắn phiêu hốt, xuất thần nhập quỷ.

Nhưng mà lực lượng của Lưu Cảnh chưa đủ khiến hắn không thể vận dụng được xảo diệu của lực lượng, cũng khó mà trở thành một võ tướng chân chính, đây chính là đạo lý "không bột đổ gạo nên hồ", lực lượng chính là bột, không có lực lượng hùng hậu làm trụ cột, chiêu thức có xảo diệu tới mấy cũng không đánh lại địch nhân võ nghệ cao cường.

Lưu Cảnh thân cao tám thước, tương đương với Triệu Vân, nhưng Triệu Vân có thể ung dung giơ một tảng đá nặng một ngàn năm trăm cân (350 cân bây giờ), mà hắn nhiều nhất chỉ có thể giơ bốn trăm cân (100 cân), đây chính là sự khác biệt giữa lực lượng của hai người.

Mà muốn tăng cường lực lượng cần phải khai Trú Cơ, cải tạo gân cốt cơ thể, khiến xương cốt gân mạch trở nên mạnh mẽ, lực lượng từ đó sinh ra, muốn vận dụng là có thể thi triển được toàn bộ tiềm lực trong người.

Nếu như không trải qua huấn luyện Trú Cơ từ nhỏ, vậy thì xác định rằng sau này khi lớn lên anh khó có thể trở thành đại tướng sa trường. Lưu Cảnh từ nhỏ đi săn trên núi, tốc độ cùng phản xạ vượt trên người thường, nhưng hắn chỉ là một tên lính quen trong quân, giỏi lắm là xuất sắc hơn người khác một chút, thành tựu lớn nhất chỉ là giết được hai tên lính Tào.

Lưu Cảnh cũng biết vấn đề lớn nhất của mình chính là luyện võ quá muộn, mười sáu tuổi mới bắt đầu học võ, bỏ qua Trú Cơ từ nhỏ, gân cốt cơ bản đã định hình.

Đây chính là điều khiến hắn buồn bã, nhưng khi ở thành Võ Xương, Triệu Vân đã nói một câu khiến hắn vô cùng hi vọng.

Mười bốn tuổi ta cũng mới bắt đầu học võ Trú Cơ, năm năm sau thì thành công, tại sao đệ 16 tuổi lại không được?"

Chính là câu nói này mang lại hi vọng cho Lưu Cảnh, nhưng căn cứ vào đâu Triệu Vân nói câu này? Hắn không hiểu, cho đến khi Ngọc chân nhân xuất hiện, Lưu Cảnh mới hiểu rõ dụng ý trong câu nói của Triệu Vân.

Lúc này, Lưu Cảnh vô cùng cảm kích Triệu Vân, Triệu Vân bình thường không biểu lộ tình cảm nhưng lúc cần lại giúp đỡ mình hết sức.

Cơ hội đang ở trước mắt, có thể tóm được hay không sẽ quan hệ tới tiền đồ, số mạng của Lưu Cảnh ở thời Tam Quốc, thời đại mà chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn.

... ..

Trên một ngọn núi nhỏ ở ngoài thành, Ngọc chân nhân đứng trong một cái đình, chấp tay nhìn Hán Thủy xa xa, sau lưng hắn, Lưu Cảnh đứng xuôi tay, cúi đầu, giống như một học sinh tới lớp muộn bị phạt.

"Sáu mươi năm đằng đặc trôi qua, sông núi còn nguyên mà nhân gian đã tang thương."

Ngọc chân nhân khẽ thở dài một tiếng, không quay đầu lại mà thấp giọng nói:

"Lúc còn trẻ lão cũng ở chỗ này đứng nhìn Hán Thủy, sông lớn thế nguyên, thoáng một cái đã sáu mươi năm trôi qua."

Ông quay đầu cười hỏi Lưu Cảnh:

"Cậu có hiểu được tâm tình năm tháng tang thương này không?"

Lưu Cảnh yên lặng gật đầu:

"Cháu có thể hiểu."

"Cậu mới mười sáu tuổi sao lại hiểu được?"

Ngọc chân nhân có mấy phần hứng thú, ngồi xuống hỏi.

"Có lúc cháu sẽ cảm ngộ đến thời điểm 1800 năm sau, thấy thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, thấy nỗi đau khi nhìn dị tộc xâm lấn biên cương, cũng có thể thấy được cuộc đời cháu sau này nhưng lại rất mơ hồ, chẳng rõ ràng gì cả. Có lúc cháu tỉnh tọa một đêm, nhắm mắt nhớ con sông lịch sử chảy nghìn, khi đó cháu mới biết mình nhỏ bé tới mức nào, như một hạt thóc trong biển cả."

Ngọc chân nhân nở nụ cười, nụ cười vô cùng hiền hòa, ông có thể cảm nhận được tang thương trong lời nói của Lư Cảnh, đối phương không phải là cố gắng tiếp lời mình mà thật sự có cảm ngộ với lịch sử, đứa nhỏ này đúng là khác với người thường mà.

"Từ Long ngoại trừ việc đem 'công pháp Lạc Phượng' truyền cho cậu, nó còn dạy cậu những gì nữa?"

Ngọc chân nhân thôi cười, bắt đầu nói tới chuyện chính.

"Hồi bẩm chân nhân, Triệu tướng quân còn dạy cháu mười ba thức thương pháp cơ bản."

"Vậy cậu có học được không?"

Lư Cảnh lắc đầu:

"Cháu ngu độn, chỉ học được hình mà không nắm giữ được thần."

Ngọc chân nhân đưa mắt nhìn tảng đá trong bóng tối, nó nặng chừng sáu bảy trăm cân (170 cân), phát trần chỉ hòn đá nói:

"Cậu thử bê hòn đá kia xem sao."

Lư Cảnh cười khỏ, sao hắn có thể nhắc nổi cơ chứ. Nhưng Ngọc chân nhân đã ra lệnh thì chỉ đành thử một chút, lực lượng toàn thân hội tụ với hai cánh tay, hô to một tiếng, tảng đá chỉ hơi nhúc nhích, cách đất một tấc rồi rơi xuống.

Lư Cảnh xấu hổ nói:

"Cháu vô năng, không nâng nổi hòn đá lớn này."

Ngọc chân nhân có chút kinh ngạc hỏi:

"Cậu thật sự chỉ luyện 'công pháp Lạc Phượng' hơn một tháng thời gian thôi à?"

"Thời gian cháu quen Triệu Văn tướng quân cũng chưa được hai tháng."

Ngọc chân nhân chậm rãi gật đầu, khó trách Từ Long nói tư chất của Lư Cảnh cực cao, mới luyện nửa tháng đã nắm giữ được kỹ xảo phát lực, trong khi đại đồ đệ của mình ít nhất luyện nửa năm mới làm được, quả nhiên là kỳ tài mà!

Trong lòng Ngọc chân nhân rất tán thưởng nhưng trên mặt lại không lộ thanh sắc, hơi mỉm cười nói:

"Vì sao cậu biết ta bảo cậu nâng hòn đá này không?"

"Cháu không biết."

"Thật ra mười ba thức thương pháp cơ bản mà Từ Long dạy cậu cũng là do ta sáng chế, gọi là 'Bách Điều Triều Phượng thương', ta dùng 10 năm quan sát các loại chim chóc đánh nhau, bay nhảy mới sáng tạo ra được."

Nếu không học 'Công pháp Lạc Phượng' thì mười ba thức thương pháp kia cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, nếu cậu không nâng nổi hòn đá này, vậy chứng tỏ cậu chưa thực sự lĩnh ngộ được công pháp Lạc Phượng. Đây là một vòng tròn, lực lượng là trụ cột của võ học, bất kể là ai, cho dù có luyện tập phương pháp võ nghệ khác nhau, nhưng cơ sở thì đều giống nhau, cậu có biết không?"

Trong lòng Lư Cảnh kích động vô cùng, trước đây hắn thoáng cảm nhận được mất mát to lớn của mình nhưng không ngờ bây giờ bị Ngọc chân nhân một câu nói toạc ra.

Hắn quỳ gối, rung rung nói:

"Lư Cảnh học võ quá muộn, đã không cách nào Trúc Cơ được nữa, khẩn cầu chân nhân dạy cháu, cháu nguyện bái chân nhân làm thầy."

Ngọc chân nhân đưa mắt nhìn Lư Cảnh thật lâu mới chậm rãi nói: "Cậu có biết tại sao ta bảo cậu bỏ qua cho tên trộm ngựa kia không?"

Lưu Cảnh không trả lời, lẳng lặng chờ Ngọc chân nhân nói, Ngọc chân nhân thở dài:

"Đây thật ra là điều kiện thu đồ đệ của ta, đồ đệ của ta nhất định phải có tấm lòng từ bi."

Nói đến đây, Ngọc chân nhân lại cười nhạt:

"Đương nhiên, ta cũng không yêu cầu mỗi người phải xuất gia tu đạo như ta, chẳng qua ta hy vọng đồ đệ của ta có lòng thương xót chúng sinh, đại hán kia đúng là một kẻ trộm thể nhưng chỉ phụng mệnh làm việc, cậu một đao chặt đứt cổ tay của hắn, hắn suốt đời tàn phế nhưng vợ con hắn phải chịu khổ."

Năm đó Công Tôn Toàn cũng từng muốn bái ta làm thầy, nhưng ta khéo léo từ chối, nguyên nhân là bởi vì sát nghiệp của người này quá nặng, nhưng ta vẫn truyền cho hắn Bách Điều Triệu Phụng thương. Tuy vậy ta không truyền cho hắn công pháp Lạc Phụng nên hắn chỉ học được cái hình của động tác, không nắm giữ được cái thần của nó, thật đáng tiếc!"

Lưu Cảnh như rơi vào hố sâu, hắn đã hiểu ý tứ của Ngọc chân nhân, ông ấy cự tuyệt lời bái sư của mình, nguyên nhân là do mình không đủ từ bi.

"Nhưng mà. . . cháu đâu có lạm sát chúng sinh như Công Tôn Toàn, cháu chỉ muốn kiến công lập nghiệp, làm một danh tướng thời Hán mạt cứu vớt thiên hạ chúng sinh, có thể danh chấn thiên hạ giống như Triệu tướng quân." Lưu Cảnh nói một cách thần khẩn, đây là hy vọng duy nhất của hắn, hắn không muốn mất đi cơ hội này.

"Hán mạt!"

Ngọc chân nhân thở dài:

"Trong lời nói của cậu không mang theo tình thương, hoặc giả ngay cả bản thân cậu cũng không ý thức được, chẳng qua cậu đúng là không giống Công Tôn Toàn, tâm ý của cậu với ta giống nhau, nói không chừng còn có thể trợ giúp ta tu hành, cho nên, ta sẽ coi cậu là anh bạn nhỏ."

Lưu Cảnh cúi đầu xuống, trong lòng vô cùng buồn bã, hắn chỉ muốn học võ, không muốn Luận Đạo, Ngọc chân nhân nở nụ cười:

"Yên tâm đi! Từ Long có thể lột xác sau ba năm, ta cũng có thể giúp cậu dịch cân tẩy tủy, chẳng qua là cần bao nhiêu thời gian còn phải xem thiên phú và sự cố gắng của cậu."

Những câu này khiến tâm trạng vốn lạnh như băng của Lưu Cảnh trở nên ấm áp, hắn kích động đến nước mắt chảy ra, nặng nề dập đầu:

"Cháu nguyện cố gắng gấp trăm lần để không phụ sự chỉ dạy của chân nhân."

Ngọc chân nhân gật đầu:

"Canh năm ngày mai, ta sẽ chờ cậu ở trước đại môn Thanh Trúc quan ở Long Trung, nhớ đấy, cậu chỉ có một cơ hội, quá hẹn không đến là ta trở về quận Thường Sơn."

... ..

Canh năm còn được gọi với tên khác là Mậu Dạ, cũng chính là từ ba giờ đến năm giờ đời sau, giữa canh năm chính xác là lúc 4 giờ sáng.

Việc Ngọc chân nhân yêu cầu Lưu Cảnh tới Thanh Trúc quan đúng 4 giờ sáng có rất nhiều vấn đề, một là cửa thành chỉ mở khi tới giờ Mão (từ 5 giờ đến 7 giờ sáng), nếu muốn ra ngoài thành sớm hơn thì nhất định không được.

Thứ hai là hắn chưa từng tới Long Trung, nghe nói là ở cách thành tây hai mươi dặm, về phần Thanh Trúc quan ở đâu hắn cũng không biết.

Cho nên Lưu Cảnh đã quyết định, chiều hôm nay hắn sẽ tới Long Trung, trước tìm hiểu xem Thanh Trúc quan ở đâu, sau đó ngủ qua đêm ở Long Trung.

Trong lòng gấp gáp khiến Lưu Cảnh muốn đi ngay, nhưng hắn suy nghĩ một lúc rồi cảm thấy cần phải về Lưu phủ một chuyến, ít nhất cũng báo cho Mông thúc là mình phải tới Long Trung thăm bạn, tối nay không về.

Quyết định xong, Lưu Cảnh phóng ngựa về Lưu phủ, lúc này, hắn đã quên mất chuyện Thái Trung trộm ngựa.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mâu thuẫn trở nên gay gắt

Khí vào đàn điền như giếng mùa hạ!"

Đây chính là câu đầu tiên trong công pháp Lạc Phượng, công pháp này là bí mật bất truyền của sư môn Triệu Vân, tại sao lão đạo này lại biết?

Lưu Cảnh bỗng nhiên nghĩ ra:

"Ngài là..."

Lão đạo khẽ mỉm cười:

"Bản đạo là Ngọc chân nhân ở Thường Sơn, công tử Cảnh đã từng nghe nói đến chưa?"

Trong lòng Lưu Cảnh kích động vô cùng, đúng là ông ấy rồi. Triệu Vân cũng từng nói đến người này, kể rằng tuổi tác cũng phải ít nhất tám chín mươi tuổi, không ngờ lại trẻ như lão đạo sĩ hạc phát đồng nhan trước mặt, Lưu Cảnh lập tức quỳ xuống, cung kính dập đầu:

"Lưu Cảnh bái kiến Ngọc chân nhân tiên trưởng!"

Lão đạo này chính là sư phụ Ngọc chân nhân của Triệu Vân, có danh hiệu là Ngọc Chân tử, tu hành ở Lạc Phượng sơn quận Thường Sơn, năm nay đã tám mươi bảy, do có thuật tu tiên nên mặc dù tuổi tác gần 90 mà trông chỉ như người trung niên, tinh thần quắc thước, đi đường núi như bay, cho nên dân chúng địa phương gọi người này là thần tiên.

Hai mươi ngày trước lão nhận được thư của ái đồ Triệu Vân, khẩn cầu lão tới chỉ điểm võ nghệ cho Lưu Cảnh. Ở trong thư, Triệu Vân khen Lưu Cảnh có tư chất cực tốt, thậm chí còn trên mình, điều này Ngọc chân nhân không hỏi thế tục đã lâu nay lại động phạm tâm, đặc biệt chạy tới Trương Dương.

Triệu Vân đương nhiên không phải là người tự học thành tài, hắn vốn là một thợ săn ở Thái Hành sơn, năm mười bốn tuổi dùng bẫy bắt được một con sói mẹ, nhưng vì thương hại sói con mà thả cho nó đi. Ngọc chân nhân nhìn thấy điều này, cho là Triệu Vân có lòng từ bi, liền thu hắn làm quan môn đệ tử (đệ tử cuối cùng), Triệu Vân khổ luyện năm năm, cuối cùng cũng luyện thành một thân võ nghệ tuyệt đỉnh.

Ngọc chân nhân đã chuẩn bị bề quan, nhưng một bức thư của ái đồ Triệu Vân khiến cho trần tâm động dậy, một mình xuôi nam tới Kinh châu.

Ngọc chân nhân cười ha hả đỡ Lưu Cảnh dậy, mấy hôm trước hắn đã tới Trương Dương rồi, khi ở thành bắc lão thấy Lưu Cảnh dừng cứu Cam Ninh, cho nên ẩn tượng với Lưu Cảnh cực tốt.

Chẳng qua việc Lưu Cảnh một đao chặt đứt tay tên trộm ngựa đã khiến Ngọc chân nhân có thành kiến, sát nghiệp của người này quá nặng làm lão có chút tiếc nuối.

"Chúng ta ra ngoài thành nói chuyện đi!"

Ngọc chân nhân cười cười La lộc cộc ra ngoài thành, lúc này Lưu Cảnh đã vớt chuyện Thái Trung lên mây, vội vàng giục ngựa chạy gấp, đi theo Ngọc chân nhân ra khỏi thành.

Mặc dù thời gian học võ của Lưu Cảnh không lâu, nhưng hắn đã coi như là nhòm được qua cửa kính, Triệu Vân dạy hắn công pháp Lạc Phượng giúp hắn có thể nhanh chóng tập trung lực lượng và bùng nổ, có thể vận dụng lực lượng vì điều khiển đao pháp của hắn phiêu hốt, xuất thần nhập quỷ.

Nhưng mà lực lượng của Lưu Cảnh chưa đủ khiến hắn không thể vận dụng được xảo diệu của lực lượng, cũng khó mà trở thành một võ tướng chân chính, đây chính là đạo lý "không bột đồ gột nên hồ", lực lượng chính là bột, không có lực lượng hùng hậu làm trụ cột, chiêu thức có xảo diệu tới mấy cũng không đánh lại địch nhân võ nghệ cao cường.

Lưu Cảnh thân cao tám thước, tương đương với Triệu Vân, nhưng Triệu Vân có thể ung dung giơ một tảng đá nặng một ngàn năm trăm cân (350 cân bây giờ), mà hắn nhiều nhất chỉ có thể giơ bốn trăm cân (100 cân), đây chính là sự khác biệt giữa lực lượng của hai người.

Mà muốn tăng cường lực lượng cần phải khai Trúc Cơ, cải tạo gân cốt cơ thể, khiến xương cốt gân mạch trở nên mạnh mẽ, lực lượng từ đó sinh ra, muốn vận dụng là có thể thi triển được toàn bộ tiềm lực trong người.

Nếu như không trải qua huấn luyện Trúc Cơ từ nhỏ, vậy thì xác định rằng sau này khi lớn lên anh khó có thể trở thành đại tướng sa trường. Lưu Cảnh từ nhỏ đi săn trên núi, tốc độ cùng phản xạ vượt trên người thường, nhưng hắn chỉ là một tên lính quen trong quân, giỏi lắm là xuất sắc hơn người khác một chút, thành tựu lớn nhất chỉ là giết được hai tên lính Tào.

Lưu Cảnh cũng biết vấn đề lớn nhất của mình chính là luyện võ quá muộn, mười sáu tuổi mới bắt đầu học võ, bỏ qua Trúc Cơ từ nhỏ, gân cốt cơ bản đã định hình.

Đây chính là điều khiến hắn buồn bã, nhưng khi ở thành Võ Xương, Triệu Vân đã nói một câu khiến hắn vô cùng hi vọng.

Mười bốn tuổi ta cũng mới bắt đầu học võ Trúc Cơ, năm năm sau thì thành công, tại sao đệ 16 tuổi lại không được?"

Chính là câu nói này mang lại hi vọng cho Lưu Cảnh, nhưng căn cứ vào đâu Triệu Vân nói câu này? Hắn không hiểu, cho đến khi Ngọc chân nhân xuất hiện, Lưu Cảnh mới hiểu rõ dụng ý trong câu nói của Triệu Vân.

Lúc này, Lư Cảnh vô cùng cảm kích Triệu Vân, Triệu Vân bình thường không biểu lộ tình cảm nhưng lúc cần lại giúp đỡ mình hết sức.

Cơ hội đang ở trước mắt, có thể tóm được hay không sẽ quan hệ tới tiền đồ, số mạng của Lư Cảnh ở thời Tam Quốc, thời đại mà chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn.

... ..

Trên một ngọn núi nhỏ ở ngoài thành, Ngọc chân nhân đứng trong một cái đình, chấp tay nhìn Hán Thủy xa xa, sau lưng hắn, Lư Cảnh đứng xuôi tay, cúi đầu, giống như một học sinh tới lớp muộn bị phạt.

"Sáu mươi năm đằng đặc trời qua, sông núi còn nguyên mà nhân gian đã tang thương."

Ngọc chân nhân khẽ thở dài một tiếng, không quay đầu lại mà thấp giọng nói:

"Lúc còn trẻ lão cũng ở chỗ này đứng nhìn Hán Thủy, sông lớn thế nguyên, thoáng một cái đã sáu mươi năm trôi qua."

Ông quay đầu cười hỏi Lư Cảnh:

"Cậu có hiểu được tâm tình năm tháng tang thương này không?"

Lư Cảnh yên lặng gật đầu:

"Cháu có thể hiểu."

"Cậu mới mười sáu tuổi sao lại hiểu được?"

Ngọc chân nhân có mấy phần hứng thú, ngồi xuống hỏi.

"Có lúc cháu sẽ cảm ngộ đến thời điểm 1800 năm sau, thấy thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, thấy nỗi đau khi nhìn dị tộc xâm lấn biên cương, cũng có thể thấy được cuộc đời cháu sau này nhưng lại rất mơ hồ, chẳng rõ ràng gì cả. Có lúc cháu tỉnh tóa một đêm, nhắm mắt nhớ con sông lịch sử chảy nghìn, khi đó cháu mới biết mình nhỏ bé tới mức nào, như một hạt thóc trong biển cả."

Ngọc chân nhân nở nụ cười, nụ cười vô cùng hiền hòa, ông có thể cảm nhận được tang thương trong lời nói của Lư Cảnh, đối phương không phải là cố gắng tiếp lời mình mà thật sự có cảm ngộ với lịch sử, đứa nhỏ này đúng là khác với người thường mà.

"Từ Long ngoại trừ việc đem 'công pháp Lạc Phượng' truyền cho cậu, nó còn dạy cậu những gì nữa?"

Ngọc chân nhân thôi cười, bắt đầu nói tới chuyện chính.

"Hỏi bẩm chân nhân, Triệu tướng quân còn dạy cháu mười ba thức thương pháp cơ bản."

"Vậy cậu có học được không?"

Lư Cảnh lắc đầu:

"Cháu ngu độn, chỉ học được hình mà không nắm giữ được thần."

Ngọc chân nhân đưa mắt nhìn tảng đá trong bóng tối, nó nặng chừng sáu bảy trăm cân (170 cân), phát trần chỉ hòn đá nói:

"Cậu thử bẻ hòn đá kia xem sao."

Lư Cảnh cười khổ, sao hắn có thể nhắc nổi cơ chứ. Nhưng Ngọc chân nhân đã ra lệnh thì chỉ đành thử một chút, lực lượng toàn thân hội tụ với hai cánh tay, hô to một tiếng, tảng đá chỉ hơi nhúc nhích, cách đất một tấc rồi rơi xuống.

Lư Cảnh xấu hổ nói:

"Cháu vô năng, không nâng nổi hòn đá lớn này."

Ngọc chân nhân có chút kinh ngạc hỏi:

"Cậu thật sự chỉ luyện 'công pháp Lạc Phượng' hơn một tháng thời gian thôi à?"

"Thời gian cháu quen Triệu Vân tướng quân cũng chưa được hai tháng."

Ngọc chân nhân chậm rãi gật đầu, khó trách Từ Long nói tư chất của Lư Cảnh cực cao, mới luyện nửa tháng đã nắm giữ được kỹ xảo phát lực, trong khi đại đồ đệ của mình ít nhất luyện nửa năm mới làm được, quả nhiên là kỳ tài mà!

Trong lòng Ngọc chân nhân rất tán thưởng nhưng trên mặt lại không lộ thanh sắc, hơi mỉm cười nói:

"Cậu biết tại sao ta bảo cậu nâng hòn đá này không?"

"Cháu không biết."

"Thật ra mười ba thức thương pháp cơ bản mà Tử Long dạy cậu cũng là do ta sáng chế, gọi là 'Bách Điều Triều Phượng thương', ta dùng 10 năm quan sát các loại chim chóc đánh nhau, bay nhảy mới sáng tạo ra được."

Nếu không học 'Công pháp Lạc Phượng' thì mười ba thức thương pháp kia cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, nếu cậu không nâng nổi hòn đá này, vậy chứng tỏ cậu chưa thực sự lĩnh ngộ được công pháp Lạc Phượng. Đây là một vòng tròn, lực lượng là trụ cột của võ học, bất kể là ai, cho dù có luyện tập phương pháp võ nghệ khác nhau, nhưng cơ sở thì đều giống nhau, cậu có biết không?"

Trong lòng Lưu Cảnh kích động vô cùng, trước đây hắn thoáng cảm nhận được mắt mắt to lớn của mình nhưng không ngờ bây giờ bị Ngọc chân nhân một câu nói toạc ra.

Hắn quỳ gối, rung rung nói:

"Lưu Cảnh học võ quá muộn, đã không cách nào Trúc Cơ được nữa, khẩn cầu chân nhân dạy cháu, cháu nguyện bái chân nhân làm thầy."

Ngọc chân nhân đưa mắt nhìn Lưu Cảnh thật lâu mới chậm rãi nói: "Cậu có biết tại sao ta bảo cậu bỏ qua cho tên trộm ngựa kia không?"

Lưu Cảnh không trả lời, lẳng lặng chờ Ngọc chân nhân nói, Ngọc chân nhân thờ dài:

"Đây thật ra là điều kiện thu đồ đệ của ta, đồ đệ của ta nhất định phải có tấm lòng từ bi."

Nói đến đây, Ngọc chân nhân lại cười nhạt:

"Đương nhiên, ta cũng không yêu cầu mỗi người phải xuất gia tu đạo như ta, chẳng qua ta hy vọng đồ đệ của ta có lòng thương xót chúng sinh, đại hán kia đúng là một kẻ trộm thế nhưng chỉ phụng mệnh làm việc, cậu một đao chặt đứt cổ tay của hắn, hắn suốt đời tàn phế nhưng vợ con hắn phải chịu khổ."

Năm đó Công Tôn Toàn cũng từng muốn bái ta làm thầy, nhưng ta khéo léo từ chối, nguyên nhân là bởi vì sát nghiệp của người này quá nặng, nhưng ta vẫn truyền cho hắn Bách Điều Triều Phượng thương. Tuy vậy ta không truyền cho hắn công pháp Lạc Phượng nên hắn chỉ học được cái hình của động tác, không nắm giữ được cái thần của nó, thật đáng tiếc!"

Lưu Cảnh như rơi vào hố sâu, hắn đã hiểu ý tứ của Ngọc chân nhân, ông ấy cự tuyệt lời bái sư của mình, nguyên nhân là do mình không đủ từ bi.

"Nhưng mà... cháu đâu có lạm sát chúng sinh như Công Tôn Toàn, cháu chỉ muốn kiến công lập nghiệp, làm một danh tướng thời Hán mạt cứu vớt thiên hạ chúng sinh, có thể danh chấn thiên hạ giống như Triệu tướng quân." Lưu Cảnh nói một cách thần侃, đây là hy vọng duy nhất của hắn, hắn không muốn mất đi cơ hội này.

"Hán mạt!"

Ngọc chân nhân thờ dài:

"Trong lời nói của cậu không mang theo tình thương, hoặc giả ngay cả bản thân cậu cũng không ý thức được, chẳng qua cậu đúng là không giống Công Tôn Toàn, tâm ý của cậu với ta giống nhau, nói không chừng còn có thể trợ giúp ta tu hành, cho nên, ta sẽ coi cậu là anh bạn nhỏ."

Lưu Cảnh cúi đầu xuống, trong lòng vô cùng buồn bã, hắn chỉ muốn học võ, không muốn Luận Đạo, Ngọc chân nhân nở nụ cười:

"Yên tâm đi! Tử Long có thể lột xác sau ba năm, ta cũng có thể giúp cậu dịch cân tỳ tủy, chẳng qua là cần bao nhiêu thời gian còn phải xem thiên phú và sự cố gắng của cậu."

Những câu này khiến tâm trạng vốn lạnh như băng của Lưu Cảnh trở nên ấm áp, hắn kích động đến nước mắt chảy ra, nặng nề dập đầu:

"Cháu nguyện cố gắng gấp trăm lần để không phụ sự chỉ dạy của chân nhân."

Ngọc chân nhân gật đầu:

"Canh năm ngày mai, ta sẽ chờ cậu ở trước đại môn Thanh Trúc quan ở Long Trung, nhớ đấy, cậu chỉ có một cơ hội, quá hẹn không đến là ta trở về quận Thường Sơn."

... ..

Canh năm còn được gọi với tên khác là Mậu Dạ, cũng chính là từ ba giờ đến năm giờ đời sau, giữa canh năm chính xác là lúc 4 giờ sáng.

Việc Ngọc chân nhân yêu cầu Lưu Cảnh tới Thanh Trúc quan đúng 4 giờ sáng có rất nhiều vấn đề, một là cửa thành chỉ mở khi tới giờ Mão (từ 5 giờ đến 7 giờ sáng), nếu muốn ra ngoài thành sớm hơn thì nhất định không được.

Thứ hai là hấn chưa từng tới Long Trung, nghe nói là ở cách thành tây hai mươi dặm, về phần Thanh Trúc quan ở đâu hấn cũng không biết.

Cho nên Lưu Cảnh đã quyết định, chiều hôm nay hấn sẽ tới Long Trung, trước tìm hiểu xem Thanh Trúc quan ở đâu, sau đó ngủ qua đêm ở Long Trung.

Trong lòng gấp gáp khiến Lưu Cảnh muốn đi ngay, nhưng hấn suy nghĩ một lúc rồi cảm thấy cần phải về Lưu phủ một chuyến, ít nhất cũng báo cho Mông thúc là mình phải tới Long Trung thăm bạn, tối nay không về.

Quyết định xong, Lưu Cảnh phóng ngựa về Lưu phủ, lúc này, hấn đã quên mất chuyện Thái Trung trộm ngựa.

Vào Lưu phủ, Lưu Cảnh hưng phấn đi về phía căn nhà của mình, trong lòng hấn lúc này tràn đầy mơ ước đối với tiền đồ tươi đẹp của mình, hấn đã bỏ lỡ Trúc Cơ lúc còn nhỏ, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng hấn sẽ không có thành tựu trên con đường võ học, ngay cả hấn cũng gần như tuyệt vọng.

Nhưng Triệu Vân năm 14 tuổi cũng mới bắt đầu luyện võ, chỉ dùng năm năm đã luyện thành võ nghệ tuyệt thế, điều này mang lại hi vọng cho Lưu Cảnh.

Triệu Vân có thể, tại sao Lưu Cảnh hấn lại không? Quan trọng là phải có minh sư dạy dỗ, mà hiện giờ người có năng lực này trong thiên hạ chỉ có Ngọc chân nhân.

Lưu Cảnh hào hứng đi vào trong khu nhà, vừa vào tới sân đã cảm thấy một dự cảm bất tường, hấn theo bản năng đặt tay lên chuôi đao, trong phòng truyền tới những tiếng đồ vỡ, giống như có người đang đập đồ.

"Công tử!"

Trong phòng chứa cũi ở bên cạnh truyền tới tiếng gọi của Mông thúc, Lưu Cảnh đi nhanh vào phòng chứa cũi, tình hình trước mặt làm hấn ngẩn người, chỉ thấy Mông thúc đang cố gắng vịn tường đứng dậy, khắp mặt toàn là máu.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Lưu Cảnh vội vàng đỡ Mông thúc, trán của lão bị rách một mảng, máu thịt bầy nhầy, Lưu Cảnh vội vàng móc Kim Sang Dược trong ngực dán lên vết thương của Mông thúc.

"Mông thúc, ai đang ở trong phòng vậy?"

"Ài!"

Mông thúc thở dài:

"Là tiểu thư của Thái gia, cô ta, nổi giận bùng bùng xông vào nhà, ta muốn ngăn lại nhưng kết quả... không cẩn thận đập đầu vào rương chứa đồ."

Dám tới cửa quậy phá, Lưu Cảnh nặng nề hừ một tiếng, xoay người đi vào phòng mình.

"Công tử, ngàn vạn lần không thể làm cô ấy bị thương!"

Mông thúc đi theo phía sau la lớn.

"Cháu tự có chừng mực."

Lưu Cảnh đi nhanh vào phòng, hấn suy nghĩ một lúc mới đẩy cửa ra, tình hình trong phòng khiến lửa giận hấn bùng lên, ánh mắt híp lại thành một đường.

Căn phòng đã trở nên tung tóe, tất cả đồ đạc trong nhà đều bị chém nát báy, quần áo cũng bị kéo nát vụn, Thái Thiếu Dur giống như một con sư tử cái nổi điên, tay cầm đoản kiếm Bạch Long của Lưu Cảnh chém liên tiếp vào giường ngủ.

Cửa phòng bị đẩy ra, Thái Thiếu Dur quay đầu, nàng khóc một đêm nên đôi mắt rất đỏ, nàng nhìn chăm chăm vào Lưu Cảnh, trong mắt có sự kinh ngạc nhưng nhiều hơn là căm hận.

Lưu Cảnh bình tĩnh đi vào phòng, nhặt cái Đinh Hâu ở trong góc hòng, sau đó lại lấy mấy đỉnh vàng trong góc, đây là phần thưởng hấn nhận được khi đấu kiếm.

Hấn nhìn vào đoản kiếm Bạch Long trên tay cô gái, ấn, vàng, đoản kiếm Bạch Long, ba món vật phẩm này là thứ quý giá nhất của hấn.

"Trả kiếm cho ta!"

Lưu Cảnh đưa tay, nói rất lạnh lùng.

"Ta muốn giết ngươi!"

Thái Thiếu Dur cuồng loạn hô to, huy kiếm nhào tới, Lưu Cảnh lách người, lảng không đá một cước trúng vào cổ tay của nàng, thanh kiếm rời tay bay ra ngoài.

Lưu Cảnh nhớ lại chuyện Thái Trung trộm ngựa, nhớ lại những lời cay nghiệt của Thái phu nhân, nhớ lại trò bẩn của Thái Mạo, giờ khắc này, hân hận Thái gia tới cực điểm, cũng lạnh lùng tới cực điểm.

Lưu Cảnh tóm lấy cánh tay của Thái Thiếu Dur, kéo cô ta ra khỏi phòng.

"Khốn kiếp! Ngươi làm đau ta, mau buông ta ra!"

Thái Thiếu Dur đau đến mức cao giọng kêu to.

Lưu Cảnh kéo nàng ra cửa, dùng sức quăng ra ngoài sân, nói:

"Cút đi!"

Thái Thiếu Dur chưa từng bị người khác đối xử như thế này, bị người khác tóm tay ném ra ngoài sân, nàng vừa thẹn vừa giận, ngồi dưới đất lớn tiếng khóc:

"Ta sẽ báo cho cha ta, cô cô và dưỡng biết, để cho bọn họ đánh chết ngươi, ta có chết cũng không gả cho ngươi!"

"Đủ rồi!"

Lưu Cảnh gầm lên giận dữ, Thái Thiếu Dur sợ hãi ngừng khóc, Lưu Cảnh lúc này đã không thể nhìn được nữa, chỉ tay về phía nàng nổi giận nói:

"Lần trước ta đã từng nói với cô, ta sẽ không cưới cô, đàn bà như cô có tới bốn chục người ta cũng không thèm để vào trong mắt. Cô đừng có tự mình đa tình, con gái thiên hạ có chết hết, ta cũng không cưới cô, cô đi đi!"

Sắc mặt Thái Thiếu Dur trở nên âm trầm, ngay sau lại vì xấu hổ mà đỏ bừng, trong lòng thầm nghĩ: Hóa ra tên này dám nghĩ như vậy, dám chê mình, chửi mắng mình, làm nhục mình. Ta đường đường là trưởng nữ của Thái gia, vậy mà ở trong mắt của hắn, ta không đáng giá như vậy sao? Nam nhân mà giống như ăn mày, dù nam nhân thiên hạ có chết hết, ta cũng sẽ không gả cho hắn, ta thà xuất gia làm ni cô còn hơn.

Thái Thiếu Dur từ từ đứng lên, sửa sang quần áo một chút, nàng nhìn Lưu Cảnh khác cốt ghi tâm, cắn chặt răng nói:

"Được rồi! Lời của ngươi ta nhớ rồi, một ngày nào đó ngươi sẽ vì lời nói ngày hôm nay mà hối hận, ta thề đấy!"

"Cô thề một trăm lần cũng vô ích, đi mau!"

Thái Thiếu Dur hung hăng giậm chân một cái, xoay người xông ra ngoài, chờ nàng ta đi xa, Mông thúc mới thở dài, từ từ đi lên phía trước nói:

"Công tử không nên nói cô ta như vậy, dù sa cô ta cũng là trưởng nữ của Thái gia, công tử ném cô ta ra sân, ngay cả nha hoàn trong phủ cũng chưa từng bị như vậy, huống chi..."

Lưu Cảnh nổi giận dùng dùng:

"Cháu bắt kẻ cô ta là ai, dám chọc giận cháu thì cháu sẽ động thủ, bắt kẻ cô ta là con gái nhà ai?"

Vừa dứt lời, ở cửa truyền tới một tiếng cười lạnh:

"Ái dà! Giới cho một thiếu niên dũng mãnh."

Tiếng cười này giống như rắn phun nọc độc, khiến người ta đổ mồ hôi lạnh.

Lưu Cảnh quay đầu lại nhìn thấy Thái phu nhân được một đám nha hoàn vây quanh đứng ngoài cửa, trên trán cô ta có mồ hôi, chứng tỏ đi tới nơi này rất gấp. Thái phu nhân vừa gặp Thái Thiếu Dur, thấy cô bé khóc chạy như bay, điều này khiến con giận trong lòng nàng bùng nổ.

"Công tử Cảnh rất có胆 lược đấy! Ta thật là bội phục."

Thái phu nhân cười lạnh, trong mắt lóe lên sự vô tình.

Lưu Cảnh tỉnh táo lại, hơi khom người thi lễ:

"Phu nhân đến có chuyện gì không?"

"Ta đến thăm cháu gái của ta, nghe nói nó ở chỗ này, bây giờ còn không?"

"Hồi bẩm phu nhân, cô ấy đã đi rồi."

"Vậy à? Ta nghe nói nó bị bắt nạt, cậu bắt nạt nó à? Công tử Cảnh!"

"Cháu không hiểu ý của phu nhân."

Lưu Cảnh đã hoàn toàn tỉnh táo, hắn cảm thấy Thái phu nhân lai giả bất thiện, nhưng hắn cũng không muốn yếu thế:

"Phu nhân không ngại có thể nói rõ một chút, đường đường là trưởng nữ của Thái gia, thừa dịp cháu không có nhà chạy tới làm gì? Chẳng lẽ đây chính là gia phong của họ Thái hay sao?"

"Cậu. . . đang nói lằng lằng gì đó!"

Thái phu nhân cảm tức nhìn Lưu Cảnh.

Lúc này, Mông thúc không nhịn được nói:

"Phu nhân, là Thái cô nương tới gây chuyện trước, đồ đạc trong phòng đã bị chém nát, vỡ hết rồi. . . ."

"Im miệng!"

Thái phu nhân nổi giận, cắt ngang lời Mông thúc:

"Chủ nhân đang nói chuyện, một tên nô tài như ngươi chen miệng vào làm gì."

Mông thúc sợ hãi quỳ xuống, cúi đầu không nói một lời, Lưu Cảnh đỡ Mông thúc dậy, lạnh lùng nhìn Thái phu nhân nói:

"Phu nhân, trong mắt của người Mông thúc là nô tài, nhưng trong mắt cháu ông ấy là trưởng bối, những lời của chú ấy đều là lời của cháu muốn nói."

Mông thúc vẫn cúi đầu, đôi môi run rẩy, nước mắt thành linh chảy ra, công tử Cảnh nói lão là trưởng bối, hắn là gia nô đã hơn 40 năm, đây là lần đầu tiên có chủ nhân coi hắn là trưởng bối.

Thái phu nhân cười chối tai, đối với nàng mà nói, câu chuyện chuyển trọng tâm tới một tên nô tài cũng là một loại sỉ nhục, ánh mắt của nàng tràn đầy trào phúng nhìn Lưu Cảnh.

"Được rồi! Cậu muốn sỉ nhục mình ta không phản đối, nhưng ta nói cho cậu biết, bắt đầu từ bây giờ cậu phải rời khỏi Lưu phủ, nơi này đã không còn chỗ cho cậu, đây cũng là ý của bá phụ cậu, cậu không cần đi tìm ông ấy làm gì."

Lưu Cảnh cười ha ha, hắn đã không muốn ở lại Lưu phủ nữa rồi:

"Tốt quá, cháu cậu còn không được, cháu lập tức đi ngay, Thái phu nhân cứ về trước đi!"

Thái phu nhân hung ác trợn mắt nhìn hắn một cái, vung tay lên:

"Chúng ta đi!"

Nàng mang theo đám nha hoàn rời đi như làn gió, trong sân chỉ còn lại Lưu Cảnh và Mông thúc, Lưu Cảnh cười một tiếng nhìn Mông thúc nói:

"Chúng ta thu thập một chút rồi đi thôi!"

Mông thúc lắc đầu:

"Cảm tạ ý tốt của công tử, nhưng khế ước bán thân của ta ở Lưu phủ, nếu ta rời khỏi Lưu phủ sẽ bị quan phủ bắt giữ, ta phải ở lại."

"Nhưng mụ đàn bà kia sẽ phát tiết lửa hận trên người thúc."

Mông thúc cười:

"Việc này thì chẳng có gì, tệ nhất là ta đi nuôi ngựa, hơn nữa ta có quan hệ tốt với mấy vị quản gia, giao tình mấy chục năm, bọn họ sẽ chiều cô ta, công tử cứ yên tâm đi đi!"

Lưu Cảnh suy nghĩ một chút rồi xoay người vào thư phòng, hắn viết vội một bức thư sau đó đưa cho Mông thúc nói:

"Thúc chuyển bức thư này cho đại công tử, cháu nhờ cậu ấy chiều cố thúc."

"Tạ ơn công tử, ta sẽ giao thư cho đại công tử."

Lưu Cảnh lại lấy ba đỉnh vàng kín đáo đưa cho Mông thúc:

"Chút vàng này thúc cất đi, nếu có chuyện gì còn có cái để dùng."

"Không! Không! Ta không thể nhận."

Mông thúc cuống quít ngăn lại:

"Công tử ở bên ngoài còn cần dùng tới tiền hơn."

Lưu Cảnh không đồng ý, cứng rắn đem vàng nhét vào tay đối phương, sau đó nhặt túi da, cười dài bước đi:

"Mông thúc, xin hãy bảo trọng!"

Mông thúc chạy ra sân nhìn bóng lưng của Thiếu chủ nhân rời đi, nước mắt một lần nữa không kiềm chế được chảy ra.

... . . .

Buổi tối, trưởng công tử Lưu Kỳ vội vã tới thư phòng của Lưu Biểu, hắn đang muốn gõ cửa thì ở trong phòng truyền tới tiếng gầm của mẹ kế:

"Tướng quân còn định dung túng nó nữa hay sao? Hắn xuất thủ đánh Thiếu Dur, loại chuyện như vậy nghe mà rợn cả người. Nó không phải đánh Thiếu Dur đâu mà đánh vào mặt Thái gia thiệp, tướng quân, hôn sự này Thái gia sẽ không tiếp nhận!"

"Phu nhân cứ bình tĩnh, chuyện này sau hãy nói, chẳng phải nó đã rời đi rồi hay sao?"

"Hừ! Thiếp không muốn gặp nó nữa, đồ trong mắt không có tôn trưởng..."

Ngoài cửa, Lưu Kỳ ngậm thờ dài, chuyện thế gian có nhiều thứ không thể nói rõ được. Lời của Thái phu nhân rõ ràng chiếm cứ đạo nghĩa, phản bác rất khó.

Nghe tiếng bước chân truyền tới, Lưu Kỳ nhanh chóng núp sau một cái cột, cửa mở ra, Thái phu nhân ra ngoài nhưng vẫn chưa thỏa mãn quay đầu lại nói:

"Tướng quân, dù là kẻ hoãn binh cũng được, bàn bạc kỹ hơn cũng được, dù sao mỗi hôn nhân lần này thiệp không đồng ý, thiệp thấy Tông nhi thích hợp hơn."

Trong căn phòng truyền tới tiếng hừ lạnh của Lưu Biểu, Lưu Kỳ nhướng mày nghĩ thầm:

'Quả nhiên là mẹ ủng hộ Nhị đệ cưới Thiếu Dur.'

Thật ra thì Lưu Kỳ cũng muốn cưới Thái Thiếu Dur, nguyên nhân không phải bởi vì hắn thích Thái Thiếu Dur, mà là vì đại kế lập quân sau này. Dù sao Thái gia cũng là đệ nhất danh môn vọng tộc ở Kinh châu, có được sự ủng hộ của Thái gia, địa vị của hắn sẽ vững chắc hơn hẳn.

Đợi tiếng bước chân của Thái phu nhân đi xa, Lưu Kỳ mới tiến lên gõ cửa:

"Cha, là con!"

"Vào đi!"

Trong căn phòng truyền tới giọng nói mệt mỏi của Lưu Biểu.

Lưu Kỳ đẩy cửa vào phòng, chỉ thấy cha mình đang chấp tay đứng cạnh cửa sổ, im lặng nhìn màn đêm tối om.

"Hài nhi bái kiến cha!"

Lưu Kỳ quỳ xuống, cung kính dập đầu một cái đầu.

"Con tới vì chuyện Cảnh nhi à?"

Lưu Biểu hỏi khá nặng nề.

"Dạ! Đệ ấy viết cho con một bức thư."

Lưu Kỳ lấy bức thư ra nói:

"Cha, chính là bức thư này."

Lưu Biểu lắc đầu:

"Ta tạm thời không muốn xem, con không cần đưa cho ta."

Lưu Biểu ngồi xuống, hồi lâu mới cười khổ nói:

"Chuyện nhà thật khiến cho người ta nhức đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chọn luyện võ

Nghे cha nói những câu như vậy, tâm trạng Lưu Kỳ cũng thả lỏng hơn, xem ra cha cũng không hồ đồ, biết Cảnh đệ vô tội nhưng mà do chuyện nhà khó giải quyết nên mới đành để đệ ấy chịu khổ một chút.

"Cha, chuyện này thật ra là do Thiếu Dư gây chuyện, đập tan sành đồ đạc trong phòng Cảnh đệ nên đệ ấy mới nổi giận, cha, hài nhi cho rằng đuổi đệ ấy ra khỏi phủ như thế này là bất công."

Lưu Kỳ chưa bao giờ dám nói mẹ kế không đúng, nhưng lần này hắn lại lấy hết dũng khí chỉ trích Thái phu nhân xử chuyện bất công, trong này ít nhiều cũng mang theo sự bất mãn với việc Thái phu nhân đứng về phe Nhị đệ.

Lưu Biểu thở dài:

"Bảo Cảnh nhi dọn ra ngoài thật ra là ý của ta, ta muốn bố trí cho nó một tòa nhà, giải quyết tốt vấn đề ăn ở chứ không phải tình hình như bây giờ, nói thật, ta cũng rất đau lòng, dù sao nó cũng là cháu của ta, ta biết ăn nói với cha nó thế nào bây giờ?"

"Vậy cha. . . định làm như thế nào?"

Lưu Kỳ cố gắng uyển chuyển hỏi.

Lưu Biểu quả thật rất khó quyết định, hắn đã biết vợ - cháu có mâu thuẫn, hắn cũng biết việc đuổi Lưu Cảnh đi là bất công, nhưng mà. hắn lại không thể vì Lưu Cảnh mà cãi nhau với vợ, hắn cảm nhận rất thấm thía câu "chuyện nhà khó giải quyết".

Suy nghĩ một lúc, Lưu Biểu nói:

"Con thay ta đi trấn an nó, bố trí chỗ ở cho nó thật tốt, ngoài ra nói cho nó biết, ta tự có tính toán, tương lai sẽ không bạc đãi nó, bảo nó thông cảm cho sự khó xử của ta một chút."

"Hài nhi nhất định sẽ trấn an đệ ấy, cũng sẽ bố trí nơi ở cho đệ ấy, ngoài ra hài nhi còn có một đề nghị."

"Có đề nghị gì, con nói đi!"

"Ý của con là nên để Cảnh đệ làm một việc gì đấy, nói thí dụ như sắp xếp cho đệ ấy một chức vụ nào đó, như vậy ta có thể thuận lý thành chương việc đệ ấy chuyển ra ngoài, không khiến người ngoài đàm tiếu, hơn nữa đệ ấy cũng cảm nhận được nỗi khổ tâm của phụ thân."

"Con cảm thấy có được không?"

Lưu Biểu hỏi.

Lưu Kỳ gật đầu:

"Đệ ấy đã có công trong cuộc chiến diệt Trương Võ, hơn nữa tính cách lại như ông cụ non, hoàn toàn có thể đảm nhiệm quân chức bình thường, quan trọng hơn là đệ ấy đã giết Trương Võ, lập được chiến công, cha phong quan cho đệ ấy cũng là chuyện bình thường, sẽ không có ai dám nói gì."

Lưu Biểu chấp tay sau lưng đi mấy bước, đề nghị của con trai trưởng Lưu Kỳ đã khiến hắn động tâm, trầm tư một hồi, cười nói:

"Được rồi! Chuyện này để cho ta suy nghĩ một chút nữa."

.....

Long Trung cách Tương Dương hai mươi dặm về phía tây. Qua thành Tây chừng bảy tám dặm là Đan Khê, qua cầu Đan Khê đi thẳng hơn chục dặm nữa là tới Long trung.

Long Trung ở phía nam sông Hán Thủy, mặc dù là địa bàn của Lưu Biểu, nhưng trong phân định địa giới hành chính triều Hán, Long Trung lại thuộc về huyện Phàn thành quận Nam Dương ở bờ bên kia.

Cho nên lịch sử vẫn còn tranh cãi việc Gia Cát Lượng ẩn cư ở Nam Dương hay Tương Dương, Gia Cát Lượng xuất sư ở Nam Dương, mà Long Trung

lại thuộc về quận Nam Dương nên tóm lại cuộc sống của hắn có thể coi là ở khu vực Tương Dương.

Lưu Cảnh tới Long Trung là lúc hoàng hôn, hắn ở trấn Long Trung tìm một lữ xá sạch sẽ để nghỉ ngơi, điều khiến hắn vui mừng là Thanh Trúc quan chỉ cách trấn về phía tây chừng hai dặm, ai trong trấn cũng biết nên dò đường rất dễ.

"Công tử lần đầu tiên tới Long Trung à!"

Chủ nhân khách điểm là một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi, béo trắng, nụ cười thân cận, cũng hết sức khiêm lời, hắn giới thiệu đèn dầu dẫn Lưu Cảnh về phòng.

Lưu Cảnh dắt bảo mã đi theo phía sau chủ nhân, hắn đã có được bài học là chiến mã phải tự mình chăm sóc, không thể giao cho chủ quán.

"Ừ! Lần đầu tiên tới Long Trung."

"Công tử cảm thấy Long Trung thế nào?"

"Non xanh nước biếc, phong cảnh tú lệ, hơn nữa dân tình chất phác, là một địa phương tốt."

"Ha ha! Long Trung chúng tôi không chỉ có non xanh nước biếc, mà còn là nơi văn nhân tập trung, thư viện Lộc Môn của Bàng gia cũng ở Long Trung, những danh sĩ phương bắc như Thủy Kính tiên sinh Từ Mã Huy, Phụng Sở Bàng Sĩ Nguyên, Ngọa Long Gia Cát Không Minh, Từ Nguyên Trực, Thôi Châu Bình tất cả hội tụ ở Long Trung."

Hơn mười hôm trước, trấn Long Trung chúng tôi ra đường là gặp sĩ tử, công tử hôm nay may mắn đấy, đúng lúc tiểu điểm có phòng trống, nếu tới sớm mấy ngày thì sẽ không có phòng đâu, toàn bộ đều bị sĩ tử thuê hết."

"Vì sao vậy?"

"Mấy hôm trước Thiên Thủy kính tiên sinh công khai chiêu đồ, hơn ngàn sĩ tử từ Kinh châu và các nơi nghe danh mà đến, thời điểm đó mới gọi là náo nhiệt, cho nên khách điểm cũng đầy phòng, ngay cả Thanh Trúc quan mà công tử muốn đi cũng đầy sĩ tử, ai cũng muốn mình thành công báai Thủy Kính tiên sinh làm thầy."

Lưu Cảnh gật đầu, hắn cũng biết hơn ngàn danh sĩ phương bắc vì trốn tránh chiến loạn mà tới Kinh châu, khiến Kinh châu trở thành thiên đường cho sĩ tộc phương bắc tụ hội. Long Trung vì có thư viện Lộc Môn của Bàng thị nên lập tức trở thành đại bản doanh.

"Đến rồi, chính là nơi này, xin mời công tử!"

Điểm chủ dẫn Lưu Cảnh đến một căn nhà tương đối nhỏ, là một căn nhà độc lập, có hai gian phòng, chung quanh có một bức tường khá cao, Lưu Cảnh thuê trọn căn nhà này, giá một ngày một đêm là hai mươi tiền, cũng không đắt.

"Đa tạ điểm chủ, buổi sáng ngày mai phải kính nhờ rồi."

"Yên tâm đi! Canh tư hôm sau nhất định tôi sẽ gọi công tử dậy."

Điểm chủ đưa cái đèn dầu cho Lưu Cảnh rồi đi về, Lưu Cảnh dắt ngựa đi vào sân, trong sân hết sức an tĩnh, một gốc cây Hòe cổ thụ giống như một ông lão lưng còng đứng ở góc tường sau lưng nhà.

Lưu Cảnh thổi tắt đèn, ngồi trên một hòn đá lớn trong sân, hắn ngửa mặt nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng hắn rất loạn, từ khi hắn tới nơi này, tâm trạng của hắn chưa bao giờ bình tĩnh.

Lúc này hắn mới có thời gian cẩn thận ngắm bầu trời đêm thời Tam Quốc, trông nó cũng chẳng khác đời sau chút nào, thế nhưng hắn lại không biết trong vũ trụ vô tận kia còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật?

Một sao băng xẹt qua bầu trời, Lưu Cảnh thở dài một tiếng, có lẽ đây cũng là một linh hồn chuyển kiếp ngàn năm.

Hắn có khả năng trở về không?

Nếu không thể trở về, hắn nên đi đâu trong cái thời đại hào hùng này?

... .

Long Trung là một thung lũng nằm giữa những dãy núi chập chùng ở Tương Dương, trong trấn có nhiều cái đình lớn, dân tình nơi này thuần hậu, không nhếch nhác của nơi trên đường, giống như một nơi thế ngoại đảo nguyên không bị ảnh hưởng trong thời chiến quốc.

Chưa tới canh bốn, Lưu Cảnh đã cưỡi ngựa đi lững thững trên con đường bên ngoài Thanh Trúc quan, Thanh Trúc quan tựa vào núi mà xây, sau lưng là một rừng trúc có diện tích mấy trăm mẫu, một dòng suối nhỏ rách chảy qua, có thể nói đây là một nơi linh mạch hội tụ.

Cách Thanh Trúc quan chừng hơn trăm bước, Lưu Cảnh tung người xuống ngựa chậm rãi bước đi, lúc này chính là thời điểm đêm tối nhất, bốn phía yên tĩnh vô cùng.

Không lâu sau Luru Cảnh xuất hiện trước đạo quan, nhìn bên trái hắn thấy một rừng cây nhỏ, loáng thoáng có thể thấy một cái đình trên sườn núi.

Luru Cảnh dắt ngựa lên núi, từ xa hắn đã nhìn thấy một bóng dáng gầy gầy, trong lòng Luru Cảnh khá là hồi hộp đi nhanh vào trong. Trong đình có một lão đạo sĩ đang ngồi xếp bằng, chính là Ngọc chân nhân mà hắn gặp hôm qua.

Luru Cảnh buông ngựa, đi vào trong đình quỳ xuống, cung cung kính kính dập đầu:

"Vân bối Luru Cảnh bái kiến chân nhân!"

Ngọc chân nhân từ từ mở mắt, khẽ mỉm cười nói:

"Hôm qua công tử ngụ ở Long Trung à?"

"Dạ! Tới hôm qua cháu tới Long Trung, giờ Mão thành Trương Dương mới cửa, sớm quá họ không cho đi."

"Khó cho công tử rồi."

Ngọc chân nhân lấy một cái bình ngọc nhỏ màu tím ở trong ngực, đổ ra một viên thuốc to bằng quả nhãn, rồi đưa bầu rượu cho hắn nói:

"Nhai nát thuốc rồi uống rượu nuốt vào."

Luru Cảnh có chút ngây ngời, cứ thế này mà bắt đầu ư, không có bất kỳ chuẩn bị gì, có phải nên nói chút gì trước hay không?

Nhưng sự sững sốt của hắn chỉ diễn ra trong thời gian ngắn nhất, hắn nhanh chóng tiếp nhận loại khởi đầu này, quả thật không cần thiết nói thêm cái gì, hết thấy đã sớm thuận lý thành chương.

Luru Cảnh kiềm chế kích động trong lòng, nhận lấy viên thuốc cùng bầu rượu, hắn nhẹ nhàng bóp vỡ viên thuốc, một mùi hương lạ xông vào mũi, trong này dường như có mùi xạ hương.

Hắn đặt thuốc vào trong miệng, cảm hồ lô rượu uống mấy hớp, rượu không bình thường, cái cảm giác cay xé miệng tràn tới, giống như không cẩn thận ăn phải một lượng lớn mù tạc, cảm giác cay khó chịu sộc lên mũi khiến hắn tí nữa thì ọe ra, nhưng Luru Cảnh kịp thời nén lại, từ từ nuốt vào trong bụng.

Ngọc chân nhân thấy hắn dùng thuốc xong, trên mặt hiện lên một nụ cười thoải mái, không tệ, đứa nhỏ này có thể chịu đựng được, đây là một khởi đầu tốt.

Hắn lấy nửa viên gạch ở bên người, cười híp mắt nói:

"Ở cửa Tây thành Trương Dương ta có đặt nửa viên gạch, công tử chạy tới lấy về đây cho ta, thời gian là nửa giờ, nhớ, chỉ có nửa giờ."

Luru Cảnh nhìn kỹ hình dáng của viên gạch, xoay người liền chạy như điên, cả đi lẫn về tổng cộng chừng 40 dặm, vậy mà hắn chỉ có nửa giờ, như vậy chẳng khác gì chạy marathon đời sau.

"Chạy rất là nhanh!"

Ngọc chân nhân chấp tay đi tới cạnh đình, nhìn theo Luru Cảnh đang vất chân lên cỏ chạy, trên mặt mỉm cười, đứa nhỏ này tuy rằng ít nói nhưng rất thông minh, đoán được ý của mình nên không cười ngựa, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy!

... . .

Trong người Luru Cảnh giống như có lửa đốt, lực phủ ngũ tạng của hắn giống như đang bốc cháy bùng bùng, loại cảm giác đau đớn này chỉ có thể hòa giải thông qua các chạy thật nhanh.

Lúc này Luru Cảnh đã không cảm thấy mệt mỏi, hắn chỉ có một ý niệm, chạy! Liều mạng chạy!

Trước bình minh, trong bóng tối, một bóng người chạy băng băng trên cánh đồng phía tây Trương Dương..

Nửa giờ sắp hết, Ngọc chân nhân từ từ mở mắt, trong ánh bình minh mờ ảo, hắn nhìn thấy một bóng người đang xa chạy tới, trong tay cầm nửa viên gạch xanh, trán đầm mồ hôi, Ngọc chân nhân nở nụ cười mừng, không tệ, đứa nhỏ này có thể thông qua khảo nghiệm.

... . .

"Học trò ta nhận đều là khi còn bốn năm tuổi, từ từ tiến hành bồi dưỡng Trúc Cơ, nhưng thật bất hạnh, trong số hơn bảy mươi đệ tử của ta, cuối cùng chỉ có hai người thành công, số còn lại phần lớn trở thành người bình thường, uống công mấy chục năm tâm huyết của ta."

Sau đó, ta gặp Từ Long, đáng tiếc khi đó hắn đã mười bốn tuổi, không cách nào Trúc Cơ, nhưng ta cảm thấy nó có duyên với ta nên không buông bỏ, nhưng cũng khá phân vân không biết nên dạy thế nào?

Vấn đề này vô cùng khó giải quyết, vì thế ta ở Tầng Kinh các của Lạc Phượng son suy tư bảy ngày bảy đêm, rốt cuộc nghĩ ra một phương án lớn mật, nếu thành công ta sẽ khám phá ra lực lượng ẩn giấu của Triệu Vân.

Từ đó trở đi, ta đã dùng một biện pháp hoàn toàn mới bồi dưỡng Từ Long, cuối cùng chứng minh ta thành công, chỉ dùng thời gian gần năm năm, liền đem một thiếu niên thợ săn bồi dưỡng thành cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ, dĩ nhiên, thành công này có liên quan tới thiên phú của nó.

Công tử Cảnh mười sáu tuổi mới bắt đầu Trúc Cơ, chậm hơn Từ Long hai năm, mặc dù công tử cũng có thiên phú không tầm thường, nhưng cơ thể đã trưởng thành, không còn đang phát triển giống Từ Long năm đó.

Cho nên thuốc ta dành cho công tử mạnh hơn thuốc cho Từ Long rất nhiều, ta không bảo đảm thành công một trăm phần trăm, công tử cần suy nghĩ xem có nên quyết định làm việc nguy hiểm này không?"

Trong đình, Ngọc chân nhân nhìn Lưu Cảnh, trong đôi mắt long lanh tràn đầy thẳng thắn.

"Nếu như thất bại sẽ thế nào?"

Lưu Cảnh trầm giọng hỏi.

"Nếu thất bại, cả đời công tử sống liệt ở trên giường."

Lưu Cảnh không chút do dự gật đầu:

"Cháu tình nguyện chết cũng không muốn lạng lະ sống cuộc đời còn lại."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Huấn luyện tàn khốc

Cho dù là Lưu Cảnh hay Triệu Vân năm đó, gân cốt bọn họ đều không thể phát triển thêm, gần như đã định hình.

Nhưng tiềm năng trên người họ lại chưa được thể hiện, nói một cách dân dã là chưa “moi ra được”, loại tiềm năng này thật ra ai cũng có, chẳng qua ít nhiều khác nhau mà thôi.

Ngọc chân nhân chế tạo thành công dược vật đặc biệt kích phát tiềm lực, có một cái tên khác là dễ nghe - rượu Tẩy Tủy và Dịch Cân đan, tác dụng của nó chính là kích thích tiềm năng con người.

Cho nên mỗi lần dùng thuốc xong, Lưu Cảnh đều cảm thấy một lực lượng vô cùng vô tận di chuyển trong người, nhưng rất nhanh cảm này biến mất.

Chỉ có cách huấn luyện nghiêm chỉnh, khổ công mới có thể sử dụng được nguồn lực lượng này như ý, biến loại lực lượng không bình thường thành bình thường.

Điều này khá giống với việc luyện tập của vận động viên cử tạ đời sau, mục đích của Ngọc chân nhân chỉ có một, đó là lôi ra toàn bộ tiềm năng của Lưu Cảnh, khiến lực lượng của hắn tăng lên gấp bội, có lực nghìn cân mới có thể thực sự luyện tập công pháp Lạc Phượng, sau đó là luyện Bách Điều Triều Phượng thương, đây gọi là vòng tròn tương hổ.

Buổi tối hôm đó, Lưu Cảnh bị mấy tiểu đạo sĩ khênh vào Thanh Trúc quan, sau khi dùng thuốc xong, cái cảm giác mệt mỏi cực độ khiến Lưu Cảnh cảm thấy mình sắp chếp đến nơi, ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhớ rõ mình đã chạy bao nhiêu dặm đường, trèo mấy ngọn núi.

Theo cách mà Lưu Cảnh hiểu, luyện công phải tiến hành từ từ, từ lượng chuyển sang chất, nhưng Ngọc chân nhân không làm như vậy, bắt hắn dùng thuốc ba lần một ngày, ép cho tới khi hắn kiệt sức mới thôi.

"Ừm!"

Cởi bỏ quần áo ném ra ngoài, tung mình nhảy vào trong cái nồi sắt rộng chừng một trượng, một tiểu đạo sĩ bận rộn thêm củi dưới đáy nồi, ngọn lửa bùng cháy khiến nồi sắt bốc hơi nghi ngút.

Một tiểu đạo sĩ liên tục bỏ thảo dược đã chế biến vào trong nồi, trông không khác gì đang nấu một nồi canh thịt người thơm phức.

Thật ra trong nồi sắt có để một cái ghế trúc, giúp da của Lưu Cảnh không bị tiếp xúc với thành nồi nóng bỏng, chỉ phải chịu được nước sôi sùng sục.

Lưu Cảnh như mất hết tri giác với những tác động từ bên ngoài, hắn không cảm giác sự nóng bỏng của nước, hắn chỉ cảm thấy mình đang đau đớn như ở trong địa ngục, giống như mình rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.

Ngọc chân nhân đưa tay thử độ nóng của nước, thấy đã đủ độ liền bảo với đạo sĩ nhóm lửa:

"Rút củi, không đun nữa."

"Tiên trưởng, công tử cần ngâm bao lâu?"

Một tiểu đạo sĩ hỏi.

"Ít nhất một giờ, đợi lát nữa thay nước ấm rồi đun tiếp".

Dùng nước sôi thêm thảo dược là giúp Lưu Cảnh giải trừ mọi mệt, khôi phục thể lực, giúp hắn tiếp nhận được huấn luyện cường hóa ngày hôm sau. Loại huấn luyện ma quỷ này phải kéo dài một tháng mới chuyển thành huấn luyện bình thường dài ngày.

"Chân nhân, sáng mai cháu. . . bắt đầu khi nào?"

Lưu Cảnh nằm ở trong nồi thuốc mất sức hỏi.

"Canh tư sáng mai thức dậy, chúng ta leo núi."

Ngọc chân nhân cười híp mắt trả lời.

... . .

Lưu Kỳ biết Lưu Cảnh đã tới Long Trung nhưng lại không biết hắn ở chỗ nào? Phải mất tới năm lần đến Long Trung, Lưu Kỳ mới tìm được Lưu Cảnh ở Thanh Trúc quan.

Lưu Cảnh không để cho Lưu Kỳ biết hắn đang luyện võ nên dẫn đối phương tới thị trấn.

"Huynh trưởng, quân đội của Lưu hoàng thúc trở về chưa?"

Lưu Cảnh cười hỏi.

"Về rồi, bọn họ bây giờ trú binh ở Tân Dã, Hoàng thúc còn hỏi tới đệ, khen đệ lập được chiến công."

"Thật là đáng tiếc, không thể nghênh đón quân đội chiến thắng trở về."

Hai người đi tới trấn nhỏ, Lưu Kỳ mời hắn ăn cơm trưa, Lưu Cảnh cười hỏi:

"Huynh trưởng có mang tiền không, trên người đệ chẳng còn văn nào cả."

Lưu Kỳ móc ra một đĩnh vàng nhỏ, ước chừng ba bốn lượng, tung tung trong tay, cười híp mắt hỏi:

"Thế này đủ chứ!"

"Đủ cho đệ ăn mười bữa."

Hai người vừa nói vừa cười đi vào một quán rượu, Lưu Kỳ nhanh chóng bị sức ăn của Lưu Cảnh làm cho kinh ngạc, trợn mắt há mồm, bữa cơm này, Lưu Cảnh lại ăn năm cân thịt, hai thăng gạo, thật là làm hắn không tưởng tượng nổi.

"Cảnh đệ, sao. . . lượng cơm của đệ lại kinh khủng như vậy?"

Lưu Cảnh cười khỏ, nếu như Lưu Kỳ biết lượng vận động mỗi ngày của hắn tăng gấp 10 lần thì chắc sẽ không kinh ngạc.

"Gần đây cơ thể phát triển nhanh quá. Đệ ăn rất nhiều, chính bản thân đệ cũng đang kỳ quái đây."

Lưu Cảnh hàm hồ trả lời.

Lưu Kỳ tới đây còn có chuyện quan trọng hơn, việc Lưu Cảnh ăn nhiều cơm chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn, kinh ngạc một lúc rồi hắn trầm ngâm nói:

"Cảnh đệ, chuyện đệ rời phủ cha ta rất áy náy, cha ta bảo ta tìm đệ, biểu đạt sự áy náy và quan tâm tới đệ, hi vọng đệ hiểu nỗi khổ tâm của ông ấy."

Lưu Cảnh gật đầu:

"Đệ có thể hiểu nỗi khó xử của bá phụ, thanh quan khó xử chuyện nhà mà! Mâu thuẫn trong gia đình khó nói ai đúng ai sai lắm."

Lưu Kỳ không ngờ Lưu Cảnh lại hiểu lý lẽ như vậy, lo lắng trong lòng hắn mấy hôm nay bay như một ngọn gió, thoải mái hẳn.

Lưu Kỳ ha hả cười nói:

"Nếu như cha ta biết đệ hiểu chuyện như vậy chắc sẽ rất cao hứng, thật ra thì chuyện này không có lỗi của đệ, nguyên nhân là ở việc liên hôn giữa đệ và Thái gia."

"Đệ không muốn làm đám cưới với Thái gia, đệ cũng đã nói với bá phụ rồi."

"Ta biết."

Lưu Kỳ thờ dài:

"Thật ra thì Thiếu Dư cũng không thích đệ, từ nhỏ nàng đã được nuông chiều, cần một người bao dung, hay nói cách khác là cần một ông chồng tính khí ôn hòa, có thể tha thứ, hai người mặc dù miễn cưỡng thành thân thì tương lai cũng sẽ rất khó sống chung."

Lưu Cảnh yên lặng gật đầu, Lưu Kỳ nói rất chuẩn.

Hai người yên lặng chốc lát, Lưu Kỳ lại hỏi:

"Vậy đệ định làm gì?"

"Còn có thể làm gì nữa?"

Lưu Cảnh cười khổ:

"Đệ chắc chắn không đồng ý, bá phụ ép đệ thì đệ đành phải về quê ở Sơn Dương vậy."

"Thật ra thì không cần thiết làm như vậy, nếu đệ đã tỏ thái độ kiên quyết thì cha ta sẽ không ép đệ, nhưng ta cảm thấy nếu đệ cưới Thiếu Dư sẽ có rất nhiều chỗ tốt, ta khuyên đệ nên suy nghĩ một chút!"

Trong lòng Lưu Kỳ rất mâu thuẫn, một mặt hắn hy vọng Lưu Cảnh buông bỏ mối hôn sự này, không tranh đoạt Thiếu Dư với hắn, nhưng mặt khác hắn lại lo lắng Nhị đệ với sự ủng hộ của mẹ cưới được Thiếu Dư, nhận được sự trợ giúp từ Thái gia, uy hiếp tới địa vị thế tử của hắn.

Cho nên hắn vừa hy vọng Lưu Cảnh có thể đồng ý mối hôn sự này, đoạn tuyệt hi vọng của em trai, nhưng cũng hi vọng mình có thể cưới được Thiếu Dư, loại lo lắng được mất này khiến cách nói của Lưu Kỳ trước sau có mâu thuẫn.

"Huynh trưởng còn muốn nói chuyện gì nữa không?"

Lưu Cảnh không muốn nhắc tới chuyện đám cưới nữa, chuyển đề tài hỏi:

"Còn, đó chính là vấn đề ăn ở của đệ, ý của cha ta là định phong cho đệ một chức vị."

Chuyện này khiến Lưu Cảnh cảm thấy rất hứng thú, bây giờ hắn thiếu nhất là tiền, sức ăn quá lớn, Thanh Trúc quan không nuôi nổi hắn, số vàng trong tay hắn thì không nhiều, chắc chắn sẽ không cầm cự được lâu.

Quan trọng hơn là số tiền cần mua thuốc của hắn quá lớn, số thuốc mà Ngọc chân nhân mang tới chỉ có thể dùng trong một tháng, một tháng sau, hắn sẽ phải tự nghĩ biện pháp.

Còn chuyện phong chức, hắn đã trông ngóng lâu rồi, đây chính là con đường nhập sĩ của hắn, bắt đầu quá trình phấn đấu của bản thân.

Lưu Cảnh cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, cười cười nói:

"Quan trọng là sức ăn của đệ giờ quá lớn, Thanh Trúc quan đã không thể nuôi nổi cái bụng thiên sư của đệ rồi, không biết huynh trưởng định giải quyết vấn đề ăn ở của đệ như thế nào?"

"Ta đã tìm cho đệ một căn nhà nhỏ ở Phần thành, đồ dùng trong nhà cũng đã bố trí xong, lúc nào đệ cũng có thể tới đó. Về phần cơm nước, đệ có thể tới quán rượu Giang Hán ở Phần thành để ăn cơm, tiền cơm thì đệ không cần lo lắng, ta sẽ thanh toán với họ sau."

Trong lòng Lưu Cảnh hơi ngần ra, tại sao lại bố trí hắn ở Phần thành?

Nhưng hắn lại đổi ý, đây thật ra là vấn đề vạch ranh giới giữa đôi bên, có lẽ là danh tiếng gần đây của hắn quá nổi, ảnh hưởng tới Lưu Kỳ và Lưu Tông, cũng có thể vì hắn không chịu cưới Thái Thiếu Dư nên Lưu Biểu muốn cảnh cáo hắn một cái.

Tóm lại là trong việc này có ý biếm truất, Lưu Cảnh không nhịn được cười lạnh, không lộ thanh sắc hỏi:

"Vậy đệ sắp nhận chức gì?"

Có lẽ là vì thẹn với việc bố trí Lưu Cảnh ở Phần thành, giọng nói của Lưu Kỳ cũng nhẹ nhàng hơn, cười nói:

"Chức vụ cụ thể đệ có thể suy nghĩ, chỉ cần không quá thì cha ta sẽ đồng ý, coi như phong thưởng cho đệ việc giết Trương Vô."

Lúc này, Luru Cảnh lại nghĩ tới một chuyện có liên quan tới việc luyện công của hắn sau này, hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

"Đệ hi vọng chức mới có liên quan tới Hán Thủy."

"Việc này thì không sao, ta đi nói với cha một tiếng là xong, ngoài ra, đệ định ở Long Trung bao lâu, cha ta muốn biết đệ ở Long Trung làm gì?"

Luru Kỳ nghi ngờ nhìn Luru Cảnh.

"Việc này. . . Đệ gặp một lão đạo, đang học tập thuật luyện đan của ông ấy, thời gian cần khoảng một tháng! Một tháng sau, đệ sẽ xuất hiện ở Phần thành."

Luru Kỳ gật đầu, lấy ra ba mươi lượng hoàng kim đặt lên bàn giao cho Luru Cảnh.

... . .

Luru Cảnh đi thẳng về Thanh Trúc quan, hắn luyện võ đã năm ngày, cho đến ngày hôm qua, cảm giác mệt mỏi đã biến mất, hắn vô cùng cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể.

Giống như tập di chuyển mà đeo thêm tạ được tháo xuống, cơ thể của hắn bây giờ rất nhẹ nhàng, bước chân có lực, thể lực dư thừa, hắn có thể dễ dàng chạy đi chạy lại về Trương Dương mà không cảm thấy mệt mỏi.

Hắn biết, đây không chỉ là kết quả của việc huấn luyện mà quý, còn có thêm tác dụng của thuốc do Ngọc chân nhân bào chế, loại thuốc này dường như đã kích phát tiềm năng của hắn. Bây giờ mới chỉ năm ngày, một tháng sau không biết sẽ có hiệu quả gì nhỉ?

Chạy một mạch tới đạo quan, đứng xa xa đã nhìn thấy Ngọc chân nhân ở trong đình: Luru Cảnh hưng phấn phát phát tay, chạy như bay tới.

"Có biết mình trễ bao nhiêu thời gian không?"

Ngọc chân nhân lạnh lùng hỏi.

Luru Cảnh gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng, Ngọc chân nhân chỉ cho hắn một khắc đồng hồ, nhưng hắn lại đi mất nửa giờ.

"Cháu nguyện chịu phạt!"

"Thật à?"

Ngọc chân nhân lại tươi cười:

"Nếu công tử đã chủ động thì ta cũng không khách khí, hôm nay sẽ phạt cậu chạy thêm hai mươi dặm."

... . .

Nhưng sau đó, Luru Cảnh biết rằng việc phạt hắn chạy thêm 20 dặm không phải là hình phạt, mà là thêm "lượng" cho việc luyện tập, nửa tháng sau, mỗi ngày hắn phải chạy 100 dặm, tương đương với một cuộc thi chạy marathon ra tổng đài sau.

Nhưng vậy vẫn còn chưa đủ, hắn còn phải leo núi mấy chục lần, từ canh tư rạng sáng cho tới giờ Hợi buổi tối mới kết thúc, hầu như ngày nào hắn cũng bị tiểu đạo sĩ khênh vào đạo quan, bỏ vào nồi sắt nung nóng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Luru Cảnh đã luyện võ được hai mươi ngày, trong thời gian này, Triệu Vân tới thăm hắn hai lần, cũng mang tới cho hắn hai mươi thạch lương thực và mười con heo, đây cũng là tâm ý của Luru Bị.

Tối hôm đó, Luru Cảnh tắm thuốc xong, cảm thấy sự mệt mỏi dần biến mất, bình thường hắn sẽ trở về nhà ngủ nhưng hôm nay lại tới trước phòng Ngọc chân nhân gõ cửa:

"Chân nhân, là cháu!"

"Vào đi!"

Luru Cảnh đẩy cửa vào phòng, Ngọc chân nhân đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt minh tương, mặc dù Ngọc chân nhân không cho phép Luru Cảnh gọi hắn là sư phụ, nhưng ở trong lòng Luru Cảnh đã coi ông cụ là thầy.

Luru Cảnh tiến lên quỳ xuống, cung kính bái một lễ:

"Chân nhân tìm cháu sao?"

Ngọc chân nhân từ từ mở mắt cười nói:

"Ta tìm công tử vì có chuyện quan trọng."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Ly biệt lại trùng phùng

Lưu Cảnh ngồi thẳng người, thái độ cung kính, hần cảm kích Ngọc Chân nhân tự trong đáy lòng.

Ngọc chân nhân hơi mỉm cười nói:

"Huấn luyện đã hai mươi ba ngày, công tử cảm thấy hiệu quả thế nào?"

"Hồi bẩm chân nhân, cháu cảm thấy mình như được thoát thai hoá cốt, rất nhiều chuyện lúc trước không làm được thì bây giờ có thể làm được một cách tương đối dễ."

"Ví dụ xem nào?"

"Ví như chuyện chạy bộ, ngày đầu tiên cháu chạy từ đây đến phía tây thành Tương Dương phải mất ít nhất nửa giờ, hơn nữa mệt mỏi như chết đi được. Nhưng bây giờ cháu chạy mà không mất bao nhiêu sức lực, mặc dù thời gian không rút ngắn được bao nhiêu nhưng cháu có thể chạy hai vòng mà không biết mệt mỏi."

Ngoài ra ngày hôm qua cháu đã nhấc nổi được khối đá kia, miễn cưỡng có thể di chuyển một chút, đây chính là sự tiến bộ của lực lượng."

Ngọc chân nhân cảm thấy trong giọng nói của Lưu Cảnh có một sự đặc chí, ánh mắt lập tức nghiêm nghị:

"Tử Long mặc dù nói đúng, công tử là một thiếu niên có tư chất cực cao, không thua gì nó năm đó, nhưng con đường của công tử đi còn rất khó khăn, tốt nhất đừng có dương dương đắc ý, hiểu ý của ta không?"

Lưu Cảnh giống như bị đánh một cơn, tâm trạng vui sướng không còn tồn tại nữa, hần yên lặng gật đầu, ý của Ngọc chân nhân chính là với tư chất của Triệu Vân còn phải khổ luyện năm năm, con đường của hần còn dài lắm!

"Cháu hiểu rồi."

Lưu Cảnh xấu hổ nói.

Ngọc chân nhân lại tỏ ra ôn hòa cười nói:

"Nhắc tới cũng xấu hổ, ta mặc dù nhận tới hơn ba chục tên đồ đệ, nhưng người thực sự luyện thành võ công của ta chỉ có ba người, đại đồ đệ Đồng Uyên và thứ đồ đệ Lý Ngạn, ngoài ra còn đệ tử cuối cùng là Triệu Vân, Đồng Uyên và Lý Ngạn đã qua đời, nhưng mà chúng cũng thu không ít học trò, có chút danh tiếng, chắc công tử cũng nghe qua Trương Tú và Trương Nhậm rồi chứ!"

Trong lòng Lưu Cảnh có chút kinh ngạc, hần đương nhiên biết Bắc Địa Thương Vương Trương Tú, Tây Xuyên Thương Vương Trương Nhậm, hai người này đều dùng thương pháp để dương danh thiên hạ, hóa ra lại cùng là đồ tôn của Ngọc chân nhân.

Ngọc chân nhân cười tiếp tục nói:

"Trương Tú và Trương Nhậm thì ta đã gặp, chúng bắt đầu luyện võ từ khi bảy tuổi, hoàn toàn dựa theo công pháp của ta để luyện tập, tư chất chúng mặc dù tốt nhưng vẫn kém xa Tử Long, thiên phú của Tử Long là độc nhất vô nhị trong vòng trăm năm qua."

Trong khi đó công tử lại có cơ duyên xảo hợp, thăng thần mà nói, bàn về tư chất thể hình, công tử thật sự thực kém Tử Long rất nhiều, nhưng công tử lại có ngộ tính, điểm này hấp dẫn ta, khiến ta hi vọng rất nhiều vào công tử."

"Xin chân nhân yên tâm, Lưu Cảnh tuyệt không cô phụ kỳ vọng của chân nhân."

Ngọc chân nhân lấy ra một cái bình hồ lô đỏ rực và một cái hồ lô đen nhánh ở trong rương, đặt lên bàn nói:

"Bên trong hồ lô đỏ là Tây Tủy phấn mà ta đã điều chế sẵn, một bầu rượu một bọc nhỏ là được, bên trong Hồ lô đen chính là Dịch Cân đan mà ngày thường công tử vẫn dùng, mỗi ngày uống sau dùng với nước tắm thảo dược là được. Ta đã nhờ đạo trưởng La Lục chiếu cố cho công tử, ông ấy sẽ giúp công tử thu thập và chế biến thảo dược."

Lưu Cảnh cả kinh:

"Chân nhân phải đi sao?"

Ngọc chân nhân thở dài một tiếng nói:

"Vốn ta định huấn luyện công tử hai tháng, nhưng lúc này ta cảm thấy không ổn, nhất định phải trở về, chỉ mong còn kịp."

"Chân nhân có thể cỡi ngựa của cháu trở về, ngựa của cháu đi nhanh hơn."

Lưu Cảnh vội vàng nói:

Ngọc chân nhân cười có chút thâm lương:

"Đứa nhỏ ngốc này, ta nói không kịp không phải là không kịp hành trình, mà chính là thời khắc sinh tử của đời người, công tử đừng hỏi nữa."

Ngọc chân nhân không nói rõ, có một số việc không thể nói cho Lưu Cảnh, đại hạn của lão sắp tới, lão nhất định phải trở về núi tu hành nốt phần còn lại.

Ngọc chân nhân lại lấy ra một quyển sách thật dày, trình trọng đưa cho Lưu Cảnh:

"Đây là những thứ ta viết mấy ngày qua, công tử phải nghiên cứu thật kỹ sẽ biết sau này nên làm thế nào. Trong đó còn có phương pháp điều chế thuốc, đây là bí mật bất truyền của Lạc Phượng môn, còn quan trọng hơn cả công pháp Lạc Phượng và Bách Điều Triều Phượng thương, công tử phải thể với ta là tuyệt đối không tiết lộ cho người thứ ba."

Lưu Cảnh nhận sách, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Cháu xin thề với chân nhân, tuyệt đối không cho người thứ ba biết!"

Ngọc chân nhân lại nở nụ cười:

"Là ta suy nghĩ không chu toàn, độ đòi cứu người thì có bí mật gì không thể nói, toa thuốc có truyền ra thế gian cũng không sao, công tử cứ căn cứ theo tình hình mà làm, không cần câu nệ hình thức, ta xóa bỏ lời thề của công tử."

"Đệ tử nhớ rồi."

Ngọc chân nhân lại chỉ sách nói:

"Nội dung trong sách phải nghiên cứu thật kỹ, nghiêm khắc dựa theo phương pháp của ta hoàn thành từng bước một, không thể nóng lòng cầu thành, ngoài ra ở hai trang cuối cùng có một thức đạo pháp, là ta sáng tạo riêng cho công tử, ta thấy tốc độ của công tử rất nhanh, tương lai có thể lấy nhanh khắc chế địch thủ."

Lưu Cảnh nghĩ đến thời điểm sau này không còn gặp Ngọc chân nhân, mình còn chưa kịp báo đáp công ơn to lớn của ông ấy, trong lòng hần chưa xót, quý xuống đập đầu ba cái:

"Đại ân của chân nhân, Lưu Cảnh khắc trong tâm khảm, cháu nhất định sẽ hồi báo chân nhân."

Ngọc chân nhân khẽ mỉm cười:

"Tương lai nếu công tử luyện thành, tốt nhất nên chiêu cố cho hương dân quận Thường Sơn, đây coi như là một việc báo đáp ta. Nếu có duyên, chúng ta sẽ còn gặp gỡ theo hình thức nào đó, hi vọng khi đó người xuất hiện trước mặt ta sẽ là công tử Cảnh võ công cao cường, chính trực công minh."

"Đệ tử nhớ!"

... . . .

Trong phòng, Lưu Cảnh yên lặng đặt sách lên bàn, lật xem từng trang, nội dung trong sách vô cùng tỉ mỉ, sau này khi võ công tăng tiến hẳn phải áp dụng phương thức gì, cần tập luyện bao lâu, có thể gặp nguy hiểm gì, làm sao hóa giải trong sách đều nói rõ.

Ở trong sách. Ngọc chân nhân liên tục dặn dò hần, ngàn vạn lần không được cầu nhanh, làm vậy nguy hiểm quá lớn, cần tiến hành từ từ, kiên trì bền bỉ, ba bốn năm sau mới thấy hiệu quả là được.

Ngoài ra, Bách Điều Triều Phượng thương mà Triệu Vân dạy hần chẳng qua chỉ là chiêu thức cơ bản, cũng không hoàn chỉnh, Bách Điều Triều Phượng thương chân chính có mười ba thức, 281 loại biến hóa, là tuyệt bí bất truyền của Lạc Phượng môn, không có Ngọc chân nhân đồng ý, Triệu Vân cũng không dám truyền thụ cho hần.

Ngọc chân nhân đã nói với Triệu Vân, có thể đem Bách Điều Triều Phượng thương thực sự truyền thụ cho Lưu Cảnh.

Lưu Cảnh không phải là một người dễ cảm động, nhưng ân tình của Ngọc chân nhân lại khiến hắn cay cay, ân đức này hắn không biết phải báo đáp ra sao.

Lưu Cảnh lật tới trang cuối cùng, sau đó thì ngẩn người, Ngọc Chân nhân bảo hắn rằng, hai trang cuối cùng là một chiêu đao pháp được sáng tạo riêng cho hắn, nhưng hắn thấy trong họa đồ không phải là một chiêu, mà có tận hai mươi bốn hình đồ, mỗi bức hình là một đao thế bổ ra từ góc độ khác nhau.

Hắn cẩn thận nghiên cứu một lúc sau đó mới hiểu rõ, thật ra đây vẫn chỉ là một chiêu, chẳng qua chiêu này gồm 24 thế khác nhau, nhìn như phức tạp vô cùng nhưng ra chiêu sau mà đến trước, đem hai mươi bốn thế hóa thành một đao, mau lẹ vô cùng.

Ngọc Chân nhân có viết thêm một câu, một đao như sấm chớp này có thể gọi là Phong Lôi Biến.

Hai mươi bốn đao phức tạp biến thành một đao đơn giản, Lưu Cảnh dường như suy nghĩ tới điều gì đó, hắn trầm tư hồi lâu, bỗng nhiên có chút hiểu rõ, tại sao các đại sư vẽ tranh chỉ tùy ý vẽ vài nét bút liền có ý cảnh vô cùng, nhìn như đơn giản nhưng người thường không cách nào làm được.

Hoặc giả đây chính là thứ hóa phức tạp thành đơn giản, chỉ vài nét bút tùy ý nhưng phải hao tổn hết bao nhiêu công sức, tâm huyết và thời gian của họ.

Nếu mà như thế, Triệu Vân dùng một chiêu tưởng như tùy ý giết hắn cũng phải được tạo thành từ rất nhiều loại biến hóa, khó trách Triệu Vân lại dạy mình mười ba thức thương pháp cơ bản chứ không phải hoàn chỉnh. Bách Điều Triều Phượng thương hoàn chỉnh tuy chỉ có 13 chiêu nhưng trong mỗi thức đều ẩn chứa rất nhiều tinh túy.

Muốn hiểu những biến hóa này nhất định phải học công pháp Lạc Phượng, nếu không có lực lượng làm căn bản thì không cách nào học được công pháp Lạc Phượng. Cho đến lúc này, Lưu Cảnh mới hiểu, võ nghệ cao cường chẳng qua chỉ là từ phức tạp biến thành đơn giản.

Hội họa, thư pháp, văn chương, thậm chí tài nấu nướng, tất cả kỹ nghệ trong thiên hạ chẳng phải là như thế hay sao (đây chính là đạo lý cơ bản khi Hoàng Dung toàn nấu những món kiểu như Rau cải xào cho Hồng Thất Công ăn).

Hắn nhảy lên một cái, rút đao ra, hoắc mắt chém xéo một cái, ánh đao lóe lên như nửa vầng trăng, đây là thế đao trong hình vẽ thứ nhất, tổng cộng có hai mươi bốn hình vẽ, hiểu được toàn bộ tinh túy trong hai mươi bốn thế này hắn có thể học được chiêu thức Phong Lôi Biến.

Mỗi một thức bổ ra đều mang tới cho Lưu Cảnh sự hưng phấn dị thường, trong mỗi thức đao pháp đều ẩn chứa công pháp Lạc Phượng mà hắn đã học, nói cách khác, đây là một chiêu mà Ngọc chân nhân đặc biệt sáng tạo ra cho hắn.

Cho đến lúc này, Lưu Cảnh mới thật sự hiểu được con đường võ học của Ngọc chân nhân, mặc dù chỉ có một chiêu, nhưng nó ẩn chứa hết đạo lý của võ học.

... . .

Buổi tối hôm đó, Ngọc chân nhân liền cáo biệt Thanh Trúc quan, cả đêm ra bắc, chạy về quận Thường Sơn, Lưu Cảnh tiếp tục ở lại Thanh Trúc quan tập luyện,, mỗi ngày từ sáng sớm đến tối đều trôi nổi trôi nổi, chạy đường dài, không dám lười biếng dù chỉ một chút.

Lại qua mười ngày, Lưu Cảnh chính thức hoàn thành giai đoạn huấn luyện thứ nhất, rời khỏi Long Trung tới Phàn thành.

... . .

Phàn thành ở bờ bắc sông Hán Thủy, cách sông có thể nhìn thấy thành Tương Dương ở bên kia, mặc dù diện tích thành trì nhỏ hơn so với thành Tương Dương, nhưng dân số và độ phồn hoa lại vượt xa Tương Dương, đây là thành trì tập trung rất nhiều nghề thủ công nghiệp và là nơi tập kết hàng hóa, vật phẩm.

Trên bến tàu thương thuyền tập trung khá nhiều, bên trong thành các loại cửa hàng mọc như rừng, các loại hàng hóa đến từ Giang Đông, Ba Thục và Kinh Tương đều tập trung ở nơi này, thậm chí còn nhiều thương đội toàn la, ngựa đến từ phương bắc chở đầy các loại hàng hóa.

Bên trong thành không chỉ có cửa hàng, còn có các xưởng như: dệt vải, đóng giày, làm nghề nhuộm, tạo giấy, đồ gỗ, đồ đồng, đồ sơn... ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có.

Dân cư sống trong thành lên tới hai mươi vạn người (200.000 người), mỗi ngày còn có mấy vạn người đi thuyền qua sông, tới Phàn thành kiếm sống, còn có thương nhân đến từ khắp nơi nam bắc, cùng với dân tỵ nạn từ bốn phương chạy tới, nông phu ở khắp Kinh châu tới mưu sinh. Cho nên, dân số thực tế của Phàn thành đã vượt quá ba trăm ngàn người, chỉ tính riêng số lượng phu khuân vác, thuyền phu ở bến tàu cũng đã có gần hai chục ngàn người.

Lưu Cảnh tìm thấy căn nhà mà Lưu Kỳ bố trí cho hắn khá dễ dàng, căn nhà nằm ven sông ở thành nam, diện tích chừng một mẫu, trước cửa nhà trồng một hàng dương liễu xanh um, vạn chiếc lá đang tung bay như điệu.

Đây là căn nhà của một gã Tòng sự cũ nhưng hiện giờ đang bỏ không, Lưu Kỳ liền bố trí thành nơi ở tạm cho Lưu Cảnh.

Lưu Cảnh vừa dắt ngựa tới cửa thì đã thấy cổng nhà mở ra, Mông thúc đi tới, hai người liếc nhau một cái, Lưu Cảnh nhất thời kinh ngạc vui mừng hô to:

"Mông thúc."

Mông thúc cười mà lộ trần mi:

"Công tử, người rót cuộc đã tới rồi."

Lão định quỳ xuống hành lễ nhưng Lưu Cảnh nhanh tay lẹ mắt đỡ hấn một cái rồi nói:

"Mông thúc, đừng có quỳ!"

Mắt Mông thúc ươn ướt, nghẹn ngào nói:

"Không ngờ có thể gặp lại công tử."

"Cháu cũng vậy!"

Lưu Cảnh vui như mở cờ trong bụng, hấn rất lo lắng Mông thúc sẽ bị Thái phu nhân ngược đãi, bây giờ ông ấy ở đây chứng tỏ sau này ông ấy sẽ theo mình.

Đây là thời gian mà hấn vui vẻ nhất, hấn cũng biết, điều này là do Lưu Kỳ tận lực an bài, người này hành sự thận trọng và thân thiện khiến Lưu Cảnh âm thầm cảm kích.

"Công tử, tại sao người lại gầy như vậy?"

Mông thúc lúc này mới phát hiện Lưu Cảnh đã gầy đi rất nhiều, da cũng biến thành ngăm đen, khiến lão sợ hết hồn.

"Nói ra thì rất dài, chúng ta vào nhà rồi nói."

Lưu Cảnh cười dắt ngựa đi vào trong phòng, lúc này ở trong nhà lại có một cô bé chạy ra, ước chừng mười một mười hai tuổi, mặt trắng mà tròn như vàng trắng, mắt khá lớn lại sáng.

"Mông thúc, hấn là ai vậy?"

Tiểu nha đầu tò mò quan sát Lưu Cảnh.

"Đây chính là công tử Cảnh, mau tới bái kiến."

Mông thúc cười ha hả giới thiệu với Lưu Cảnh:

"Đây là con gái của Triệu Nhị nương làm việc ở phòng bếp, tên là A Đa, ban đầu làm việc trong phòng được ở Lưu phủ, công tử Kỳ điều nó tới đây để cùng ta hầu hạ công tử."

Tiểu nha hoàn khéo léo tiến lên thi lễ:

"A Đa có lễ ra mắt công tử!"

Thanh âm ngọt lại giòn giẽ như một trái táo.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiền là vấn đề lớn

Lưu Cảnh cũng không thích có nha hoàn hầu hạ, hấn cảm thấy không thoải mái, giống như mùa hè, hấn không thể cời trần ngồi trong phòng hóng mát được.

Chẳng qua... trông nhóc nha hoàn này cũng khôn khéo lanh lợi, đáng thương khả ái, cũng rất thân thiện, nếu đã tới thì, Lưu Cảnh cũng không cự tuyệt, cười gật đầu:

"Vào nhà rồi hãy nói!"

Đi vào sân Lưu Cảnh mới nhìn thấy toàn bộ khung cảnh khu nhà của mình, diện tích không lớn lắm, bên trái nhà có một cây Hạnh cổ thụ, tàng cây rất lớn, cao vút như ngọn núi che kín một bên nhà.

Khu nhà có chừng sáu bảy gian, sau nhà còn có một vườn rau, tóm lại nhà của hấn chỉ giống gia trạch của một gia đình bình thường, tuy vậy hấn lại thấy khá thích thú.

Mông thúc dẫn ngựa đi, tiểu nha hoàn dẫn Luru Cảnh tới phòng của hắn.

"Công tử, đây là hai gian phòng ngoài, Mông thúc nói, phòng trong là phòng của công tử, phòng ngoài có thể làm thư phòng."

Nói đến đây, tiểu nha hoàn lại len lén hỏi:

"Công tử có đọc sách không?"

"Thỉnh thoảng! Khi rảnh mới đọc."

"A! Mẹ muội nói, biết chữ rất tốt, tương lai có thể làm quan, cha nô tì không biết chữ nên bây giờ muội chỉ có thể làm nha hoàn."

A Đa quyết miệng một cái, tức giận nói.

Luru Cảnh thấy nàng như vậy, không khỏi nở nụ cười:

"Sau này có thời gian ta dạy muội học chữ."

"Quá hay!"

A Đa vui mừng vỗ tay, nhưng lập tức lại xì hơi:

"Công tử dạy cha muội học chữ còn được, muội chỉ là một cô nhóc có biết chữ cũng không thể làm quan."

Nói xong, nàng buồn âm thầm, đáng tiếc là cha nàng qua đời hồi đầu năm.

Luru Cảnh không chú ý tới biến hóa tâm tình của nàng mà ngồi xuống ghế trước cửa sổ, đã lâu rồi hắn không được ngồi nghỉ ngơi, bây giờ ngồi xuống đành duỗi dài người một cái, cảm giác thư thái này khiến tinh thần hắn rất thoải mái.

"Công tử chưa ăn cơm đúng không! Muội đi làm bánh nướng cho công tử, muội biết làm bánh nhân hành thịt dê, công tử có muốn ăn không?"

Đôi mắt to tròn mong đợi nhìn Luru Cảnh, Luru Cảnh thấy mặt nàng tròn như vàng trắng, trông giống như một cái bánh bao trắng như tuyết, liền cười nói:

"Ta đặt cho muội một cái tên mới nhé!"

"Tốt quá!"

Đa nhi vui mừng vỗ tay, nàng vốn không thích cái tên này, nếu công tử đổi tên cho mình là tốt nhất.

"Công tử đặt tên cho muội là gì, là Xuân Lan hay là Đông Mai?"

Đôi mắt to của nàng vụt sáng, tràn đầy mong đợi.

"Gọi là... Tiểu Bao tử đi!"

Luru Cảnh cười híp mắt nói.

"Tiểu Bao tử?"

Nhiều mà ngạc nhiên:

"Bánh bao là cái gì?"

"Là một thứ rất đẹp, làm ta rất nhớ nhưng..."

Nàng mặc dù không biết bánh bao là cái gì, hơn nữa cái tên 'Tiểu Bao tử' dường như cũng không hay cho lắm, chẳng qua nếu công tử nhớ nhưng như vậy thì nàng liền gật đầu:

"Vậy thì nghe công tử gọi là Tiểu Bao tử đi, mẹ muội cũng họ Bao đấy!"

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, nhún nhún nói:

"Chẳng qua sau khi lớn lên thì không được phép gọi cái tên này."

Luru Cảnh cười ha hả:

"Chờ tương lai khi muội phong quang xuất giá, sẽ gọi quan danh của muội, đây chẳng qua chỉ là cái tên gọi ở nhà mà thôi."

Mặt Đa nhi đỏ bừng, cúi đầu nắm vạt áo nhỏ giọng nói:

"Còn. . . sớm lắm!"

Lưu Cảnh thấy bộ dáng của nàng đáng yêu thì không khỏi cười nói:

"Tiểu Bao tử, ta đói rồi, còn không mau đi làm bánh nướng thịt dê nhân hành đi."

"Á! Đi liền đây."

Tiểu Bao tử trả lời một tiếng, xoay người hoan hỉ chạy đi, Lưu Cảnh nhìn theo bóng lưng hoạt bát của nàng rồi đi mới cảm thấy, thật ra thì có một tiểu nha hoàn cũng không tệ, ít nhất cũng không phải bức mình.

Lưu Cảnh tĩnh tâm, hần cần suy nghĩ một vài việc. Dựa theo những yêu cầu trong sách mà Ngọc chân nhân để lại, hần cần không ít thứ, một cái thùng gỗ lớn, còn phải tắm thảo dược mỗi ngày, trong khi sức ăn của hần bây giờ rất lớn, tương lai còn phải pha chế thuốc, nào là mật rắn, xạ hương ba mươi năm trở lên, còn có linh chi trăm năm, những thứ này đều là dược liệu cực kỳ quý giá.

Lưu Cảnh biết thứ mình thiếu nhất bây giờ chính là tiền! Mặc dù mỗi tháng Lưu phủ cho hần ba trăm tiền và một thạch gạo, nhưng chút tiền, gạo này đối với hần chẳng có chút ý nghĩa nào, lúc này, trên người hần tổng cộng chỉ còn lại năm lượng hoàng kim, không có tiền, hần chẳng làm được chuyện gì cả.

Nhưng mà. . . phải đi nơi nào kiếm nhiều tiền như vậy đây?

... .

Tiểu Bao tử làm bánh nướng vô cùng ngon, khiến hần ăn mà thòm thèm, ăn xong hần rời nhà đi về phía thành nam.

Phàn thành là một thành thị buôn bán rất phát đạt, khắp nơi đều là cửa hàng, tiếng rao hàng, tiếng la liên tiếp, cơ hồ toàn bộ hàng hóa của Kinh châu đều tập trung ở nơi này.

Nhưng điều này cũng có ý nghĩa, Phàn thành là thành thì dùng tiền quyết định, không cho người thiếu tiền bén mảng.

Phàn thành cũng giống như Tương Dương, cũng có một trục đường lớn gọi là đường lớn Nam Dương, quán thông nam bắc, rất nhiều cửa hàng lớn nổi tiếng nằm rải rác hai bên đường này.

Lưu Cảnh hỏi thăm, không bao lâu sau thì tìm được mục tiêu của mình, đây là một tòa nhà rất có khí phái, nằm ở nơi phồn hoa nhất chốn thành nam.

Hần đi lên bậc tam cấp, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu mạ vàng, thấy bốn chữ triện cổ khá là to: 'Đào thị thương hành'.

Ở Phàn thành, nhắc tới Đào thị thương hành, không ai không cảm thấy kính nể, nó có địa vị sánh ngang với quận nha.

Đào thị thương hành thật ra không phải cửa hàng, nhưng nó lại là nơi giao thương lớn nhất ở Phàn thành, mỗi khi thuyền cấm cò cá chép xuất hiện ở Phàn thành là sẽ dẫn tới những xao động không nhỏ.

Đào gia càng làm ăn lớn thì Kinh châu thu thuế càng nhiều, hơn nữa ngoài tiền thuế, Đào gia còn tiến cống Lưu Biểu rất nhiều.

Mức cống hiến của Đào gia lớn tới mức, Lưu Biểu cho phép gia chủ Đào gia là Đào Thắng không cần bẩm báo kiểm tra, có thể trực tiếp tiến vào châu nha, đây là đặc quyền biểu dương và tôn vinh sự cống hiến của Đào gia.

Lưu Cảnh vừa mới đi lên bậc tam cấp thì đã có một người làm ra đón, khom người thì lễ nói:

"Công tử tới đây là có chuyện muốn làm ăn sao?"

Lưu Cảnh gật đầu:

"Ta tới là vì có một khoản mua bán lớn."

"Công tử mời sang bên này!"

Người làm rất khách khí, mặc dù không biết lai lịch Lưu Cảnh nhưng hần vẫn rất cung kính mời Lưu Cảnh tới một gian phòng khách, sau đó có nha hoàn vào dâng trà.

Lưu Cảnh chỉ ngồi được một lúc đã thấy có một tiếng tăng hắng, một gã tiểu quân sự đi vào, người này có chút nghi ngờ quan sát Lưu Cảnh, dường như cảm thấy có chút nhìn quen mắt, tuy vậy vẫn giữ được lễ phép, cười híp mắt nói:

"Tại hạ Giang Hạ Lý Dật Phong, công tử có thể gọi ta là Lý quân sự, nghe nói công tử tới vì có chuyện làm ăn, không ngại nói với ta một chút xem."

Lưu Cảnh đứng lên, chấp tay:

"Tôi là Trương Dương Lưu Cảnh. . . ."

Lưu Cảnh mới nói đến tên mình, tên quân sự kia bỗng nhiên thất thanh nói:

"Huynh đài là công tử Cảnh!"

Hóa ra đối phương biết mình, vậy là tốt nhất, đỡ phải giới thiệu, Lưu Cảnh gật đầu:

"Đúng vậy!"

"Ta đang nghĩ công tử quen quen, lần trước khi công tử đầu kiếm ta cũng đi xem, kiếm thuật của công tử quả thật khiến người khác kính ngưỡng!"

"Lý quân sự quá khen."

Hai người ngồi nói chuyện một lúc, Lý quân sự nghĩ thầm, công tử Cảnh nhưng là cháu của châu mục, hẳn tới đây vì có chuyện làm ăn à?

Lý quân sự không khỏi cười khan một tiếng hỏi:

"Công tử Cảnh tới vì chuyện gì?"

Lưu Cảnh lấy ra một tờ giấy, đưa cho Lý quân sự nói:

"Việc buôn bán của tôi ở trong tờ giấy này."

Lý quân sự nhận lấy tờ giấy, chỉ thấy bên trong có hai câu:

'Đào thị đón khách quý Giang Đông, trong thành Võ Xương giết Hoàng "Đương".'

Lý quân sự nhướng mày:

"Công tử Cảnh, xin hỏi đây là ý gì?"

"Quân sự không hiểu đâu, chỉ có gia chủ Đào gia mới hiểu được."

Lý quân sự ngần ra, hẳn vội vàng đứng lên nói:

"Vậy mời công tử ngồi đợi một chút, tôi đi bẩm báo đại quân sự, tiểu nhân chức nhỏ không có tư cách truyền tin cho gia chủ."

"Đi đi!"

Lưu Cảnh nâng ly trà lên, từ từ uống một hớp, hẳn rất có lòng tin, với sự khéo léo của Đào gia, chuyện mua bán này tất thành.

... .

Lý quân sự cầm tờ giấy vội vã đi vào hậu viện, đi tới trước một căn nhà hẳn gỗ cửa một cái: "Nhị thiếu đông chủ, tôi có chuyện quan trọng cần bẩm báo."

"Vào đi!"

Lý quân sự đẩy cửa đi vào, trong căn phòng có một người ngồi dựa vào thành giường đọc sách, phần lớn sách thời điểm này được làm từ thẻ tre, nhưng cũng có một số nhà dùng sách giấy, chủ yếu đều là kinh Phật.

Đây là một người chừng 30 tuổi, da trắng nõn, đôi mắt lấp lánh có thần, nhìn là biết người này rất khôn khéo, hẳn là con trai thứ Đào Chính của gia chủ Đào Thắng, chính là người vào thành Võ Xương lần trước.

Cháu của Hoàng Tổ - Hoàng Dật bị giết, khắp nơi trong Giang Hạ dán cáo thị truy lùng hung thủ, một tiểu cô nương mặc đồ đen, lưng đeo cung, tay cầm bội kiếm, đám thuyền phu ở thành Võ Xương từng có lời đồn, rằng tiểu cô nương này từng xuất hiện ở Đào gia.

Việc này khiến cho Đào gia chột dạ bất an, Đào Thắng đặc biệt ra lệnh cho con trai mình là Đào Chính tới Trương Dương hỏi thăm một chút tin tức.

Đào Chính tới Trương Dương đã nửa tháng nhưng không tìm được manh mối gì, giống như chuyện đã kết thúc.

Lý quân sự tiến lên thi lễ:

"Nhị thiếu đông chủ, công tử Cảnh tới, đang ở bên ngoài chờ."

"Công tử Cảnh là ai?"

Đào Chính nhảy cảm ngồi thẳng người, ánh mắt lấp lánh nhìn quân sự.

"Chính là cháu của châu mục, chính là người mà Nhị thiếu đông chủ bảo lưu ý động tĩnh."

Đào Chính đã điều tra, việc Hoàng Dật bị giết ở thành Võ Xương có liên quan tới Lưu Cảnh, hắn dặn dò các quân sự rằng phải đặc biệt chú ý tin của Lưu Cảnh, khi có tin gì phải lập tức báo ngay.

Trong lòng Đào Chính có chút bất an, vội vàng hỏi:

"Hắn tới làm gì?"

"Hắn nói rằng muốn bàn chuyện làm ăn với chúng ta, nhưng chỉ đưa cho tôi tờ giấy này."

Lý quân sự đưa tờ giấy cho Đào Chính, Đào Chính mở giấy xem một lượt thì cả kinh đứng bật dậy, thanh âm cũng thay đổi:

"Hắn đi chưa?"

"Vẫn chưa! Hắn ở vẫn đang chờ ở phòng khách."

Lý quân sự cũng giật mình, chưa bao giờ thấy Nhị công tử thất thố như vậy.

Đào Chính trán rướm mồ hôi, hắn biết rõ ý nghĩ bên trong tờ giấy này, Lưu Cảnh đã biết thân phận thực sự của hai huynh muội kia, điều này giống như sấm giữa trời quang vậy.

Nếu Lưu Biểu biết chuyện này thì Đào gia sẽ bị tịch thu gia sản, diệt tộc, dù Đào gia có kịp bỏ chạy tới Giang Đông thì toàn bộ tài sản ở Kinh châu cũng coi như xong, hậu quả rất nghiêm trọng.

Đào Chính không dám trễ nãi, bật cước đi liền, mới đi được hai bước đã quay lại dặn Lý quân sự:

"Bảo đại quân sự lập tức ra cửa hông lệnh cho La giáo đầu dẫn các huynh đệ chặn toàn bộ cửa ra vào, không có lệnh của ta, bất kỳ ai cũng không được phép ra vào."

Lý quân sự thấy sắc mặt Nhị công tử đại biến, trong lòng không khỏi âm thầm hối hận, hắn vốn định lấy lòng Nhị công tử nên không thông qua đại quân sự, không ngờ chuyện lại lớn tới mức này, bây giờ hắn phải đi tìm đại quân sự, bảo hắn phải giải thích sao đây?

Bất đắc dĩ, Lý quân sự chỉ đành phải tro mặt bước đi, trong lòng than thở, lần này đắc tội đại quân sự, tiền mừng năm mới của mình chắc sẽ bị cắt giảm.

Lý quân sự quên mất một thiết luật của thương trường, đó là thà mạo phạm ông chủ nhưng không thể đắc tội cấp trên.

... .

Trong phòng, Lưu Cảnh đang khoan thai uống trà, đao đã đặt lên bàn, đây không phải là hành động để tăng thêm can đảm, mà là thái độ của hắn, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, loại chuyện này chỉ có hai kết quả, một là diệt khẩu, hai là thành phật.

Nếu như Đào gia có ý tưởng giết người diệt khẩu thì Lưu Cảnh hắn sẽ diệt toàn bộ Đào gia, loại chuyện này chẳng có phần của nhân từ ở đây.

Đương nhiên, nếu như Đào gia nguyện ý đàm phán, vậy thì hai bên sẽ có nhiều không gian để hợp tác.

Lúc này, ngoài sân truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nhưng tới cửa thì đều dừng lại, Lưu Cảnh nở nụ cười lạnh, có lẽ đối phương đã hiểu dụng ý trong tờ giấy mà hắn đưa tới.

Phụ lục: Tính cách người các tỉnh tại Trung Quốc (1)

1. Người Hà Nam

Tỉnh Hà Nam là cái nôi của dân tộc Trung Hoa, trong sáu cổ đô của Trung Quốc có ba cái ở Hà Nam. Thế nhưng thanh danh hiện nay rất xấu, các công ty lớn tại Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng châu, Thâm Quyển đều không muốn thuê dùng người Hà Nam. Đã có câu nói: "phòng lừa, phòng trộm,(đề) phòng người Hà Nam", thậm chí tại Thâm Quyển đã từng có biển ngữ "nghiêm khắc đã kích bọn tội phạm Hà Nam"

Có thể là do đất hẹp người đông (sắp đạt 100 triệu dân), nên cạnh tranh dữ dội, rất nhiều người dường như xảo quyết là thiên tính. Độ tín nhiệm của các công ty Hà Nam rất xấu, hề lừa được là lừa, hề hãm hại được là hãm hại, buôn bán làm ăn với họ là rất mạo hiểm. Trịnh Châu, Tân Hương, An Dương tập trung rất nhiều công ty lừa gạt, dùng các phương thức như uỷ thác gia công, liên minh, đề lừa gạt, chính quyền địa phương về căn bản không quản lý.

Người Hà Nam phổ biến có địa vị không cao tại các thành phố lớn nhưng tiếng tăm lại rất nổi; "thu nhặt đồ phế phẩm rất nhiều"(và thường thuận tay giặt bó). Số gái điếm cũng không ít, thường lang thang tại thành phố. Tỷ lệ người Hà Nam phạm tội ở Bắc Kinh chỉ dưới người Đông Bắc, nên ở đâu cũng bị chèn ép, thậm chí nhiều người Hà Nam phải nói dối là người Hà Bắc, người Sơn Đông.

Thực ra người Hà Nam rất chăm chỉ, chịu khổ được, tập quán sinh hoạt vốn thật thà chất phác, nhất là người nông thôn. Tuy vậy có nhược điểm là bảo thủ, thành kiến, không nghĩ đến tiến thủ. Là tỉnh có sức lao động lớn nhất Trung Quốc.

Người Hà Nam ở nhà rất coi trọng lễ nghĩa, các chuyện ma chay cưới xin, sinh đẻ, lễ tết... đều rất coi trọng lễ nghĩa. Tuy nhiên người Hà Nam nổi tiếng vì không thích tắm rửa.

Nói chung tiếng xấu với người Hà Nam đã thâm căn cố đế. Nhiều người thường trách mắng người Hà Nam, nhưng lại quên mất rằng tổ tiên người Khách Gia thậm chí người Thượng Hải đều là người Hà Nam.

2. Người Hồ Bắc

Là láng giềng của tỉnh Hà Nam, trình độ xảo quyết không thua người Hà Nam, hàng giả tại một đường phố tại Hồ Bắc đã từng nổi tiếng tại Trung Quốc. Tuy vậy thanh danh người Hồ Bắc không xấu như vậy, đây được coi là tỉnh có nhiều hồ nước, nước nhiều tự nhiên tỉnh tình linh hoạt, và có nhiều mỹ nữ. Người Hồ Bắc rất thông minh, số người đạt kết quả cao trong các kỳ thi vào đại học rất cao. Người Hồ Bắc học giỏi, trường trung học phổ thông Hoàng Cương nổi tiếng cả nước, thậm chí nhiều trường học trọng điểm của Bắc Kinh, Thượng Hải cũng không bằng Thiên Môn nổi tiếng là quê hương của Hoa Kiều trong nội địa. Hồ Bắc có những nơi rất giàu, có thể so sánh với vùng ven biển. tuy vậy ở mấy nơi tiếp giáp với Đại Biệt Sơn tỉnh An Huy, Hà Nam lại là vùng nghèo nhất nước.

Huyện Hồng An của Hồ Bắc được gọi là “huyện của các vị tướng”(có tới 223 vị tướng) đó là vì thời thế tạo anh hùng, những năm tháng đó nơi nào càng nghèo, tinh thần tham gia cách mạng càng cao.

Người Hồ Bắc hướng nội, biết giấu mình chờ thời, nhưng dũng khí (trong khi tìm hiểu đối tượng) không bằng người Hồ Nam.

Hồ Bắc cũng là tỉnh có nhiều nông dân vào thành phố làm thuê.

3. Người Giang Tây

Trong ngòi bút của Vương Bột(nhà thơ Đường nổi tiếng), đây là “quê hương của cá và gạo”. Các danh nhân văn hoá các đời nối nhau xuất hiện, Đào Uyên Minh, Vương An Thạch, Âu Dương Tu, Văn Thiên Tường, Thang Hiến Tổ... Lý học Trình Chu, tâm vương Lục vương, Phật học Thiền tông, Đạo học Lão Trang đều bắt nguồn ở Giang Tây, hoặc hình thành tại Giang Tây. Có thể nói Giang Tây chiếm một nửa văn hoá truyền thống ưu tú của Trung Quốc.

Phần lớn người Giang Tây là người Khách Gia, cũng phần lớn là những dòng họ ở Trung nguyên phương bắc thời Tấn, Đường di dân đến, là những người thừa kế văn hoá chính thống, được tôi rèn lâu dài tư tưởng trung thành của nhà Nho và quan niệm vô vi của Đạo giáo, nên bằng lòng với hiện trạng, trung dung bảo thủ, trung thành, giữ chữ tín, ý thức mạo hiểm không sâu, quan niệm gia tộc rất mạnh, có tới 8994 nhà thờ họ tại Giang Tây, nhiều nhất nước, do vậy tiếp nhận tư duy mới, sự vật mới rất khó. Giang Tây thuộc vùng “đầu Ngô đuôi Sở” cộng thêm là thành phố trong nội địa, nên người Giang Tây có ý thức kinh tế tiểu nông như đóng cửa, bảo thủ, tự mãn tự rúc ở trình độ nhất định. Những tổ tiên của người Giang Tây phần lớn là chạy trốn chiến tranh mà đến nên tâm thái mong muốn hoà bình, an cư lạc nghiệp ảnh hưởng đến hậu duệ. người Giang Tây thật thà, hàm súc, không khoe khoang và cũng không giỏi thể hiện.

Người Giang Tây khá giống câu nói “người sợ nổi tiếng, lợn sợ béo” đạo xử thế này có cái hay là quan hệ giao tiếp tương đối hài hoà. Nhưng quan niệm này đồng thời cũng có khuyết điểm là không dễ cho người ta biết mình. Người Giang Tây nổi tiếng vì phong cách thận trọng. Con gái Giang Tây tuy không nổi tiếng phong tình như gái Hồ Nam sát ngay cạnh, nhưng tính nết hiền thực, nấu ăn rất giỏi.

Mặc dù là thủ phủ của tỉnh nhưng Nam Xương là thành phố loại vừa miền trung của Trung Quốc, thành phố tương đối loạn, đầy rác rưởi, chỗ nào cũng thấy người vi phạm kỷ luật trật tự, động một tí là cãi nhau. Cảnh Đức vốn được gọi là thủ đô sành sứ nay đã thành hư danh, hàng giả rất thịnh hành. Giang Tây là tỉnh nghèo nhất vùng Hoa Đông, số huyện nghèo đứng đầu cả nước, tại đây khó tìm ra một vùng giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Quan mới nhậm chức

Bóng người lóe lên, một công tử trẻ tuổi mặc cẩm bào màu xanh, đầu đội khăn đi vào phòng, từ tuổi tác của hắn có thể nhận định người này rất tự tin, từ bước chân trầm ổn ung dung của hắn Lưu Cảnh liền đoán được, người này có địa vị không thấp ở Đào gia.

Lưu Cảnh đứng lên cười ha hả nói:

"Vị nhân huynh này là..."

"Tại hạ Sài Tang Đào Chính, công tử Cảnh có thể gọi tôi là Đào Nhị."

Dù sao cũng là người có thân phận, Đào Chính không muốn giả mạo làm đại quân sự của thương hội.

"Hóa ra là Nhị đương gia, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

Trước đó Luru Cảnh đã biết một số tình hình của Đào gia, Đào nhị công tử dường như không quan tâm tới chuyện làm ăn, chỉ phụ trách xử lý nội vụ trong nhà.

"Công tử Cảnh mời ngồi!"

Đào Chính không hàn huyên, hẳn là người thích đi thẳng vào vấn đề, hoặc có lẽ do lòng hấn quá khân trương mà trực tiếp lấy tờ giấy đặt lên bàn hỏi:

"Hai câu này của công tử Cảnh là có ý gì?"

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Luru Cảnh, hắn không muốn bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên mặt đối phương.

Luru Cảnh cười nhạt:

"Trước đây tôi có gặp hai huynh muội ở Xích Bích trấn, có giao tình sánh vai giết tặc ở thành Võ Xương cho nên mọi người thẳng thắn nói chuyện với nhau, huynh trưởng tên là Tôn Khuông, em gái tên là Tôn Nhân, nhờ sự trợ giúp của Đào gia bọn họ mới thoát khỏi thành Võ Xương, Nhị đương gia chắc có biết chuyện này chứ!"

Sau lưng Đào Chính đã ướt đầm, trong lòng âm thầm oán trách, sao hai anh em nhà kia lại ngây thơ đến mức nói tên thật ra, đây chẳng phải muốn hại chết Đào gia hay sao?

Trong lòng thầm trách nhưng ngoài miệng lại phủ nhận:

"Thật xin lỗi, tôi không hiểu ý của công tử Cảnh, anh em họ Tôn là ai? Có quan hệ gì với Đào gia?"

Sắc mặt Luru Cảnh trầm xuống, đứng dậy thu hồi trường đao lạnh lùng nói:

"Nếu Đào gia không thêm nói chuyện thẳng thắn, vậy thì mời gia chủ đi nói chuyện với châu mục đi! Cáo từ."

Nói xong, hắn sai bước ra ngoài, Đào Chính trong lòng khân trương, mặc dù hắn có bố trí nhưng chỉ trông thể hình thôi cũng thấy Luru Cảnh rất cường tráng, võ nghệ nhất định rất cao cường, vạn nhất La giáo đầu không ngăn được thì làm sao bây giờ? Một khi động đao trở mặt, muốn vặn hỏi cũng không kịp.

"Công tử Cảnh xin dừng bước! Xin dừng bước!"

Đào Chính cuống quýt ngăn Luru Cảnh lại, liên tục chấp tay:

"Chuyện gì cũng có thể thương lượng, mời ngồi xuống."

Đào Chính lại quay đầu hô:

"Nhanh đi đổi trà!"

Đây là một tín hiệu, ám chỉ cho người bên ngoài biết, tất cả mọi người đều phải rời khỏi khu nhà, thị nữ cùng những người làm cũng phải đi, chỉ để mấy tên đại hán canh giữ ở nơi cửa viện, không cho phép bất kỳ ai ra vào.

Lúc này, xung quanh chỉ còn lại Luru Cảnh và Đào Chính, Luru Cảnh thu đao lại, sắc mặt hòa hoãn hơn một chút.

"Tôi muốn cho Nhị đương gia hiểu, tại sao không phải là quân đội tới đây vây bắt thương phủ mà chỉ có một mình tôi tới trước, việc này có cần giải thích nữa không?"

Đào Chính cười khò:

"Sự việc trọng đại, có chút đề phòng cũng là thường tình, mong công tử Cảnh thứ lỗi."

"Thứ cho tôi nói thẳng, chuyện này Đào gia xử trí quá lơ là, nguy hiểm lớn như vậy nhưng Đào gia lại không phòng bị, nếu xảy ra chuyện gì với anh em họ Tôn, Tôn Quyền sẽ nổi giận, Đào gia quá không cẩn thận rồi."

Đào Chính yên lặng gật đầu:

"Công tử Cảnh nói đúng, chuyện này đúng là Đào gia xử trí không chu toàn, gia phụ cũng vì chuyện này mà tức giận."

Trong lòng hắn cả kinh, đây chính là cháu của Luru Biểu cơ mà! Minh thành thật với hắn như vậy thì quá nguy hiểm, hắn kinh nghi nhìn Luru Cảnh, quả thực không hiểu ý tứ của đối phương.

"Lúc vào cửa tôi chẳng nói rồi sao? Tôi chỉ muốn bàn chuyện làm ăn với Đào gia."

Lưu Cảnh cười cười nhìn hắn.

Trong máu của Đào Chính đương nhiên có thiên phú làm thương nhân, nghe thấy Lưu Cảnh nói hai chữ mua bán, hắn lập tức biết được mục đích của đối phương, tâm trạng trở nên thoải mái, chỉ cần đối phương chịu thu tiền, vậy thì chuyện gì cũng có thể thương lượng.

Đào gia có quá nhiều tiền, mình lấy một chút cũng chẳng mất gì, quan trọng hơn là, dù Lưu Cảnh có tiền cũng chưa chắc mua được mặt rắn ba mươi năm, linh chi trăm năm và các loại dược liệu trân quý. Trong khi đó đây chỉ là việc thương với Đào gia, là đại thương nhân lớn nhất Kinh châu, có gì mà không được chứ?

Nhìn ánh mắt mong đợi của Đào Chính, Lưu Cảnh liền khẽ mỉm cười:

"Gần đây tôi gặp phải chuyện phiền toái, muốn làm một ít thuốc nhưng lại không đủ sức, tôi biết Đào gia là thương nhân lớn, không biết Đào gia có thể giúp một chút hay không."

Đào Chính cười khò:

"Có thể vì công tử Cảnh dốc sức là vinh hạnh của Đào gia, thật ra thì công tử chỉ cần phái người tới đưa phương thuốc, chúng tôi sẽ lập tức đi tìm, hai tay dâng tặng cho công tử, công tử Cảnh quả thực không cần phải tự mình đến đây."

Hắn bóng gió nói cho Lưu Cảnh biết, nếu chỉ vì một chút thuốc thì không phải dùng chuyện kia uy hiếp Đào gia.

Lưu Cảnh hiểu ý của đối phương, trong lòng cười một tiếng, cho dù là thuốc hay tiền thì Đào gia cũng chẳng coi vào đây, chỉ là sợi lông của một con trâu mà thôi, bằng vào thể diện của cháu Lưu Biểu, dù không đề cập tới chuyện anh em họ Tôn, Đào gia cũng sẽ hai tay dâng lên. Quan trọng là Lưu Cảnh có thâm ý khác, vì chuyện kia mà kết giao với Đào gia cũng không phải là chuyện xấu.

"Không có gì, tự mình tới cửa chỉ là muốn bày tỏ thành ý của tôi mà thôi, tôi muốn cho Đào gia biết, thật ra chúng ta cùng ngồi trên một con thuyền."

Song phương đều đang thể hiện ý đồ, Lưu Cảnh cũng muốn cho đối phương biết:

"Tôi biết chuyện anh em họ Tôn, chẳng qua không muốn tố giác mà muốn kết giao với Đào gia."

Hai người liếc nhau một cái, hiểu nhau nở nụ cười.

Lưu Cảnh lấy một đơn phương, trên đó có ghi sáu loại thuốc. Thật ra thì phương thuốc của Ngọc chân nhân đưa cho hắn có tới ba mươi mấy vị, những thứ khác thì hắn có thể tự mua, duy chỉ có sáu vị này là quá trân quý, không tính tới việc tiền nong, muốn mua được cũng rất khó, hắn chỉ còn cách trông cậy vào Đào gia.

Đào Chính nhận lấy phương thuốc nhìn một chút, cũng không hỏi nhiều, lập tức gật đầu nói:

"Yên tâm đi! Trong vòng mười ngày, Đào thị thương hành sẽ lo xong những dược vật này, công tử muốn bao nhiêu sẽ có bao nhiêu."

"Đa tạ!"

Lưu Cảnh đứng dậy cáo từ:

"Hôm nay đã quá muộn, có thời gian nhất định tới Sài Tang viếng thăm lệnh tôn."

Lúc này, một gã quản sự bung một mâm vàng vào đi, tổng cộng có mười đĩnh, ước chừng hai trăm lượng, Đào Chính tự tay đưa vàng cho Lưu Cảnh nói:

"Đây là một chút tâm ý của tôi, mong công tử Cảnh nhận cho."

Lưu Cảnh biết, nếu như mình không nhận, sợ rằng tới nay Đào Chính sẽ không ngủ yên giấc, hắn cũng không cự tuyệt, vui vẻ nhận lấy, chấp tay một cái cáo từ.

Đào Chính đưa Lưu Cảnh ra tới tận cửa, nhìn theo bóng lưng ngông nghênh của đối phương, sắc mặt Đào Chính liền thay đổi, xoay người hạ lệnh:

"Nhanh chuẩn bị thuyền, ta phải lập tức trở về Sài Tang."

... .

Màn đêm buông xuống, Lưu Cảnh đi tới bờ sông Hán Thủy, thời kỳ huấn luyện cường hóa của hắn đã kết thúc, thể lực đã mạnh hơn nhiều, tiếp theo là tập luyện về lực lượng, đây là một quá trình dài, ít nhất phải cần ba năm.

Lưu Cảnh nhìn hai bên, nơi này là một bãi sông đầy đá sỏi của Phan thành, rất hiếm người qua lại, vô cùng yên tĩnh, là nơi luyện công tốt.

Lưu Cảnh chậm rãi rút bội đao, nhìn chăm chú vào cái cây nhỏ cách đây mười mấy bước, hắn hét lớn một tiếng, lao nhanh tới như sấm chớp bỏ ra một

đao, trong ánh đao ẩn có tiếng sấm gió.

'Giết!'

Cái cây to bằng miệng bát bị chém thành hai đoạn.

Lưu Cảnh ngửa đầu thờ dài một hơi, một đao này hẳn đã phải khổ luyện mất mười ngày mới luyện thành, nhìn thì đơn giản nhưng lại ẩn chứa hai mươi bốn thể tinh túy.

Lực lượng biến hóa khiến người ta cảm thấy như ảo giác, giống như tia sét đột nhiên đánh tới, nhìn thì không nhanh nhưng lại bịt tai không kịp, đây chính là ẩn ý của Phong Lôi Biến.

Tuy vậy Lưu Cảnh cũng biết, một chiêu này kém hơn mười ba thức Bách Điều Triều Phụng thương rất nhiều, chủ yếu là lực lượng chưa đủ, chỉ cần hắn luyện được lực lượng nghìn cân, một chiêu này có thể chống lại Triệu Vân.

Quan trọng vẫn là lực lượng, hắn đi từ từ đến bờ sông, bước kế tiếp chính là luyện tập lực lượng, phương pháp huấn luyện năm đó của Triệu Vân là đồn củi, đồn củi ba năm mới có được thần lực, phương thức huấn luyện của Lưu Cảnh lại hơi khác, là bơi. Đây là điều mà Ngọc chân nhân đã cân nhắc tới việc phương nam có nhiều sông ngòi mà định ra.

Lưu Cảnh lấy ra một viên Dịch Cân đan đặt ở trong miệng, lại uống một hớp rượu.

Chỉ trong chớp lát, trong người hắn như có một ngọn lửa rực cháy, rất khó chịu, hắn giấu kỹ quần áo, sau đó tung người nhảy một cái xuống dòng sông Hán Thủy cuộn cuộn.

...

Hai ngày sau, Lưu Cảnh tiếp nhận chức vụ đầu tiên kể từ khi hắn tới Kinh châu: Hán Thủy Du Chước Đốc Tào. Đây là một chức vụ xen lẫn giữa quân đội và hành chính, ban đầu thuộc về thủy quân Kinh châu, sau đó cấp cho địa phương quản lý. Chức vụ này trực thuộc quận Tương Dương, do Thái thú quản lý, chức trách là tuần tra Hán Thủy, bắt thủy đạo, quản lý việc đóng thuế của thương nhân, duy trì trật tự trên sông.

"Trên Hán Thủy tổng cộng có ba Du Chước sở, đệ phụ trách Du Chước sở thứ hai, quản hạt địa phận từ Phàn thành đến huyện Nghi Thành, dưới trướng có một trăm hai mươi danh thủ, hơn ba mươi chiếc thuyền lớn nhỏ..."

Quận thừa Tương Dương là Vương Ký tự mình dẫn Lưu Cảnh đi nhận chức, Vương Ký tuổi chừng ba mươi, vóc người bình thường, mặt mũi thanh tú, khí chất tao nhã lịch sự, hẳn là tộc huynh của danh sĩ Vương Sán, đồng thời cũng là con rể của Lưu Biểu.

Trưởng nữ của Lưu Biểu là Lưu Oân gả cho Vương Ký từ năm năm trước, hai vợ chồng tương kính như tân, hết sức ân ái, sinh được một con trai một con gái, con trai trưởng đặt tên là Vương Nghiệp, năm nay mới bốn tuổi.

Vương Ký cũng là người huyện Sơn Dương quận Cao Bình, mười năm trước mang huynh đệ Vương Sán đi tị nạn ở Kinh châu, được Lưu Biểu trọng dụng.

Có lẽ là vì nguyên nhân đồng hương mà Vương Ký vô cùng nhiệt tình với Lưu Cảnh.

Mà hơn một tháng này Lưu Cảnh cố hết sức học giọng quê nhà từ Mông thúc, mặc dù khẩu âm quận Thái Sơn còn tương đối nặng, nhưng trong lời nói đã mang theo một chút khẩu âm Cao Bình, Vương Ký nghe được giọng quê mình nên cảm thấy vô cùng thân thiết.

Hai người cưỡi ngựa đi tới quan nha của Du Chước sở, Vương Ký chỉ bến tàu cách đó không xa cười nói:

"Nơi này chính là bến tàu phía đông của Phàn thành, không lớn lắm so với bến tàu phía tây, chẳng qua nơi này chỉ cho phép quan thuyền đỗ, có thấy không, phía xa xa kia chính là thuyền của Du Chước sở."

Lưu Cảnh nhìn về phía đó, thấy trên sông có hơn mười chiếc thuyền nhỏ cũ nát đang đậu, chân mày không khỏi hơi nhíu một cái:

"Không phải nói có hơn ba mươi chiếc thuyền sao?"

Vương Ký cười ha hả:

"Những chiếc thuyền khác đều đi tuần hết rồi, ta đã đặc biệt dặn dò qua nên quan viên của Du Chước sở chắc đang đợi ở quan nha!"

Hai người lại đi mấy bước, mấy tên tùy tùng đi cách họ hơi xa, nụ cười trên mặt Vương Ký từ từ biến mất, hắn ý vị thâm trường nhìn Lưu Cảnh:

"Chức vụ này không phải đơn giản như đệ nghĩ đâu, ta có một câu muốn nói cho đệ biết, ít nói, dụng tâm mà làm."

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nha môn nhỏ mà nước sâu chín thước

Lưu Cảnh ngăn ra, không hiểu ý đối phương là gì, hắn đang định hỏi thêm mấy câu thì cả hai đã đi tới trước quan nha của Du Chúc sở.

Diện tích quan nha ước chừng năm mẫu, có hai mươi mấy căn phòng, trong có hai cái sân lớn, đại viện trước mặt là nơi binh lính nghỉ ngơi ăn cơm, sân rất lớn, đầy cỏ hoang, nơi làm việc ở sau cái sân nhỏ.

Vừa đi vào cửa đã thấy một gã quan viên mang hơn 10 thủ hạ ra đón, họ vén áo quỳ xuống thành hàng bái lễ:

"Ty chúc bái kiến quận thừa!"

"Các vị mời đứng dậy!"

Vương Ký khoát tay, vừa cười vừa giới thiệu:

"Vị này chính là Đốc Tào mới nhậm chức của mọi người, danh tiếng của công tử Cảnh chắc mọi người cũng đều nghe thấy rồi!"

Mọi người vui mừng, lại một lần nữa quỳ xuống hành lễ:

"Bái kiến Đốc Tào!"

"Các vị huynh đệ không nên khách khí, mọi người mau mau đứng dậy đi!"

Lưu Cảnh tổng cộng có ba phụ tá, một người tên là Trương Bình, đảm nhiệm Du Chúc Tặc Tào, phụ trách bắt thủy tặc, một người tên là Lý Tuấn, đảm nhiệm Du Chúc Kim Tào, phụ trách việc thu thuế, còn một người nữa tên là Lô Thăng, đảm nhiệm Thư tá, trông coi nội vụ.

Trương Bình và Lý Tuấn mang các huynh đệ ra ngoài tuần tra, quan viên trong quan nha chỉ có Thư tá Lô Thăng và hơn hai chục sĩ binh đang luân phiên nghỉ ngơi, họ đang tập trung trong quan phòng của Lưu Cảnh, tiếng cười nói động đất trời.

Tất cả mọi người đều cảm thấy vị công tử Cảnh này không tệ, tuy là cháu của châu mục nhưng không kiêu ngạo, quan trọng hơn là người này nói chuyện mang lại cho họ cảm giác thân thiết, rất hiểu quy củ, giống như đồng đạo.

Lưu Cảnh lấy ra một thỏi vàng năm lượng, ném cho một gã đại hán cười nói:

"Theo như quy định thì các người phải kiếm tiền mời khách, chẳng qua ta là quan mới nhậm chức cũng nên có chút gì đó với mọi người, tối nay ta mời khách, mọi người nhậu nhẹt một phen, không say không về!"

Mọi người vui mừng, đều cảm thấy đầu lĩnh mới xuất thủ rộng rãi, sau này đi theo lẫn lộn chắc là tốt lắm đây. Ấn tượng đầu tiên rất trọng yếu, nếu Lưu Cảnh mới nhậm chức mà tính toán chỉ li, thu hết nạc mỡ của mọi người, hoặc tỏ ra mình kiêu ngạo, nghiêm trang thì cuộc sống của mọi người bên dưới sẽ không được tốt cho lắm.

Ngược lại, hắn xuất thủ một cái là năm lượng hoàng kim, cùng mọi người xưng huynh gọi đệ. Ban đầu mọi người nghe nói công tử Cảnh tới đây nhậm chức đều khá khắt trương, bây giờ lại cảm thấy thư thái, vô câu vô thức.

Thư tá Lô Thăng nhìn mọi người phát tay:

"Ta muốn nói mấy câu với Đốc Tào, tất cả mọi người đi đi! Buổi tối mời rượu Đốc Tào nhiều vào là được."

Mọi người lập tức giải tán, trong phòng chỉ còn lại Lưu Cảnh và Lô Thăng.

"Đốc Tào có cảm thấy nhức đầu vì làm việc chung với đám mềnh phu chúng tôi không."

Lô Thăng ước chừng hơn ba mươi tuổi, là một người có học, đáng đáp lịch sự, nhưng do sống với mọi người lâu ngày nên có thêm vài phần hào sảng.

"Không, ta rất thích những huynh đệ này, cười mắng do tâm, sống cùng với bọn họ ta cảm thấy rất tự tại, không có quá nhiều dè phòng."

"Điều này cũng đúng, thật ra thì mọi người đều là thủy binh, năm ngoái mới chuyển thành lính thuộc quân hạt của quan địa phương, Đốc Tào không thấy cách hành động của mọi người khác cục mịch sao?"

Lưu Cảnh gật đầu một cái, hắn cũng cảm thấy mọi người ở đây ai cũng có vóc người khôi ngô, động tác nhanh nhẹn, hiển nhiên là đã trải qua sự huấn luyện của quân đội.

Hắn trầm ngâm một chút lại hỏi:

"Ta muốn hỏi một chút, cái chức Du Chước Đốc Tào của ta rốt cuộc là quan chức gì?"

Đây là chuyện mà Lư Cảnh muốn biết nhất, không biết chức quan hiện giờ của hắn được mấy phẩm, địa vị như thế nào? Đến bây giờ đầu óc hắn vẫn mơ hồ.

Lô Thăng cười khò:

"Việc này có chút phức tạp, triều đình không biên chế chức vụ này, Kinh châu chúng ta tự mình thiết lập, quan hàm tên là Du Chước, trên thực tế giống với Du Chước trong hương quan (quan thôn), chẳng qua chức trách quan trọng hơn so với hương quan, địa vị cũng hơi cao hơn. Thuộc hạ cảm thấy cao hơn so với hương quan nửa cấp."

"Vậy có ở trong quân đội không?"

"Phải là Quân hầu mới thuộc biên chế của quân đội, Mã đốc tào tiềm nhiệm của là một Quân hầu."

Quân hầu chính là Khúc trưởng, tương tự với trại trưởng đời sau, Lư Cảnh gật đầu một cái, giờ mới hiểu sự phân chia cấp bậc. Khi hắn đi theo Lư Bị diệt Trương Vô được bổ nhiệm làm Truân Trưởng, xem ra bây giờ hắn được thăng một cấp.

Lô Thăng đứng dậy đóng cửa, lúc này mới thấp giọng nói:

"Có chuyện thuộc hạ phải nói cho công tử Cảnh biết, tiền nhiệm Đốc Tào của chúng ta thật ra là bị người ta giết chết."

Lư Cảnh ngăn ra:

"Sao lại vậy?"

Lô Thăng nhìn bên ngoài, khi thấy không có ai mới thấp giọng nói:

"Vì chức vụ này quá dễ cho việc phát tài, Mã đốc tào tiền nhiệm chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi đã có được mấy trăm lượng hoàng kim, kết quả bị người tố cáo, chứng cứ xác thật, tháng trước rốt đầu."

"Bị người nào tố cáo?"

Lư Cảnh biết chuyện này chỉ có người trong nội bộ mới có khả năng nắm giữ chứng cứ.

Lô Thăng do dự một chút, thấp giọng nói:

"Công tử Cảnh có biết Tặc Tào Trương Bình có bối cảnh gì không?"

Trương Bình chính là một trong những phụ tá của Lư Cảnh, đảm nhiệm Du Chước Tặc tào, bây giờ đang đi tuần chưa về. Lư Cảnh chỉ nghe Vương Ký đề cập tới một câu, người này là người có lý lịch nhiều nhất trong Du Chước sở, nếu như không phải là hắn đột nhiên tới nhậm chức thì sẽ được thăng lên làm Đốc Tào, không ngờ người này lại là người mà Lô Thăng ám chỉ tới.

"Ý của Thụ tá là, Mã đốc tào tiền nhiệm bị người này kiện đúng không?"

Lô Thăng cười khò, coi như là thăm chấp nhận câu hỏi của Lư Cảnh.

"Thụ tá có thể nói cho ta biết người này có bối cảnh như thế nào không?"

"Người này không phải là người đơn giản, tộc huynh của hắn chính là Trương Duẩn - cháu ngoại của châu mục, đảm nhiệm Giáo úy thủy quân Kinh Bắc, mà chị gái hắn lại gả cho Thái Trung, bản thân Trương Bình cũng là người có võ nghệ cao cường, công phu dưới nước rất lợi hại, biệt hiệu là Giang Lang."

Lư Cảnh ngây người, tại sao lại là Thái Trung, đúng là oan gia hẹp hòi, hóa ra Trương Bình là em vợ của Thái Trung.

Trầm ngâm một chút, Lư Cảnh lại hỏi:

"Nếu như người này có lý lịch thâm hậu như vậy, tại sao hắn vẫn chỉ là một Tặc Tào nhỏ nhoi?"

Lô Thăng âm thầm lắc đầu, hóa ra công tử Cảnh vẫn chưa biết chức vụ của mình có ý nghĩa gì, một số lời hắn không định nói, nhưng nghĩ tới chuyện mình là người tiếp theo mà Trương Bình định thu thập thì Lô Thăng không do dự nữa.

"Hán giang tổng cộng có ba Du Chước sở, chỉ có Du Chước sở thứ hai là chủ quản Phàn thành và Trương Dương. Lợi ích nhiều thế nào chắc chỉ nói tới đây cũng hiểu, cho nên Đốc Tào ở nơi này được gọi là chức quan béo bở nhất Kinh châu, công tử Cảnh chưa nghe nói qua à?"

Lư Cảnh lắc đầu:

"Ta không biết gì cả."

Dừng một chút, hấn lại hỏi:

"Còn gì nữa?"

Lô Thăng không trả lời mà tiếp tục nói:

"Công tử Cảnh chắc còn không biết, Trương Bình là Đốc Tào của Du Chúc sở đầu tiên, không biết thế nào lại hạ mình xuống một cấp làm Tặc Tào của Du Chúc sở thứ hai!"

"Hừ!"

Lưu Cảnh cười lạnh một tiếng:

"Chắc là muốn an bài kế giết Mã đốc tào."

"Đúng vậy, lúc ấy chúng thuộc hạ vẫn cho rằng hấn phạm sai lầm bị biếm truất, hấn làm người rất biết điều, nhưng ba tháng sau, Mã đốc tào bị bắt vì có chứng cứ phạm tội đảng hoàng, không lâu sau thì bị chém đầu, lúc đó chúng thuộc hạ mới biết hóa ra Trương Bình có mưu đồ."

Lưu Cảnh giờ mới hiểu ý nghĩa câu nói của Vương Ký:

"Ít nói, dụng tâm lắm nhiều", xem ra chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngữ tạng đầy đủ, một cái Du Chúc sở nho nhỏ hóa ra cũng có nhiều tranh đấu như vậy.

Theo lý thì Trương Bình là người kế nhiệm chức vụ Đốc Tào, hưởng thụ món ngon của chức quan béo bở nhất Kinh châu, không ngờ tới mình từ trên trời hạ xuống, khiến hy vọng của hấn biến mất, tên Trương Bình này sao không cừ hận mình chứ.

Còn câu nói ý vị thâm trường kia của Vương Ký khiến hấn mơ hồ có một loại cảm giác, quan trường Kinh châu còn sâu hơn nước Trường giang, trước kia hấn không hiểu nhưng khi bước chân vào ngưỡng cửa này, hấn mới từ từ cảm nhận được.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó có người tức miệng mắng to:

"Đám con lợn chúng mày lại dám đóng cửa, định đi liếm chân chủ mới à, có muốn lão tử cho ăn mấy gậy không?"

Thanh âm vừa thô lại độc ác, vô cùng chói tai, Lô Thăng cười khò:

"Hấn trở về rồi."

Lưu Cảnh không ngờ Trương Bình là một người nông cạn như vậy, có bối cảnh thâm hậu mà chỉ là một tên Khúc trưởng, có thể thấy tài đức chẳng ra gì.

"Lô Thụ tá ra ngoài xem tình hình thế nào trước đi, xem hấn nói gì."

Lô Thăng thấy Lưu Cảnh không chịu tiếp chiêu, chỉ đành phải nhắm mắt đi ra ngoài.

Lúc này có một đại hán vóc người cao lớn đi nhanh vào hậu viện, mặt mày hung dữ, mắt như mắt cua, lông mày to rậm rạp, tướng mạo hung ác dị thường.

Người này chính là Tặc tào Trương Bình, tộc đệ của Giáo úy thủy quân Trương Duẫn, em vợ Thái Trung, tuổi chừng hai mươi, là một nhân vật có tiếng ở Trương Dương. Có lẽ danh tiếng của Trương Bình không cao nhưng nhắc tới hung danh Giang Lang thì ai cũng biết.

Trương Bình một lòng muốn đoạt được chức quan béo bở nhất Kinh châu, không tiếc tự xuống một cấp, khi hấn vừa mới giết xong Mã đốc tào, trong lòng cho rằng mình chắc chắn sẽ thăng chức, không ngờ cuối cùng lại có một tên Lưu Cảnh nhảy dù xuống, hái đi trái đào mà hấn mất bao nhiêu công sức trồng ra.

Đây quả thực là chuyện khiến hấn tức nổ phổi, chuyện này hấn vừa mới biết được, nghe nói Đốc Tào mới đã nhậm chức, hấn không kiềm chế được tức giận đi về.

Sau lưng hấn có hơn ba chục binh lính đi theo xem náo nhiệt, trong mắt ai nấy vừa có sự khâm trọng, vừa có sự trông đợi.

"Tặc tào, cậu tức giận như vậy làm gì?"

Lô Thăng thấy Trương Bình mặt mũi đỏ lôm, bộc lộ bộ mặt hung ác, hấn chưa bao giờ thấy đối phương giận dữ tới mức này, trong lòng có chút e ngại.

Lô Thăng là người của Mã đốc tào, sau khi Mã đốc tào bị giết, hấn chính là người tiếp theo mà Trương Bình muốn thu thập. Trương Bình cũng đã ghét đối phương từ lâu, lúc này tất cả lửa giận đều nhắm vào Lô Thăng.

Trương Bình không nói một lời, xông lên tung ra một quyền đánh thẳng vào mặt Lô Thăng, Lô Thăng chỉ là một thư sinh yếu đuối, làm sao tránh được, hấn hét thảm một tiếng, bị đánh bay ra ngoài một trượng, ôm mặt lăn lộn trên đất.

Người ngoài kinh hô, ngay sau đó yên lặng như tờ, điều này đúng là khiến người khác nghĩ không ra, không ngờ Trương Bình lại động thủ đánh Lô Thụ

tả.

"Ông mày đánh con chó nô tài như mày!"

Trương Bình chỉ Lô Thắng tức miệng mắng to.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Lưu Cảnh đứng ở cửa lạnh lùng nhìn hấn, Trương Bình vốn chẳng coi Lưu Cảnh ra gì, một thằng nhóc mới 16 tuổi lại dám đoạt chức quan béo bở của hấn, dù là cháu của Lưu Biểu thì thế nào?

"Ta què mắt, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, chó Lô, có phải muốn tao xin lỗi chủ nhân mới của mày không?"

Trương Bình lạnh lùng liếc Lưu Cảnh một cái, tiếp tục ác độc mắng Lô Thắng.

Lưu Cảnh nặng nề hừ một tiếng:

"Mày chính là Trương tặc tào?"

"Đúng ông mày đấy, mày muốn như thế nào!"

Trương Bình chẳng cho đối phương thể diện, trực tiếp trở mặt.

"Mày đã là Tặc tào, vì sao thấy cấp trên mà không quỳ lạy?"

Trương Bình quan sát Lưu Cảnh một lượt, cười châm biếm:

"Tiểu tử, đừng thấy có đuôi dài mà kiêu ngạo, quy định trong quân đội là cường giả làm ông, mày muốn tao quỳ cũng được nhưng phải thể hiện được bản lĩnh!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chức quan béo bở nhất Kinh Châu

Trương Bình mặc dù ở trong quân chức vụ không cao, chỉ là một quân hầu, nhưng danh tiếng hấn ở Kinh Châu cũng rất vang dội, tên hiệu Thủy Lang, hung danh Chiêu, hấn ý vào tộc huynh của mình Trương Dẫn cùng tỷ phu Thái Trung làm chỗ dựa, ở trên Hán Thủy hoành hoành vô kỵ, gần như mỗi một thuyền thu trên Hán Thủy đều từng ném phải đau khổ của hấn.

Trên đất trống ngoài viện, mấy chục sĩ tốt dựa vào tường mà đứng, làm thành một vòng lớn, ánh mắt mỗi người đều tràn đầy chờ mong, Trương Bình lại muốn khiêu chiến đốc tào mới nhậm chức, quả thực khiến tất cả mọi người rất khẩn trương, hai người này đều là người rất có hậu thuẫn, một người là tộc đệ của Trương Dẫn, em vợ Thái Trung, một người khác lại là cháu của châu mục.

Mọi người thực tế lo lắng Lưu Cảnh, mặc dù Lưu Cảnh đầu kiếm chiến thắng Thái Tiến, chấn động Trương Dương, nhưng đây chẳng qua là luận võ giữa thiếu niên, gặp phải cao thủ trường thành chân chính, hấn có thể đỡ được bao nhiêu hiệp đây? Một khi Lưu Cảnh đã xảy ra chuyện gì, thì làm sao ăn nói với châu mục, không phải sẽ liên lụy đến mình đó sao?

Mọi người bắt đầu lo lắng, hơn mười ánh mắt đều nhìn về phía Trương Bình, Lư Thắng ngồi trên tảng đá lớn, bùm mủi, trong lòng của hấn càng thêm lo lắng. Lưu Cảnh là bởi vì hấn kết quả mới tỷ đấu, lỡ như Lưu Cảnh gặp chuyện không may, chỉ sợ Lư Thắng hấn sẽ là người đầu tiên gặp phải dính líu, Lư Thắng thực tế hiểu rõ con người Trương Bình, tâm ngoan thủ lạt, ra tay không có nặng nhẹ, người bị thương trong tay hấn vô số kể.

"Phật tổ phù hộ, hấn ngàn vạn lần không nên gặp chuyện không may!"

Trong sân, Trương Bình cùng Lưu Cảnh đứng ở một bên, mỗi người trên tay cầm một cây côn hai màu trắng đen, đây là gậy lúc bọn họ tuần tra, dùng gỗ táo tạo thành, chất gỗ nặng, cực kỳ chắc chắn rắn chắc, mặc dù không giống đao kiếm trực tiếp đã thương người, nhưng đánh vào chỗ hiểm, cũng nguy hiểm đến tính mạng.

Ánh mắt Trương Bình âm u, lóe ra hung quang, sau lưng hơi cong, giống như một con dã lang phát hiện con mồi, trên mặt nở nụ cười hung ác không thêm che giấu, hấn thấy tận mắt luận võ giữa Lưu Cảnh cùng Thái Tiến, mặc dù cũng không tệ lắm, nhưng ở trong mắt hấn chỉ là trò đùa, nếu muốn so sánh với mình, còn kém xa lắm!

Hắn ngược lại không dám trực tiếp giết chết Lưu Cảnh, nhưng hôm nay hắn nhất định phải cho Lưu Cảnh một giáo huấn nặng nề, để hắn tự mình rời khỏi cái chức đốc tào, đồng thời để ẩn nói với tỷ phu Thái Trung, hắn biết Thái Trung cực kỳ hận Lưu Cảnh, hôm nay vừa vận lợi dụng cơ hội này, trút giận thay cho Thái Trung.

Lưu Cảnh lại lộ vẻ có chút khí định thần nhàn, trên tay không đếm xỉa tới côn song sắc đang đưa kia, nhưng trong đầu cũng đang nhanh chóng tự hỏi, làm sao chuyển đổi đao pháp Phong Lôi Biến kia lên trên côn, hắn chợt phát hiện hoàn toàn có thể, bất luận hắn dùng binh khí gì, cũng có thể sử dụng một chiêu Phong Lôi Biến kia.

Chỉ cần xem côn trên tay như đao là được rồi.

Lực lượng hai tay hắn bắt đầu ngưng tụ, chờ đợi bộc phát một kích trí mạng kia.

Lúc này, Lư Thăng chậm rãi đi đến bên cạnh Lý Tuấn Kim Tào, Lý Tuấn cũng là quan viên chủ yếu của Du Chước Sở, phụ trách tra xét tình hình thương nhân nộp thuế, hắn vừa mới trở về, liền thấy Trương Bình khiêu chiến Lưu Cảnh, hai tay hắn bắt chéo trước ngực, lạnh lùng nhìn qua hai người quyết đấu trong sân.

"Kim Tào, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng?"

Lư Thăng lo lắng hỏi.

"Luận võ, có lẽ tân đốc tào không thắng được, nhưng kẻ xúi xẻo cuối cùng nhất định là Trương Bình."

"Tại sao?"

Lư Thăng khó hiểu hỏi.

Lý Tuấn liếc qua Lư Thăng, lắc lắc đầu nói:

"Xem ra, một quyền này của Trương Bình đánh không nhẹ, thư tá có chút hồ đồ rồi, tội đi hạ phạm thượng, Trương Bình thoát được sao?"

Lư Thăng cắn môi một cái:

"Có lẽ Trương Duẩn sẽ nói, bọn họ đây chẳng qua là đang tranh tài, không có ý phạm thượng."

"Hừ! Trương Duẩn đương nhiên có thể nói như vậy, nhưng người an bài Cảnh công tử nhậm chức, hắn sẽ nói như thế nào đây?"

Lư Thăng không hề lên tiếng, ánh mắt lại ném về phía hai người đấu võ, hắn lo lắng nhất Lưu Cảnh bị đánh trọng thương đánh tàn phế, như vậy Lưu Cảnh cũng không cách nào ở lại nữa, một khi Trương Bình thành đương gia, vậy hắn thâm rồi, trong lòng Lư Thăng rối loạn, chỉ mong Lưu Cảnh không nên có gì bất trắc.

Trong sân, Lưu Cảnh giống như trở thành một người, không còn không mản để ý tới như vừa rồi nữa, mà lại biến thành một con báo săn, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn chăm chăm Trương Bình, toàn thân mỗi một khối cơ đều căng thẳng, sức lực toàn thân của hắn đã dần dần tràn đầy, đã đến điểm giới hạn hết sức căng thẳng.

Trương Bình cũng cảm thấy biến hóa của Lưu Cảnh, trong lòng hắn hơi có chút kinh ngạc, đây ngược lại giống như là một binh sĩ thân kinh bách chiến...

Nhưng Lưu Cảnh cũng không cho hắn suy nghĩ, hét lớn một tiếng, bỗng nhiên phát động, hắn giống hệt một con báo săn vồ mồi, thân thể nhanh như thiểm điện, thoáng chốc xông tới trước mắt Trương Bình, côn song sắc trong tay bỏ ngang về phía Trương Bình, gây gộc ở trong tay hắn phảng phất biến thành một cây đao.

Cây côn không có gì đặc biệt, lại ẩn chứa chí lý của võ học.

"Đến hay lắm!"

Trương Bình hét lớn một tiếng, vung côn đánh tới vai trái Lưu Cảnh, vũ khí thực tế của hắn chính là một cây đồng côn cân nặng bốn mươi cân, về côn về công phu còn mạnh hơn Lưu Cảnh nhiều lắm, hắn thấy Lưu Cảnh lại đem côn làm đao, trong lòng không khỏi một hồi cười lạnh.

Lúc này côn của Lưu Cảnh cách cái trán Trương Bình còn có hai thước, mà côn Trương Bình lại phát sau mà đến trước, cách vai trái Lưu Cảnh chỉ có một thước, Trương Bình cười gằn một tiếng:

"Tiểu tử, ngã đi!"

Vừa dứt lời, côn của Trương Bình bỗng dừng trợn to, gây gộc đối phương tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt? Giống như có vô số cây gậy dao động trước mắt, không cách nào trốn tránh nữa, 'ba!' một côn, nặng nề mà đánh xuống sau gáy của hắn, đau đớn kịch liệt khiến cho hắn không nhịn được kêu thảm một tiếng, trước mắt tối sầm, ngất xỉu.

Lưu Cảnh thu gậy lại, lạnh lùng Trương Bình ngã xuống đất, trong lòng cũng phập phồng bất định, đáng tiếc trong tay không phải là đao, không sử dụng được khí thế cuồng phong bạo vũ kia, nhưng hai mươi bốn thức xuất kích cuối cùng đơn giản hóa làm một chiêu, cho dù là một côn cũng phát huy ra tính

túy của một chiều kia.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mỗi người đều không thể tin được cảnh tượng bản thân vừa trông thấy, Thủy Lang đại danh鼎鼎鼎鼎 không ngờ một gậy đã gục xuống, hấn còn lại cao thủ dùng gậy, vậy mà ngay cả một côn cũng không đỡ nổi sao?

Yên tĩnh chỉ là một lát, đột nhiên trong tiểu viện tiếng hoan hô như sấm động, tất cả mọi người không nhịn được hoan hô lên, mọi người cùng nhau xông ra, nâng Lưu Cảnh lên cao, hất tung hấn giữa không trung, giống như đang hoan nghênh anh hùng khai hoàn trở về, bọn họ vui mừng tự đáy lòng.

Vài tên thuộc hạ tâm phúc Trương Bình mang đến, khiêng Trương Bình đã ngất xỉu, âm thầm chuẩn khỏi nơi này.

...

"Độc tào lần này đã thương Trương Bình, quét hết uy phong của hấn, khiến các binh sĩ như trút được mối giận, thật ra mọi người đều hi vọng độc tào có thể thắng."

Trên con đường nhỏ phía đông Phần Thành, Lư Thăng dẫn Lưu Cảnh cùng với hơn mười người thuộc hạ đi thăm thê nhi của Mã độc tào tiền nhiệm, Lư Thăng đặc biệt hưng phấn, Lưu Cảnh cuối cùng thủ thắng làm cho trong lòng hấn thở phào nhẹ nhõm rất nhiều, ít nhất hấn không cần lo lắng Trương Bình thu thập mình.

"Chuyện này chưa xong đâu!"

Lưu Cảnh thản nhiên nói:

"Người đời lát nữa viết một phần cáo buộc, dâng lên cho Vương quận thừa, nói Trương Bình đi hạ phạm thượng, theo như quân quy nên chém, nếu bên trên không chịu xử phạt hấn, muốn bao che hấn, ta đây sẽ phản ánh việc này với châu mục."

Chuyện đương nhiên sẽ không như vậy mà chấm dứt, Lưu Cảnh sao có thể cho phép em vợ của Thái Trung làm thuộc hạ của mình, ngày đầu tiên đã đến chỗ mình gây phiền phức, về sau làm sao có thể để hấn làm việc được, hấn đương nhiên mượn cơ hội này đem Trương Bình đuổi đi, dĩ hạ phạm thượng chính là cái cớ tốt nhất, hấn tin tưởng Vương Ký sẽ giúp mình một phần sức lực.

Lư Thăng mừng rỡ, có thể đem Trương Bình đuổi đi, hấn càng cầu còn không được:

"Ty chúc trở về liền viết ngay!"

Mọi người đi vào một con ngõ, Lư Thăng quay đầu lại nhìn thoáng qua hơn mười người thuộc hạ, thấp giọng cười nói:

"Cái chiêu đi thăm thê nhi Mã độc tào này rất cao minh! Mọi người đều nói Cảnh công tử có tình có nghĩa, thật ra Mã độc tào cực kỳ quan tâm thuộc hạ, cái chết của hấn làm mọi người rất đau xót, giận mà không dám nói gì, nghe nói Cảnh công tử muốn đi thăm cô nhi quả phụ, mọi người đều cùng nhau gom tiền."

Lưu Cảnh cười mà không nói, không bao lâu mọi người đi tới trước một căn nhà nhỏ, cửa ngõ cũ nát, mảng lớn sơn tróc ra, lộ ra bụi màu trắng loang lổ.

Lư Thăng tiến lên gõ cửa:

"Đại tẩu, là ta Lư Thăng."

Cửa hé hé mở ra, thiếu phụ gương mặt tái nhợt lộ ra, tuổi chừng ba mươi, dáng vẻ coi như thanh tú, mặc váy vải thô, trên đầu cài một cây trâm đồng, hai tiểu nam hài bám theo sau lưng nàng, đều nhút nhát e sợ nhìn qua đám người ngoài cửa.

Thiếu phụ nhận ra Lư Thăng, nàng nhìn thoáng qua Lưu Cảnh, chần chờ hỏi:

"Lư thư tá có chuyện gì không?"

"Đây là tân nhậm Lưu độc tào của chúng ta, hôm nay ngày đầu tiên nhậm chức, nên tới thăm đại tẩu cùng cháu nhỏ."

"À!"

Thiếu phụ trong mắt âm đạm, mở cửa ra.

"Mời vào!"

Lưu Cảnh cười chấp chấp tay:

"Quấy rầy đại tẩu."

Hấn mang theo mọi người đi vào trong nhà, góc nhỏ bên trong trồng rau dưa, còn nuôi hơn mười con gà, còn có một cây hồng không lớn nổi, mặc dù trong nhà có nuôi gà vịt, có điều dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ.

"Mời vào trong nhà ngồi!"

Thiếu phụ mời mọi người vào trong phòng khách, hai gã thuộc hạ đặt một cái sọt nặng trĩu xuống, Luru Cảnh chỉ vào cái sọt cười nói:

"Đây là một vạn tiền mọi người gom góp được, là chút tâm ý của chúng ta, mong đại tâu nhận lấy."

Thiếu phụ con mắt đỏ lên, che miệng nghiêng đầu đi, cầm nước mắt, sau nửa ngày, nàng nghẹn ngào nói:

"Cám ơn Luru đốc tào, cám ơn mọi người!"

Luru Cảnh thở dài một tiếng, ngồi xuống, Lư Thăng cũng ngồi xuống, hơn mười người thuộc hạ thì lui ra bên ngoài chờ, lúc này, Luru Cảnh phát hiện sau lưng đặt ba túi gạo, trên bàn còn có vài chén nước, giống như vừa rồi có khách tới, mới đi không lâu.

Thiếu phụ vội vàng bước tới thu dọn chén trên bàn, áy náy nói:

"Nhà mẹ đẻ có tới thăm, mang đến một chút gạo, vừa mới đi, ta đi lấy nước cho các người!"

"Không sao, đại tâu không cần khách khí, chúng ta ngồi một chút rồi đi."

"Làm sao có thể để các người ngồi không được! Ít nhất uống chút nước nóng chứ!"

Thiếu phụ vội vàng ra ngoài, Luru Cảnh lại quay đầu lại nhìn thoáng qua túi gạo, hần ngoài ý muốn phát hiện trên túi gạo có in một chữ 'Khoái', trong lòng không khỏi khẽ giật mình.

"Nhà mẹ đẻ của nàng ta học gì?"

Luru Cảnh nghi hoặc hỏi Lư Thăng.

Trên mặt Lư Thăng lộ ra vẻ xấu hổ, có mấy lời hần thật ra không muốn nói, không ngờ lại bị Luru Cảnh phát hiện, bắt đắc dĩ, hần chỉ phải thấp giọng nói:

"Nàng là thứ nữ của thiếp thất Khoái gia, chống lưng của Mã đốc tào chính là Khoái gia."

Phát hiện ngoài ý muốn này khiến trong lòng Luru Cảnh chấn động, hóa ra Mã đốc tào bị giết kia là con rể của Khoái gia, như vậy còn mình thì sao? Bản thân đến Du Chúc Sở nhậm chức đốc tào, có thể cũng là Khoái Việt đang âm thầm tác động hay không?

Còn có, Luru Kỳ cùng Khoái Việt có quan hệ gì? Nên biết rằng chức vụ của mình hần là do Luru Kỳ đề xuất với Luru Biểu mới đúng chứ.

Sương mù bao phủ trong lòng Luru Cảnh hai ngày nay đã dần dần tan biến, lá rụng liền biết mùa thu, từng chi tiết nhỏ nhặt của Du Chúc Sở không ngờ lại thể hiện dấu tranh quan trường Kinh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Trương Duẫn Thái Mạo

"Đại ca, ta không muốn bị đuổi đi, ngươi tìm cách giúp đỡ ta đi!"

Trong phòng, Trương Bình đau khổ thở dài cầu khẩn.

Người ngồi trên ghế chủ, tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, dáng người cũng khôi ngô, bộ dáng lại vô cùng oai hùng, khuôn mặt gầy cao, sống mũi thẳng tắp, chỉ là trong ánh mắt luôn hiện lên một tia giảo hoạt, khó có thể khiến người ta tin nhiệm.

Người này chính là Trương Duẫn cháu ngoại của Luru Biểu, quan hàm Giáo úy thủy quân bắc Kinh Châu.

Hần là tộc huynh của Trương Bình, Trương Duẫn mặc dù từ trong cốt đã có chút xem thường tộc đệ thô lỗ vô trí này, có điều công phu trên nước của Trương Bình vô cùng tốt, hơn nữa rất nghe lời, Trương Duẫn cần một thuộc hạ can tướng đặc lực như vậy.

"Ta không biết nên nói ngươi như thế nào, không ngờ lại thua vào tay một tên tiểu tử như thế."

Trương Duẫn nói chuyện rất chậm, trong giọng nói mang theo một tia âm lãnh, khiến người ta không rét mà run, hần lạnh lùng nhìn Trương Bình:

"Lần trước hấn và Thái Tiến so kiếm, ngươi không phải không nhìn thấy, ngươi đừng nói với ta, võ nghệ của ngươi còn không bằng hấn chứ."

Trương Bình cúi gầm mặt, xấu hổ vạ phần nói:

"Ta chính là thấy hấn đấu kiếm với Thái Tiến, mới có chút khinh địch."

"Khinh địch! Mỗi người đều lấy lý do khinh địch để nói, Thái Tiến là khinh địch thất bại, ngươi cũng khinh địch, chẳng lẽ đều ngu xuẩn như vậy! Không thể bình thường một chút sao?"

Nói đến đây, ngữ khí Trương Duẫn bắt đầu nghiêm nghị lại, hung hăng nhìn chăm chăm Trương Bình, lúc này hấn liền hận không thể một cước đem hấn đá ra.

Trương Bình cúi đầu không nói, thật ra trong lòng hấn vẫn luôn nghĩ không thông, một côn kia của Lưu Cảnh rõ ràng còn cách xa hai thước, tại sao lại đột nhiên vọt đến trước mặt mình, hấn cũng chỉ có thể cho rằng là bản thân khinh địch.

"Vậy được rồi, không nói chuyện luận võ, chuyện này ngươi chuẩn bị làm sao đây? Ngươi dĩ hạ phạm thượng, công văn buộc tội ngươi đã đến tay Lý thái thú rồi, ta chỉ sợ rất khó giúp ngươi."

Đây mới là việc Trương Duẫn thâm hận, hấn hao hết sức chín trâu hai hổ mới điều tộc đệ đến Du Chúc Sở thứ hai, chính là muốn hấn bao trùm sinh ý của mình, miễn thuế khóa, nhưng không ngờ rằng, Trương Bình lại ngu xuẩn như thế, bị Lưu Cảnh thoáng cái đã nắm được đăng chuôi.

"Lúc ấy ta là bị tức giận hồ đồ, hoàn toàn không suy nghĩ đến hậu quả, hơn nữa hấn chỉ là một tên nhóc mười sáu tuổi..."

"Câm mồm!"

Trương Duẫn một tiếng gầm lên:

"Kiêu binh tất bại, ngươi còn xem thường hấn, sẽ chết ở trong tay hấn, ngươi thật ngu xuẩn!"

"Vâng! Tiểu đệ hiểu rõ."

Trương Bình sợ tới mức nín thở, xoa xoa mồ hôi trên trán.

Trương Duẫn cuối cùng nhin xuống con tức này, chuyện đã xảy ra, hấn cũng không thể nào mặc kệ, tức giận thì tức giận, thật sự để Trương Bình bị điều đi, hấn kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?

Trầm tư một lát, Trương Duẫn chậm rãi nói:

"Ngươi trước đi đến nhận lỗi với Lưu Cảnh đi, nói rõ với hấn ngươi chỉ là ngưỡng mộ đại danh của hấn, muốn cùng hấn tỷ thí một phen, tuyệt đối không có ý phạm thượng."

"Ta hiểu rõ, vậy... bên trên phải làm sao?"

"Chuyện bên trên ngươi cũng đừng có quan tâm, ta tất nhiên sẽ nghĩ cách, ngươi xử lý tốt chuyện của mình trước là được rồi."

"Đa tạ huynh trưởng, tiểu đệ cáo từ."

Trương Bình thì lễ, chậm rãi cáo từ, Trương Duẫn còn đang trầm tư, chức vị đốc tào Du Chúc này mặc dù không mặc dù không, nhưng liên can rất rộng, một Du Chúc Sở một cái nhỏ nhỏ đã có thể không chế buôn bán Phần Thành, có thể nói là một chìa khóa then chốt cắm vào trong mắt nói quan trọng.

Vị trí này sớm đã bị gia tộc Khoái thị điều khiển, hấn mất rất nhiều sức lực mới có thể đem tộc đệ của mình cài vào, lại giết chết đốc tào Mã Thông, vốn tưởng rằng tộc đệ nhất định sẽ lên chức, không ngờ hôm nay đột nhiên vọt ra một Lưu Cảnh, lại không có chút dấu hiệu nào.

Mặc dù Lưu Cảnh này nói ra còn là biểu đệ của hấn, nhưng hấn lại chưa từng gặp mặt, cũng không có gì kết giao, có điều Lưu Cảnh đến Tương Dương cũng mới hơn hai tháng, hấn chắc là không biết tầm quan trọng của đốc tào Du Chúc, chuyện này có lẽ không có quan hệ gì với hấn, đây hấn là có người cô ý sắp xếp.

Là ai đây? Trương Duẫn lập tức nghĩ tới Khoái gia, sau khi Mã Thông bị giết chết, Khoái Việt không ngờ không nói một tiếng, đây không khỏi không hợp tình lý, Trương Duẫn gần như đã có thể xác định, Lưu Cảnh được sắp xếp làm Đốc tào Du Chúc, chắc chắn có quan hệ với Khoái Việt.

Nếu thật là Khoái Việt, thì phiền phức rồi, hấn đâu không lại Khoái Việt, thì phải mượn sức của bên ngoài, sức lực tốt nhất có thể mượn nhờ là của Thái gia, Trương Duẫn trầm tư thật lâu, đứng lên ra lệnh:

"Lập tức chuẩn bị ngựa!"

...

Có chuyện khiến Trương Duẩn thế nào cũng không nghĩ ra được, tộc đệ Trương Bình của hắn chân trước vừa rời khỏi phủ đệ, chân sau lại đi tìm Thái Trung. Trương Bình là em vợ Thái Trung, theo hắn, bản thân gặp phải phiền toái, nhờ tỷ phu giúp việc đương nhiên.

Nhưng Trương Bình lại không rõ, đây đã không chỉ là việc riêng của Trương Bình hắn, chuyện này còn đem liên lụy tộc huynh Trương Duẩn của hắn vào, hắn chỉ là một con cò của tộc huynh Trương Duẩn mà thôi.

Trong Thái phủ, Thái Trung dẫn Trương Bình vội vàng đi tới thư phòng Thái Mạo, Thái Trung đối với tiền căn hậu quả chuyện này rất rõ ràng, hắn cũng thật không ngờ hôm nay lại là Lưu Cảnh nhậm chức, hắn lập tức ý thức được, gút mắc bên trong sợ rằng không phải là đơn giản như vậy.

Hắn không cách nào làm chủ, chỉ có thể tìm đến gia chủ Thái Mạo.

Đi đến cửa tiểu viện của thư phòng, hắn dừng bước, quay đầu lại nói với Trương Bình:

"Người trước chờ một lát, ta cùng huynh trưởng nói chuyện trước đã, sau đó lại gọi người."

Trương Bình mặc dù ngu xuẩn xúc động, nhưng một vài đạo lý đối nhân xử thế hắn cũng hiểu, chuyện này hắn đã nhờ tộc huynh, bây giờ lại tới đây tìm Thái Mạo giúp đỡ, có thể sẽ khiến cho tộc huynh không vui hay không.

"Tỷ phu, chuyện này nếu không thì hôm nào rồi nói sau! Không nên phiền toái gia chủ."

Thái Trung kinh ngạc nhìn hắn một cái, đột nhiên có chút hiểu được, liền cười nói:

"Người yên tâm đi! Gia chủ chỉ là giúp ta, không liên quan gì đến người, người tìm đến ta là chuyện hết sức bình thường, không ai có thể nói gì được người, an tâm chờ đi, ta sẽ cho người tin tốt lành."

Nói xong, Thái Trung cũng không để ý Trương Bình có nguyện ý hay không, trực tiếp vào tiểu viện.

...

Thái Mạo vừa mới từ quan nha trở về, đang ngồi trong thư phòng đọc sách, lúc này ngoài cửa truyền tới tiếng của tộc đệ Thái Trung:

"Đại ca, ta có thể vào không?"

"Vào đi!"

Cửa mở, Thái Trung từ ngoài phòng đi vào, quỳ xuống thi lễ:

"Đại ca, có chuyện muốn nói, là về Lưu Cảnh."

Thái Mạo vốn là nửa dựa trên ghế, nghe thấy tên của Lưu Cảnh, hắn lập tức ngồi thẳng dậy, cười hỏi:

"Hắn rốt cuộc xuất hiện rồi sao?"

Lưu Cảnh mất tích một tháng, Thái Mạo tình cờ nghĩ tới, cũng cảm giác hơi kỳ quái, bị đuổi khỏi phủ trạch, vô duyên vô cớ biến mất, hắn còn cho rằng Lưu Cảnh trở về quê nhà Sơn Dương nữa chứ.

Thái Mạo bây giờ biết Lưu Cảnh cũng không muốn kết hôn với nữ nhi của mình, điều này làm cho hắn thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng máu chó vẫn là thái độ của Lưu Biểu, nếu Lưu Biểu kiên trì Lưu Cảnh cưới vợ, Lưu Cảnh cuối cùng cũng phải nhượng bước.

Chỉ là Lưu Biểu hiện tại cũng không nhắc tới chuyện này, khiến Thái Mạo thủy chung có vướng mắc, không bỏ xuống được.

"Hắn bây giờ đang làm cái gì?"

"Bây giờ ta mới nhận được tin tức, Lưu Cảnh không ngờ nhậm chức đốc tào thứ hai ở Du Chúc Sở, ngày đầu tiên đã xảy ra không ít chuyện rồi."

Thái Trung liền đem chuyện phát sinh trong Du Chúc Sở hôm nay từ đầu chí cuối nói cho Thái Mạo, cuối cùng nói:

"Em vợ của ta ở ngoài cửa, hắn đã đi cầu Trương Duẩn, lại chạy đến tìm ta, chuyện này ta không biết có nên nhúng tay vào hay không, đặc biệt đến đây thỉnh giáo đại ca."

Thái Mạo nhưng mảy, chuyện này hắn vậy mà không biết, bổ nhiệm đốc tào Du Chúc là chuyện của quận Tương Dương, không cần báo cáo với Lưu Biểu, trên trình tự Thái Mạo quả thật sẽ không biết.

Nhưng chuyện này liên quan đến ám đấu của Trương Duẩn cùng Khoái Việt, Thái Mạo không ngờ không biết, cái này có chút vấn đề, Thái Mạo giọng điệu vẫn vậy nói:

"Trương Duẩn cùng Khoái Việt ám đấu, người đã biết từ trước đó?"

"Tiểu đệ có biết một hai trước đó."

"Rằm!"

Thái Mạo nặng nề đập một chưởng xuống bàn, giận dữ mắng mỏ Thái Trung:

"Chuyện này ngại vì sao không sớm báo cáo với ta?"

Thái Trung sợ tới mức khẽ run rẩy:

"Chuyện này... Không có quan hệ gì với Thái gia, cho nên..."

"Đồ ngu! Đây là chuyện nhỏ sao? Chuyện trọng đại như vậy không ngờ ngại bây giờ mới nói cho ta biết, ngại..."

Thái Mạo chỉ thẳng Thái Trung, tức giận đến nói không được.

"Huynh trưởng, tiểu đệ biết sai rồi."

Thái Mạo bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, hần phát hiện chuyện này nếu xử lý ổn thỏa, có thể đem Trương Duẫn hoàn toàn kéo về phía mình, Trương Duẫn là cháu trai của Lưu Biểu, ở trong quân địa vị rất cao, nếu hần liên thủ với mình đối phó Khoái gia, đây không phải là trời giúp Thái Mạo hần sao?

Thái thị Tương Dương, Khoái thị nam quận, trước khi Lưu Biểu đến Kinh Châu, hai gia tộc một nam một bắc, nước giếng không phạm nước sông, nhưng Lưu Biểu cất cứ một phương, Thái thị, Khoái thị đồng thời có được trọng dụng, hai bên vì tranh đoạt lợi ích càng lớn, giữa hai gia tộc bắt đầu tranh đấu gay gắt.

Thái Mạo trầm tư một lát, rất nhanh liền tính toán rõ ràng, quận thừa Tương Dương Vương Ký cùng Khoái Việt quan hệ không phải tầm thường, chức vị này của Lưu Cảnh có lẽ chính là Khoái Việt nhờ Vương Ký xếp vào, nhằm báo thù chuyện Trương Duẫn thắng trước giết chết Mã Thông.

Bây giờ Lưu Cảnh trở thành độc tào, đương nhiên là muốn đá Trương Bình ra, cho nên mới lấy chuyện di hạ phạm thượng làm cái cớ, Vương Ký nhất định sẽ biết thời biết thế, trực tiếp bãi miễn chức vụ Trương Bình, hoặc là điều hần đi.

Nghĩ vậy, Thái Mạo căn dặn:

"Đem hần gọi vào đi!"

Thái Trung ra ngoài, rất nhanh dẫn Trương Bình tiến đến, Trương Bình quỳ xuống cung kính dập đầu một cái:

"Bái kiến quân sư."

"Không cần khách khí, tất cả mọi người đều là người một nhà, ngại có chỗ khó, ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, chuyện này ta đã nghe Tam đệ nói, yên tâm đi! Ta nhất định sẽ hết sức tương trợ."

Thái Mạo ngữ khí rất thân thiết, nghe vậy nước mắt Trương Bình cũng sắp chảy xuống, hần cuống quýt dập đầu:

"Đa tạ quân sư!"

Thái Mạo khẽ cười lại hỏi:

"Chuyện này, Trương hiệu úy trả lời ngại thế nào? Ta nói sau khi xảy ra chuyện hôm nay, ngại chắc là đã đến gặp hần rồi chứ!"

"Chuyện này..."

Trương Bình có chút khó xử, nhưng bao trùm dưới sự uy nghiêm của Thái Mạo, hần vẫn nói rõ ràng ra.

"Gia huynh bảo ta đến xin lỗi Lưu Cảnh trước, nói cũng không phải là phạm thượng, chỉ là ngưỡng mộ vô công, ắt phải giải hòa với hần."

Trương Bình vừa nói như vậy, Thái Mạo liền hiểu rõ dụng ý Trương Duẫn, Trương Duẫn vẫn là muốn cho tộc đệ Trương Bình ở lại bên trong Du Chước Sở, như vậy nếu đã thế thì, thế tranh đấu giữa Trương Duẫn và Khoái Việt là không thể tránh, mình có phải thêm dầu vào lửa hay không?

Chuyện này kỳ thật nội chính quận Tương Dương, Thái Mạo không thể nhúng tay, có điều Thái Mạo cũng có nhân mạch, trưởng sử Tương Dương Ngô Khánh chính là con rể Thái gia, có thể thông qua hần để giữ được vị trí Trương Bình.

Nghĩ tới đây, Thái Mạo ôn hòa cười nói:

"Chuyện này kỳ thật cũng không khó làm, dù sao ngại là bị Lưu Cảnh đánh bị thương, cho nên ngại mặc dù trước có vô lễ, nhưng sau khi thất bại, huynh trưởng ngại nói đúng, ngại phải đến nhận sai, phải cụp đuôi nhận sai, thái độ phải thành khẩn, chỉ cần ngại có thể lưu lại, không quá một năm, độc tào vẫn là của ngại."

"Đây là vì sao?"

Trương Bình khó hiểu hỏi.

Ánh mắt Thái Mạo cười híp lại:

"Hắn là cháu của chủ công, sẽ không ngồi im ở một vị trí nhỏ quá lâu đâu."

Trương Bình lúc này mới chợt hiểu ra, khó trách tộc huynh nhất định muốn mình ở lại, hóa ra có duyên cớ này.

Đúng lúc này, ngoài cửa có người nhà bẩm báo:

"Lão gia, Trương hiệu úy ở bên ngoài phủ cầu kiến!"

Thái Mạo cùng Thái Trung liếc nhau một cái, hai người đều nhìn không được bật cười lên, Trương Duẩn quả nhiên tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hai phương án

Trong sân Du Chúc Sở, Trương Bình cung kính quỳ xuống trước đốc tào, ôm quyền hành lễ:

"Ty chúc Trương Bình thô lỗ ngu dốt, không biết cao thấp tôn ti, mạo phạm đốc tào, đặc biệt đến thỉnh tội!"

Trương Bình lại ôm quyền với Lư Thăng:

"Trương Bình cũng phải xin lỗi với thư tá."

Lư Thăng vội vàng đáp lễ, không dám nhận lời xin lỗi của hắn.

Trương Bình xin lỗi nằm trong dự đoán của Lư Cảnh, ngày hôm qua lần đầu gặp gỡ, cho dù Trương Bình nói xin lỗi thế nào, Lư Cảnh cũng sẽ không tha cho hắn, có điều ngoài ý muốn phát hiện mình nhậm chức đốc tào Du Chúc đúng là an bài của Khoái Việt, trong lòng Lư Cảnh ít nhiều có chút không vui.

"Cá nhân ta có thể tiếp nhận xin lỗi của tộc tào, nhưng ta làm việc luôn công và tư rõ ràng, tộc tào có thể ở lại, còn phải xem ý tứ trong quận."

"Có thể ở lại hay không không quan trọng, quan trọng là đốc tào một cơn đánh ta tỉnh lại, khiến ta hiểu rõ làm người phải biết mình biết ta, ta vẫn luôn cho rằng bản thân võ công cao cường, lần trước nhìn thấy đốc tào cùng Thái Tiến luận võ, ta liền không nhìn được muốn tìm đốc tào đấu một trận, kết quả tự rước lấy nhục, haiz! Ta luyện côn thuật mấy chục năm, không ngờ không đỡ nổi một đòn của đốc tào!"

Dừng một cái, Trương Bình lại nói:

"Ta nguyện lập công chuộc tội, nguyện ra sức vì đốc tào, càng thêm cố gắng đi dò xét mặt sông, mong đốc tào ân chuẩn."

Trương Bình ngữ khí vô cùng thành khẩn, không thể không nói, người này mặt mày dữ tợn, nhìn như hung hãn thô lỗ, nhưng lúc mềm mỏng, lại giống như cháu nội, hận không thể nằm rạp xuống trên đất liếm chân đối phương.

Thật ra loại người này mới đáng sợ, đây là loại người không có ranh giới điển hình nhất, không có tự tôn, tất nhiên cũng không có lòng khoan dung, một khi đắc chí, thủ đoạn của hắn cũng tàn khốc vô tình.

Đối với loại người này, phải luôn hoàn toàn cảnh giác, không thể bị thành ý của hắn mê hoặc.

Lư Cảnh cười nhạt một tiếng:

"Trương tộc tào khoan hãy làm chuyện này đã, về nhà nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta chờ tin tức của quận nha."

Hai người tranh đấu, Trương Bình bây giờ nên làm gì, thân mang tội trên người, còn ở nhà đợi tin, trong này liên quan đến một khoảng thời gian mấu chốt.

Trương Bình một lòng muốn lưu lại ở chức vị này, nếu như chuyện này không giải quyết được gì, đối với hắn gần như không có gì ảnh hưởng tới, hơn nữa chuyện này rất có thể chính là không giải quyết được gì.

Nhưng Luru Cảnh lại không đồng ý hấn mang tội giữ chức, kiên quyết đuổi hấn về nhà.

Bề ngoài tranh luận, một hồi không có kết quả, nếu Trương Bình không có ở đây, Luru Cảnh có thể sắp xếp nhân thủ mới, cho dù buộc tội không thông qua, chờ lúc Trương Bình quay lại lần nữa, sớm đã là cảnh còn người mất.

Cho nên hai người đối chọi gay gắt, cũng không chịu nhượng bộ.

Trương Bình lại cười hùa nói:

"Bây giờ mắt thấy đến cuối năm, là thời khắc bận rộn nhất trong một năm, thủy tặc thủy đạo rục rịch xuất hiện, trốn thuế thoát thuế cũng nhiều nhất, vào lúc này ty chức nào có thể ở trong nhà nghỉ ngơi?"

Luru Cảnh cười ha hả nói:

"Trương tặc tào trung với cương vị của mình, khiến người khác kính nể, có điều dựa theo lệ cũ, mấy ngày nay Trương tặc tào quả thật không nên lại xuất hiện ở Du Chúc Sở, để tránh bị người lên án, về trước nghỉ ngơi đi, ta sẽ hết sức thay tặc tào nói tốt, một khi có tin tức, ta lập tức báo cho người quay về, người cứ yên tâm đi!"

Mặc kệ Trương Bình nói như thế nào, Luru Cảnh kiên quyết không chịu nhượng bước, mà lúc này Trương Bình đã không dám đắc tội Luru Cảnh nữa, vạn bất đắc dĩ, Trương Bình đành phải cáo từ lui ra.

Chờ Trương Bình đi rồi, Lư Thăng lập tức mặt mày hớn hờ nói:

"Độc tào làm rất đúng, Trương Bình người này giỏi nhất là ám toán sau lưng người khác, nếu hấn còn ở đây, chính là mũi nhọn sau lưng độc tào, bất lợi với việc độc tào khống chế Du Chúc Sở."

Đạo lý này Luru Cảnh há có thể không hiểu sao, từ xưa đến nay đều là vua nào triều thần nấy, ngay cả Du Chúc Sở nho nhỏ này cũng không ngoại lệ.

Hấn vừa nhâm chức đã gặp phải khiêu khích của Trương Bình, nếu chuyện này hấn làm không được, vậy sau này ai còn nghe lời của hấn? Uy vọng của hấn ở đâu?

Chỉ là Trương Bình có lưu lại hay không, đã không phải là Luru Cảnh có thể quyết định, báo cáo hấn đã trình lên rồi, còn lại là đấu tranh của bên trên, không liên quan quá lớn với hấn.

Có điều tuy là nói như vậy, thật ra hấn còn có thể bỏ đá xuống giếng thêm nữa...

Trầm tư một lát, Luru Cảnh liền căn dặn Lư Thăng:

"Đem toàn thể các huynh đệ triệu tập lại, ta có lời muốn nói với bọn họ."

...

Giữa trưa, bọn binh sĩ đều đang ăn cơm trong nội viện, Luru Cảnh vội vàng đi ra Du Chúc Sở, ở ngoài cửa lớn Du Chúc Sở, một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, chính là nha hoàn Tiểu Bao Tử của Luru Cảnh, trong khuỷu tay nàng có vắt một cái rổ, vẻ mặt khiếp sợ, thỉnh thoảng còn rón rén người nhòm vào trong cửa lớn.

Lúc này, Luru Cảnh bước nhanh đi ra cửa chính, Tiểu Bao Tử liếc trông thấy, vui mừng nhảy dựng lên:

"Công tử, ta ở nơi này."

"Có chuyện gì không?"

Luru Cảnh đi đến hỏi.

"Công tử, trong nhà có người tìm, là trưởng giả, đưa cái này."

Tiểu Bao Tử từ trong giỏ lấy ra một tờ giấy trắng, đưa cho Luru Cảnh, Luru Cảnh tiếp nhận, hóa ra là một bài thiếp, ngắt đầu viết là:

"Dị Độ cung kiến..."

Luru Cảnh kinh ngạc, hóa ra là Khoái Việt, hấn liền vội vàng hỏi:

"Người còn có ở đây không?"

"Đang chờ trong nhà! Hấn giống như có chuyện tìm công tử."

"Ta lập tức trở lại!"

Lưu Cảnh trở về đất chiến mã, xoay người lên ngựa chạy vào trong thành...

Vào ngày hôm qua lúc thăm dò tiền nhiệm Mã đốc tào gặp chuyện, Lưu Cảnh rốt cuộc biết tin tức Du Chúc Sở, trên thực tế chính là đấu tranh giữa Khoái gia cùng Trương Dẫn.

Mặc dù Lưu Cảnh cũng không rõ, đốc tào Du Chúc Sở cũng không phải là địa vị cao gì, hai nhà bọn họ vì sao tranh đoạt kịch liệt như thế, nhưng có một điểm khiến Lưu Cảnh rất không vui.

Đó chính là Khoái Việt không ngờ lại xem hắn như một con cò, để hắn nhậm chức ở Du Chúc Sở, lợi dụng hắn để đối phó Trương Dẫn.

Thật ra Khoái Việt làm người không tệ, đối với hắn có nhiều chiều cố, nếu Khoái Việt trực tiếp đưa ra yêu cầu này với hắn, hắn cũng rất nguyện ý giúp Khoái Việt, chỉ là tính cách của Lưu Cảnh, hắn không thích bị người ta thao túng.

Hắn có tôn nghiêm của mình, mặc dù Khoái Việt là trưởng bối, là quan lớn thâm niên Kinh Châu, nhưng Lưu Cảnh vẫn hi vọng Khoái Việt có thể cho mình tôn trọng nhất định.

Cho nên Lưu Cảnh từ hôm qua bắt đầu biết được chân tướng, trong lòng liền có một tia không vui, có điều, Khoái Việt không ngờ tự mình đến thăm giải thích, khiến cho một tia không vui trong lòng Lưu Cảnh cũng biến mất sạch sẽ.

"Thế thúc tự mình đến thăm, văn bối đảm đương không nổi!"

Lưu Cảnh đi vào trong nhà vội vàng nói.

Khoái Việt đang ngồi trong phòng uống trà, nghe thấy thanh âm của Lưu Cảnh, liền đặt chén trà xuống đi ra, cười tủm tỉm nói:

"Chủ nhà như ta đến thăm khách trọ, chẳng lẽ cũng không được sao?"

"Hóa ra đây là... nhà của thế thúc."

Lưu Cảnh quả thực không ngờ.

"Đúng vậy! Hôm nay đặc biệt đến thu tiền thuê nhà."

Khoái Việt nháy mắt mấy cái với hắn, mang theo một loại nghịch ngợm của trẻ nhỏ, hai người đều không nhịn được bật cười.

"Bên ngoài trời lạnh, thế thúc mau mời vào nhà ngồi!"

Lưu Cảnh mời Khoái Việt vào phòng khách, Mông thúc dâng trà lên cho bọn họ, Khoái Việt đánh giá gian phòng một chút cười nói:

"Căn nhà này rất tệ hại, hiền chất vẫn quen chứ?"

"Cũng không tệ lắm, ta rất thích yên tĩnh ở đây, thật ra ta là người đối với chỗ ở không đề tâm mấy, một căn nhà cỏ cũng có thể ở, hơn nữa, so với ăn nhờ ở đậu thì vẫn tốt hơn."

"Ăn nhờ ở đậu? Ha ha! Hiền chất nói quá lời, châu mục bảo hiền chất ra ngoài ở, cũng là hi vọng hiền chất có thể tự lập, nếu không cũng sẽ không an bài chức vị."

Lưu Cảnh không muốn dây dưa chuyện này quá nhiều nữa, bèn chuyển đề tài nói:

"Thế thúc biết chuyện của Trương Bình chứ! Buộc tội của ta chiều hôm qua đã đưa lên rồi, không biết có ý kiến gì không?"

Câu chuyện quay về chuyện chính, Khoái Việt cười khò một tiếng, áy náy nói:

"Ta hôm nay là đặc biệt đến nhà xin lỗi, hiền chất nhậm chức đốc tào Du Chúc, thực sự không phải là cố tình lợi dụng, chỉ là nhất thời không kịp nói rõ, không ngờ ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện rồi, thật xin lỗi!"

"Thế thúc dạ trưởng bối, làm sao có thể xin lỗi văn bối được chứ, văn bối thật sự gánh vác không nổi đâu, chuyện này không cần nói nữa, văn bối không có bất kỳ dị nghị gì, rất cảm kích thế thúc an bài."

Khoái Việt thấy Lưu Cảnh không kiêu ngạo không siểm nịnh, cung kính hữu lễ, trong lòng quả thực cũng yêu mến hắn, kỳ thật hôm nay hắn không chỉ có đến nói rõ tình huống với Lưu Cảnh, đồng thời cũng muốn thương lượng với hắn một chút, làm sao ứng phó chuyện này.

Khoái Việt trầm ngâm một chút nói:

"Chuyện này không ngờ kéo cả Thái Mạo vào trong."

Lưu Cảnh khẽ giật mình.

"Trương Bình kia không phải là em vợ Thái Trung sao? Kéo Thái Mạo vào chuyện này cũng là chuyện bình thường, chẳng lẽ lạ lùng lắm sao?"

Khoái Việt lắc đầu.

"Tuy rằng hẳn là em vợ Thái Trung, nhưng chuyện này cũng không kinh động Thái gia, với Thái Mạo càng không có quan hệ gì, nhưng tôi nghe nói ngày hôm qua Trương Duẩn bãi phòng Thái Mạo, cho nên hôm nay Trương Sư Trương Dương Ngô Khánh liền cố gắng thay Trương Bình biện hộ, Ngô Khánh này chính là con rể Thái gia."

"Sau đó thì sao?"

Lưu Cảnh lại hỏi tiếp:

"Chuyện cáo buộc sau đó có kết quả gì?"

"Không có kết quả, bế tắc tại đây, Vương quận thừa một lòng muốn bãi miễn Trương Bình, nhưng Ngô Khánh lại ra sức bảo vệ, hai người bắt phân thắng bại, Lý thái thú liền đem việc này gác sang một bên, sau khi hội nghị, chỉ sợ cuối cùng sẽ không giải quyết được gì."

Lưu Cảnh trầm mặc không nói, thật ra thì không giải quyết được gì cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất hẳn có thể dùng lý do 'chuyện còn chưa giải quyết xong', cự tuyệt Trương Bình ở ngoài cửa, không để cho hắn phục chức, tin tưởng hắn quyền lực này.

Mấu chốt là chuyện này lại đem Thái Mạo cũng kéo vào trong, Thái Mạo rất rõ ràng là kẻ mặt Trương Duẩn, như vậy thứ nhất, Thái Mạo, Trương Duẩn cùng trên một chiếc thuyền, Thái Mạo trái lại sẽ nắm lấy thời cơ, có lẽ trong lịch sử Thái Mạo cùng Trương Duẩn kết minh chính là bắt đầu từ chuyện này.

Khoái Việt thấy Lưu Cảnh trầm mặc không nói, còn tưởng rằng hẳn là vì hậu quả của chuyện này mà lo lắng, bèn an ủi hắn nói:

"Thật ra chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, với Khoái gia mà nói, chỉ là trút giận thôi, con rể Khoái gia ta cứ như vậy bị người làm thịt, con tức này thật sự nuốt không trôi, nói thật, một chức đốc tào nhỏ nhoi, Khoái gia còn không để vào mắt, ta chủ yếu là không muốn bỏ qua cho Trương Bình, nếu hiền chất cảm thấy khó xử, vậy bỏ đi."

Lưu Cảnh trầm ngâm một chút lại hỏi:

"Trương Duẩn kia tại sao phải cố gắng giữ chức này?"

Khoái Việt cười lạnh một tiếng.

"Chỉ là vì lợi ích thôi."

Lưu Cảnh chấp tay sau lưng đi vài bước ở trong phòng, một chức đốc tào nhỏ nhỏ kỳ thật hẳn cũng không để vào mắt, chẳng qua nếu như lợi dụng chuyện này khiến Khoái gia nợ mình một nhân tình, ngược lại là một cuộc mua bán lớn, mặc dù bỏ qua cho Trương Bình có chút tổn hại uy vọng của mình, nhưng nếu so sánh với có được nhân tình của Khoái gia, chút tổn thất này cũng không đáng kể đến.

Nghĩ tới đây, Lưu Cảnh cười nói:

"Thế thúc, ta có hai phương án, đầu tiên là đem Trương Bình đuổi ra Du Chước Sở, chuyện này rất đơn giản, ta ngày mai có thể làm được..."

"Làm sao ngươi có thể làm được?"

Khoái Việt khó hiểu hỏi.

"Rất đơn giản, ta ngày mai bảo tất cả binh sĩ tập trung dâng thư lên quận nha, lên án Trương Bình ức hiếp thuộc hạ, hẳn có lẽ sẽ không quay lại được."

Khoái Việt nở nụ cười.

"Biện pháp này không tồi, kỳ thật đi châu nha dâng thư, hiệu quả sẽ càng tốt hơn."

"Vậy thế thúc muốn nghe phương án thứ hai hay không?"

Lưu Cảnh lại cười hỏi.

"Hiền chất mời nói, ta rửa tai lắng nghe!"

Khoái Việt hứng thú càng đậm, hẳn rất muốn biết, Lưu Cảnh xử lý như thế nào chuyện này.

"Phương án thứ hai là để Trương Bình ở lại Du Chước Sở, ta bảo đảm trong vòng nửa năm, đem tính mạng của hắn giao cho thế thúc, đồng thời khiến Trương Duẩn thân bại danh liệt."

Ánh mắt Khoái Việt sáng lên, lại liếc mắt nhìn Lưu Cảnh, ý vị thâm trường nở nụ cười, hẳn biết năng lực của Lưu Cảnh, với lời của hắn tin tưởng không

nghi ngờ.

Hơn nữa Khoái Việt cũng cảm nhận được thành ý Lưu Cảnh nguyện kết giao Khoái gia, đây cũng là chuyện Khoái Việt vẫn luôn mong đợi, hẳn lần đầu tiên thấy Lưu Cảnh, đã cảm thấy hẳn không giống tầm thường.

Bây giờ, có thể giết Trương Bình hay không ngược lại không quan trọng, quan trọng là Lưu Cảnh có thành ý với Khoái gia.

Khoái Việt gật đầu.

"Nếu như là vậy, ta sẽ chọn phương án thứ hai, ta rất mong đợi nhìn thấy kết cục đặc sắc kia."

Nói đến đây, Khoái Việt đứng dậy cười nói:

"Căn nhà này nếu hiền chất không chê tồi tàn, ta sẽ tặng cho ngươi, coi như là ta chúc mừng hiền chất thăng chức!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Đã tới năm mới

Xế chiều hôm đó, Lưu Cảnh liền dâng sớ lên quận nha, giải thích thay Trương Bình, nói rõ chỉ là một hiểu lầm, nguyện ý rút lại cáo buộc dìm hạ phạm thượng của Trương Bình.

Quận thừa Trương Dương Vương Ký cũng nhận được gợi ý của Khoái Việt, đối với chuyện này không còn kiên trì, thái thú Trương Dương Lý Khuê liền biết thời biết thế, hủy bỏ án phạm thượng của Trương Bình, cho phép Trương Bình quan phục nguyên chức.

Mặc dù Lý thái thú rề rề, chậm chạp không có kết quả trong xử trí chuyện của Trương Bình, nhưng lúc hủy bỏ án này lại hành động hết sức nhanh chóng, làm việc hiệu suất cao, sau nửa canh giờ là đã kết xong án này, một hồi phong ba nhậm chức không lớn không nhỏ cứ vậy mà chấm dứt.

Buổi tối, Trương Bình liền dựa theo phong tục Kinh Châu, tự mình đưa tới hai con hoẵng, tỏ vẻ bồi tội, cũng truyền đạt áy náy của Trương Duẩn với Lưu Cảnh, Lưu Cảnh vui vẻ nhận con hoẵng, đến đây, chuyện này đã về một dấu chấm tròn hoàn chỉnh, sóng gió đẹp yên rồi.

...

Thời gian canh một, Lưu Cảnh xuất hiện ở trước Hán Thủy, chỉ có vào lúc này, hẳn mới sẽ biến thành một người khác, một thiếu niên vì thực hiện mộng tưởng của mình mà phấn đấu.

Lưu Cảnh thủy chung không quên được tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Vân, thương pháp sắc bén kia, dũng mãnh mặc dù ngàn vạn người bao vây kia, đó chính là mộng tưởng của hắn, hắn cũng muốn trở nên mạnh mẽ như vậy.

Còn có ước hẹn hai năm sau với Thái Tiến, còn có đối thủ từng người rồi từng người hẳn phải đối mặt, Lưu Cảnh chưa từng có bức thiết đối với học võ giống như ngày hôm nay như vậy.

Quan trọng hơn là, Ngọc Chân Nhân trợ giúp hắn tìm được một con đường hướng thẳng đi tuyệt đỉnh cao thủ, Ngọc Chân Nhân đã đem hắn dẫn vào cửa, còn lại là bản thân hắn khắc khổ.

"Nước là linh hồn vạn vật, nước cũng là suối nguồn sức mạnh, Từ Long sinh trưởng ở sơn dã, dùng mộc thành vũ, còn ngươi phát triển ở đầm nước, dùng nước thành vũ cách đi..."

Lưu Cảnh coi trần nửa người, toàn thân chỉ mặc một cái quần cộc, tay cầm chiến đao, lẳng lặng chăm chú nhìn Hán Thủy đen nhánh, trong đầu vẫn đang suy nghĩ lời nói của Ngọc Chân Nhân, lúc này, đầu mũi hắn mát lạnh, trong lòng như có cảm giác, ngẩng đầu, bầu trời không ngờ lát phát bông tuyết.

Lát phát tung bay, mềm nhịn như lông tơ, còn mười ngày nữa chính là năm mới, Kinh Tương mới đổ tuyết lần đầu, tuyết cũng là thủy mệnh!

Lưu Cảnh cười, hắn nhai Dịch Cân Đan, đem rượu tẩy tủy trong bình nhỏ một hơi cạn sạch, rất nhanh, trong cơ thể dấy lên ngọn lửa hùng hực, hắn đem đao ngâm ở miệng, thả người nhảy vào Hán Thủy lạnh như băng rét thấu xương.

Bọt nước đập lên, trong nháy mắt bao phủ lấy hắn, hắn đi vào thế giới đen tuyền, bốn phía là nước chảy lạnh như băng, nhìn không thấy bất luận cái gì, hắn không ngừng lặn xuống, giống như tiến vào đường hầm hắc ám đen tối, điều này làm cho hắn có một loại cảm giác quen thuộc.

Hơn hai tháng trước, linh hồn của hắn không phải là cùng theo con đường tối tăm giống như vậy đi đến thời đại này đó sao?

Nếu cứ tiếp tục lặn xuống như vậy, hẳn có thể sẽ trở lại hậu thế hay không, nhưng đáp án rất nhanh liền xuất hiện, không thể, hẳn đã đụng đến nước bùn mềm đáy sông.

Nơi này cách bờ sông không xa, nước sâu ước chừng một trượng bảy thước, cũng chỉ tương đương với bốn mét, buổi sáng ngày hôm qua hẳn đã từng lặn xuống đáy sông, ở nơi này đã tìm được một hòn đá lớn.

Đáy sông sức nổi rất lớn, nhất định phải tìm một điểm cố định cho bản thân, rất nhanh hẳn mò tới tảng đá lớn kia, giống như cưỡi ngựa, hai chân kẹp chặt hòn đá.

Lúc này đan được trong bụng phát huy, khiến cho hẳn toàn thân giống như lửa đốt, vô cùng khô nóng, phảng phất đốt cháy ngũ tạng lục phủ của hẳn.

Tiết tam cửu, chính là tiết trời rét lạnh nhất trong một năm, mặc dù là phía nam, nhưng nước sông vẫn như cũ rét thấu xương, phảng phất đem xương cốt của con người đông cứng lại, chỉ là khô nóng trong bụng khiến cho hẳn không cảm nhận được cái rét lạnh này.

Ngọc Chân Nhân bố trí chương trình huấn luyện giai đoạn thứ hai cho hẳn chính là, mỗi đêm vào nước ba lượt, bơi ba nghìn bước, sau đó chìm sâu xuống đáy nước vùng đảo, mỗi lần phải vùng đảo một ngàn cái, quá trình chỉ có phép đổi khí tám lần, nói cách khác mỗi một lần hẳn nín thở ít nhất phải vùng đảo một trăm hai mươi cái, như vậy, có thể ép buộc hẳn dùng tốc độ nhanh nhất để vùng đảo.

Đây là người bình thường không thể tưởng tượng nổi, nhưng chỉ có như vậy, mới có thể trình độ lớn nhất luyện được sức mạnh của hẳn, đem tiềm lực trong cơ thể hẳn cố định lại.

Lưu Cảnh cho đến lúc này, mới hiểu rõ trước đó vì sao phải tiến hành một tháng huấn luyện tàn khốc, chính là vì để hẳn ở đáy nước cố gắng nán lại lâu thêm một chút, trên thực tế chính là gia tăng thể lực cùng lượng hô hấp của hẳn.

Đáy sông, Lưu Cảnh hai chân kẹp chặt tảng đá lớn, bắt đầu ở trong nước hăng hái vùng đảo...

Rét lạnh cùng lực cản của nước khiến cho hẳn vùng đảo hết sức gian nan, nhưng hẳn cắn răng chịu đựng, hẳn tin tưởng Ngọc Chân Nhân, hẳn đã bồi dưỡng được một mảnh tướng tuyệt đỉnh thiên hạ, thì nhất định sẽ khiến mình thành công thêm lần nữa.

Đáy sông đen tối, đảo Lưu Cảnh huy động vô cùng mạnh, trên mặt nước chém ra từng gợn sóng, hẳn đã dần dần thích ứng.

Sau khi đã chém được một trăm hai mươi cái, hẳn nổi lên mặt nước, đổi một hơi, lại lặn xuống đáy sông, tiếp tục vùng đảo, một lần lại một lần.

...

'Rào' một tiếng, lại lần nữa trôi lên mặt nước, đây là lần cuối cùng hẳn đổi khí, lần này hẳn muốn khiêu chiến bản thân.

Lưu Cảnh lặn xuống dưới nước ra sức vùng đảo, hai cánh tay của hẳn đã bủn rủn vô cùng, toàn thân mỗi một đốt xương cũng đều giống như muốn gãy.

Trong bóng tối khôn cùng dưới đáy nước, hẳn bắt buộc bản thân ra sức vùng đảo, chiến thắng đau đớn bủn rủn của cánh tay, hàm răng đều cơ hồ cắn nát.

Hẳn đã chém ra một trăm hai mươi cái, đã sắp đến cực hạn rồi, nhưng mục tiêu hẳn khiêu chiến là một trăm năm mươi cái, hẳn chỉ cảm thấy cả người mỗi một tế bào đều sắp nổ tung rồi, một trăm ba mươi sáu, một một trăm ba mươi bảy... một trăm ba mươi tám, đau đớn như vậy khiến hẳn không thể nào tiếp tục nhẫn nhịn nữa, phổi của hẳn sắp nổ tung, hẳn gần như đã rơi vào trạng thái hôn mê thiếu dưỡng khí.

Một trăm bốn mươi tám, một trăm bốn mươi chín...

Hai chân hẳn thả lỏng, thân thể nhanh chóng trôi lên, trong nháy mắt sắp lao ra khỏi mặt nước, hẳn trong nước chém ra một đao cuối cùng, một trăm năm mươi!

"Rào rào!"

Hẳn rút cuộc lao ra mặt nước, không khí tươi mới phả vào mặt hẳn, Lưu Cảnh toàn thân xụi lơ, tham lam há mồm hít thở không khí tươi mới.

Lưu Cảnh chậm rãi bơi lên bờ, lúc này hai cánh tay hẳn vô cùng đau nhức, mặc dù hẳn đã khổ luyện thể lực một tháng, nhưng vùng đảo trong nước một ngàn cái vẫn là khiến cơ bắp của hẳn bủn rủn khó có thể chịu được, Lưu Cảnh không hề có bất kỳ oán trách gì, đây là lựa chọn hẳn cam tâm tình nguyện, cho dù Ngọc Chân Nhân không có ở bên cạnh, hẳn cũng có thể kiên trì như vậy.

Nghỉ ngơi một lát, thể lực thoáng khôi phục, hẳn lại bơi vào Hán Thủy, bắt đầu rồi bài tập thứ hai, bơi ngàn bước, cũng không nhiều, chính là ở trên Hán Thủy bơi qua lại một vòng, thật ra đây cũng là một phương pháp khôi phục thể lực, hẳn tận lực thả lỏng thân thể của mình.

Không bao lâu, kết thúc một vòng bơi, Lưu Cảnh lần nữa hít sâu một hơi, lặn sâu xuống đáy sông tắm tối, bắt đầu luyện đảo đáy nước lần thứ hai...

....

Lúc này sắc trời đã tờ mờ sáng, bắt đầu có phụ nữ nhà nghèo khó ở bên bờ sông giặt quần áo, tiếng chày gỗ ở trên mặt đá vang lên "bầm bập"

Lưu Cảnh tựa ở sau một gốc cây liễu bên bờ sông, đưa lưng về phía bên bờ, hắt từ bình sứ nhỏ dưới cổ lấy ra một viên đan dược màu xanh biếc ăn vào, đây là phương thuốc Thanh Trúc Quan La Lục đạo trường điều chế cho hắn, hòa vào bọt nước sôi sẽ có hiệu quả khác biệt nhau.

Hắn lại ngồi xếp bằng nhắm mắt ngồi xuống, bấp thịt toàn thân thả lỏng đến trạng thái quên mình, lực chú ý tập trung vào một điểm trong đầu, để được lực chậm rãi phát tán trong cơ thể, hắn cảm giác được thân thể đang có một loại tốc độ khôi phục trước nay chưa có...

Năm mới được gọi là chính đán hoặc là chính nhật, năm đầu Tây Hán chọn dùng lịch Tần, là lấy mùng một tháng mười làm chính đán, mãi cho đến nguyên niên Thái Sơ Hán Vũ đế, mới dùng mùng một tháng giêng âm lịch làm năm mới, mãi kéo dài cho tới ngày nay.

Thời kỳ Tần Hán năm mới chủ yếu tế tự là chính, triều đình phải tổ chức triều hội long trọng, cũng chính là 'Đại triều thọ hạ' trong lịch sử, hoàng đế dâng vi, tiếp nhận chúc mừng bách quan, cũng tiếp nhận triều kiến sứ giả tứ phương.

Nhưng đối với một gia đình bình thường, thì chủ yếu tế tự là chính, vì ngày này, từ rất sớm đã bắt đầu chuẩn bị, từ ngày thượng tuần tháng mười hàng năm đều phải chung cất rượu đông cho tế tự mùng một.

Sau đó ba ngày trước mùng một gia tộc chọn lựa chấp sự tế tự, toàn bộ tế tự chính là do hai người gia chủ cùng chấp sự chủ trì.

Một ngày trước năm mới, giữa trưa, Lưu Cảnh đang ở trong nhà ăn cơm trưa, tiếng đập cửa rầm rầm kịch liệt gần như muốn đập nát cánh cửa cũ mục.

Lưu Cảnh nhướng mày, ai vậy, sao lại vô lễ như thế?

Lưu Cảnh đang muốn bước ra, Tiểu Bao Tử lại chạy ra ngoài.

"Ta đến đây!"

Cửa kéo kẹt mở ra, ngay sau đó Tiểu Bao Tử thất thanh hô lên:

"Hồ công tử!"

Chỉ thấy một thân ảnh màu đen vừa vào vừa lớn như gió lao vào, thoáng chốc đã che khuất ánh sáng trong phòng.

"Cảnh đệ, ngươi còn có thời gian ăn cơm sao?"

Hóa ra là tộc huynh Lưu Hồ, chỉ thấy hắn đầu đầy mồ hôi, giống như chạy trốn hơn mười dặm, thở hồng hộc nói:

"Cảnh đệ, bá phụ gọi ngươi trở về đi tham gia tế tự."

Lưu Cảnh trong lòng thả lỏng, hai ngày nay hắn vẫn luôn vì chuyện tế tự mà phát rầu, sao Lưu Biểu còn chưa gọi mình, thông thường mà nói, là trình tự trước ba ngày tộc nhân mở hội nghị thương lượng chuyện tế tự.

Ngày mai chính là mùng một tháng giêng, trời chưa sáng thì đã bắt đầu tế tự, Lưu Biểu làm sao còn không thông báo với mình, phải biết rằng đây là lần đầu tiên Lưu Cảnh tế tự, liên quan tới vấn đề hắn chính thức trở thành con cháu của Lưu gia, cho nên Lưu Cảnh hai ngày qua có chút thấp thòm bất an.

Lưu Hồ đến, rốt cuộc khiến Lưu Cảnh thở phào nhẹ nhõm, mặc dù Lưu Hồ thô lỗ vô lễ, nhưng theo Lưu Cảnh thấy, hắn lúc này lại thẳng thắn đáng yêu vô cùng.

"Lại đây! Lại đây! Chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa."

Lưu Cảnh nhiệt tình muốn mời Lưu Hồ ngồi xuống.

Lưu Hồ từ Trương Dương chạy tới, tìm được căn nhà nhỏ này tốn thời gian nửa ngày trời, quả thực có chút đói bụng, hắn cũng không khách khí, ngồi xuống càn quét, một miếng bánh thịt dê là hành liền bị hắn cắn hơn nửa.

Tiểu Bao Tử thấy vậy đau lòng vô cùng, đây chính là bánh nàng nấu cho công tử, không có phần cho con hồ này, Lưu Cảnh khẽ cười, căn dặn nàng nói:

"Tiểu Bao Tử, cho Hồ công tử một chén cháo đầy, làm thêm vài miếng bánh nữa."

Tiểu Bao Tử bắt đầu dĩ, chỉ đành phải đáp một tiếng, đi phòng bếp, Mông thúc lại bung một chén nước cho Lưu Hồ Lưu Hồ ừng ực đem một chén nước uống cạn, lúc này mới ợ một tiếng rõ kêu, trừng mắt hỏi Lưu Cảnh nói:

"Nghe nói ngươi đánh bại Thủy Lang?"

Thủy Lang chính là tên hiệu Trương Bình, mặc dù đánh bại Trương Bình là sự vụ nội bộ Du Chúc Sở, nhưng loại chuyện này truyền rất nhanh, mấy ngày thôi, kiếm quán hai thành Trương Phàn gần như đều truyền khắp, làm Lưu Hồ không ngừng hâm mộ, không qua bao lâu, võ nghệ Lưu Cảnh không ngờ có thể đánh bại Thủy Lang.

Lưu Cảnh cười khỏ một tiếng, chuyện này hắn cũng không muốn truyền đi, truyền đi sẽ tăng thêm phiền não cho hắn, sẽ có rất nhiều người tò mò đến

cửa khiêu chiến, dù sao hần chỉ biết có một chiêu kia.

"Đừng nói nhiều lời, nhanh ăn đi! Ăn xong chúng ta phải đi Tương Dương, người không phải là rất gấp lắm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trở lại Lưu phủ

Rời khỏi Lưu phủ một tháng, Lưu Cảnh lại một lần nữa trở về, chẳng qua thời gian hần ở lại Lưu phủ cũng không lâu, cũng không có cảm tình gì. Thái phu nhân đuổi hần khỏi đây, cũng cắt đứt một tia hoài niệm của hần đối với Lưu phủ.

Chỉ có điều hần là con cháu Lưu phủ, trở lại tham gia hiến tế là việc đương nhiên. Thái phu nhân dù hận hần đến tận xương tủy, cũng không thể ngăn hần năm mới trở về.

- Cảnh đệ, ta muốn tới ở cùng đệ, đệ xem có được không?

Đến trước Lưu phủ, mất thấy đã không còn cơ hội, Lưu Hồ rút cuộc không kim nổi bày tỏ tâm nguyện của mình. Đây là việc anh ta đã suy nghĩ rất lâu, anh ta học võ nhiều năm, tiến bộ cũng không nhiều. Mất thấy Lưu Cảnh tiến bộ thần tốc, cuối cùng khiến anh ta chịu không nổi hấp dẫn này.

Lưu Cảnh dừng bước, cảm thấy có chút kinh ngạc. Hần thấy mặt Lưu Hồ đỏ bừng, trong ánh mắt lộ rõ vẻ nghiêm túc, xem ra anh ta rất thật lòng.

- Nhưng Huỳnh trưởng của huynh đồng ý sao?

Huỳnh trưởng của Lưu Hồ là Lưu Khánh, phụ thân của hai người đã qua đời, hai người theo mẫu thân sinh sống tại thành Tương Dương.

- Hần là không có vấn đề, ta ở kiếm quán cũng vài năm rồi, huynh ấy cũng không nói gì. Lại nói ta cũng đã mười tám tuổi, hoàn toàn có thể tự lập.

Lưu Hồ ánh mắt khẩn thiết nhìn Lưu Cảnh, chỉ mong hần có thể một lời đồng ý. Lúc này, trong lòng Lưu Cảnh khẽ động, hần vừa lúc muốn cầm một trợ thủ đắc lực bên cạnh Trương Bình, nhất thời chưa tìm được người phù hợp. Lưu Hồ đây chẳng phải sự lựa chọn tốt nhất sao?

Huỳnh ấy là ở Tương Dương nổi danh là đại ngốc, nhưng trên thực tế Lưu Cảnh biết huỳnh ấy thật ra không ngu dốt, chỉ là ruột dễ ngoài da. Lần trước cùng Thái Tiến so kiếm, huỳnh ấy chẳng phải khuyên mình không cần nhận lời sao?

Nghĩ vậy, Lưu Cảnh cười nói:

- Cùng đệ ở cũng được, nhưng đệ có một điều kiện. Đệ sắp xếp cho huynh vào Du Chúc sở làm việc, đương nhiên không phải làm tiểu binh, như thế nào?

Lưu Hồ vò đầu cười ha hả:

- Đệ là sợ nuôi không nổi ta ư! Có phải thế hay không?- Không làm thì thôi!

Lưu Cảnh chán nản, người kia nghĩ đến phức tạp.

Hần thúc ngựa hướng Lưu phủ mà đi, Lưu Hồ vội vàng giữ chặt lấy hần, cười nói:

- Chỉ đùa với đệ một chút, ta sao có thể không đồng ý, đệ nói thế nào thì làm như vậy đi.

- Được, một lời đã định!

.....

Lưu Cảnh đi vào chính đường của Lưu phủ, con cháu Lưu gia đã tề tựu đông đủ rồi, ngoại trừ mấy người cháu ngoại Lưu Cảnh biết, còn có vài bà con xa ngồi vây bốn phía quanh Lưu Biểu, trên mặt mỗi người mang theo nụ cười nhún nhường dễ bảo.

Anh em ruột của Lưu Biểu có bốn người, Lưu Biểu là con cả, con thứ hai từ nhỏ bệnh chết, người thứ ba cả nhà chết trong loạn Khăn Vàng, người thứ tư là phụ thân của Lưu Cảnh cũng đã qua đời rồi.

Ngoài ra còn mười mấy người biểu đệ, phần lớn thất lạc trong loạn Hán Mạt, may mắn còn sống đều đến Kinh Châu, dựa vào Lưu Biểu. Tuy nhiên phần lớn đều tư chất bình thường, phân tán ở khắp nơi Kinh Châu, lần này tề tụ, mọi người mới chạy về Tương Dương.

Lưu Biểu ngồi ở giữa, người đầu tiên phía tay trái là cháu họ thứ nhất Lưu Khánh, y thậm chí còn ngồi gần Lưu Biểu hơn so với Lưu Kỳ. Từ điểm này

Lưu Cảnh liền đoán được, người chấp sự hiển tể năm nay chính là Lưu Khánh.

Đáng vẻ Lưu Khánh cùng Lưu Hồ hoàn toàn bất đồng, tuổi chừng hơn hai mươi, dáng người tầm trung, làn da trắng muốt, thoát nhìn tao nhã, là một bạch diện thư sinh điển hình.

- Ha ha! Cảnh nhi đến rồi!

Lưu Biểu thấy Lưu Cảnh vào nhà, liền quay sang cười nói với mọi người:

- Mọi người cũng đã nhiều năm không gặp hần, xem có thay đổi nhiều không?

Lưu Biểu nói ra những lời này, lập tức khiến Lưu Cảnh kinh sợ toát một thân mồ hôi lạnh. Hần gần như quên đi thân phận thật sự, đã đem mình thành Lưu Cảnh thật, hiện giờ đã không nghĩ mình là người giả nữa. Đó là bởi vì mọi người chưa từng chính thức gặp Lưu Cảnh, nhưng người trong họ thì không giống, có vài người đã từng gặp hần rồi. Lưu Cảnh lúc này mới ý thức tới

Hần kiểm chế sự khân trương trong lòng, cung kính quỳ xuống hướng về Lưu Biểu thi lễ:

- Chắt nhi bái kiến đại bá.

Lúc này, hần đã nghe bên tai truyền đến những tiếng bàn luận xôn xao.

- Dường như cao lên không ít, so với trước đen gầy hơn, nhưng lại cường tráng hơn rồi.

.....Những lời nghị luận này khiến Lưu Cảnh bỗng nghĩ đến một chuyện, lập tức mượn được có tuyệt hay, hần bây giờ đã thay đổi hơn rất nhiều so với một tháng trước rồi.

Lưu Biểu cũng đã một tháng không gặp hần, quan sát một chút liền hỏi:

- Cảnh nhi, cháu chẳng phải học bào chế thuốc sao? Thế nào lại trở nên đen và gầy vậy, khiến ta cũng không nhận ra được.

Lưu Cảnh vội vàng nói:

- Hồi bẩm đại bá, mới đầu là học bào chế thuốc, nhưng rất nhanh liền bắt đầu luyện võ, mỗi ngày phải tập bơi, cho nên

Lưu Biểu mỉm cười:

- Ta nói mà! Thả nào hơn một tháng không gặp, thiếu chút nữa nhận không ra, hóa ra là bởi cháu luyện võ. Ta đoán chừng tất cả mọi người đều thấy cháu thay đổi rất lớn.

Lưu Biểu quay đầu hỏi một vị trung niên:

- Nhị đệ, đệ nói có đúng hay không?

Người đàn ông trung niên này gọi là Lưu Độ, là biểu đệ xa của Lưu Biểu, có chút khôn khéo. Trước đây ông ta được Lưu Biểu bổ nhiệm làm Thái Thú quận Linh Lăng, bốn năm trước mới đến Kinh Châu, cho nên đối với Lưu Cảnh có chút ấn tượng.

Ông ta vuốt râu cười nói:

- Thay đổi rất lớn, bốn năm trước vẫn là một tiểu tử lông vàng tinh quái, chỉ chớp mắt đã thành người, khiến người ta cảm giác sáu sắc năm tháng trời qua, cũng láchúng tỏ gia tộc chúng ta thực thịnh vượng.

Ông ta lại hỏi Lưu Cảnh:

- Cảnh nhi, chân của cháu hiện thế nào rồi?

Lưu Cảnh từ Mông thúc biết được, trước đây mình từng bị gãy chân, việc này hần nhớ rất rõ ràng. Nhưng vấn đề là, người đàn ông trung niên trước mắt là ai?

Mông thúc tuy rằng đã nói qua gia phả cho hần, nhưng trong gia phả hần chưa từng thấy người này, hần không thể đối chiếu người thật cùng mã hiệu. Người đàn ông này rõ ràng biết hần, nếu hần không biết, vậy không xong rồi.

Chẳng qua, có lẽ có thể cứ dựa thực tế mà đoán, vừa rồi Lưu Biểu không phải gọi ông ta là Nhị đệ sao? Xem ra ông ta chừng năm mươi tuổi, hần là lớn tuổi hơn so với cha mình.

Lưu Cảnh quyết định đánh cuộc một lần, hần lập tức quỳ xuống, lạy một lạy, cung kính nói:

- Hồi bẩm Nhị bá phụ, chân của hiện chất đã khỏi hần rồi, Nhị bá phụ khỏe chứ ạ?

Đưa nhỏ hiểu lễ mọi người đều thích, Lưu Độ lập tức cười nói:

- Ta vẫn khỏe! Khí hậu Linh Lăng rất hợp với ta!

Nhắc tới Linh Lăng, Lưu Cảnh lập tức biết ông ta là ai rồi, Lưu Độ, chính mình từ nhỏ gọi ông ấy là trọng phụ, cũng không phải kêu là Nhị bá phụ. Hắn lập tức sửa lại lời nói:

- Trọng phụ thân thể luôn khỏe mạnh, ở nơi nào cũng có thể thích ứng. Không biết Hiền nhị ca có đến hay không?

Phía sau một thư sinh trẻ tuổi gật đầu cười nói:

- Cảnh đệ, ta ở đây!

Lúc này Lưu Biểu cười nói:

- Tốt lắm, mọi người trong họ đã đến đông đủ, ta nên nói một chút tình hình cụ thể ngày mai hiến tế.

Lưu Hồ nhẹ nhàng kéo Lưu Cảnh, đưa hắn tới hai chỗ ngồi cuối cùng ở bên phải. Lưu Cảnh thờ phào, cửa thứ nhất cuối cùng cũng vượt qua.

- Ngày mai mừng một tết, hiến tế từ giờ Mẹo một khắc bắt đầu, ta là chủ tế, Khánh nhi là chấp sự, canh năm tập trung ở từ đường, không được đến muộn. Ta báo lại một lần cho mọi người được biết

Lưu Hồ thấp giọng nói với Lưu Cảnh:

- Ngày hôm qua lần đầu tiên thảo luận đệ không tới, gia chủ nói đệ là lần đầu tiên tham gia hiến tế, sẽ không cho đệ làm gì, đệ hãy theo ta, các loại lễ tiết rất đơn giản, ta làm cái gì thì đệ làm cái đó.

Lưu Cảnh đối với Lưu Hồ ấn tượng rất tốt, người khéo hiểu lòng người như vậy, ai nói anh ta ngốc chứ. Biểu huynh này nếu bồi dưỡng thật tốt, tương lai đối với hắn giúp ích rất lớn.

Nghĩ vậy, Lưu Cảnh cười nói:

- Hồ huynh, đêm nay chúng ta ngủ lại đây đi! Cùng thảo luận một chút về võ nghệ.- Rất tốt!

Lưu Hồ hưng phấn nói:

- Ta với đệ luyện võ.

.....

Đêm đến, Lưu Cảnh nói một phần đao pháp “phong lôi biến” cho Lưu Hồ nghe:

- Đệ sở dĩ có thể đánh bại Thủy Lang, cũng bởi đệ biết chiêu thức này, phải luyện tập hết hai mươi tư chiêu thức xuất đao, kỳ thực cũng chỉ có một đao. Đây là bí mật bất truyền, đệ chính thức nói cho huynh, hy vọng huynh không truyền ra bên ngoài.

“Phong lôi biến” là Ngọc Chân Nhân đặc biệt vì Lưu Cảnh viết ra, không chút liên quan đến Lạc Phượng môn. Bởi vậy Lưu Cảnh lấy nó truyền cho Lưu Hồ cũng không quan hệ gì. Mấu chốt là Lạc Phượng môn công pháp hắn cũng không đủ sức truyền đi.

Nhưng Lưu Cảnh không nghĩ như vậy, muốn luyện tập “Phong lôi biến” nhất định sẽ phải biết chút công pháp Lạc Phượng môn. Lưu Cảnh quyết định đem một phần công pháp Lạc Phượng truyền cho anh ta.

Hắn cần chính là một trợ thủ đắc lực, về những quy củ trói buộc của Lạc Phượng môn, hắn cũng không quản.

Lưu Hồ nhìn xem lưu lưôi. Oa, một chiêu hai mươi tư thức, anh ta nhưng chưa từng nghe nói bao giờ.

- Cảnh đệ, ta có thể luyện được không?- Huynh trước tiên luyện chiêu thức cho nhuần nhuyễn, sau đó đệ sẽ dạy huynh công pháp, cứ luyện từ từ! Huynh biết một chiêu này thì Thái Tiến cũng không phải là đối thủ của huynh.

Lưu Hồ cực kỳ vui mừng, nhảy lên kêu gào:

- Ta lập tức luyện ngay!

Lưu Cảnh tức thì túm anh ta lại, nhìn anh ta nói:

- Chuyện này nếu huynh truyền ra ngoài, đừng mơ tưởng đệ sẽ dạy huynh bất kỳ cái gì nữa.

Lưu Hồ nhìn nét mặt dị thường ác liệt của Lưu Cảnh, liền gật đầu trình trọng hứa:

- Cho dù cắt đầu lưỡi của ta, ta cũng tuyệt đối không nói! Luru Cảnh cũng cười nói:

- Đệ đi xem Tây Tương thủy, hẹn canh năm ở từ đường.

.....

Từ đường Luru phủ là tòa nhà phía tây, thờ phụng tổ tiên nhiều đời từ Lỗ Cung Vương Luru Dư, đây là từ đường của Luru Biểu, rộng hai mươi mẫu đất, do hơn mười tòa nhà tạo thành, là nơi thiêng liêng nhất của mỗi gia tộc.

Chưa tới canh năm, nam tử cùng nữ tử của gia tộc Luru thị đã trang phục chỉnh tề lục tục đứng ở hai bên cửa chính, muốn được đưa vào lễ phục màu đen, đội mũ tề, sau đó xếp hàng bắt đầu đi tới chính đường bái tề.

Nam tử đi trước, nữ tử đi sau, nữ nhân đã lấy chồng không thể tham dự hiến tế, mà ở nhà chồng tham gia hiến tế.

Luru Biểu đã thay xong quan phục, yên lặng nhìn mọi người trong tộc thay trang phục, bỗng nhiên ông ta cau mày hỏi Luru Hổ:

- Cảnh nhi đâu? Sao lại không thấy nó?

Luru Hổ khe khẽ nói:

- Thân thể của hắn hơi khó chịu, tới muộn một chút, lập tức có mặt ngay.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Luru Cảnh vô thanh vô thức xuất hiện trong, Luru Hổ mừng rỡ chỉ ra nói:

- Hắn tới rồi!

Luru Biểu gật đầu:- Ngươi bảo nó đổi trang phục, hôm nay dẫn nó theo, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Chắc nhi hiểu được!

Luru Hổ vội vàng chạy đến trước mặt Luru Cảnh, thấp giọng oán giận nói:

- Sao giờ này mới tới!

- Không phải chưa tới giờ sao?

Luru Cảnh áy náy cười cười.

- Đứng canh năm bắt đầu xuất phát, còn phải đổi lễ phục. Ai chào! Ta quên nói cho đệ biết, thôi mau lên đi! Luru Hổ luống cuống tay chân giúp Luru Cảnh đổi lễ phục màu đen, lại giúp hắn đội lên mũ tề. Luru Cảnh vẫn là lần đầu tiên mặc đồ lễ, trong lòng hắn rất hiểu ý nghĩa hiến tế, tham gia hiến tế chính là chính thức thừa nhận hắn là con cháu Luru gia rồi.

Đang! Đang!

Theo tiếng gõ chiêng du dương, trên dưới trăm người Luru gia dưới sự dẫn dắt của gia chủ Luru Biểu xếp thành hàng hướng chính đường hiến tế.

Ngày hôm nay, sắc trời trong sáng, năm Kiến An thứ bảy rốt cuộc đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tiệc tiễn đưa bằng hữu.

Thời gian hiến tế không lâu, nửa canh giờ liền kết thúc. Luru Biểu phải đến châu nha, nhận đủ loại chúc mừng của bách quan Kinh Châu, còn tộc nhân thì đều hành động tùy ý, phần lớn tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, chuẩn bị tham gia gia yến long trọng của Luru phủ vào giữa trưa.

Tuy nhiên gia yến này không nhất định phải tham gia, giống Luru Biểu không thể tham gia, Luru Cảnh đương nhiên cũng muốn rời đi, cùng tộc nhân vui chơi thời gian quá lâu, cơ hội bại lộ của hắn càng lớn.

Tuy nhiên, Luru Cảnh mặc dù muốn rời đi lại bất hạnh bị tộc nhân giữ chặt để hỏi han, lại theo bọn họ chơi mấy ván cờ vây. Đây cũng là Luru Cảnh mới học được, hai bên sáu đen sáu trắng, dựa vào quãng đũa để đi cờ. Thì ra lúc được đưa ra khỏi bầu liên danh được tư cách đi cờ.

Lại nói đánh cờ vây có đầu trí, tính cạnh tranh rất mạnh, rất nhiều người bởi vì say mê xem đấu cờ ‘vứt bỏ sự nghiệp, quên ngủ quên ăn, qua ngày đoạn

thăng, lay lắt như ngọn đèn dầu’.

Ở trong trận cờ vậy, trở mặt, chửi bậy, ẩu đả tình huống nào cũng có thể phát sinh. Cũng bởi vậy khi xảy ra việc gì, tỷ như việc thời Lao Ái cung Tần sau khi say rượu cùng quyền quý nảy sinh tranh đấu lúc đánh cờ, Lao Ái giận dữ viết:

- Ta là gia phụ của Hoàng đế!

Chuyện này kéo đến việc Tần Thủy Hoàng thanh trừ bè phái của Lao Ái.

Lại như những năm cuối thời Chiến Quốc, Kinh Kha cùng Câu Tiễn người nước Lỗ đánh cờ nảy sinh tranh chấp, Câu Tiễn chửi ầm lên, Kinh Kha đường đường đứng sĩ nhà Tần nhưng lại hoảng sợ bỏ chạy.

Còn có Hoàng Thái tử Lưu Khải cùng Thái tử Lưu Tị của Ngô vương khi đánh cờ xảy ra tranh luận, Hoàng Thái tử thẹn quá thành giận, dùng bàn cờ đập chết Thái tử Lưu Tị của Ngô Vương. Chuyện này đã trở thành ngòi nổ gây chiến loạn bảy nước.

Lưu Cảnh vì muốn hòa mình cùng binh lính, cùng học chơi loại cờ này, chỉ có điều đám lính là vì đánh bạc, hơn nữa không kẻ nào dám thắng hắn, tìm cách thua dưới tay hắn.

Lưu Cảnh có thể hiểu được tâm lính của binh sĩ, hôm nay hắn thực ra cũng giống như vậy.

Hôm nay hắn kiên trì chịu đựng, bồi mười mấy bạc bề trên của Lưu thị chơi cờ một buổi sáng, thua trong tay bọn họ hơn ba mươi lượng vàng, cho tới lúc này các trưởng bối cùng nhau khen ngợi hắn không hổ là cháu ruột gia chủ, rất có phong thái của gia tổ.

Tới gần giữa trưa, yến hội Lưu phủ sắp bắt đầu, Lưu Cảnh không muốn nhìn thấy Thái phu nhân nên chuẩn bị rời đi. Vừa ra tới đại sảnh lại bị Lưu Kỳ ở phía sau gọi lại.

- Cảnh đệ! Chờ một chút.

Lưu Cảnh vội vàng thi lễ, cười nói:

- Huynh trưởng, đã lâu không gặp.

Lưu Kỳ áy náy nói:

- Trong khoảng thời gian này chuẩn bị hiến tế, bận bù đầu, nhất thời không quan tâm được tới đệ, có chút lạnh nhạt cùng đệ, thật xin lỗi.

- Không có việc gì, đệ trong thời gian này cũng rất bận rộn!

- Đúng rồi, người còn công việc, ta suýt nữa đã quên.

Lưu Kỳ lại cười nói:

- Đốc Tào Du Chúc sở này làm thế nào?

Lưu Cảnh cười khỏ lắc đầu:

- Mỗi ngày đều có việc phiền toái, khiến người ta đau đầu, chỉ là an bài trực tét, mọi người đã cãi cọ nửa ngày. Đây chỉ là một Du Chúc sở nhỏ nhoi, nếu là một đội quân, đệ không biết làm thế nào mới tốt.

- Biện pháp quản lý lớn hơn, kỳ thật cũng không khác lắm.

Lưu Kỳ chuyển đề tài, cười bảo:

- Hôm nay có thể để ta dẫn đệ tham gia một bữa tiệc chăng, đoán chừng đệ sẽ có hứng thú.

Lưu Cảnh vừa lúc không muốn ở lại chỗ này, lập tức vui vẻ đáp ứng:

- Đệ lúc nào cũng có thể xuất phát!

- Đệ chờ một lát, ta đổi lại bộ y phục, sau đó chúng ta lên đường.

Lưu Kỳ xoay người vội vàng rời đi.

Lưu Cảnh ngồi bên vườn hoa kiên nhẫn chờ đợi. Đúng lúc này, Thái phu nhân được một đám nha hoàn vây quanh từ bên kia đi tới, vừa lúc đối diện với Lưu Cảnh, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Cho dù Lưu Cảnh không muốn gặp bà, mới vội vã rời đi, không nghĩ tới oan gia ngõ hẹp, vẫn gặp. Bất đắc dĩ hắn đành tiến lên khom người thi lễ:

- Tham kiến phu nhân!

Ánh mắt Thái phu nhân nhìn hần phức tạp, hai ngày trước chồng bà cùng Thái gia đã đạt thành một thỏa hiệp, đem chuyện đám hỏi tạm thời lùi lại hai năm, lý do bởi Thái Thiếu Dur còn quá trẻ, đợi nàng lớn thêm một chút mới bàn lại chuyện này.

Kết quả này tuy không phải là tốt nhất, nhưng ít ra cũng giải quyết được nguy cơ trước mắt, khiến Thái phu nhân có thời gian rảnh rang an bài Lư Tông cưới nữ nhân của Thái gia.

Mặt khác, Lư Cảnh rõ ràng tỏ thái độ không muốn cưới Thiếu Dur, điều này cũng khiến địch ý của Thái phu nhân đối với Lư Cảnh giảm đi vài phần.

Chẳng qua Thái phu nhân hận Lư Cảnh không phải chỉ một việc hôn sự này, mà bởi bà đã sinh non, từ đầu đến cuối bà cho rằng chính Lư Cảnh đã khắc chết con mình.

Loại thù hận này tựa như gai độc giấu trong lòng Thái phu nhân, mỗi lần nhìn thấy Lư Cảnh, trong lòng Thái phu nhân lại dấy lên đau đớn, nhớ tới đứa nhỏ bà đã mất.

- Nghe nói ngươi đã nhậm chức rồi hả?

Thái phu nhân lạnh lùng hỏi.

- Vâng!

- Ô! Vậy là tốt rồi, người trẻ tuổi phải biết tiến lên, không cần phải ý lại vào bá phụ. Bá phụ ngươi bận rộn nhiều việc, sau này ngươi tận lực đừng quấy rầy ông ấy.

- Cháu đã biết!

Ngữ khí của Lư Cảnh cũng thật lãnh đạm, ngay cả nụ cười giả dối cũng không có. Người phụ nữ này khiến hần cực kỳ chán ghét, nói nhiều một câu đối với hần cũng thật mệt mỏi.

- Thế nào, ngươi thực chán ghét ta?

Thái phu nhân cảm nhận được sự lãnh đạm của Lư Cảnh, có phần cảm tức nói.

- Cháu làm sao dám chán ghét phu nhân, là phu nhân chán ghét ta đó chứ. Bởi vậy cháu muốn nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của phu nhân, cũng tận lực nói ít một chút, để tránh làm hỏng tâm tình tốt của người.

- Hừ! Ngươi cũng tự biết mình. Ngoài ra, ta cho ngươi biết một việc, hôn sự của ngươi cùng Thái gia đã giải trừ, ngươi có thể không cần phiền não rồi.

Tin tức này lại không tẻ, khiến tâm tình của Lư Cảnh thoáng chốc tốt lên rất nhiều. Hần như trút được gánh nặng, lại thì lễ:

- Đa tạ phu nhân báo cho cháu tin tốt.

- Hừ!

Thái phu nhân lại hừ lạnh một tiếng, chậm chạp nói:

- Như vậy ngươi cũng có thể đi cưới nữ nhi của Tào Tháo và muội muội của Tôn Quyền rồi. Thái gia chúng ta không dám trèo cao.

Nói xong, Thái phu nhân ngênh ngang rời đi, Lư Cảnh ngây người, đây là lời hần nói với Lư Biểu, Thái phu nhân không ngờ đã biết. Xem ra Lư Biểu rất coi trọng những lời này. Chẳng lẽ cũng bởi những lời này, Lư Biểu để mình rời ra ngoài sao?

Dù sao Lư Cảnh tuổi còn trẻ, có một số việc suy xét không được chu toàn, vài lời không nên nói, hần đôi khi vẫn nói ra, khiến người khác ngỡ vạ vô căn cứ.

Rất rõ ràng câu nói cưới nữ nhi của Tào Tháo và muội muội của Tôn Quyền khiến Lư Biểu hoài nghi mình rồi. Có lẽ ông nghĩ mình có dã tâm, Lư Cảnh cảm thấy có chút ảo não, hần cũng ý thức được chính mình thỉnh thoảng quá sắc sảo, mới ở Tương Dương hơn hai tháng, liền xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Ngay khi Lư Cảnh đang âm thầm ảo não, Lư Kỳ đã thay xong quần áo chạy đến:

- Cảnh đệ, chúng ta đi thôi!

Anh ta đổi lại một thân trường bào màu tím, đầu đội kim quan, thoát nhìn phong thần tuấn lãng, không biết anh ta định gặp người nào.

Lư Cảnh thu lại tâm tư, theo Lư Kỳ ra cửa.

Hần không cưỡi ngựa nên ngồi chung xe ngựa của Lư Kỳ, xe ngựa nhắm hướng thành tây hối hả chạy.

- Hôm nay một người bạn phải đi xa, thư viện Lộc Môn chúng ta bày tiệc rượu tiễn đưa gã. Vừa vặn ngày mai mọi người tụ họp, trong đó có một người đệ rất hứng thú.

- Là ai?

Lưu Cảnh bị Lưu Kỳ khơi gợi tò mò.

Lưu Kỳ cười thần bí:

- Đến nơi đệ sẽ biết.

Xe ngựa dừng bên cạnh quán rượu ở cửa thành phía Tây, dĩ nhiên cũng là quán rượu lần trước bị trộm ngựa. Thời gian này mọi người hầu hết đang ở nhà ăn tối, trên đường vắng ngắt, trong tửu quán cũng không có mấy khách, chỉ rải rác vài bóng người.

Lưu Kỳ nhìn ba cỗ xe ngựa dừng ở cửa, không khỏi cười nói:

- Bọn họ đã đến rồi.

Hai người lên lầu hai, chỉ có hai ba tửu khách.

Tửu quán rất rộng nhưng không có một cái bàn nào, đều là ngồi trên chiếu, trước mặt mỗi người đặt một tấm thực đơn nhỏ, tùy theo người nhiều người ít, chỗ ngồi giữa họ cũng tùy ý dùng hàng rào ngăn cách, duy trì mỗi bàn một sự độc lập.

Nếu hơi xa hoa một chút còn có thể dùng bình phong để ngăn cách, thậm chí nơi tiệc rượu của quý tộc, còn có thể thấy bình phong nạm vàng bạch ngọc.

Ở trong góc đã có năm sáu người ngồi, đều là văn sĩ trẻ tuổi, đầu quấn khăn, mặc nho bào, một người trong đó Lưu Cảnh quen, chính là Khoái Kỳ, Còn có một người hán cũng biết, chính là Bạch Mi Mã Lương.

Lưu Cảnh bỗng nhiên nghĩ tới Gia Cát Lượng. Hắn nhìn lướt qua, không thấy Gia Cát Lượng, tuy nhiên ngoài ý muốn lại phát hiện trong đám người còn một nữ tử trẻ tuổi.

Đầu đội nón phủ khăn sa mỏng, không thấy rõ dung mạo, thân mặc áo ngắn xanh nhạt, dưới mặc váy dài đỏ tía, thắt lưng gấm màu trắng, dáng người tinh tế thon thả.

Phía sau nàng còn một tiểu nha hoàn, bộ dạng cũng lạnh lợi xinh xắn.

Bên cạnh còn hai người đang cúi đầu nói chuyện, không chú ý rằng bọn họ đã đến.

- Đến rồi! Đến rồi!

Khoái Kỳ thấy hai người bọn họ, bật cười nói, mọi người đều đứng lên. Lưu Kỳ bước nhanh về phía trước, chấp tay bảo:

- Thật có lỗi, đã tới chậm một bước, khiến các vị phải đợi lâu.

Mã Lương cười ha hả:

- Chúng ta đang thương lượng, đợi lát nữa trước tiên phạt các người ba chén.

- Nên phạt! Nên phạt!

Lúc này hai người khác cũng tiến lên thi lễ:

- Kỳ công tử, đã lâu không gặp.

Hai người này một lớn một nhỏ. Người lớn tuổi chừng bốn mươi, người trẻ tuổi chừng hai ba hai tư tuổi, đều mặc nho bào, khí chất thanh nhã.

Lưu Kỳ cười giới thiệu Lưu Cảnh với hai người:

- Hai vị này chính là chính chủ hôm nay, chúng ta hôm nay tới chính là tiễn bọn họ.

Người lớn tuổi là Thôi Quân Thôi Châu Bình, Bác Lăng Thôi thị, năm đó cổ động Viên Thiệu khởi binh phản Đông Trác, thanh danh rất cao.

Lưu Cảnh cũng nghe đại danh đã lâu, thật không ngờ ông đã trung niên, vội vàng hành lễ:

- Tiểu tử Lưu Cảnh, nghe đại danh Thôi tiên sinh đã lâu.

Thôi Châu Bình vuốt râu cười:

- Danh tiếng Cảnh công tử, chúng ta cũng đã nghe nói Cảnh công tử có ngựa Lư, có thể nhìn chút không?

- Còn đang để tại Lư phủ không cười đi, lần sau nhất định để Thôi tiên sinh thử một lần.

Thôi Châu Bình cười cười không nói gì. Lư Kỳ lại giới thiệu một người trẻ tuổi với Lư Cảnh:

- Vị này chính là Từ Nguyên Trực ở Đình Xuyên, ngực mang hoài bão, có đại tài.

Lư Cảnh kính nể hẳn lên, hóa ra anh ta chính là Từ Thứ, hẳn lần đầu tiên gặp, chỉ thấy Từ Thứ thân cao chừng bảy thước năm, da trắng bóc, dung mạo thanh tú, một đôi mắt sáng ngời hữu thần.

- Hóa ra người chính là Từ Thứ ở Đình Xuyên!

Từ Thứ ngẩn người, cười nói:

- Cảnh công tử cũng nghe nói về ta sao?

- Danh tiếng Nguyên Trực huynh như sấm bên tai.

Thôi Châu Bình vừa rồi là đại danh nghe đã lâu, đối với Từ Thứ cũng là sấm bên tai, rõ ràng không phải xã giao, hơi thiên về Từ Thứ rồi. Lư Kỳ bèn chuyển hướng giới thiệu cô gái cuối cùng cho Lư Cảnh.

- Vị này chính là nữ trung anh kiệt xuất, tài học cao, không thua đáng tu mi tiểu thư Nguyệt Anh của Hoàng gia, hôm nay cũng đặc biệt đến tiễn Châu Bình và Nguyên Trực.

Lực chú ý của Lư Cảnh lập tức bị hấp dẫn lại đây. Thì ra đây chính là Hoàng Nguyệt Anh, hiếm thấy vì bằng hữu mà xuất đầu lộ diện, chút dũng khí này cũng thật đáng quý.

Chỉ tiếc nàng mang mũ che mặt, nhìn không rõ dung mạo, hẳn vội vàng thi lễ:

- Nghe qua Hoàng cô nương tài học xuất chúng, tú ngoại tuệ trung, hôm nay được gặp, thật là may mắn ba đời của Lư Cảnh.

- Cảnh công tử quá khen, Cảnh công tử đừng cảm cứu Triệu Vân, trí dũng song toàn, vì tín nghĩa mà khăng khải chịu chết, người trung nghĩa như thế, ngay gia phụ cũng khen không dứt miệng. Muốn mời công tử có thời gian đến làm khách tại Hoàng gia.

Thanh âm của Hoàng Nguyệt Anh rất nhẹ nhàng, tuy nhiên Lư Cảnh nghe được lại thấy hổ thẹn. Hẳn cứu Triệu Vân không nghĩ lại truyền ra ngoài, hẳn là Triệu Vân nói cho Lư Bị, mà Lư Bị truyền ra. Tuy rằng đây không phải chuyện xấu, nhưng Lư Cảnh vẫn không mong người khác biết.

Hắn vội vàng khiêm tốn đôi câu, tỏ vẻ rảnh rồi nhất định tới Hoàng gia làm khách. Bấy giờ hắn lại cười hỏi:

- Không Minh huynh hôm nay thế nào lại không tới?

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tiếng đàn rung động.

Lư Cảnh thuận miệng hỏi một câu:

- Không Minh vì sao không đến?

Không khí trong tiệc rượu lập tức trở nên lúng túng, loại không khí xấu hổ này ngay cả Lư Cảnh cũng ý thức được, chỉ có điều hắn không hiểu rõ mình nói sai điều gì rồi.

Lúc này, Khoái Kỳ kẻ tập trung mọi người hôm nay vội vàng cười nói:

- Rượu và thức ăn đều đã chuẩn bị xong, không cần khiêm nhường, mời mọi người an vị.

Lư Cảnh theo mọi người ngồi xuống thành một vòng, mấy tên hầu rượu chạy qua lại bưng rượu và thức ăn lên, lại đem chậu hâm rượu đặt vào giữa, một tên hầu rượu dáng vẻ xinh đẹp phụ trách rót rượu cho mọi người.

Thôi Châu Bình bưng chén rượu hướng mọi người nói:

- Hôm nay cảm tạ các vị đến tiễn chúng ta, hơn nữa cảm tạ Kỳ công tử đích thân đưa tiễn. Lần đi phương bắc này, nhiều nhất khoảng ba năm tháng chúng ta sẽ trở về, xin chư vị không cần nhớ nhung nhiều.

Từ Thứ cũng nâng chén rượu lên cười nói:

- Lần này chủ yếu trở về nhà thăm mẹ, cảm tạ mọi người đến tiễn biệt, ta cạn trước vì tôn kính.

Anh ta nâng chén rượu một hơi uống cạn, mọi người đều chúc bọn họ một đường thuận lợi, cũng đem rượu trong chén mình uống cạn. Lúc này, Luru Cảnh nói với Từ Thứ:

- Luru Cảnh kính nể Nguyên Trực huynh hiếu với mẹ, Nguyên Trực huynh vì sao không đưa mẫu thân lên Tương Dương, như vậy càng dễ dàng chăm sóc hơn.

Từ Thứ thờ dãi:

- Ta cũng nghĩ như vậy, chủ yếu là gia huynh không chịu để mẫu thân xuôi nam. Hơn nữa mẫu thân cũng khó rời cố hương, vài lần khuyên bảo đều không đồng ý, không có cách nào.

Luru Cảnh gật gù đầu, cũng không nói gì nữa. mọi người vừa rảnh rồi tán phẩm vài câu, Luru Kỳ quay sang cười nói với Hoàng Nguyệt Anh:

- Nghe qua tài đánh đàn vô song của tiểu thư, có hứng gây một bàn đề cho ta và mọi người ngày tết nghe được nhạc tiên.

Mọi người đều vỗ tay cười lớn:

- Kỳ công tử đề nghị rất hay, Hoàng cô nương có thể hay không cho chúng ta sướng lỗ tai một chút.

Hoàng Nguyệt Anh cũng không từ chối, tự nhiên cười nói:

- Một khi đã như vậy, Nguyệt Anh liền tự bêu xấu mình một chút vậy.

Nàng quay đầu dẫn tiểu nha hoàn vài câu, nha hoàn gật đầu đi xuống lầu. Một lát sau từ trong xe ngựa mang tới một cây đàn, một gã hầu bàn mang tới một bàn đề đàn, nha hoàn đem đàn đặt xuống.

Hoàng Nguyệt Anh đưa tay bỏ mũ che sa, cho đến lúc này Luru Cảnh rốt cục mới nhìn rõ dung mạo của nàng. Quả nhiên làm người ta thất vọng, làn da hơi đen, cái mũi hơi tẹt, ánh mắt không đủ tươi tắn, tóc mai thưa thớt hơi khô vàng.

Tóc vàng mặt đen, lời đồn đại cũng không sai. Tuy nhiên cũng không khoa trương như vậy, xấu chưa đủ đến nỗi không thể gặp người, chỉ là tư sắc có chút bình thường.

Hoàng Nguyệt Anh thần sắc bình tĩnh, điều chỉnh tiếng đàn một chút, liền tự nhiên cười nói với mọi người:

- Tiểu muội bêu xấu trước mặt mọi người vậy.

Ngón tay nhỏ nhắn của nàng khẽ khuấy động, một chuỗi tiếng đàn như nước chảy theo ngón tay nàng róc rách tuôn ra. Nàng đàn chính là khúc “Nhập Chính đằm Hàn vương”, cũng chính là “Quảng Lăng tán”. Mặc dù là đơn cầm, nhưng tiếng đàn hùng hồn, khi thì ngửa mặt lên trời bi phẫn, lúc lại sát phạt bắn ra bốn phía, khi thì uyển chuyển bi thương.

Ngay cả tâm tình của Luru Cảnh cũng tùy theo tiếng đàn của nàng mà dao động. Hắn nghe đến si mê, toàn bộ khách nhân trong tửu quán lặng ngắt như tờ, mấy tên hầu rượu cũng ngồi một bên, ngơ ngác nghe đàn, quên cả đưa thức ăn lên cho khách.

Bỗng nhiên tiếng đàn vừa thu lại, quán lượn dồn dập, qua một lúc lâu sau, tửu quán bất chợt nổ lên một tràng pháo tay. Lúc này, Luru Cảnh cũng phát hiện kỳ thật Hoàng Nguyệt Anh cũng không xấu, tài học của nàng khiến dung mạo của nàng trở nên không đáng để ý.

Hoàng Nguyệt Anh đứng dậy thi lễ, áy náy cười nói:

- Trong nhà còn có việc, tiểu muội không thể ở lâu, cáo từ trước.

Mọi người cũng không giữ nàng lại, đều đứng dậy cảm tạ tiếng đàn năm mới của nàng. Luru Cảnh nhìn bóng nàng xuống lầu, không kìm nổi thờ dãi một tiếng:

- Giai nhân như thế, người cười được nàng may mắn làm sao!

Về mặt mọi người quái dị, đều không nhìn được cười. Lúc này phía dưới truyền đến tiếng xe ngựa lộc cộc, Hoàng Nguyệt Anh đi rồi, Khoái Kỳ rốt cuộc không kìm nổi cười nói:

- Cảnh công tử, người có biết Không Minh vì sao không đến, Hoàng Nguyệt Anh vì sao lại thất vọng rồi đi?

Lưu Cảnh lắc đầu:

- Ta không biết!

Mã Lương cũng cười nói:

- Thật ra chuyện này cùng ngươi có liên quan.

- Cùng ta có liên quan ?

Lưu Cảnh ngạc nhiên :

- Mọi người đang nói cái gì ?

Khoái Kỳ uống một ngụm rượu rồi chậm rãi nói:

- Lần trước tiểu yến ở Khoái phủ, Cảnh công tử nói, vợ của Khổng Minh không phải Hoàng Nguyệt Anh sao? Công tử còn nhớ rõ chứ?

Lưu Cảnh gật gật đầu:

- Ta nhớ rõ, lúc đó ta chỉ thuận miệng nói thôi.

- Câu nói thuận miệng của ngươi nhưng lại hại thảm Khổng Minh rồi. Hiện tại mỗi người đều đang nói... Khổng Minh muốn kết hôn cùng Hoàng Nguyệt Anh, càng truyền càng rộng, sĩ tử ở Tương Dương mỗi người đều biết. hiện tại mọi người thấy Khổng Minh liền trên ghẹo “Bao giờ cưới tiểu thư Hoàng gia làm vợ?”. Kết quả Khổng Minh không dám ra cửa, cho nên hôm nay anh ta nghe nói Hoàng cô nương muốn tới, liền bận chuyện không tới được.

Lưu Cảnh gãi đầu. Giờ hắn mới hiểu được một câu nói vô tâm của mình nhưng lại gây chuyện lớn như vậy. Hắn lại hỏi:

- Nhưng cái đó cùng việc Hoàng cô nương rời đi trước có liên quan gì?

Mọi người cười lớn:

- Khổng Minh không tới, Hoàng cô nương sao có thể không thất vọng rời đi. Ngươi cho là Hoàng cô nương thật sự đến dự tiệc để tiễn người sao?

Lưu Cảnh giờ mới hiểu được, hóa ra Hoàng Nguyệt Anh là thích Gia Cát Lượng. Tuy nhiên Hoàng Nguyệt Anh để lại cho Lưu Cảnh ấn tượng vô cùng tốt. Nếu như có thể giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, cũng là một đoạn giai thoại. Nhưng dường như Gia Cát Lượng không có tâm tư này, là ngại dung mạo nàng xấu sao?

- Khổng Minh thái độ thế nào, huynh ấy không muốn cưới Hoàng cô nương sao?

Từ Thử ở bên cạnh cười nói:

- Chỉ sợ Khổng Minh ngay chính bản thân mình cũng không biết, bất quá huynh ấy là người cực sĩ diện, chuyện này truyền đi ồn ào như thế, cho dù huynh ấy có lòng này cũng không dám cưới.

Lưu Cảnh vỗ trán cười bảo:

- Như vậy chẳng phải ta thành tội nhân ư?

- Ngươi là tội nhân, cho nên chúng ta phải phạt ngươi một chén.

Mọi người đều ồn ào, Lưu Cảnh đành phải uống ba chén rượu. Nhưng chuyện này trong lòng hắn ngược lại không bỏ xuống được, lại hướng mọi người hỏi:

- Lại nói tiếp, chuyện này đúng là lỗi của ta. Ta không hy vọng người có tình khó thành thân thuộc. Ta muốn giúp bọn họ một chút, bù lại lỗi lầm, mọi người nói có biện pháp gì không?

Loại chuyện này ai cũng cảm thấy hứng thú, Từ Thử trầm tư một chút, cười thần bí nói:

- Kỳ thật ta có một biện pháp.

Anh ta thấp giọng nói với mọi người vài câu, mọi người đều vỗ tay khen hay. Từ Thử lại cười nói:

- Chuyện này ta không muốn không quan tâm, chẳng bằng chờ ta trở lại, chúng ta cùng thực hiện chuyện này.

Lưu Kỳ cười mà không nói, anh ta là con trai của Châu Mục, anh ta cũng không muốn tham gia vào việc này. Anh ta đang muốn nhắc nhở Lưu Cảnh, Lưu Cảnh lại vui vẻ cười nói:

- Vậy một lời đã định, chuyện này ta tới làm chủ.

Tiệc rượu kết thúc, Luru Cảnh cũng tính toán trở về Phàn Thành. Bất quá ngựa của hắn ở Luru phủ, lại ngồi xe ngựa trở về Luru phủ.

Trong xe ngựa, Luru Kỳ trầm ngâm một chút rồi bảo:

- Cảnh đệ, cùng đám người Từ Thứ, Thôi Quân chỉ xã giao là được, không cần quá mức thâm giao.

- Vì sao?

Luru Cảnh đối với lời này của huynh trưởng có chút khó hiểu.

- Có vài việc về sau ta sẽ chậm rãi nói cho đệ biết. Dù sao nước Kinh Châu rất sâu, bè phái rõ ràng đứt khoát, phái bản thổ và phái ngoại lai luôn nước lửa khó gần. Hồi hợt mà giao du thì có thể, nhưng thâm giao thì không được. Bởi vậy ta khuyên đệ không nên cùng đám danh sĩ phương bắc này quan hệ quá sâu, sẽ ảnh hưởng tới con đường làm quan của đệ ở Kinh Châu này.

Luru Cảnh trầm mặc một lát, chậm rãi nói:

- Tào Tháo sở dĩ hùng mạnh, chính bởi y biết dùng người mình biết, chỉ có tài mới trọng dụng, nhiều người bởi vậy mới đến đầu nhập vào Kinh Châu. Kinh Châu lại nuôi dưỡng mà không dùng, chỉ bằng điểm này, huynh trưởng nghĩ Kinh Châu có thể chống lại Tào Tháo sao?

Luru Kỳ ngẩn ra nhìn Luru Cảnh, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ:

- Ta cũng không có cách nào, ta cũng từng khuyên phụ thân, nhưng phụ thân nói, phải bảo đảm lợi ích cho sĩ tộc Kinh Châu. Cho nên ta chỉ có thể tận lực trấn an đám sĩ tộc ngoại lai này.

Luru Cảnh lắc đầu:

- huynh trưởng, thứ cho đệ nói thẳng. Cái gọi là phái bản thổ phái ngoại lai kỳ thật không có bất kỳ ý nghĩa gì, hắn là phân chia phái chống Tào và phái thân Tào mới đúng. Giống như đám sĩ tộc phương bắc Từ Thứ, Thôi Châu Bình thà rằng xa rời phụ mẫu, không chịu vì Tào Tháo cống hiến mà tìm nơi nương tựa ở Kinh Châu, đây mới là đạo nghĩa.

Ngược lại, Thái gia, Khoái gia bọn họ phái bản thổ này, bọn họ càng lo lắng hơn chính là lợi ích gia tộc. Một khi đại quân Tào Tháo giết tới, bọn họ có thể buông tha cho tồn vong của gia tộc cùng chúng ta đấu tranh không? Đến lúc đó, ai sẽ đầu hàng, ai sẽ đấu tranh chống lại Tào Tháo, điểm này huynh trưởng có nghĩ tới chưa?

Luru Kỳ trầm mặc, anh ta không thể trả lời. Những nguy hiểm Luru Cảnh chỉ ra anh ta đương nhiên cũng biết, nhưng bọn họ không tự chủ được, bọn họ cũng không thể đem toàn bộ quan lại bản thổ ở Kinh Châu thay hết thay, sau đó dùng đám sĩ tộc phương bắc làm việc.

Nếu như vậy, bọn họ cũng xong rồi. Sĩ tộc Kinh Châu là gốc rễ của bọn họ, gốc rễ thì tuyệt đối không thể động vào, thậm chí ngay cả bình an chung sống cũng rất khó làm được. Sĩ tộc Kinh Châu căn bản không để bất cứ cơ hội nào cho phái ngoại lai, trừ phi có quan hệ thông gia cùng Luru thị.

- Cảnh đệ, sự việc không phải đơn giản như đệ nghĩ.

Luru Kỳ thờ dãi một tiếng, hàm hồ đối ứng một câu, sau đó đó không phản bác được nữa.

Luru Cảnh lấy cớ bận việc tại Du Chúc sở, rời khỏi Luru phủ. Đương nhiên, hắn chưa có tư cách đi tham gia tân niên hạ điền của châu nha Kinh Châu. Kinh Châu phẩm trần quan viên có bốn trăm thạch trở lên đều phải tham gia hạ điền, mà chức Đốc Tào Du Chúc của hắn mới chỉ có ba trăm thạch.

Luru Cảnh vừa dẫn ngựa ra khỏi Luru phủ, liền nghe phía sau có người gọi hắn:

- Cảnh đệ!

Quay đầu lại thấy Luru Hồ chạy như bay đến, thở hồng hộc nói:

- Ta đã nói với huynh trưởng, huynh ấy đồng ý cho ta nhậm chức ở Du Chúc sở, nếu không... ta hôm nay đến chỗ nào của ngươi.

- Tên gia hỏa huynh tính cách vẫn nhanh nhẩu như vậy.

Luru Hồ gãi gãi sau gáy, mặt dày cười ha ha:

- Được không vậy?

- Được! Đi lấy hành lý.

- Hành lý ở trong này!

Tay Luru Hồ giấu ở sau lưng, tay của anh ta đưa ra, trên tay cầm một bọc nặng.

Lưu Cảnh đỡ khóc đỡ cười, mình hôm qua mới nói cho anh ta biết, anh ta liền chuẩn bị xong hết rồi ư? Hắn thực thấy không có biện pháp với anh chàng ngốc này. Nói anh ta ngốc nhưng cái gì cũng chuẩn bị ổn thỏa, ngốc chỗ nào chứ!

Lưu Cảnh vỗ bả vai Lưu Hồ nói:

- Thế thì đi thôi!

Lúc này, Lưu Cảnh mới phát hiện bộ dạng Lưu Hồ và mình tương đối cao lớn, nhưng Lưu Hồ vẫn cao hơn mình nửa cái đầu, dường như còn cao hơn Trương Phi, đáng người chừng tám thước năm, bả vai dày rộng giống như Đại Ma Bàn.

Trong lòng Lưu Cảnh vừa động, mình sở dĩ phải luyện công trong nước, là vì sức lực không đủ, muốn đem sức lực nâng cao đến ngàn cân trở lên. Như vậy Lưu Hồ này có phải hay không trời sinh sức mạnh ghê gớm?

- Lão Hồ, huynh có thể nâng vật gì đó nặng lên, đệ nói là nâng quá đỉnh đầu.

Lưu Cảnh tò mò hỏi.

- Việc này...

Lưu Hồ gật đầu cười nói:

- Ta nhiều nhất một lần có thể nhắc sáu người lên, tính ra tầm bảy tám trăm cân.

Lưu Cảnh gật gù đầu, đây là cực hạn mà kẻ từ nhỏ không đến Trúc Cơ luyện võ có thể đạt được, đáng tiếc! Lưu Hồ dù cố gắng thế nào, tối đa cũng chỉ có thể trở thành võ tướng hạng hai. Có lẽ mình có thể đem Bách Điều Triều Phượng Thương dạy cho huynh ấy, để huynh ấy ít nhất sử dụng thương tinh xảo, trở thành đại tướng như Nhạc Tiến, Lý Diên.

Đem người kia bồi dưỡng hoàn hảo, liền đem biến thành trở thủ đắc lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Gặp Cam Ninh lần hai.

Lưu Cảnh dắt ngựa cùng Lưu Hồ đi trên đường, không bao lâu tới bến đò, lên thuyền, con thuyền chạy tới bờ Bắc.

Con thuyền vừa tới giữa Hán Thủy, bỗng nhiên Lưu Cảnh thấy một chiếc thuyền công của Du Chúc Sở lái tới trước mặt, người trên thuyền hẳn đều biết, vội vàng vẫy tay gọi to:

- Tào ngũ!

Người trên thuyền công thấy hắn, vội vàng chạy đến gần, hô dừng thuyền, thập trưởng cầm đầu tên là Tào Khắc, đứng thứ năm, cho nên tất cả mọi người đều gọi y là Tào ngũ.

Hai thuyền cập bến cùng một chỗ, Tào ngũ vội hô lên:

- Đốc Tào, xảy ra chuyện rồi!

- Xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Lưu Cảnh có chút không vui, hôm nay là ngày đầu tiên của năm, Tào ngũ liền hô đã xảy ra chuyện, đây không phải là điềm lành.

- Đốc Tào, Trương Bình bị người bắt đi rồi.

- Trương Bình!

Lưu Cảnh ngăn ra, tại sao lại là y, hắn không hài lòng hỏi:

- Bị ai bắt?

- Bị thủ hạ của Cam Ninh bắt, vào nửa đêm hôm qua.

Mây Lư Cảnh nhú thành một nắm, làm sao Trương Bình có thể chọc tới Cam Ninh, tâm niệm hấn khê động, không đúng nha! Ngày hôm qua và hôm nay cũng không phải ngày trực của Trương Bình, y tới làm gì?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tào ngũ nhìn thoáng qua người chèo thuyền bên cạnh, do dự một chút,

- Đốc Tào có thể đổi thuyền không?

Lên thuyền công, Lư Cảnh ngồi xuống hỏi:

- Nói đi! Đã xảy ra chuyện gì?

- Hôm nay là mừng một Tết, vốn không phải là ngày trực của Trương Bình, nhưng nửa đêm tối qua bỗng nhiên y chạy tới, cùng người đang trực đối ca, sau đó nửa đêm liền dắt quân đi tuần, dẫn theo mười mấy huynh đệ, mới sáng nay, Cam Ninh phái người nhắn, nói Trương Bình và mười mấy huynh đệ đều ở trong tay y, bảo Đốc Tào qua đó nói chuyện một chút, tình huống cụ thể thế nào chúng ta cũng không rõ.

Điều này thật kỳ quái, nửa đêm khuya khoắt Trương Bình chạy tới làm gì? Lư Cảnh trầm ngâm một lát, cho dù là mặc kệ Trương Bình, nhưng vẫn còn mười mấy huynh đệ do hấn quân.

Lư Cảnh liền hỏi:

- Bây giờ Cam Ninh ở đâu?

- Hình như là ở phía Tây Phàn Thành.

Lúc này Lư Hồ ở bên cạnh tiếp lời nói:

- Ở Phụng Dục Đình.

- Đúng! Là ở Phụng Dục Đình.

Lúc này Lư Cảnh ra lệnh nói:

- Quay đầu đi Phụng Dục Đình!

.....

Nơi Cam Ninh đóng quân là Phụng Dục Đình ở phía Tây Phàn Thành, có một bến cảng, ở giữa bờ có vài chục tên canh phòng, thực ra nơi này là một trạm nghỉ chân, quan lại đi thuyền lui tới, nếu trời tối một mối, sẽ ở bên trong trạm nghỉ chân tìm nơi ngủ trọ.

Lư Biểu định đem trạm nghỉ chân này sắp xếp cho Cam Ninh, để y và thủ hạ ở trong này trú dài, mỗi tháng đưa tiền và lương thực đúng hạn cho họ, trên thực tế chính là đem Cam Ninh nuôi dưỡng ở Phàn Thành, vừa không dùng y, cũng không bạc đãi, lại không phá hủy thanh danh của Lư Biểu, cũng loại trừ được thủy tộc lớn nhất Kinh Tương.

Lư Biểu lấy có tiền cử hiền tài Cam Ninh với triều đình làm Trung Lang Tướng, dựa theo quy trình bình thường, chậm thì mấy tháng, lâu thì một hai năm, cứ kéo dài vô kỳ hạn như vậy.

Bên cạnh trạm nghỉ chân đúng là có một toà đình, tên là Phụng Dục Đình, đây cũng là tên mà người ta gọi toà đình này, Đình Từ Trúc nằm ở núi Già Sơn, cao chừng bảy tám trượng, ngồi trong đình có thể nhìn được Hán Thủy, xem sông lớn cuộn cuộn về hướng Nam, tầm nhìn rộng lớn, làm người ta cảm thấy vui vẻ, thoải mái.

Lư Cảnh đứng khoanh tay đón gió, mang theo mùi gió từ sông phả vào mặt, đem tóc của hấn thổi tung phấp phới, nước non như vẽ tranh, sông lớn chảy về hướng đông, sóng cuộn cuộn không dứt, cảnh này, khiến cảm xúc của Lư Cảnh phập phồng.

Lúc này phía sau truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, Lư Cảnh quay đầu lại, chính là Cam Ninh từ Phụng Dục Đình đi tới

Lư Cảnh thấy ngực y không mở rộng ra như trước, khoác lên một chiếc áo khoác màu xanh, thắt lưng đeo găm, đầu đội khăn quan, hào khí thủy tộc biến mất, càng tăng thêm khí chất nho nhã.

- Cách ăn mặc này của Cam tướng quân, cũng làm cho người nhận không ra.

Cam Ninh cười ha hả, khoát tay ra hiệu, hai tên thủ hạ vào trong đình trải chiếu, lại mang lên một chút thức ăn và rượu tốt, Cam Ninh khẽ mỉm cười:

- Từ lâu đã muốn mời Cảnh công tử uống chén rượu nhạt, có thể hân hạnh mời công tử hay không?

- Cam tướng quân khách khí rồi.

Lưu Cảnh chấp tay, cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống, Cam Ninh cũng ngồi xuống, rót cho hắn một chén rượu, trng mắt lộ ra vẻ xin lỗi,

- Công tử có ân với ta, ta lại bắt thù hạ của công tử, ta nhận tội với công tử trước, chuyện này thật sự là bất đắc dĩ.

Lưu Cảnh từ từ uống rượu, không nói gì, hắn biết Cam Ninh bắt Trương Bình tất có thâm ý.

Cam Ninh thở dài, vẻ mặt trở nên ngưng trọng,

- Sự tình hơi phức tạp, đợi ta từ từ nói, kỳ thật chuyện này là do cuộc chiến Nhữ Nam hai tháng trước.

- Cuộc chiến Nhữ Nam?

Lưu Cảnh nhướn mày, hắn với trận chiến kia hiểu rất rõ.

- Chính là như vậy.

Cam Ninh gật đầu nói:

- Khi cuộc chiến Nhữ Nam kết thúc, đệ tộc của Tào Tháo là Tào Hồng xử lý hậu sự Nhữ Nam, dựa theo lệnh giết sạch của Tào Tháo, mấy ngàn quân sĩ tốt Khăn Vàng đều bị giết, giải trừ hậu họa, nhưng Tào Hồng lại động tâm suy nghĩ, chỉ giết một phần nhỏ, xong lại đem bán làm nô dịch, lấy tiền, ta cũng nhận được tin tức, liền ra lệnh cho thù hạ giả trang là thương nhân, mua năm trăm quân nô, chuẩn bị đến Kinh Châu bán lại.

Đầu Lưu Cảnh có chút to ra, mua bán nô lệ không phải là không thể được, nhưng phải lập hồ sơ tới quan phủ, các nô lệ đều phải do quan phủ ghi tên, nếu lập hồ sơ chưa được quan phủ đồng ý, chính là bị tội tự ý buôn bán nô lệ, nếu số lượng lớn, thì tội càng thêm lớn.

Mà Cam Ninh lại tự ý mua tù binh của Tào quân, phạm trọng tội, một khi Lưu Biểu biết được, sẽ gặp phải phiền toái, Cam Ninh sao lại hồ đồ như vậy.

Dường như Cam Ninh biết được tâm tư của Lưu Cảnh cười khổ một tiếng:

- Khi mua nô lệ, ta vẫn chưa ra nhập vào quân của Châu Mục, nhưng ta hiểu chuyện này khá phiền toái, cho nên phải thù hạ đi làm, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, thông tin chuyện này lại bị lộ, không ngờ bị Trương Doãn phát hiện ra, theo ta biết, y đã sai người ở Nhữ Nam mua quân nô, hiện nay y quay đầu đến chính là có ý đồ với ta.

- Người nói là, y muốn đoạt lấy nô lệ trong tay người?

Lưu Cảnh có chút rõ ràng, vì sao nửa đêm qua Trương Bình lại chạy tới trực, tất nhiên cùng việc này có liên quan.

- Chính là như vậy!

Cam Ninh gật đầu,

- Nhóm thanh niên cường tráng này được mua với giá hai lượng hoàng kim một người, qua tay có thể bán tới mười hai, năm trăm người chính là năm ngàn lượng hoàng kim, cũng đủ cho thù hạ của ta tiêu một năm, cho nên khoản mua bán này đối với ta rất quan trọng, nhưng Trương Doãn biết được trong tay ta có nhóm nô lệ này, liền sai người tìm ta, nguyên lấy ba lượng vàng mua một người, đương nhiên ta không đồng ý, Trương Doãn liền thẹn quá hoá giận, tung tin ác, nói nhóm quân nô này tiến vào Kinh Châu, y sẽ đem tên của mình viết ngược.

- Trương Bình kia lại xảy ra chuyện gì, tối hôm qua vì sao bắt y?

- Tối hôm qua ta thử dò xét, tự mình dẫn theo mười tên nô lệ từ dưới nước đột nhập vào Hán Thủy, trên đường khá thuận lợi, không ngờ vừa mới vào Hán Thủy không lâu, liền bị quân du ngoại các người chặn lại, người cầm đầu là Trương Bình, y luôn miệng nói bắt giữ nô lệ buôn bán, kết quả song phương giao thủ, ta bắt được toàn bộ ba thuyền và hơn mười tên lính Du Chước sở, bao gồm Trương Bình, bây giờ y đang ở trong tay ta.

Quả thật Cam Ninh rất khó xử, nên tha hay không tha cho đám người này, nếu thả rồi, nhóm người này trở về sẽ tố y tự ý buôn bán quân nô, tin tức truyền đi rất nhanh, sự tình càng thêm phiền toái, cho nên hiện tại Cam Ninh đang trong hoàn cảnh rất lưỡng nan, y nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tìm Lưu Cảnh đến thương lượng một chút.

Không ngờ người của y còn chưa đi, Lưu Cảnh lại tự đến đây.

Có những chuyện không cần phải nói quá rõ, ý của Cam Ninh, toàn bộ Lưu Cảnh đều hiểu, hiện nay Cam Ninh đang gặp phiền toái, bị tội tự ý buôn bán quân nô, sẽ có cớ để Lưu Biểu giết y.

Mà xem chừng, Cam Ninh tựa như không cam tâm, y mời mình uống rượu, chắc chắn là muốn mình giúp y chuyện này.

Chuyện này nhất định Lưu Cảnh sẽ giúp, nhưng không muốn để Cam Ninh cảm thấy quá dễ dàng, như vậy sẽ không hiểu được ân tình của hắn.

Trầm ngâm một chút, Lưu Cảnh nói:

- Như vậy đi! Trước tiên thả mười mấy huynh đệ binh lính ra, cho bọn họ về nhà đón Tết, chúng ta dặn bọn họ không được nói ra ngoài, về phần Trương

Bình, đề ta suy nghĩ thêm một chút, là đệ của Trương Doãn, quả thật không dễ xử lý.

Nếu Cam Ninh đã mời Lưu Cảnh đến hỗ trợ, đương nhiên sẽ nể mặt hắn, lập tức phản phó thủ hạ nói:

- Trừ Trương Bình, mười mấy người khác đều thả ra.

Thủ hạ đáp ứng một tiếng, vừa muốn rời đi, Lưu Cảnh đứng lên nói:

- Ta trước tiên đi tới nói chuyện với bọn họ một chút.

Đúng lúc này, một tên thủ hạ vội vàng chạy tới, giọng gấp gáp bẩm báo:

- Khởi bẩm thủ lĩnh, bên ngoài có rất nhiều quân đội đến, là của Trương Doãn.

Cam Ninh nhảy dựng lên, cả giận nói:

- Hắn quả nhiên đến rồi.

Y định xoay người đi, Lưu Cảnh kéo y lại,

- Chờ một chút!

Tâm tư Lưu Cảnh xoay chuyển rất nhanh, chân trước mình vừa tới, xoay lưng Trương Doãn đã đến, chẳng lẽ y chính là chờ mình, người y muốn đối phó không phải là Cam Ninh, mà là Lưu Cảnh hắn, có khả năng này sao? Hoặc là y một mũi tên bắn trúng hai đích.

Nghĩ vậy, Lưu Cảnh trầm giọng nói:

- Cam tướng quân trước tiên hãy bình tĩnh lại đã, Trương Doãn dẫn quân đến, chỉ sợ là đã có dự mưu, hoặc là Trương Bình bị bắt, là một cái bẫy mà Trương Doãn giăng ra.

Cam Ninh cũng là một người cực kỳ khôn khéo, chỉ có điều người trong cuộc thường mê muội, không có Lưu Cảnh nhìn rõ, nhắc nhở này, y cũng từ từ bình tĩnh lại.

Hình như có phần hơi lạ, hiệu của Trương Bình kia là Thủy Lang, công phu dưới nước cực kỳ lợi hại, đánh không được cũng có thể nhảy cầu chạy trốn, mình bắt được y, dường như quá dễ dàng.

Chẳng nhẽ thật sự là bẫy của Trương Doãn? Nếu là như vậy, sự tình lại có chút phiền toái rồi.

Cam Ninh cũng không quá lo lắng cho bản thân, lấy vũ lực của y, cho dù người ít không đánh lại đông, cũng có thể phá vây trốn đi, y chỉ lo lắng cho an nguy của thủ hạ, đều là thủ hạ dưới tay y nhiều năm, y không hy vọng bọn họ vì mình mà bị liên lụy, không khỏi nhận phải thương tổn.

Nghĩ vậy, y nhìn lại Lưu Cảnh như cầu viện, Lưu Cảnh bình tĩnh khiến y thấy được một tia hy vọng.

Bây giờ Lưu Cảnh muốn an ổn Cam Ninh, không muốn y vì chuyện này mà trốn đi Giang Đông, khiến Kinh Châu mất đi một vị đại tướng.

- Cam tướng quân không cần lo lắng, theo thường lệ ngày mừng một Tết không động binh, đây tất nhiên không phải là quân của Châu Mục phái đến, hẳn là Trương Doãn tự dẫn quân Bộ Khúc của mình, chuyện này đề ta giải quyết.

Nói đến đây, Lưu Cảnh gọi Lưu Hồ lên trước, nói khẽ với y vài câu, Lưu Hồ gật gật đầu, lập tức treo tường đi theo đường nước rời đi, nơi đó không có quân đội của Trương Doãn bao vây.

Lưu Cảnh đi nhanh ra ngoài đình, Cam Ninh lo lắng hắn thất thế, cũng mang binh khí cùng đi ra, Lưu Cảnh khoát tay chặn lại,

- Tạm thời Cam tướng quân đừng đi ra ngoài, một mình ta ứng phó là được.

Cam Ninh gật đầu dừng bước, y sẽ ở cửa nhìn ra, nếu Lưu Cảnh gặp nguy hiểm, y sẽ lập tức xuất thủ cứu giúp.

Ngoài tường trạm nghỉ chân đều bị bao vây, hơn ngàn tên lính Bộ Khúc của Trương Doãn vây quanh ba mặt, ở trước cửa lớn, toàn thân Trương Doãn mặc giáp, tay cầm đao lớn, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào cửa, trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên vẻ đắc ý cười lạnh.

Kỳ thật y đã sớm chuẩn bị xong, vừa nhận được tin tức Lưu Cảnh đến trạm nghỉ chân, y liền lập tức dẫn quân đến, vây quanh trạm nghỉ Phụng Dực Đình.

Trương Bình bị Cam Ninh bắt, chính là do y cố tình sắp xếp, mục đích chính là muốn đem mọi chuyện to lên, dẫn tới việc buôn bán nô lệ của Cam Ninh.

Y nghe nói Cam Ninh mua được năm trăm quân nô đều là quân Khăn Vàng cực kỳ tinh tráng, Trương Doãn liền có lòng chiếm dụng, mục đích để làm Bộ Khúc của mình, không ngờ, Cam Ninh lại không chịu thua, khiến y thẹn quá hoá giận.

Việc hôm nay là do y khổ tâm bày ra. Một mũi tên trúng hai đích, bắt giữ Cam Ninh, đồng thời khiến Lưu Cảnh bị tội bao che, hủy bỏ chức Đốc Tào của hắn.

Trong lòng Trương Doãn vô cùng đắc ý, hôm nay y ra chiêu, một tên nhóc miệng còn hôi mùi sữa, lại muốn cùng y đấu, nằm mơ đi!

Y vùng trường đao lên, lớn tiếng hô to:

- Cam Ninh đi ra nói chuyện, nếu không ta tiến vào trạm nghỉ chân giết sạch tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lâm nguy nơi loạn cục(1)

Cửa lớn của trạm nghỉ chân mở rồi, Lưu Cảnh mang theo hai tên thủ hạ đi ra, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Trương Doãn, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Thái Mạo, Trương Doãn chính là được Tào Tháo bổ nhiệm phó đô đốc thủy quân, bởi vậy có thể thấy được có vài phần năng lực của Trương Doãn.

Lưu Cảnh thấy thân hình Trương Doãn cao lớn khôi ngô, tướng mạo anh tuấn, bộ dạng tuấn tú lịch sự, liền chấp tay cười nói:

- Hôm nay là Đán Nhật, quan lại Kinh Châu đều ở đây chào mừng Châu Mục, biểu huynh chính là Giáo Ủy, sao lại có thời gian rảnh đến đây?

Mẹ của Trương Doãn là muội của Lưu Biểu, cũng là cô cô của Lưu Cảnh, cho nên Lưu Cảnh cùng Trương Doãn là anh em họ, chẳng qua bọn hắn còn không có cơ hội nói một lời thân tình, nhưng xảy ra việc của Trương Bình, khiến giữa hai người có khúc mắc.

Trương Doãn đương nhiên cũng biết quan hệ này của bọn họ, theo quan hệ thân thích, y cũng có thể tìm cơ hội đi thăm Lưu Cảnh một chút.

Chỉ có điều Trương Doãn nghe nói Lưu Cảnh đắc tội Thái phu nhân, cho nên y đối với Lưu Cảnh cũng cảnh giác cao, tìm các loại lý do kéo dài sự gặp mặt của bọn họ, lại thật không ngờ, bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, có ngầm ý tranh đấu.

Trương Doãn lạnh lùng nói:

- Bất luận ngày nào đó ta có phốt lò hay không, ta nghe nói Cam Ninh tự ý buôn quân nô, tự ý bắt quan viên, cho nên ta đặc biệt đến tra xét việc này.

Lưu Cảnh thần nhiên cười nói:

- Thật là đúng dịp, ta cũng đến tra xét việc này, nơi này thuộc Phần Thành, chính là phạm vi quản lý của Du Chước Sở ta, Trương Bình lại là thuộc hạ của ta, cho nên chuyện này là phạm vi chức trách của ta, nên để ta xử lý, ta xin nhận ý tốt của Trương Giáo Ủy, chuyện này ta có thể xử lý tốt, không cần phải chờ Trương Giáo Ủy hỗ trợ.

Lời nói của Lưu Cảnh thỏa đáng không chút kiêu ngạo, có lý có cứ, chìa vào Trương Doãn nửa ngày nói không ra lời, bắt giữ đạo tặc thuộc về chính vụ địa phương.

Mà y là Giáo Ủy thủy quân, can thiệp vào việc chính trị của địa phương, quả thật có điểm không ổn, trừ phi là quận Tương Dương hướng Lưu Biểu xin giúp đỡ, Lưu Biểu lần nữa ra lệnh thủy quân hiệp trợ, nếu không Trương Doãn xuất binh bắt người chính là vượt quá chức vụ rồi.

Núp ở cửa, Cam Ninh âm thầm trầm trồ khen ngợi, nếu như nói lần trước Lưu Cảnh trợ giúp y là một loại nhanh trí, là một loại ngẫu nhiên, như vậy một phen nói hôm nay, mới chính thức khiến Cam Ninh hiểu, Lưu Cảnh này quả thật không đơn giản, mới mười sáu tuổi, lời nói sắc bén.

Trong lòng Cam Ninh đối với Lưu Cảnh cũng dâng lên một cảm giác kỳ vọng, có lẽ hắn thật sự có thể giúp mình giải quyết tình thế nguy hiểm này.

Một lúc lâu sau Trương Doãn mới oán hận nói:

- Cam Ninh là ai, là tên thủy tặc danh tiếng xấu ở Kinh Châu, thực lực cường đại, một Du Chước sở nhỏ nhỏ như ngươi sao đối phó được? Nếu y tạo thành huyết án, dẫn đến Phần Thành đại loạn, một Đốc Tào Du Chước nhỏ nhỏ như ngươi, gánh chịu nổi trách nhiệm này sao?

Lời nói này của Trương Doãn khiến Cam Ninh giận dữ, dám nhục mạ y là thủy tặc xấu xa, y nắm chặt song kích, nếu sự tình náo lớn, trước tiên y liền làm thịt Trương Doãn này.

Lưu Cảnh lại cười lạnh một tiếng,

- Lời nói của Trương Giáo Ủy rất kinh ngạc, ta không biết Cam tướng quân quá khứ đã làm những gì, nhưng ta tận mắt nhìn thấy Châu Mục tiếp nhận sự đầu hàng của y, đồng ý phong y là Trung Lang Tướng, ở tạm Phụng Cảnh Đình, như thế, y và thủy tặc xấu kia liền không có nửa điểm quan hệ.

Trương Giáo Úy cứng rắn chỉ trích y là thủy tặc xấu, quả thực là lời nói vô căn cứ, mà đường đường là Châu Mục sao lại cùng thủy tặc xấu kết giao, Trương Giáo Úy bôi nhọ thanh danh của Châu Mục như vậy, không sợ Châu Mục tức giận sao?

Lưu Cảnh kiếp trước là luật sư, hần miệng lưỡi sắc bén, Trương Doãn sao có thể là đối thủ của hần, một lời nói của hần đã lần áp quy kết tội cho Trương Doãn.

Không đợi Trương Doãn có đối sách, Lưu Cảnh lại thừa thắng xông lên nói:

- Mặt khác, Trương Giáo Úy lo lắng thực lực của ta nhỏ yếu, ta lại cảm thấy hoang đường, Châu Mục trị xuống, thi triển trách nhiệm, nếu ta không đối phó được, ta tự nhiên sẽ bẩm báo với cấp trên, không cần Trương Giáo Úy dạy ta nên làm như thế nào, mời Trương Giáo Úy trở về, việc này ta sẽ xử lý tốt.

Trương Doãn bị bác bỏ cứng họng, không phản bác được, đối phương mới chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, y không khỏi có chút thẹn quá thành giận, quát:

- Chuyện này ta hôm nay sẽ quản, ngươi mau tránh ra cho ta!

Lưu Cảnh rút đao ra, lạnh lùng nói:

- Trừ phi ngươi giết ta, nếu không ngươi đừng mơ tưởng vượt quyền một bước.

- Ngươi!

Trương Doãn giận dữ, hung hăng trừng mắt với Lưu Cảnh, trong mắt phun ra lửa giận,

- Ngươi lớn mật!

- Ta không lớn mật, ngươi mới lớn mật, thừa dịp mừng một Tết Châu Mục cử hành yến tiệc, tự dẫn quân đội, ý đồ chiếm cứ Phàn Thành tạo phản, ta đã phái Lưu Hồ đi về bẩm báo với Châu Mục rồi, Trương Doãn, ngươi hãy tự ngẫm lại đi!

Trương Doãn lập tức kinh sợ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, y không nghĩ đến Lưu Cảnh không chỉ có nói y khi nhục Châu Mục, lại thêm tội danh tạo phản mưu loạn chụp trên đầu của y.

Đây là một điểm yếu của Trương Doãn, mặc dù hơn một ngàn người là Bộ Khúc y, nhưng hôm nay là mừng một Tết, y dẫn quân đội vây quanh Phụng Cảnh Đình, đúng là hơi mạo hiểm, nếu như có thể quơ được quân nô, cứu người Du Chức ra, y còn có thể khai báo.

Nhưng nếu như không bắt được, hoặc là lý do không thể để cho Lưu Biểu tin phục, ngược lại sẽ khiến Lưu Biểu bất mãn, thậm chí bị Khoái Việt bắt lấy nhược điểm, quay giáo một kích, cái được của y đã không thể bù đắp được cái mất.

Trương Doãn bây giờ mới phát hiện mình coi thường Lưu Cảnh rồi, hần tuy chỉ là Đốc Tào nhỏ nhỏ, chức quan bé nhỏ không đáng kể, nhưng hần là cháu của Lưu Biểu, thân phận lại không tầm thường.

Trương Doãn đầu đầu vô cùng, rốt cục y ý thức được, kể một mũi tên trúng hai đích này là thất sách, lúc này, một gã tâm phúc tiến lên thấp giọng nói:

- Vừa rồi có huynh đệ thấy Lưu Hồ theo đường thủy rời đi.

Trong lòng Trương Doãn hiểu được, Lưu Hồ tất nhiên là đi báo tin, một khi bị Khoái Việt nắm được nhược điểm thì phiền toái, sự tình không thể lại làm lớn, cú thiệt thòi hôm nay y không thể không nhận.

Trương Doãn bắt đắc dĩ, đành phải cắn hận nói:

- Nếu Lưu đốc Tào có thể giải quyết nguy cơ, vậy cũng không cần ta nhiều chuyện rồi, nhưng ta cảnh cáo ngươi, nếu huynh đệ của ta buổi tối vẫn chưa về nhà, liền đừng trách Trương Doãn ta lòng lang dạ sói.

- Trương Giáo Úy đã hiểu lắm rồi! Hai ngày này ta cũng không hề sắp xếp Trương Bình trực, nếu y xảy ra chuyện gì, thì không hề liên quan đến ta.

- Hay cho một tên khéo mồm khéo miệng, rút quân!

Trương Doãn rất bất đắc dĩ, hôm nay Trương Bình cũng không trực ban, một khi miệt mài theo đuổi, liền sẽ phát hiện là y sắp xếp tộc đệ, sẽ chọc đến Lưu Biểu, hơn nữa năm trăm quân nô cũng sẽ không ở trong trạm nghỉ chân, không có chứng cứ, cũng không thể báo cáo với Lưu Biểu, quả thật y mất nhiều hơn được.

Trương Doãn đành phải dẫn quân đội lên thuyền, mấy chục chiếc thuyền lớn hướng về bờ bên kia chạy tới, nhưng Trương Doãn cũng không có hoàn toàn buông tay, y lưu lại hơn mười người thủ hạ, ở trên mặt sông giám thị nhất cử nhất động của Phụng Cảnh Đình.

Đội Trương Doãn rút lui khỏi, Cam Ninh mới mang thù hạ đi ra. Trong lòng Cam Ninh đã khâm phục, lại là cảm kích, khâm phục lời nói Lưu Cảnh, bức lui quân Trương Doãn, đồng thời Lưu Cảnh vì y mà đắc tội Trương Doãn, phần nhân tình này lại khiến Cam Ninh vô cùng cảm kích, y không biết nên

báo đáp như thế nào.

Cam Ninh quì một gối, ôm quyền cao cao nói:

- Ân tình của Cảnh công tử, Cam Ninh khắc trong tâm khảm.

Lưu Cảnh vội vàng nâng y dậy, thành khẩn nói:

- Ta cùng Cam tướng quân mới quen đã thân, việc này là vì nghĩa khí, không phải là vì được Cam tướng quân báo ân gì cả, không nên nói cảm ơn nữa.

Trong lòng Cam Ninh cảm động, âm thầm suy nghĩ: 'Nghe nói hần ở Nhữ Nam vì cứu Triệu Vân, không tiếc tính mạng mình, không rời bỏ, hành vi tín nghĩa, vốn tưởng rằng là nói khoa trương, hiện giờ xem ra, quả thật danh bất hư truyền, người này quả nhiên là người nói nghĩa khí, có thể cùng y kết giao, cũng là may mắn của Cam Ninh ta'.

Lúc này, Lưu Cảnh lại nói:

- Tạm thời Cam tướng quân đừng lo lắng, việc này còn xa chưa chấm dứt được, nguy cơ lớn hơn nữa ở phía sau, hiện tại chính là có điều rất khó hiểu, nếu Cam tướng quân tin Lưu Cảnh, ta sẽ hết sức đem việc này xử lý thích đáng.

Cam Ninh đương nhiên biết sự tình đã náo lớn, không phải y có thể ứng đối rồi, y thì lễ thật lâu,

- Cảnh công tử chỉ bảo, mọi chuyện Cam Ninh đều theo!

.....

Bạn đang đọc truyện *Binh Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.